

6.
ΑΙΛΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ
ὄΝΟΜΑΤΑ ἈΤΤΙΚΑ.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA

COLLEGIT

ERNESTUS SCHWABE.

ACCEDUNT FRAGMENTA LEXICORUM RHETORICORUM
APUD EUSTATHIUM LAUDATA.

216672
16.9.27

LIPSIAE
SUMPTIBUS DYKIANIS

1890

PA
3968
D44
1890

AVUNCULO OPTIMO,

PATRI FERE ALTERI

D.

Aelii Dionysii et Pausaniae atticistarum fragmenta proponenti mihi, ut venia tribuatur, pluribus de causis exoptandum est.

Quicumque enim ad grammaticos Graecos tractandos accesserit, sine dubio difficultates proficiendi imprimis in eo positas esse concedet, quod neque totum doctrinae ambitum adhuc cognoscimus, neque ubique accurate dici poterit, quid revera veteres vel diversis temporibus vel diversis rationibus oboedientes docuerint. Quid vocabulum sit vere Atticum, quae formae veteribus ipsis probatae, ne dicamus de obsoletis moribus et institutis, multifariam in dubio est, nisi quando lapides nobis succurrent. Ut primo dicamus de rebus lexicographicis, quarum notitia accurata et absoluta adhuc desideratur, dolendum est, quod neque Pamphili neque Diogeniani neque atticistarum, qui aetate Athenaeum anteierunt, fragmenta adhuc accurate collecta et, quae sequiores ex eis hauserint, diligenter explanata sunt. Quo accedit, quod ceterorum grammaticorum, qui deperditi sunt, fragmenta ubique dispersa nemo adhuc recte collegit et illustravit: ideo, qualis nexus inter illos intercedat, imprimis, quid attulerint ad usum atticum artioribus finibus circumscribendum, agnosci vix potest. Praecipue Tryphonis fragmenta, si tam diligenter collecta essent, ut Nauekius in libro vere aureo de Aristophane Byzantio egit, Lentzius in doctrina Herodiani restauranda praestare ausus est, si Ori et Orionis reliquiae, hisce temporibus e pluribus fontibus auctae, iterum retractatae et illustratae essent, et multum optimae frugis inde disci posset, et nexus doctrinae melius agnosceretur. Ergo iterum aliquid ad historiam grammaticae

et grammaticorum Graecorum describendam proficeremus. Si igitur, quae hic illic conicere et tentare conati sumus, postea improbanda videbuntur, quod meliora auxilia praesto facta erunt, auctori, in magnis voluntatem satis esse putanti, ignoscatur.

Tum vero me vituperatum iri puto, quod multo plura Eustathii verba attuli, quam revera atticistis debeantur. Duabus de causis ita procedendum esse censuimus: quod Eustathius singulari quadam methodo accuratius in prolegomenis explicata lexica atticistarum delibavit: quod fragmenta, ut ita dicamus, nuda proponere, praecipue in rebus grammaticis et lexicographicis, parum mihi esse videbatur. Ut enim, qui fieri potuerit rara quaedam herba, quibus de causis floribus a ceterorum genere diversis ornetur, optime cognosces ex humi loco, unde orta sit, ita ad grammaticorum nostrorum sententias recte intellegendas plurimum allaturum esse putavi, ut voces vicinas et enuntiata proxima a fragmentis ipsis non resecaeremus.

Postremo autem cautius esse putavi ea tantummodo fragmenta, quae auctorum nominibus ipsis praedita appareant, colligere et illustrare. Lexica vero ipsa atticistarum redintegrare non ausi sumus, etsi nemini talium rerum perito hodie demonstrandum erit, multo plura, quae A. Dionysii et Pausaniae sint, in lexicis sequiorum circumferri, quam, quae ipsi conguessimus. Ita enim fundamentum solidum struere nobis visi sumus, in quo ipsa illa aedes atticismo purissimo sacra a posterioribus, si Deo placet, exstruatur.

PROLEGOMENA.

Eustathius, episcopus Thessalonicensis, cum commentariorum molem illam ingentem, quae *Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν* vocatur, componeret, cum multos alios auctores, quorum opera adhuc exstant, adhibuit ut Strabonem, Athenaeum, Stephanum Byzantium alios, tum auctores imprimis grammaticos expilavit, quorum doctrinam vix aliunde nobis cognoscere liceret, nisi ipse sedulo nomina eorum appinxisset. Atque grammatici quidem illi inde ab Aristophane Byzantio eiusque discipulis usque ad aequales, Suidam et Etymologum Magnum, tam saepe ab Eustathio in partes vocantur, tam egregia et ad nostram cognitionem utilia proferunt, ut sane mireris, cur tam raro philologi ad Eustathii scrinia aperienda et divitias illas publici iuris faciendas accesserint. Causa triplex est. Editio enim, qua utimur novissima, Stallbaumii minime novis artis criticae nititur subsidiis: cum satis haberet exemplar Romanum sequi, nemo hodie est, qui, quales quot ubi codices Eustathiani lateant, accurate describere possit. — Deinde editor conamen illud omnes locos citatos ad auctorem referendi (conamen vere nomine laboris Herculei dignum) remisit: neque est, cur indigemur, etsi vehementer doleas, quod posterioribus hoc opus tædii plenum auctor remisit: non enim adhuc scholia HomERICA aptis editionibus praesto erant: nihil certi de Aristophane Byzantio, Didymo, de Hesychio et aliis constabat. — Tertia vero causa, cur tam difficilis sit aditus operis Eustathiani, in eo ponitur, quod editioni Lipsiensi index Devarianus adiectus est, quem innumeris mendis scatere inter omnes constat. Quo accessit, cum auctor opus imperfectum reliquisset, quod nomina quae vocantur propria plane absunt, quod index auctorum¹⁾ ab

¹⁾ Minime ea sufficiunt, quae in Fabricii Bibliotheca Vol. I. proferuntur: ut hos solos in partes vocemus, atticistarum fragmentis plus

Eustathius, episcopus Thessalonicensis, cum commentariorum molem illam ingentem, quae *Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὀμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν* vocatur, componeret, cum multos alios auctores, quorum opera adhuc exstant, adhibuit ut Strabonem, Athenaeum, Stephanum Byzantium alios, tum auctores imprimis grammaticos expilavit, quorum doctrinam vix aliunde nobis cognoscere liceret, nisi ipse sedulo nomina eorum appinxisset. Atque grammatici quidem illi inde ab Aristophane Byzantio eiusque discipulis usque ad aequales, Suidam et Etymologum Magnum, tam saepe ab Eustathio in partes vocantur, tam egregia et ad nostram cognitionem utilia proferunt, ut sane mireris, cur tam raro philologi ad Eustathii scrinia aperienda et divitias illas publici iuris faciendas accesserint. Causa triplex est. Editio enim, qua utimur novissima, Stallbaumii minime novis artis criticae nititur subsidiis: cum satis haberet exemplar Romanum sequi, nemo hodie est, qui, quales quot ubi codices Eustathiani lateant, accurate describere possit. — Deinde editor conamen illud omnes locos citatos ad auctorem referendi (conamen vere nomine laboris Herculei dignum) remisit: neque est, cur indigemur, etsi vehementer doleas, quod posterioribus hoc opus tædii plenum auctor remiserit: non enim adhuc scholia HomERICA aptis editionibus praesto erant: nihil certi de Aristophane Byzantio, Didymo, de Hesychio et aliis constabat. — Tertia vero causa, cur tam difficilis sit aditus operis Eustathiani, in eo ponitur, quod editioni Lipsiensi index Devarianus adiectus est, quem innumeris mendis scaterere inter omnes constat. Quo accessit, cum auctor opus imperfectum reliquisset, quod nomina quae vocantur propria plane absunt, quod index auctorum¹⁾ ab

¹⁾ Minime ea sufficiunt, quae in Fabricii Bibliotheca Vol. I. proferuntur: ut hos solos in partes vocemus, atticistarum fragmentis plus

Coreyraco illo omissus est, quod rerum capita omnino desiderantur.

Eustathii commentaria hisce temporibus primo a Batavis adibantur: Cobetus enim Naberque eius discipulus Photii lexicon diligentius perscrutari et ad illius fontes iter dirigere inceperunt: deinde Codex Athous Milleri omnium oculos in se convertit et plurimis locis ea, quae Nauckius iam in libro celeberrimo de Ar. Byz. reliquiis sagaciter indagaverat, testimoniis certissimis praesertim ex Eustathio petitis, fulta sunt. Tertius qui omni ex parte Eustathium perscrutatus est, Leopoldus Cohn tot tamque utilia de Eustathio in libris, quos Quaestiones Eustathianas (Jahrb. für klass. Philol. XII. p. 285—374) et de Heraclide (Breslau 1884.) inscripsit, protulit, ut multa iam accuratius perspicui possint.

Qui vir doctus cum quattuor imprimis genera auctorum, quibus E. uti consueverat, distingueret¹⁾, imprimis grammaticorum et lexicographorum opera, quibus Eustathius opus suum illustraverat, longe utilissima esse existimavit: nec immerito: cum saepissime illa redeant ad auctores summae gloriae, cum ex Alexandrinorum opibus etsi frustula, tamen frustula optima notae per illos serventur. Atque Aristophanem et Suetonium Eustathii auctores Cohnius l. c. accuratissime adiit: Lexicographorum vero reliquiae omnino adhuc accuratius tractandae et, quae eis tribui possint ac debeant, certioribus finibus circumscribenda sunt. Quorum *λεξικογράφων* in numero praecipue duo viri praeclari, Aelius Dionysius et Pausanias atticistae excellunt, quorum reliquias colligendas eorumque doctrinam, quoad fieri poterit, restaurandam mihi proposui.

Non defuerunt²⁾, qui post Cobeti et Naberi commentationes

centum quinquaginta addenda esse dudum cognitum est. cf. Egenolf, Jahresber. XVII, p. 103. Sub finem libelli eorum auctorum nomina, quorum libros Eust. ipse inspexit et quorum memoria aliunde peti nequit, addemus.

¹⁾ Quaest. Eustath. p. 3.

²⁾ Meier, Op. II. 62. sq. — W. Rindfleisch, de Pausaniae et Aelii Dionysii lex. rhet. Regimonti 1866. — Schwartz, Aelii Dionysii lexici fragm. Traiecti 1875. — Linkii libellum, quod fragmenta Aelii Dionysii sola praebet, neque utilia ad doctrinae auctores et expilatores profert, satis habeo, ut appellem.

opus illud restituendae atticistarum doctrinae susciperent: neque tamen, quae viri docti proposuerunt, sufficere possunt. Meier enim ea tantum frustula excerpit, quae cum auctoris nomine artissime cohaerent: et multa fragmenta, quae iam Valckenario¹⁾, talium rerum indagatori accuratissimo, nota erant, omisit: se ipsum obiter tantum commentarios Eustathii inspexisse libere confitetur. Id vero iam ab illo recte animadversum est, fragmenta illa e λεξιζῶ ὀητοριζῶ²⁾ petita maximam partem ad atticistas redigenda esse. — Rindfleischius, qui Lehrsis auctore ad atticistas colligendos accessit, quam accuratissime rem perficere studuit: nimis tamen anxie ad auctorum nomina adhaerens multa, quae sine ulla dubitatione ad atticistas referri debent, omisit: lexicæ, quod vocatur, rhetorici fragmenta, quia se de certis rationibus desperare³⁾ ait, operi suo adiungere noluit. — Schwartzii vero libellum, etsi se Aelii Dionysii opus plane restituisse contendit, rem minime absolvisse mihi certum est. Ac primum enim atticistas, quos iam Rindfl. p. 4. not. saepius coniunctos proferri vidit⁴⁾, non ita edere debuit, ut alterius tantum fragmenta colligeret, alterius vero reliquias saepius plane easdem ne digito quidem attingeret: tum autem id ei exprobandum est, quod, priusquam lexicorum fragmenta directa omnia collecta essent, ex Photio, Suida, Bekkeri Bachmanique lexicographo opus Aelii Dionysii restituere conatus est. Quod opus periculosae aleae plenum ab illo v. d. neque accurate institutum neque ad certum quendam finem perductum est: huc accedit, quod Cobeti Naberique vestigia nimis caeco amore premens, Suidam nihil fere esse nisi Photii apographon⁵⁾ contendit, et cetera lexica et Eustathium ipsum non diligenter excussit, unde factum est, ut multa omitteret, quae Aelii Dionysii operi redintegrato inesse debent.

¹⁾ Nab. Proll. ad Phot. p. 192. sqq.

²⁾ fr. 337—451 nostrae editionis.

³⁾ p. 3. 4.

⁴⁾ Ut unum exemplum proferatur, quantopere utriusque atticistae doctrina conspiret, videas fr. 21., ubi utrumque ad eundem locum Pherecratis provocare intelleges.

⁵⁾ Quam opinionem feliciter reiecit Röllig, Diss. Halens. 1887. — Cf. quae Egenolf. l. l. p. 105. de Schwartzii libello indicavit.

Cum igitur tres illae collectiones, quae hodie extant, rem non absolverint, iam exponendum videtur, quibus perducti rationibus ad novam collectionem parandam accesserimus, et qua methodo nos plura adhuc prioris doctrinae frustula ex posteriorum operibus, imprimis ex Eustathii commentariis elicituros esse speremus.

Ab Eustathio enim quin proficiscendum sit, nullus dubito. Ille plurima fragmenta continet, ille ratione quadam singulari, quae in capite tertio nobis explicanda erit, atticistarum libros adhibuit. Inde iam apparet, cur nova artis, quae vocatur, criticae subsidia hac in collectione inveniri non possint: cum careamus apparatu Eustathiano. Neque ad nostrum consilium multum refert, quid revera in Eustath. codicibus legatur, cum atticistarum fragmenta totiens, ut vel obiter inspicienti lexica graeca apertum fiet, apud Hes. Phot. Suid. B. A. Et. Mag. Gud. ceteros redeant, ut haud dubium sit, quid scripserint, etsi una ex parte fundamentum criticum debile videatur.

In lexicis autem Aelii Dionysii et Pausaniae resarcinandis id imprimis consilium secuti sumus ut fragmenta tantummodo, quae directa vocantur i. e. quae nomine auctorum ornata inveniuntur, colligeremus iisque ea tantum subiungeremus, quae Eustathius e lexicis, quae appellat, rhetoricis suum in usum converterat. Elementorum vero ordini, quo Aelii Dionysii Pausaniae fragmenta promiscue proferentur, illa inserere nolimus, cum non de omnibus, sed de pluribus tantum originem atticistis deberi constet. Si cui cautius, quam par est, processisse videamur, cavere, ne nimis providi quam temerarii vocemur, maluimus.

Anotationes vero, quas subiunximus, duas vias aperire debent: ut cognosceatur, quotiens ex atticistarum opibus posteriores (vel lexicographi vel commentatores) sua deprompserint: tum vero ut, quoad eius fieri possit, intellegamus, unde saeculum illud Hadriani, quod attico sermoni imprimis incubuisse constat, doctrinam suam hauserit, i. e. ex Alexandrinorum doctrina ingenti.

Priusquam autem de atticistarum operibus accuratius nobis agendum est, paucissima illa, quae veteres de illorum vita atque doctrina protulerunt, afferenda et examinanda sunt.

CAP. I.

Phot. Bibl. cod. 152. Περιείχεται δὲ τῷ τεύχει (in quo Timaei lex. Platon. invenerat) καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύως¹⁾ Ἀττικῶν ὀνομάτων²⁾ τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντες. Σκύμνος³⁾ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ χρησιμώτατος δ' ὁ πόρος οὗτος τοῖς τε ἀπτικίζειν ἔχουσι φροντίδα καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγράμμασιν ἐρομλεῖν προαιρουμένοις. ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τε τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς δίκας, ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν. καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εἶρεν, μάλιστα εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνήῃ, ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, καὶ αὐτοὺς πέντε⁴⁾ τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι γε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μὲν, μαρτυρίας δὲ ταῖς οὕσαις οὐκ ἔβειβαιώθησαν. ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερόν τε καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρία παρατίθενται. ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν συναγαγεῖν σύνταγμα βουληθῆι, χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἐπιδείξει καὶ μετὰ ὁραστόνης ἐκτελέσει.

cod. 153. ἀνεγνώσθη δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει Πανσανίου λεξικόν⁵⁾ κατὰ στοιχεῖον, οὐδὲν ἕλαττον τῶν προειρημένων εἰς τὰς Ἀττικὰς συναγνώσεις χρήσιμον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον· εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίας ἐνδεέστερον ἔχει, ἀλλ' οὖν ἔν τισι τῶν στοιχείων πολλὰ ταῖς λέξεσι πλεονάζει, ὡς ἀμφοτέραις ἅμα ταῖς Αἰλίου Διονυσίου Ἀλικαρνασσεύως πραγματείας τὴν μίαν ταύτην, καίτοι τῶν χρήσεων ἐπ' ἕλαττον (ὡς ἔφημεν)

¹⁾ cf. praef. et fr. 9. 36. 77. 103. 107. 313. 316.

²⁾ sic in praefatione et fr. 316 vocatur: alias semper lexicon. fr. 314. *A.* ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων. ³⁾ cf. praef. Aelii Dionysii et fr. 301.

⁴⁾ Unicum librorum numerum habes in fr. 316. — De librorum numeris, qui a veteribus traduntur, dubitandum non esse postremo contra Weberum (Philol. Suppl. III. p. 477 p. 488) recte demonstravit Schoenemann, de Lexicographis antiquis p. 71. Hannover. 1886.

⁵⁾ fr. 47. II. οἷ τὸ Ἀπτικὸν λεξικὸν fr. 181. II. ἐν τῇ διαπεπονημένῃ τῶν Ἀπτικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ.

απομένῃν ἐξιθάξασθαι τῷ τῆς γραφῆς ὄγκῳ. εἰ δέ τις ἐκεί-
 ναις ταῖς δυοῖν ἐκδόσεσιν καὶ τὴν Πανσαρίου ἐγκατατάξας ἐν
 ἀπεργάσαστο σύνταγμα (ὁῦστον δὲ τῷ βουλομένῳ), οὗτος ἂν
 εἴη τὸ κάλλιστον καὶ χρησιμώτατον τοῖς ἀναγνῶσκουσι τὰς
 Ἰττικὰς βίβλους σπουδάσμα εἰσηρηγμένον.

Praeterea nihil de atticistarum vita constat. Fortasse ap.
 Suidam: Διονύσιος Ἀλεξάνδρου Ἀλικαρνασσεύς, ῥήτωρ καὶ παν-
 τοίως λόγιος. γέγονε δὲ ἐπὶ Κασσαρος τοῦ Σεβαστοῦ. πρόγο-
 ρος¹⁾ τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος ἄττικιστοῦ: ultima ad
 Aelium Dionysium referenda sunt: dubitatio autem movetur,
 an id recte fiat, cum glossa insequenti de aetate et origine Dio-
 nysii musici²⁾ plane eadem tradantur. De Pausania³⁾ omnino
 nihil memoriae traditur. Cum de atticistarum vita Rind-
 fleischius iam satis accurate p. 10. sqq. egerit, ad illius operam
 qui de vita auctorum plura cognoscere velint, relego. Id unum
 monendum est, Meierum recte ex Aelio praenomine conclusisse,
 hominem doctum ab Hadriano civitate Romana condonatum esse
 et Cobetum⁴⁾ suo iure contendisse, Aelium Dionysium multum
 temporis in Asia minore mansisse ibique formis Caricis⁵⁾ et Ly-
 ciis operam dedisse.

Ad locum illum ex Photii myriobiblo petatum rede-
 amus. Codicem igitur manibus versavit miscellaneum, qui lexi-
 ca Timaei, Aelii Dionysii, Pausaniae, Boethi, incerti cuiusdam
 λέξεις Πλατωνικὰς, Dorothei, Moeridis (cod. 153—157) opellas
 continuit. An altera Aelii Dionysii recensio eidem codici in-
 fuerit, dubium est. Quo ex codice lexicon Photianum congluti-
 natum esse dudum constat⁶⁾.

¹⁾ Utrumque Dionysium etiam alias sibi oppositum fuisse docet nota
 ad Dion. art. rh. cap. X τοῦτο τὸ μονόβιβλον οἶμαι Διονύσιος ὁ Ἀλικαρ-
 νασσεύς συνέταξεν ὁ πρότερος. ex cod. Par. tracta, quam Usener, de
 Dion. Hal. libr. de im. rell. p. 4. (Bonn. 1889) publici iuris fecit.

²⁾ Christ. Littgesch. p. 562 eundem atque atticistam esse putat.
 Negavit Meier Op. II. 63 sq. Res neque demonstrari nec negari potest.

³⁾ cf. Nab. Proll. p. 39. ⁴⁾ Mnemos. X. 52.

⁵⁾ Praef. καὶ ἐν Καρίῳ εἶναι τινα Ἰττικὴν φωνήν. fr. 131. 222. —
 Fortasse igitur, si voces Lyciae et Caricae ab Eust. et a Phot. vel ce-
 teris explicantur, eorum origo Dionysiana fuit. cf. ex. gr. p. 972, 38. et
 Phot. Suid. Hes. (σιγλόξ) et p. 1141, 14.

⁶⁾ Praecipua operis adiumenta fuerunt tria Aelii Dionysii et Pausa-
 niae lexica, cetera ut Timaei Moeridis, quae servantur adhuc integra,

De Dionysii recensioibus duabus plura proferre hoc loco non opus est: in capite, quo de lexicis Eustathii rhetoricis agitur, accuratius haec tractanda et singuli loci examinandi erunt: in fragmentis directis, quae colligenda nobis proposuimus, ni fallor, his tantum certa vestigia duplicis operae apparent: fr. 162, 231 (cf. not. 3). Coniectura sat probabili id statuitur in fr. 185. Fortasse saepius Eustathius cum *ἑτερόν τι λεξικὸν ῥητορικόν*¹⁾ laudet, ad alteram recensioem Dionysii respexit. cf. Cap. II. Id addere liceat me sequi Naber (Prol. 48) Weberique (Philol. Suppl. III. p. 550) opinionem, qui contra Photium alteram recensioem Dionysianam ex altera in breue actam esse (i. e. resectis veterum testimoniis, quorum pretium ignorabant) recte contenderunt.

Restat, ut opinio Naber, Prol. ad Phot. p. 49. refellatur, Eustathium duabus Pausaniae recensioibus usum esse. Quae opinio iam ideo futilis videtur, quod Photius in bibl.

Boethi, Dorothei, Incerti quae deperdita sunt, multo minoris fuerunt momenti: imprimis cavendum est ne nimia Boetho lexicographo Platónico tribuantur. Naber Prol. p. 55. Cobeti assecla (cf. Mnemos. IX. 399. X. 75) et Cohn, Neue Jahrb. Suppl. XIII. 801. sq. fundamento unius tantummodo glossae (Hes. *διὰ πάντων γρηγής*: Boethus Milleri p. 399. alius fuisse videtur) freti quam plurimas glossas Photianas ex Boetho fluxisse contenderunt. Quae opinio probari non potest, cum in rebus ad lexicographos pertinentibus non una glossa, sed quam plurimis tantum argumentis aliquid demonstrari possit, quod ad rerum nexum, qualis revera fuit, appropinquet. Mettauer, De scholl. Plat. Turic. 1880, Wolff, De scholl. Platon. Traiecti. 1884 cum Nabero consentiunt, Giesing, de scholl. Platon. Lips. 1883. p. 31. sq. eam opinionem protulit, quam rectam esse existimo.

¹⁾ Pausanias et Ael. Dion. coniuncti proferuntur in fr. 1. 3. 17. 31. 56. 66. 76. 81. 87. 95. 97. 105. 122. 136. 140. 151. 152. 161. 164. 169. 190. 206. 209. 219. 222. 227. 228. 289. 293. 304. 306. 323. —

Pausan. et *ἑτερός τις* vel *ἐν ῥητ.* λεξ. in fr. 18. 24. 42. 49. 72. 73. 85. 108. 118. 141. 157. 204. 205. 310. 318. 319. —

Ael. Dion. et *ἑτερός τις* vel *ἐν ῥητ.* λεξ. in fr. 44. 59. 93. 119. 162. 170. 187. 189. 212. 218. 230. 235. 244. 248. 252. 253. 254. 288. 305. 325. —

Pausan. et Ael. Dion. et *ἑτερός τις* (tertium igitur lexicon) in fr. 33 (ubi duo lexica doctrinae Pausaniae opponuntur). 39. 282. 203. 231. 234. 249. 266. 320.

Duo vel plura lexica rhetorica coniunguntur in fr. 345. 372. 387. 398. 400. 407. 429. 430. 434. 438. —

unam tantummodo editionem sibi praesto fuisse tradit. At apud Eustathium duo loci extant, ubi altera Pausaniae editio, sive plenior, sive, ut Nabero placuit, contracta, appellatur Eustath. p. 1165, 9. (fr. 51) ὁ δὲ Π. λέγει, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος . . . καὶ οἱ ἀμφιφῶντες, καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀμφιφῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ διότι δὲ ἐζόμενον αὐτοὺς δάδια ἡμέτερα περιηγνύντες ἐπ' αὐτοὺς· ἀλλαχοῦ δὲ φησὶν ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσηγορεύθη πλαζοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ δᾶδα πῆσσαντες ἀπτονσι τοῦ φωτός χάριν. Res simplicissima est, si conferas Suid. s. v. ἀνάστατοι . . . ὀνομάζονται δὲ ἀμφιφῶντες, ὡς μὲν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἡλιός τε καὶ σελήνη πρὸς ὑπὲρ γῆς φαίνονται, ὡς δὲ Ἀπολλόδορος ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δάδια ἡμέτερα περιηγνύντες ἐπ' αὐτῶν cf. Suid. s. v. ἀμφιφῶντες. Pausanias igitur, qui cum Suida convenit, duas χρήσεις attulit, quarum alteram nescio cuidam auctori (fortasse Philochoro fr. 161), alteram Apollodoro debuit. Quidni etiam ἀλλαχοῦ ad χρῆσιν tertiam revocemus, ita ut verba φησὶν ὁ αὐτὸς comatis includantur? Sin autem haec explicatio minus placuerit, rem ita constituere poterimus, ut Pausanias altero lemmate iterum de ἀμφιφῶς voce egerit: quam rem minime inauditam esse inde intellegitur, quod Suidae glossa doctissima ἀνάστατοι, in qua tota fere veterum pemmatologia continetur (cf. Lob. Aglaopham. p. 1064), ni fallor, ex atticistarum opibus desumpta est (cf. fr. 94. not. 1. Prol. Cap. V. § 2). Alia huius usus exempla inveniuntur fr. 49. 56. 83. et alias. — Multo difficilior vero alter est locus Eustath. p. 408, 4. (fr. 135.), qui primo Pausaniam ipsum historiam de proverbio δόρον καὶ κηρέκειον proferentem introducit, deinde vero adicit: ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ γράφει¹⁾, ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμουμένων Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθώπιον ἑαυτούς. Lexicographi nil fere adferunt, ut difficultate orta liberemur. Suid. Hes. priorem tantum Pausaniae locum repetunt, Zenob. III. 26. ad eundem fontem atque atticista reducendus est. Pausanias Athenienses bellum cum Tanagraeis commisisse tradit: loco

¹⁾ Töpffer, Att. Genealogie p. 297 sq. hoc in lexico antiquiorem (fortasse Demonis) doctrinam subesse censet.

laudato autem Gephyraei cum Tanagraeis proelio certant: quae res est sane mirabilis, cum veteres Gephyraeos = Tanagraeos esse tradant, cf. Hecat. fr. 189. Müll. Strab. IX. p. 404. Et. M. 228, 57. Steph. Byz. p. 206, 12. Mein. Aliunde Gephyraeos Atheniensium accolas fuisse scimus, cf. Her. V. 57 Töpffer. Att. Geneal. 283. Si hanc opinionem complecti mavis, non cum Töpff. in lexico illo de Atheniensibus non actum esse statues: immo redactio decurtata, (quae Gephyracos = Athenienses fuisse notum esse putaverat — tale quid in Suid. *Γεφυράς*, Et. M. 229, 5 accidit) nobis proposita est. — Eustathius igitur vel corrupta ex fonte nescio quo transtulit, vel ipsius verba a librariis turbata sunt. Utut est, locus suspectus manet: si librarios eum turbasse praetuleris, statim concedetur, etiam *γράφει* illud, quod loco sano ad epitomen quandam Pausanianam referendum esset, in suspicionem vocandum esse. Correctura *γράφεται* minus audax videbitur, si meminerimus, quam innumeris locis Eustathius *φασί* et *φησὶ*, *λέγει* et *λέγεται* confuderit. — Non igitur est, cur alteram Pausaniae recensionem fuisse concedamus¹⁾.

Glossas utriusque lexicographi ad elementorum ordinem processisse et Phot. in Myriobiblo tradit, et Eustathius in fr. 198. adscripsit Pausaniae lexicon *κατὰ στοιχείον* confectum esse. Bernhardyus quidem (Commentatt. ad Suidam p. 38) rationem *ἀντιστοιχειακήν* (qua Suidam usum esse constat) iam ab atticistis adhibitam esse suspicatur. Neque tamen est, cur eum sequamur. Loci atticistarum, qui adhibendi sunt, hi fere sunt. fr. 266. *ῶα* et *ῶα* ex litteris *ō* et *ō̄* adferuntur. Deinde fr. 323. 244. 231. 344. 397. omnes ex Aclii Dionysii doctrina petiti: in quibus ubique agitur, utrum *ι δίχρονον* an *ει* diphthongus scribenda sit: fr. 397. in *ιστέον*, *ἴλη*, *ἰλυπᾶσθαι*, *ἰλίσπομα* (cf. fr. 155. 209. 225) in prima littera: fr. 323 in *χιλός*, 345. in *αἴτης*, fr. 244. in *λίβηθρον*, in altera littera: fr. 231. in *κλειστόν* in tertia igitur littera. Quibus fortasse *τροσίππειον* in fr. 311. addendum est. — Imprimis proficiscendum est ab Eustath. p. 772, 63. (= fr. 323.) *χειλός· πόα, χόροτος. παρ' αὐτῶ δὲ καὶ διὰ διφθόγγον γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλός, ὡς ἢ αὐτοῖ*

¹⁾ cf. L. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 368 not. 181.

(i. e. *Ἀλλ. Διονυσίου*) *στοιχειακὴ ἀζολονθία βούλεται*. Quod si recte interpretamur, nil probat, nisi suo loco (i. e. in littera *χι* ad elementorum ordinem disposita) vocem *χιλὸς* extitisse. Dolendum est, quod Photium in partes vocare non possumus: Lex. Bachm. 413, 25 *χιλὸς* suo loco exhibet: idem fit in Et. M. 811, 47 unde eodem modo atque nostra lexica etiam atticistarum *λέξεις* dispositas fuisse conicio: quae opinio eo firmatur, quod *λείβηθρα* et *λίβηθρα* (cf. fr. 244) in Photii lexico utroque loco redit: idem fit de voce *ἀίτης* (fr. 345) in *λέξεων χρησίμων συναγωγῇ* ap. B. A. 348, 2. 349, 12.

Quo titulo lexica illa inscripta fuerint, ambigitur: Phot. Bibl. cod. 152. Aelium Dionysium *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγους πέντε* conscripsisse tradit: eundem titulum laudat fragm. praefationis: et fr. 314 (B. A. 1073) *Δ. ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων*, fr. 316 (Schol. Hom. II. O 705) *Δ. ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων* exhibet. Eustathius vel nomen solum tradit vel patriam adiungit (cf. p. 7. not. 1), opus vero tantummodo *λεξικὸν* appellat. Quod brevitatis causa factum esse puto neque dubitandum esse, quin Photii titulus, *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγοι πέντε*, genuinus Atticistae fuerit, arbitror. — Pausaniae librum in cod. 153. *λεξικὸν* appellat: idem apud Eustathium fieri videmus. Cum autem tota illius operis ratio id suadeat, cum Eustath. ad Dion. Perieg. 525 (fr. 47) faciemus, qui *II. οὐδὲ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν* exhibet. Atticorum enim dialectum cum illustraret, inprimis capiti operis hanc inscriptionem praefigere debuit. Simillimum fuisse titulum Aelii Dionysii et Pausaniae suadet Schol. Thuc. VI. 27. (fr. 187) *Παυσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ*. Ideo utrumque opus *Ἀττικὰ ὀνόματα* inscriptum fuisse et Aelii Dionysii libris quinque tomorum numerum additum fuisse certum est.

Difficilior ad diiudicandum est altera quaestio, utrum utrique libro vocula *ῥητορικὴ* addita fuerit necne. Photius nusquam hoc epitheto utitur neque ullo alio loco fragmentorum, quae non ex Eustathio protracta sunt, apparet. Eustathius autem Aelii Dionysii opus lexicon *ῥητορικὸν* appellat in p. 455, 37. (fr. 248) p. 1944, 7 (fr. 162 ubi alteram Dionysii recensionem laudat), ter Pausaniae lexicon p. 801, 57. (fr. 21.),

p. 1864, 14 (fr. 185) p. 989, 46. cf. p. 1593, 15 (fr. 198). Saepius vero id accidere videmus in eis collectionis nostrae fragmentis, quae lexici rhetorici nomine complectuntur. Iam mihi sumam, ut ea demonstrata atque probata esse putentur, quae capite altero demonstranda mihi sunt. Eustath. p. 1330, 10 (fr. 334.) in fusiore Aclii Dionysii loco etiam *σορέλλη* (= senex tumulo propinquus) explicatur. In fr. 334. not. 6. alterum locum Eustathianum invenies, qui e lexico rhetorico sumptus de eadem voce nobis eadem tradit. fr. 360 (cf. fr. 220) ex Aelio Dionysio, item fr. 361. (cf. fr. 217), fr. 365 (cf. fr. 113), fr. 390 (cf. fr. 36). fr. 419 (cf. fr. 253, 309). ex Pausania vero fr. 351 (cf. fr. 40. not. 1), fr. 355 (cf. fr. 136) fr. 401 (cf. fr. 87), et alias Atticistae ipsi nonnumquam ab Eustathio οἱ ῥήτορες appellantur: cf. p. 216, 13. *ρωτοπλήγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασίν* et fr. 416., p. 1434, 1 (fr. 59) *Ἀττικοὶ κατὰ Ἀίλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ἐστέραν τοῦ ἅπαν, ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οὐκείῳ λεξικῶν γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἀξιοῖ βραχύνειν τὸ ἅπαν.* p. 1761, 50 (fr. 189) ἦ... *παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ... ἕτερος δὲ ῥήτωρ γράφει*, p. 1383, 42 (fr. 387) lexicon rhetoricum laudatur de voce *εὐνοστός*, p. 1885, 25 eadem ῥήτωρ τις protulisse traditur etc.

Hoc loco id addatur, quod Heydenus Leipz. Studien, VIII. p. 205—234 sat idoneis causis probavit¹⁾, Etymologum Magnum, si lexicon ῥητορικὸν laudat, nullos alios libros adsumpsisse, nisi atticistarum opera. Tertium est, quod nullum aliud lexicon Eustathianum rhetoricum appellatur.

Qui vero fit, ut atticistae ipsi ῥήτορες, eorum libri *λεξικά ῥητορικὰ* vocentur? In ceterorum lexicorum, quae vel integra vel ex fragmentis innotuerunt, numero paucissima epitheto illo ornantur. Ut Harpocratonis inscriptionem incertam mittamus, tantummodo quintum quod vocatur lexicon Bekkeri (B. A. I. 195—318) sic appellatur. — Suidas vero in auctorum indice Eudemum rhetorem²⁾ laudat, cuius lexicon expilavit, et Zosi-

¹⁾ Optime p. 192. sq. contra Naberum Prol. p. 164. sq. Boysenum, de Harpocratonis fontibus p. 69, Photium patriarcham non auctorem esse Lexici rhetorici ab Etymologo laudati effecit.

²⁾ Laudatur etiam ap. Eustath. p. 553, 20. *θέναρ, κατ' Εὐδῆμον τὸ μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, ἧγουν τοῦ μεγάλου δακ-*

num Ascalonitam, qui idem λέξιν ῥητορικὴν composuit. Qualis indolis Eudemi lexicon fuerit, ignoratur, cum eius codices tantum cognoscamus, editio autem plane desit: ex eis, quae Naber, Boysen, Blass alii, qui codd. inspexerunt, publici iuris fecerunt, lexicon illud Suidae et Hesychio haud absimile fuisse conicio. Zosimum autem in partes vocare nolo, quod Suid. s. v. eum etiam in Lysiam et Demosthenem commentarios scripsisse tradit: rhetores igitur sensu illo, quo omnes veteres utuntur, explicasse videtur. — Rem ita explicandam esse puto, ut ῥήτωρ et ῥητορικὸν λεξικὸν sensu accipiatur passivo, i. e. λεξικὸν, quod eis destinatum sit, qui ῥητορεύειν in animo habeant, i. e. sermone puro et vere Attico uti velint. (cf. Christ. p. 562. cui id unum non concedendum est plurimos locos atticistarum ad rhetores explicandos spectavisse). ῥητορεύειν autem usum significat linguae viventis, orationem in quovis loco habitam, cf. Phot. Bibl. p. 101a. Bekker: *χρήσιμον δὲ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῖς τε συγγράφειν καὶ ῥητορεύειν ἐθέλουσιν*. Simillimo usui destinatum erat *Φωτίου λέξεων συναγωγὴ, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρείαν*. Eodem sensu passivo accipienda videntur verba, quae Photii lexicon praecedunt; *λεξικὸν κατὰ στοιχείον, δι' ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραΐζονται μάλιστα*. — Atticistarum lexica tali usui imprimis inservisse consentaneum est: si rem ita explicaveris, non amplius mirandum erit, quod imprimis poetarum loci in testium locum vocantur, quod plurimae glossae non ad ῥητόρων locos spectant, sed potius comoediae et tragoediae difficultatibus explicandis operam dant.

CAP. II.

Iam supra in atticistarum reliquiis colligendis ab Eustathii opere proficiscendum esse contendimus. In Homero enim explicando tam saepe ad atticistas provocat, tantopere illorum opera adamavit¹⁾, ut res labore sane digna videatur, inquirere, qua ratione episcopus ille libros superioris aetatis expilaverit.

τίλον, σαρκῶδες καὶ κοῖλον. Unde velim legas ap. Phot. *ἑνάρον, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. λέγεται δὲ καὶ τοῦ ποδὸς ἐλλίχανον* (Nab. ἐλλύχμιον).

¹⁾ fr. 392. *καινὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγον ἄξιον*. —

Ac primum quidem id unum praemonendum est, Eustathium nullo loco id consilium cepisse, ut nos de auctoribus, quibus usus sit, celaret. Ita fit, ut fere unumquemque locum ad eos auctores referre possimus, unde tractus sit. Praecipui autem auctores erant codex quidam Homericus scholiis amplissimis ornatus, Athenaeus, Strabo, Stephanus Byzantius, ex quorum operibus nonnunquam futiliter quidem et ad minorem ambitum contracte, semper tamen ita depingit, ut auctor facile agnosci possit. — Idem in atticistarum operibus fieri videmus: nullum enim eorum locorum, quem aliunde cognovimus, ita laudat, ut consilio ea pro suis vendiderit, quae alienae originis sint.

Hoc vero statim concedendum est: Eustathium saepissime negligentia quadam perductum auctorum nomina omisisse, vel ita originem alienam indicasse (vel verbis *ὡς φασί*, aut *λέγουσιν*, vel *οἱ παλαιοί*, vel *κατὰ τοὺς παλαιούς*), ut de auctore disceptari possit. Quod socordia tantum factum esse iam inde evincitur, quod Eustathius in tanta mole librorum, quos confecit, diligentiam *ἀκριβεστάτην* adhibere neque potuit neque voluit. Huc accedit, quod commentarios illos Homericos nullo certo consilio confecisse videtur: in Odyssia enim (locos adferre non opus est, cum in unaquaque pagina occurrant) ad Iliadem provocat, in Iliade iterum ad commentarios in Odyssiam conscriptos respicit, ut de chaote illo ad tempus ordinando desperandum esse videatur¹⁾. Utrum morte praematura abreptus sit, an opus taedio superatus ita remiserit, ut imperfectum et ultima, ut aiunt, lima egens relinqueret, diiudicare non possumus.

Sin autem negligenter eum conscripsisse *παρεμβολὰς* concesseris, non cum eis facies, qui ex formulis illis, quas attuli,

fr. 55. ἀναμύσησις ex glossa γρόνθων explicatur, non ex lemmate suo episcopus glossam deprompsit, cf. not. 2.

¹⁾ Commentarii ad Dion. Perieg. priores fuerunt: nusquam enim in illis ad commentarios Homericos respicit: illos autem saepius attulit, cf. p. 1144, 14. 1166, 18. 1175, 34. alias. — Nuperrime Frid. Kuhn in Comment. in W. Studemundi hon. conscriptis p. 247—257. rem ita constituit, ut Iliadis commentarios priores fuisse, sed utrumque librum, priusquam ederetur, iterum ab E. perpolitum esse contenderet. Quam opinionem sequi non possum: eos enim tantummodo locos respexit, qui discrete vel Iliada vel Odyssiam laudant. Sed multo saepius se ipsum laudat formulis *ὡς προεδήλωται*, *ὡς προεγράφη* et similibus.

imprimis ex illis ὧς οἱ παλαιοὶ vel κατὰ τοὺς παλαιούς, certum quoddam fundamentum struere sibi visi sunt, in quo aedes illa atticismo purissimo sacra ponatur. De tali argumentandi ratione recte iam Rindfleisch. p. 6. sqq. iudicium fecit, cum Cobeti (Mnemos. X. p. 75.) sententias de auctoribus sexti lexici Bekkeri indagandis refutaret. Cautius quidem, sed ita ut ad similem finem atque Batavorum ratiocinatio perveniret, Theod. Freyer (Quaestt. de scholl. Aesch. fontibus, Leipz. Stud. V. p. 339 sqq.) de formulis κατὰ τοὺς παλαιούς etc. egit et p. 350 sqq. rem ita constituit, ut ab atticistis formulas illas adhibitas esse contenderet et Eust. formulam ex illis in suum usum convertisse putaret. Cui sententiae, quae etsi plurimis locis iusta esse potest, ideo non me addixerim, quod, ut Freyer ipse p. 341 concedit, etiam atticistae οἱ παλαιοί vocantur, quod, ut alias multifariam accidit, etiam Athenaeus vel testes ab illo laudati ab Episcopo κατὰ τοὺς παλαιούς citantur¹⁾.

Iam autem nobis ad eam quaestionem accedendum erit, utrum recte fragmenta lexici, quod vocatur rhetorici²⁾, apud Eustathium adservata ad atticistas revocare liceat neene. Fusius de hac re egit Meier in Opp. II. p. 79. sq. Naber in Prol. ad Phot. p. 48—54. rem obiter tantummodo attigit. Res iterum instituenda videtur, quod primi collectionem fragmentorum, ut spes quidem est, perfectam neque ullo loco egentem afferemus. Meier qui solus ea antea collegerat, rem neque absolvere in animo habuit neque absolvit. Plus sexaginta locos indagavi, quos ille currenti stilo omiserat. — Res ideo fit intricatior, quod Eustathium praeter atticistarum lexica etiam aliis subsidiis lexicographicis³⁾ usum esse constat. Fuerunt autem, si recte omnia collegi: 1) Lexicon quoddam anonymum, 2) Etymologicum Magnum, 3) Suidae volumina.

¹⁾ Interdum etiam formulam illam, si in auctore nomina non accurate laudata erant, adhibuit cf. fr. 364. not. 1. ubi episcopus ex scholio Homérico K 375 οἱ δὲ ἐσημίτισιν sibi κατὰ τοὺς παλαιούς finxit, unde ipsum ignorasse, qui fuerint οἱ παλαιοί, manifestum est.

²⁾ Mire sane Christ. Littgesch. p. 562 lexica rhetorica, quae Eustathius usurpavit, ex Aelio Dionysio et Pausania contracta et opus aetatis byzantinae fuisse contendit.

³⁾ Eudemum supra attulimus p. 12 not. 1. Lexica synonymica et Herodori Apionisque opus consulto negleximus.

Ac primum quidem lexicon illud anonymum tribus locis commemoratur: p. 797, 37. (fr. 70) ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ καὶ ἔρρηβοσζός¹⁾ γέρεται ὁ αὐτὸς (sc. τῷ ἀρρηβοσζῷ) διὰ τὸ εἶ. Doctrina eadem redit ap. Phot. Suid. Hes. Et. M. 377, 22. — p. 1828, 48. (fr. 266) ἐν δὲ ἀνωνύμῳ λεξικῷ ῥητορικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως, καὶ συνεσταλμένως ὀαὶ ἱματίων. φέροι δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ κομικοῦ, ὅτε τὰς ὀαὶς ἐποιήσατο. οἱ γὰρ παλαιοί, φησί, καὶ ταύταις ὀιὸς δέσμα προσέρορατον, ἵνα ἤμιστα τρίβοιτο τὰ κάτω τῶν ἱματίων. Iterum Phot. convenit. cf. fr. 266. not. 5. — p. 1854, 32 (fr. 410) ἡ μορτή τὸ ἔκτορ, φασὶ, μέρος τῶν καρπῶν, ἢ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημορίοις, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ. Vox μορτή nusquam redit. — Lexicon igitur illud ab atticistarum operibus diversum erat: et Photium²⁾ imprimis illud adhibuisse constat. Non igitur negandum est, fragmenta illa, quae lexico rhetorico Eustathius adscribit, ex illo opere fluere potuisse: quam ob causam in editione a directis disiunximus, quod res ad finem certissimum perducī non potest.

Alterum lexicon, quod laudatur, fuit Etymologicum Magnum: p. 1397, 54. ἐτυμολογίαν δὲ τοῦ τοιοῦτου ἄβακος, ὃς καὶ κοινολεπτεῖται, ἐν τῷ μεγάλῳ ἔστιν εἶρεῖν ἐτυμολογικῷ. cf. Et. M. 2, 9. Similia redeunt de ἄβακεῖν voce ap. Eust. p. 1494, 61. cf. Et. M. 4, 2. 29. — p. 834, 46. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἡγανον πήγανον, ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ κεῖται. Deest in Etymologico, quod circumfertur, Magno: redit in Et. Gud. 464, 58. — p. 450, 31. βλεπήσεως, ἢ κεῖται ἐν τῷ ἐτυμολογικῷ, cf. Et. M. 199, 36. — p. 884, 8. ὁ δὲ ἐτυμολόγος διὰ διαφθόρον ἀπὸ τοῦ ἀλέω, φησὶ, τὸ ἀλλήθω. cf. Et. M. 162, 36. — Etymologicum Magnum, etiamsi saepenumero concinat cum lexicī rhetorici fragmentis, non idem esse

¹⁾ Scriptura falsa videtur. In ceteris lexicis ἔρρηβοσζός legimus, quod ab Hesychio diserte poscitur. Culpa erroris non lexicographo tribuenda est: iam ex fonte falsa transtulit.

²⁾ cf. fr. 410 et quae de πελάτης glossa Photiana in not. 1. contulimus. — Ex lexicorum, quae se ipsum pertractasse patriarcha testatur, numero, unum tantummodo huc referri posse puto, cod. 156. Dorothei σπονδασμάτιον, quod περὶ ξένων εἰρημένων egit. μορτή enim fuit vox ethnica. cf. p. 30. not. 1.

atque illud testatur locus iam allatus p. 1494, 61. ubi etymologico lexicon rhetoricum oppositum esse videmus, cf. fr. 338. cum not. 1. Heyden p. 231.

Claudit agmen lexicorum (ut Alciphronem atticistam p. 762, 64. laudatum et alios mittamus) Suidae lexicon, quod decies ab Episcopo laudatum habemus: p. 834, 48. de voce ἄνθος, Suidas discrepat, p. 1406, 26. παραβλήδην ἀπατητικῶς παραλογιστικῶς = Suid., p. 1469, 24. Μαλαίον λίθος = Suid. s. v. Μαλέος, p. 1528, 26. πρόεγμα = Suid. s. v., p. 1538, 46. ὄτι = Suid. (qui sua ex Schol. Ar. Pac. 931 descripsit: Eustathius, qui ipse Scholia Aristophanea laudat (p. 1483, 32), ignorare videtur, quali furi fidem faciat). p. 1554, 34. Σουίδας γοῦν ἐν τῷ ᾧ γησὶν, ὡς ἡ λάρισσα σφαιρίζουσα πῖλον ὄλισθεν εἰς τὸν Πηρείον ap. Suid. non iteratur, p. 1571, 26. ἀνδράγλη = Suid. s. v., ib. πρυσουρίδας = Suid. s. v., p. 1851, 25 μισθάριον quod apud Suidam desideratur. Ultimo loco, ne quid omis- sisse videar, laudatur Suidas p. 445, 24, sed ibi eius nomen nil nisi exemplar declinationis doricae est. — Si locos allatos perlustraveris, nullum invenies, qui cum lexicī rhetorici fragmentis conferri possit: nullus in collectione nostra redit, quem ex Suidae lexico depromptum esse, non alii fonti deberi manifestum sit. Immo ex Suidae locis allatis πρόεγμα et παραβλήδην apud Photium redeunt et ad fontem antiquiorem reducenda videntur.

Ad alios igitur auctores redeundum erit: ac procul dubio plurimis lexicī rhetorici locis id nobis continget, ut demonstremus, fragmenta illa lexicī rhetorici maximam partem ex Aelii Dionysii et Pausaniae operibus deprompta esse. Non omnia exempla nobis explanare in animo est: in commentario fragmentis addito si cuius singula perscrutari intererit, quibus de causis singula fragmenta atticistis tribuerim, inveniet. Capita tantum perlustremus.

Eust. p. 1593, 14. (fr. 198)
τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οὐ πολὺς
λόγος τοῖς παλαῖοις, καὶ Ἡρα-
κλείδην Πανσανίας καλεῖ-
σθαι γησὶν.

ibid. p. 989, 46. ὅτι δὲ
ὁ δηλωθεὶς Ἡρακλῆς καὶ
Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο, ὡς
Ἀριστείδης, ἔτι δὲ καὶ Ἡρακ-
λος ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦ-
σιν οἱ κατὰ στοιχείον τὰ
ῥητορικὰ ἐκθίμενοι κτλ.

Eustath. p. 1291, 47.

Πανσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχημ' τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει· Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστῆν. ἴσως δέ, φησιν, διὰ τὸ πλαγιάζειν τῆ χειρὶ ἐν τῷ μετροεῖν. δόχημιον γὰρ τὸ πλάγιον (fr. 136).

Eustath. p. 1421, 63.

(fr. 279). πηρίον δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήριτον ἄμφιον καὶ ἐκπηρίω, ὅημα παρὰ τῷ κομιζῷ, καὶ ἐκπηριεῖται, ὃ ἐστι μηρόσεται, καὶ κατὰ Πανσανίαν ἐξειλήσει εἰς πηρίον.

ib. p. 1291, 35. (fr. 355)

πάρατα δὲ, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται, πλάγια, ἑτεροκλινῆ ἢ προσώμαλα καὶ γήλοφα. δόχημια δὲ τὰ πλάγια. cf. p. 896, 61.

ib. p. 1328, 49. ἐκ δὲ

τοῦ πηρίου καὶ τὸ ἐκπηριεῖται παρὰ τῷ κομιζῷ, [καὶ ἰ Πηρελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα ἐρρέθη,] καὶ τὸ χρυσεοπήριτον· ἐρημρία δὲ τοῦ πηρίου τὸ μίτον· πηρίον γὰρ τὸ εἰς μίτον χορήσιμον, ὅς δὲ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηρίῳ ἐνταῦθά ἐστι διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηρίου ἢ ἀντιδιαρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῆ κρόκη, ἣν καὶ ἰσοδάτην φασίν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ.

Pausaniam igitur his tribus locis eundem esse atque lexicī rhetorici auctorem manifestum est. Tertium imprimis locum si accurate inspexeris, omnes glossas, non solum ἐκπηριεῖται, ad atticistam revocabis. Penelopae etymologia unciis inclusa eodem loco Eustathii ex Odysseae commentariis petito redit: ideo, quod primo obtutu quispiam negare poterit, idem locus Odysseae¹⁾ etiam ab episcopo respicitur. Optimum autem fructum, quem ex illa messe lucratur, eum esse duco, ut etiam κρόκη vocem (cf. fr. 405, quod e duobus Eustathii locis contexendum erat) Pausaniae restituamus.

Cui fragmento atticistis restituto alterum locum addere li-

¹⁾ Eustathii commentarios ad Odysseam pertinentes editio Romana inde a pag. 1379 complectitur: me semper numeris editoris Romani contentum fore, si quando Eustathius se ipsum citaverit neque de loco dubitari poterit, semel moneo.

ceat, quo recte perscrutantibus via monstrari poterit, qua ad plura exquisitae doctrinae fragmenta perveniatur. (fr. 377.)

Eustath. p. 1573, 43. ib. p. 700, 18. ἔλη μὲν ὅτι δὲ τὴν εἶλην οἱ παλαιοὶ γὰρ καὶ εἶλη, καὶ εἶλη, κενρώς καὶ ἔλην φασίν, ἐν ῥητορικοῖς δὲ ἔξ ἡλίου, ὅθεν καὶ παράγεται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἶλη- κείται καὶ ὅτι εἶλη καὶ ἔλη θηρεῖσθαι καὶ τοῦ ὕδωρ ἡ τοῦ ἡλίου ἀγῆ καὶ εἶλη- εἶληθερὲς καὶ τοῦ θειλό- θερεῖν τὸ ἡλιῶσθαι καὶ πεδον, ὅθεν θειλοπεδεύειν. εἰλεῖν τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν . . . καὶ εἶληθερὲς ὕδωρ τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον.

Glossam *θειλόπεδον* igitur ex eisdem lexicis rhetoricis¹⁾ derivatam esse apertum est. Ut autem ad auctorem glossarum perveniamus, proficiscendum est ab Et. M. 449, 25. *θειλόπεδον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνονται αἱ σταφυλαὶ ἢ ἕτερα ἅτινα. τὴν μέντοι τῶν σύκων ψύξιν τρασιῶν λέγουσιν παρὰ τὸ ἔλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν*²⁾. In fr. 305 *τρασιῶν, οὗ σῦκα ψύγεται* legitur (cf. not. 5.) quem locum, quod *ἄροιστος* redit (cf. fr. 76), ad Pausaniam reducemus necesse est.

Iam vides, quo tendam. Si Et. Mag. Gud. *τρασιῶν* sub *θειλόπεδον* citant, etiam glossam *θειλόπεδον* eiusdem auctoris esse concedemus: sin autem *θειλόπεδον* his apud Eustathium cum *εἶλη* coniungitur, ex eodem fonte glossa derivata esse debet atque *εἶλη*, i. e. ex Pausaniae atticistae lexico. — Alterum accedit argumentum neque minoris pretii, quod in fr. 155, iterum ex Pausania petito, legitur: *καὶ εἰλεῖν τὸ συνάγειν εἰς ταῦτὸ* (sc. *τὸ πύξιν*) *τὰς σταφυλάς*. Locis igitur recte inter se comparatis glossas *εἰλεῖν*, *εἶλη*, *εἶληθερεῖν*, *εἶληθερὲς*, *θειλόπεδον*, *θειλοπεδεύειν* omnes diversis ex Eustathii locis petitas earumque explicationes ex Pausania fluxisse didicimus: quae res summi erit momenti, si rationem, qua Eustathius in exscribendis atticistis usus est, capite tertio exponemus.

¹⁾ redit p. 43, 38. *ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τοῦ θειλοπεδεύειν φασίν οἱ παλαιοί. εἰλόπεδον γὰρ πέδον εἶλη βαλλόμενον, τωτέστιν ἡλίον θερμασίῃ καὶ πλεονασμῷ τοῦ θειλόπεδον καὶ ὅμα θειλοπεδεύειν.*

²⁾ Eadem in Et. Gud. 256, 38, ubi cum Sylburgio *τρασιῶν* pro *τρασιῶν* corrigendum est. Sturzius mendum foedissimum diligenter servavit.

Sed altera pars argumentationis restat: nondum adhuc etiam Aelium Dionysium eundem esse atque lexicī rhetorici auctorem demonstravimus. Videas exempla luculentissima:

Eustath. p. 1721, 26. *ιστέον* cf. ib. p. 855, 20. *καὶ δὲ ὅτι τὸ βῆ φωνῆς σημεῖον καὶ γέρεται παρ' Αἰλίου Διονυσίου* (fr. 97.) *κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ἅ ἅ δασυτέρην γέλωτα δηλοῖ — καὶ τὸ βῆ, περὶ οὗ ἀλλαγῶν δηλοῦται, καὶ τὸ χύρρε σφοδριζόν, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσειαν δεδιῶται.* (fr. 337.)
 ib. p. 1752, 29. *γράφει Αἰλίος Διονύσιος* εἰπὼν: *χύρρε· ἐπιφθεγμα πρὸς τοὺς εἰς.* (fr. 327.)

Alterum exemplum mihi petendum est ex *γερόντων συνάγωγῃ*, quam ex Aristophane Byzantio per atticistas Eustathio innotuisse apertum est (cf. Prol. Cap. V. § 1.) Eustath. p. 1330, 20. (fr. 334. not. 6.) *βλασφημοῦνται οἱ πάντων γέροντες — καὶ σοφῆ ἑλλήνες, περὶ οὗ προεγράφη τοῦτον δὲ καὶ θηλυκόν, φασί, ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σοφῆ ἑλλήν ἀνάκρουσιν.* cf. Eustath. p. 1289, 16. *ἅπαξ δέ, φασί, ἐνταῦθα ἡ λέξις (σοφός) εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σοφῆ ἑλλην παρ' Ἀριστοφάνει* (fr. 198. Koek) *εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥήτορικοῖς εὔρηται λεξικοῖς.* Res perspicua est: *σοφός* uno loco apud Homerum extat: illo tantum *σοφῆ ἑλλην* ab episcopo laudari potuit: laudat ex lexicis rhetoricis: p. 1330, 20 ad illum locum unicum respicitur: p. 1330, 20 autem ex Aelio Dionysio fluxisse apertum est: lexica igitur rhetorica = Aelii Dionysii opera fuerunt. — Tertium exemplum hoc est:

Eustath. p. 1957, 60 (fr. 231.) *Lexicon rhet. laudatur quod κλεισίον et κλεισία cum diphthongo et cum ι dichrono profert: Αἰλίος δὲ Διονύσιος — ἐν ἐτέρῳ γράφει, ὅτι κλεισίον Ἀμυρίως τὸ πρόσωπον ἴσως παρὰ Ἰωσὼν, ὡς καὶ Ὀμηρος, „περὶ δὲ κλεισίον θ' εἰ πάντη“ παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρών.* ib. p. 772, 63. *δηλοῖ Αἰλίος Διονύσιος εἰ-* cf. ib. p. 1413, 32. *ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς ἴλης ἐδιφορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥήτορικοῖς λεξικοῖς παραδόντες, ὡς καὶ τὸ ἰστέον ἀπὸ τοῦ γρωστέον διὰ διαθῆγγον εἶχέ ποτε τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἶδω. καὶ τὸ ἴλη ἐπὶ τέγματος καὶ πλῆθους παρὰ τὸ εἰλῶ. καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι, ὃ ἐστὶν ὁμοίως ὄφει καὶ σκόλημι εἰ-*

πὼν· χειλὸς· πόα, χόρτος. λείσθαι καὶ σπᾶσθαι, ἤγουν
παρ' αὐτῶ δὲ καὶ διὰ διφθόγ- κινεῖσθαι. ὄθεν καὶ εἰλί-
γουν γράφεται, ὡς ἡ αὐτοῦ στοι- σπωμα ἢ τοιαύτη κίνησις.
χειακὴ ἀκολουθία βούλεται. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ
cf. fr. 323. c. notis. κλεισίον καὶ τὸ πέδειλον
διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς, καὶ
ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλός.
(fr. 397.)

Quae terna exempla luculentissima sufficient ad opinionem, quam supra protulimus, confirmandam, lexicorum rhetoricorum auctores plerumque nullos alios substituendos esse quam Aelium Dionysium et Pausaniam atticistas. Argumentis, ut puto, certissimis ad nostram sententiam firmandam propositis, iam aliae glossae subiungendae videntur, quae simili ratione ad atticistas revocari possunt.

Utrumque atticistam appellatum esse ἐν λεξικῶ ῥητορικῶ ex Eust. p. 1399, 28 (= fr. 390), si mecum ratiocinaberis, concedes: ἐν δὲ ῥητ. λεξ. ἠγεῖσθαι καὶ ἐπὶ γάμον πομπῆς καὶ προηγγητῆρ φασιν — ἐλέγετο δέ, φασί, καὶ ἠγγῆτρια παλάθη τις ἢ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. = Phot. Et. M. 418, 49¹). — Ut ad finem perveniamus, proficiscendum est a Schol. Plat. Resp. 470C (fr. 36) ἀλιτηριώδης, quod ex Aelii Dionysii seriniis depromptum esse constat. Eadem fere recurrunt ap. Pseudozenodorum = Mill. Mél. p. 411², apud quem locus plenior, de voce *σνχοφάντης* eiusque origine agens, sequitur. Utramque glossam non Zenodori²) esse, dudum omnes existimavere (cf. Nauek, Mél. Gréco-Rom. p. 165, Fresenius, p. 29. not., Cohn, Jahrb. Suppl. XIII. p. 821). Etiam glossas illas vocem *σνχοφάντης* explicantes ad atticistas reducendas esse puto. Verba haec sunt: *σνχοφάντης* πόθεν; δοκεῖ ἢ σνκῆ εἶρημα Διονύσου καὶ τῆς τροφῆς δὲ ἡμέρον πρῶτον ἠγγῆσασθαι τὸ σῆκον,

¹) Non ex eo, quod hodie extat, lexico Photiano Etymologus excerpit, sed ex pleniore, quod glossam *ἰερά σνκῆ* cum *ἠγγῆτρια* coniungit, quae in nostro Photii exemplari ommissa est, cf. Nab. l. l.

²) Etiam gl. *ἀλιτήριος* loco suo in codice motam esse Cohn l. l. recte contendit; neque vero solum *ἀλιτ.*, sed etiam gl. *σνχοφάντης* Didymo adscribendae sunt, cum etiam haec vox ap. Plat. Resp. 340D explicetur.

ὄθεν ἡγητηρίον ἐκάλεσαν τὴν σικκῆν. καὶ ὅταν τὰ πλυνητήρια ἢ, προηγείται σικκῶν πλάξ, ἢν αὐτοὶ παλάθην προσεγορεύουσι. — φιλοτιμίαν οὖν ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸ πρῶτον (cod. πρῶτοι) αὐτοὶ λαβεῖν σῦκον, καὶ πρὸς οἰωνοῦ ἀγαθοῦ τοῦτο τιθέμενοι εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐπεσκόπουν καὶ εἰς τὰς σικκᾶς, ζητοῦντες τί πέπειρόν τις ἴδοι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον σικκοσκοπὸς ἐκλήθη ὁ θεωρήσας αὐτὸ πρότως, ἕστερον δὲ σικκοφάντης, ἀπὸ τοῦ φῆραι τὸ σῦκον καὶ ἄλλοις δεῖξαι. ὁ γοῦν περιέρχων ἔχων περὶ τοῦς ἀλλοτρίους βίους καὶ σκοπεύων καὶ ἐμφανίζων σικκοφάντης ἐκλήθη. — οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι λιμοῦ γενομένου ἐν Ἀθήναις ψήφισμα ἐγένετο μὴ ἐκφέρειν σῦκα. ἐπιτηροῦντες οὖν τινας ἐκφέροντα σῦκα διέβαλλον καὶ παρὰ τὸ περὶ σῦκων φάναι, σικκοφάντης ὁ ψευδοῦς περὶ σῦκων φαίνων.

Tria igitur proferuntur: 1. σῦκον idem atque ἡγητηρία, 2. σικκοφάντης ex fausto omine, 3. σικκοφάντης ex malo omine acceptum. — σῦκον = ἡγητηρία unum et idem esse atque fr. 390. ex lex. rhet. petitum apparet. — Altera explicatio non apud lexicographos redit, sed apud paroemiographos (Zenob. V. 91. σῦκον αἰτεῖς¹⁾, Plut. 87. Diogen. VIII. 9. Apostol. XV. 85.). — Tertia explicatio (οἱ δὲ λέγουσιν) nobis accuratius inspicienda est. Eadem narratio²⁾ redit ap. Schol. 1. Ar. Plut. 31, cui Suid. gl. sua debet. Simillima narrant Plut. de curios. 16. et Athen. III. 74D (= Eustath. p. 1964, sq.). Athen. ad Istrum ἐν τοῖς Ἀττικοῖς (an eadem atque λέξεις Ἀττικάι?) provocat:

¹⁾ Ar. Vesp. 302. non cum Leutschio l. l. inde explicandus est. Neque proverbium illud quadrat, neque σῦκα αἰτεῖν = *κολακεύειν* sensum aptum praebet: recte iam Schol. *τρικῶν βοῦλει*.

²⁾ Alia habet Phot. (= Schol. Plat. Resp. 340D. Suid. gl. 2.) σικκοφαντεῖν τὸ ψευδοῦς τινος κατηγορεῖν. κεκλήσθαι δὲ φασὶ τοῦτο παρ' Ἀθηναίους πρῶτον ἐρέθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς σικκῆς καὶ διὰ τοῦτο κολυδόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα, τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας σικκοφαντιῶν κληθέντων. Athenienses primos ficum invenisse per se absurdum est: ficus enim nonnullis locis apud Homerum laudatur: etsi illi sunt originis iunioris, cf. Hehn, Culturpfl. u. Haustiere p. 77 sq., tamen Athenienses ficum ex Ionia accepisse inde constat. Res sic mihi constituenda videtur, ut excerptor (i. e. Photii et Schol. Plat. auctor communis) priorem sycophantae explicationem omiserit, et lemma cum altera ita conglutinaverit, ut absurda illa, quam vituperamus, explicatio oreretur.

Ἴ. οὐδ' ἐξάγεσθαι γησι τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γενομένας ἰσχυάδας, ἵνα μόνου ἀπολαύουεν οἱ κατοικοῦντες.

Ita igitur loci disponendi sunt:

συκοφάντης = *συκοσό-* *συκοφάντης* = *κατήγο-*
πος Mill. Mél. 412. gl. 1. Zc- *ρος* Mill. Mél. 412. gl. 2. Schol.
 nob. et ceteri paroemiogr. Ar. Plut. 31. Plut. de cur. 16.

Glossa ἡγητηρία cum duabus sycophantae explicationibus arte cohaeret. Ath. III. 74D. primus eam vocem collaudat ex fonte ignoto ¹⁾ τὸν δ' ἀπ' αὐτῆς (sc. τῆς *συκῆς*) *καρπὸν ἡγητορίαν διὰ τὸ πρῶτον εὐρεθῆναι ἡμέρου τροφῆς*. Quae explicatio conspirat cum lex. rhet. ap. Eust. p. 1399, 28. (cf. fr. 390. not. 2). Eundem igitur utrique, et Athenaeo et Atticistae, auctorem fuisse inde efficitur. — Glossae ἀλιτηριώδης auctor est Aelius Dionysius: gl. ἡγητηρία ex lex. rhet. petita: probabile igitur est etiam hoc loco lex. rhet. = Ael. Dion. esse. Quod autem *συκοφάντης* ita cum ἡγητηρία et ἀλιτηριώδης coniuncta sit, ut glossae discerni nequeant, etiam sycophantae utramque explicationem atticistis deberi suspicor, et ita, ut prior explicatio Pausaniae tribuatur (quem proverbialia in deliciis habuisse constat), altera Aelio Dionysio — nisi de duabus Aelii Dionysii recensionibus cogitare mavis.

Res autem mira quaedam accedit: Plut. de curios. 16 enim et vocem ἀλιτήριος et *συκοφάντης* sic inter se coniunctas profert, ut easdem explicationes inveniamus, quas apud lexicographos prolatas esse vidimus: ἀλιτηριώδης ἀπὸ τοῦ ἀλεῖν (quam etymologiam ineptam ipse in Quaest. gr. 25 reicit cf. Ael. Dion. Schwartz p. 15) et *συκοφάντης* ἀπὸ τοῦ φαίνειν. Non solum igitur utraque explicatio recte atticistis attribuitur, sed etiam id concedere debemus, explicationes Plutarchi et Aelii Dionysii ex fonte communi haustas esse. Qui ille fuerit, difficile est ad diiudicandum. Etiam altero loco Athenaeus ad *συκοφάντης* respicit (III. 786): Σωσίβιος δ' ὁ Λίκων ἀποδεικνὺς εὖρημα Διονύσου τῆν *συκῆν*, cf. Mill. p. 412. in., neque tamen Athenaeus ipse Sosibium adit, sed *χοῦσιον* ex alio auctore hausit. Fortasse Chalcenterus ipse glossarum auctor est: cf. Plut. Sol. 24, 2. καὶ

¹⁾ Fortasse Pamphilo cf. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXIV. Schoenemann. de lexicogr. antiquis. p. 80.

σέκων ἐξαγωγῇ τὸ παλαιὸν ἀπείρητο καὶ τὸ φαίρειν ἐν-
δεικνύμενον τοὺς ἐξέγοντας κληθῆναι συζοφάντας, ex ἀξίῳ
textu nobis prolata: veriloquium illud συζοφάντης ἀπὸ τοῦ
φαίρειν iterum recurrit: textus vero legum Solonearum Plutar-
chi temporibus deperditus (cf. Grot. Hist. Graeciae II. p. 103
not. 47) optime cognosci potuit ex Didymi libro περὶ τῶν
ἀξίων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ, quem Plut. Sol. 1. ipse col-
laudat (cf. Schmidt, Did. p. 399): facile igitur tibi persuaseris
hunc librum et Plutarchi et Pseudozenodori et atticistarum fon-
tem fuisse. Exiguitate tantum fragmentorum prohibemur, ne
certissimis argumentis coniecturam nostram firmare possimus.
— Mero autem casui id tribuendum esse arbitror, observationes
vere Didymeas excerpto illo Pseudo-Didymeo περὶ τῶν παρὰ
Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων olim adiunctas fuisse.

Reliquum adhuc est, ut eos locos breviter indicem, quo-
rum auctorem Aelium Dionysium et Pausaniam fuisse veri si-
mile est. Aelii Dionysii autem fuisse puto: fr. 334. σορέλλην
(cf. not. 6.), fr. 341 ἄγμα et βήρηξ (cf. Cap. V. § 2), fr. 343
ἄθροος, fr. 358. ἄρσιος, fr. 369 Γραικός, fr. 372 δόο, fr. 360.
ἀσχέδωρος et καπρόζεται, fr. 365. Βέλλερος, fr. 367. βίβλινον,
fr. 368. γέμμα, fr. 384. Ἐρετριεῖς βαρβαρόφωνοι, fr. 390. προ-
ηγητήρ, fr. 394. θόλος, fr. 408. λωτός, fr. 418. ὄσσοι, fr. 419.
παπίζειν et similia (cf. Cap. V. § 1.), fr. 432. σζῦλον, ἀπο-
σκολέπτειν, fr. 438 τιγγάβαρι. — Pausaniam autem auctorem
demonstrari posse hisce in glossis arbitror: fr. 351. ἀλέσσειν,
fr. 371 ὄροπαλίζειν, fr. 377. ἔλη, fr. 380. ἐπιζωπητήρ, fr. 401.
καλαμᾶσθαι et similia, fr. 404. κοτέλη, fr. 413. οἶαξ, fr. 417.
ὄρμος, fr. 440 τρία καὶ δύο.

Etiam aliis rationibus (ut ὁ γράψας, οἱ παλαιοὶ, κατὰ τοὺς
παλαιούς etc.) saepissime atticistas appellatos esse ex eis, quae
proposuimus, manifestum est. Unum tantummodo exemplum
addere liceat, ut, quid de vocibus ὁ γράψας, ὁ εἰπών et aliis
censendum sit, statim cognoscatur. Sunt tres loci Eustathiani
(fr. 206).

p. 1446, 8 οἱ	p. 588, 12. καὶ	p. 940, 18. σάκ-
δὲ παλαιοὶ τὸν	μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ	κος δι' ἐνὸς προε-
παρὰ τῷ κομικῷ	τὸν σάκκον φασὶ καὶ	φέρετο παρ' Ἀθη-
σάκταν θύλακον	δι' ἐνὸς γράφεται	ραίοις, καθὰ φησὶν

ἐρημνεύουσιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· θύ- λακος· μάρσιππος· γίνεται δ' αὐτὸς ἀπὸ τοῦ σάττω, σάξω· τὸ φορτίζω.	ζ, ὃν καὶ σάξται· φασὶ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός, ὡς ἀπὸ τοῦ σάττω φορ- τίζω.	Αἴλιος Διονύσιος κτλ. cfr. fr. 296.
--	---	--

Iam vides, quo tendam. Etiam glossam *σάξτας* Aelii Dionysii fuisse et ex illius opibus ad posteriores transisse pro certo habeo.

Simile quid fieri videmus loco praeclaro:

Eust. p. 1539, 22. ¹⁾ ὅτι δὲ καὶ πλοῖον εἶδος ὁ κέλης δηλοῖ ὁ εἰπὼν· πέντε κέ- λητας· τοὺς πεντασάλμους. — ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράφας οὕτω· ἐπακτρι- δες· αἱ ἀλιάδες. ἐπακτριεῖς γὰρ οἱ κρηγγοῖ. ἐπακτροκέ- λης δὲ πλοῖον ληστρικὸν με- ταξὺ ἐπακτρίδος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιαῖρά ἐστιν.	ib. p. 871, 62. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτριεῖς ἐλέ- γοντο οἱ κρηγγοῖ, ὡς δηλοῖ ὁ γράφας ἐν ῥητορικῶν λειξί- κῶν, ὅτι ἐπακτρίδες· αἱ ἀλιά- δες· ἐπακτριεῖς γὰρ οἱ κρη- γγοῖ. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέ- λης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν, προδεδήλω- ται (fr. 170.)
---	---

Priore loco (p. 1539) igitur ὁ γράφας οὕτω = Aelius Dionysius est, quam opinionem tribus aliis causis firmare possumus. Non multo post enim *Πανσανίας* δὲ (fr. 259) ita lau-

¹⁾ Stoicentin, Jahrbh. vol. 117. p. 125. hoc loco quaestionem movit, an duae explicationes, atticistarum et Harpocratonis, plane inter se diversae statuendae sint. (Harp. *ἐπακτροκέλης*. *Δισχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμόχρον· εἶδος δ' ἐστὶ πλοῖον σύνθετον. ἔχον τὴν κατασκευὴν ἕκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλητος*). Quam Harp. glossam apud Et. M. 353, 7. (cf. Et. Gud. p. 196, 42. sic legendum: *ἐπακτριεῖς· οἱ κρηγγοῖται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κίνας· ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἢ γαλέα (ἀλιάς? cf. Steph. ad Et. M. I. I.) ἐπακτρίς καὶ ἐπακτροκέλης ἐν σύνθεσει*) B. A. 255, 13. redire putat. Vocem enim *σύνθετον* Harpocratonis sic explicandam esse censet, ut de conficiendo navigio, non de voce formanda adhibeatur. Recte hanc sententiam de Et. M. loco Freyer p. 265 refutat: in Bekkeri autem lexico quinto habemus *συνετέθη τὸ ὄνομα!!* Stoicentini explicatio nimis artificiosa esse videtur, cum *συνθεῖναι* terminus sit plerumque grammaticus: eum qui navigium et *ἐπακτρίδι* et *κέλητι* simile extruxit, etiam vocem *ἐπακτροκέλητα* invenire potuisse concedendum est.

datur, ut huius doctrina Dionysii verbis opponatur: deinde vero ὁ εἰπὼν· πέντε κέλητας, si voces recte in unam πεντεκέλητας contraxeris, idem est atque ὁ γράφας (= Ael. Dion.), quem de talibus compositis egisse ex fr. 153. πεντέπιχον κτλ. certum est: postremo autem utrobique ἐπακτροκέλης vocem habes, quam episcopus se apud Ael. Dion. solum invenisse testatur. — Lexici rhetorici auctorem in p. 871 laudatum Pausaniam esse suspicari tantummodo licet, quod plane conspirat cum Aelio Dionysio.

Cave tamen nimis talibus rationibus fidem tribueris. Iam supra p. 14. contra disputatum est: exemplum sequatur luculentum, ut cognoscatur etiam Koppii (de Ammon. et cett. distinct. synon. Regimonti 1883) ratiocinationem, p. 16. prolatam „protinus mihi persuasi, Eustathium — ad certam classem librorum spectare (i. e. ad scholiastas Homericos)“ non meliore uti fundamento, quam opinionem Freyeri supra p. 19. allatam. Apud Eust. p. 956, 1 enim legimus: ἰστίον δὲ ὡς πολλαχῶς ὁ ζυγὸς. διὸ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ διάφορα ζυγὸς γὰρ ἴππων, ὄθρι καὶ ἴππου ζύγιος, ζυγὸς βοῶν καὶ τοιούτων τινῶν, ἀφ' οἷ τροπικῶς οἱ ἡμόζυγοι καὶ τὸ διαζύγιον καὶ τὸ ζυγομαχεῖν, ὃ ἐστὶν ἀντερίζειν. ζυγὸς ἐπὶ σταθμοῦ, καθ' ὃν ζυγοστάτουσιντες λέγονται ἀδικεῖν τινες ἐν ζυγοῖς. seq. fr. 188. ex Pausania petitum¹⁾. Doctrina, praesertim si Cap. III. examinaveris, ex atticistarum scriniis depromta esse videtur (cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 210), fortasse Pausaniae excerptum. Res eo fulciri videtur, quod plurimae lexicographorum glossae cum allato loco concinunt. Neque tamen res se ita habet. Saepissime enim de ζυγὸς vocabulo episcopus agit: omnes vero loci ad fontem quendam redeunt, cuius de nomine Eust. nos celavit, fortasse quod ipsi ignotum erat. Optime autem ad A 167. rem explicat: p. 460, 30. ubi ἐπιζυγος (= is qui superne libram tenet) explicatur. Deinde pergit: εἰς τοῦτο δὲ ἐπεραιτιοῦται ὁ

¹⁾ M. Schmidt. Did. p. 107. ex consensu Scholii Soph. Trach. 692 (p. 318. Papageorg) cum Hes. et Et. M. 412, 28. Didymum auctorem agnoscit, cuius vestigia Pausanias presserit. — Etymologici glossam in duas partes secuit, quarum alteram etym. ex Diogeniano mutuatus sit, alteram Methodius (?) ex lexico rhetorico descripserit: quod fieri nequit, cum eadem glossa extet ap. Phot. Recte igitur Heyden l. l. totam glossam Etymologi ex lex. rhet. petitam ad Pausaniam rettulit.

εἰπὼν, ὅτι ζυγὸς παρ' Ὀμήρου οὐ συνήθως ἐπὶ σταθμοῦ. ζυγὸν γὰρ ἐκείνος οἶδεν ἄρματος καὶ ἀμάξης καὶ ζυγόδεσμον ἡμάντα τὸν ζυγὸν τῶν ζώων ζευγνύοντα. — λέγει δὲ ὁ ῥηθεὶς προσεχῶς παλαιός: ζυγὰ καὶ καθέδραι ἐρεσσόντων, ὅθεν ἐπιζυγος ὁ ὄφι καθέδραν ἔχων. Connexus cum atticistis statui non potest. Plurimi vero loci cum nostro conspirant (p. 665, 30. 946, 55. 1349, 64.), etiam Et. Gud. 232, 42 (Et. M. 412, 26) ubi Ἡρόδοτος auctor nostrae doctrinae appellatur, quod Lentzius Hemsterhusii opinionem secutus felicissime in Ἡρωδιανός mutavit (Herod. I. 140, 9. Suid. s. v. ζυγομαχεῖν). Glossa vero ζυγομαχεῖν, quae verbis Herodianis iniuncta est, ex atticistis petita esse videtur, cum apud Phot. (cf. Nab. l. 1.) Hes. Suid. Lex. Bachm. 247, 7. redeat.

Hanc igitur rationem ingressi sumus, ut talibus glossis, quae formulis illis incertis ornatae sunt, tum tantum uteremur, cum alia et maioris momenti argumenta accederent, cum autem illa deficerent, plane abstineremus, quod res nimis in lubrico posita esse videtur.

CAP. III.

Neque tamen illa sola est via, qua ad augenda et amplificanda atticistarum fragmenta procedere possis. Etiam altera patet, qua maiorem numerum glossarum ab Eustathio explicatarum atticistis revindicare licebit.

Eustathius enim, qui illa purissimi sermonis lexica imprimis adamavit, plerumque, simulac vocem quandam obsoletam vel mores non amplius propagatos vel proverbia explicare voluit, rem ita instituit, ut non solum unam glossam in lexicis evolveret, sed occasione fausta oblata saepius magnam catervam propin quarum aut derivatarum adderet.

Quam rem episcopus ipse testari videtur p. 565, 19. (fr. 419) ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ¹⁾, quo in loco voces παπίζειν, ἄπφα, πάππα, μιμίμια,

¹⁾ Fuit Aelii Dionysii lexicon: conveniunt enim, quae de τήθη (fr. 309. not. 3) et de πάππος (fr. 253. not. 2) exhibet.

ἡθεῖος, ἄπφριον, ἄπφα, ἀπφύς, ἐπίπαππος, τηθῆ, τηθίς, πάππος, γήρειον vel afferuntur vel explicantur.

Quae verba Eustathii aliter intellegi nequeunt, quam episcopum excerpta Aristophanis Byzantii (cf. Cap. V. § 1.) in atticistae opere suo loco distributa invenisse et inde, quae ad propositum quadrare viderentur, iterum collegisse.

Rem, quam posuimus, multis aliis locis demonstrare possumus. Redeamus ad locum illum, quem iam supra p. 18. obiter tetigimus, ad fr. 305. *ταρσοί*. Totus ille locus ita comparatus est, ut singularia discerni ac diversis auctoribus tribui nequeant. Cum autem fr. 76. *ἄρριχος* insertum sit, statim cognosces Pausaniam ab Eust. adhibitum esse: deinde locus quidam Aelii Dionysii insertus, quem *ἔτεροι* δὲ excipiunt: *ἔτεροι* autem illi nemo fuerunt nisi Pausanias, quod *κρεμαστήρ* vox repetitur: singularia ex notis colligere placeat.

Alterum exemplum afferre liceat fr. 225. (Eustath. p. 1769, 32) *κατουλάδα νύκτα Πανσανίας φησὶν ὡς κατίλλονσαν καὶ κατείρονσαν*, [καθὰ καὶ ἐξούλης φησὶ δίκη ἢ τῆς ἐξείρξεως.] *ἔτεροι*¹⁾ δὲ *τὴν πανώλεθρον* (sc. *νύκτα*): *οὐλον γὰρ τὸ ὀλέθριον ἢ τὴν ἔχουσαν συστροφὰς ἀνέμων*. Ἰλλειν γὰρ καὶ τὸ *συστρέφειν*. [ὄθεν ἰλλὰς παρὰ Ἴωσιν ὁ ἀπὸ λυγμοῦ δεσμός ἐν Ἰλιάδι, καὶ τὸ „ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν“ καὶ οὐλὴ θριξ. ἢ καὶ ἄλλως] *κατουλὰς νύξ ἢ ξοφώδης*: ἀπὸ τῆς κατὰ σώμα, φασιν, οὐλῆς [ἀφ' ἧς καὶ ὑπουλος ὁ κακότροπος] *μελαντέρα γὰρ, φασιν, αὐτὴ ὡς ἐπιπολύ*.

Multa igitur Eustathius congressit, quae inter se vix cohaereant: ea quae uncinis inclusimus, sine ullo detrimento reici possunt, quod nexum sententiarum turbant et a proposita voce *κατουλὰς νύξ* plane abhorrent. Cave tamen id feceris: optimae enim eruditionis frustula sunt, ex Pausaniae ipsius lexico petita, ut comparatis p. 947, 6. (fr. 155) *ἰλλάδες δέ φασιν κατ' Ἴωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάτων ἢ λῆγων ἀπὸ τοῦ ἔλλω ἢ ἔλλω τὸ συστρέφω*, ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως. *λέγεται γὰρ ἐπὶ τούτῃς σημασίας τὸ εἰλεῖν*, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσανίας κτλ. et Phot. *κατουλάδα*. *Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ*: *ἐπέχομαι δὲ*

¹⁾ Non alius grammaticus ab Eustathio laudatus est, sed testis quidam a Pausania adhibitus. cf. Phot. s. v.

ἔνθεν τῇ κατουλάδι τὴν κατίλλουσαν καὶ κατειργουσαν. καὶ ἐξοὔλης δίκη· ἢ ἐξείρξεως. οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένηι τοῖς Ἑλλησιν. οὐλον γὰρ τὸ ὀλέθριον. καὶ ἢ κατὰ πρόθεσιν αὔξησιν ἔχει. ἢ ζοφώδη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὔλης· μελάντεροι γὰρ καταγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων. εἰλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν.

Res igitur sic instituta erat, ut maiorem Pausaniae glossam (ut apud Phot. asservatur) bis in suum usum Eustathius converteret, et nomen (quae res summi momenti est) multo posterius adderet: accedit, quod loco allato ἔπουλος glossam loco minime apto inseruit, quam et ipsam atticistis deberi fr. 155. not. 5. luculenter demonstrabitur.

Cui glossae statim tertiam ex eadem radice derivatam addemus, ubi idem fieri iam locus Eustathianus ipse suadet fr. 209. (p. 206, 27): ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ¹⁾ καὶ οὕτω φράζουσαν. οἱ μὲν ὡς βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγὸς. Πανσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σοκρατικοὺς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλὸς· πλάγιος, διεστραμμένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν· τὸ στραβίζειν. τινὲς δὲ ὅτι ἔπιλλος· ὁ παράστραβος, καὶ ὅτι ὁ στρεβλός, ὃν οἱ παλαιοὶ²⁾ στραβὸν λέγουσι καὶ ὅτι ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλώπτειν· τὸ ὄφθαλμοις, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμύνουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Πανσανίας δὲ ἐνίλλειν· τὸ ὄφθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι, καὶ ἐπιλλοῦν· τὸ μνηστηρίζειν, καὶ κατιλλώπτειν· τὸ καταμνηστηρίζειν.

— Quem locum ideo attuli, quod inde optime perspicitur, Eustathium ex diversis lexicorum locis hanc dissertationem de vocibus ab ἰλλὸς = πλάγιος derivatis contulisse. Voces enim singulae in lexicis adhuc extantibus neque usquam coniunctae (ut s. v. κατουλάδα fieri vidimus) inveniuntur: immo huc illuc dispersae sunt, ut adnotationibus ad fr. 209. explanavi. Priore glossa perlustrata facile quis Eustathium iam omnia ita apud atticistas coniuncta invenisse putaverit, ut nihil nisi in παρεκβολὰς ea transcribere ei relinqueretur: quod ego eis tantum in

¹⁾ i. e. veteres ipsi, non lexicographi. cf. Suid. ἰλλὸς — στραβός. Ἐριστομένης. Eodem sensu ὁ μὲν — ἄλλοι δὲ — τινὲς δὲ accipienda videntur, cum ad οἱ παλαιοὶ respiciant.

²⁾ iterum veteres ipsi, cf. Phot. στρεβλός. — Εὐπολις.

glossis concedendum esse puto, quae etiam apud Photium ceterorumque agmen coacervatae extant.

Tales glossas iam apud atticistas non defuisse et extitisse in Pausaniae lexico s. v. *ἀνάστατοι* (fortasse ex Didymi lexico comico per Pamphilum ad Paus. pervenit cf. Cap. V. § 2.) iam Suid. s. v. *ἀνάστατοι* docet, quem conferas cum Pausania ap.

Eust. p. 1165, (fr. 51. 94)
 ὁ δὲ — Πανσανίας λέγει καὶ
 ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι σεληῖναι τὰ
 πέμματα καὶ πέλανοι ἐλέγον-
 το, καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος
 καὶ οἱ ἀνάστατοι πλακοῦν-
 τες, καὶ οἱ χαρίσιοι καὶ οἱ
 ἀμφιφῶντες, καὶ φθοῖς δέ,
 γησι, πέμματα μετὰ σπλάγ-
 χων ἐσθιόμενα (l. θυόμενα)
 κτλ. —

Suid. *ἀνάστατοι*. πλα-
 κοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς
 ταῖς ἀρορηγόροις ἐγίνοντο. ἐλέ-
 γοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ
 χαρίσιοι . . . οἱ δὲ ἀμφι-
 φῶντες . . . φθοῖς δὲ εἰσι
 πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ
 τῶν σπλάγχων ἔθνον, πέλα-
 νοι δὲ τὰ εἰς θυσίαν πέμματα,
 πόπανα δὲ (πλακοῦντια¹)
 πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περι-
 φερῆ) καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σε-
 λήνας πελάνοὺς εἴρηκεν Ἐν-
 ριπίδης. (fr. 352. Nauck).

Quos locos, si comparaveris, facile animum induces (ita Rindfl. p. 100), Eustathium sua ex hac una Pausaniae adnotatione transscripsisse. Haud abnuerim: quamquam id unum recordandum est, etiam ad singula illa librorum genera glossas a lexicographis servatas esse; ut ad *σεληῖναι* ap. Phot. Hes. Suid., *ἀνάστατοι* Suid. Hes., *ἀμφιφῶντες* cf. fr. 51. c. notis, *φθοῖς* cf. fr. 94, not. 8, et alia, quae in notis enumeravimus. Aliud autem accedit. Pausanias enim paullo ante locum supra allatum laudatur, ibique proverbium *βοῦς ἔβδομος* explicat, quod cum sacris placentis coniunctum fuisse luculenter demonstrat, unde episcopus facile ad cetera librorum genera transmigrare potuit.

Ne de Pausania tantummodo verba faciamus eundemque in errorem, quem Cobeto eiusque satellitibus obiecimur, incidamus, etiam de Aclii Dionysii glossis similem in modum comparatis verba facienda erunt. Ac primum quidem provooco ad

¹) Lacunam ex Suid. s. v. *πόπανα* explevimus.

fr. 6 (Eustath. p. 1854, 27¹) κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησι, καὶ ἀστάνδαι Περιοικῶς. τίθεται δέ φασιν²), ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορηγῶν καὶ ὄλως ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδοδῶν, ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς καὶ ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς φορηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. — Eadem omnia apud Suidam s. v. extant paullo aliter ordinata. Fortasse haec omnia Eustathius una in glossa invenit. Neque tamen Rindfleischium p. 28. sequamur necesse erit, quod singulae glossae omnes recurrunt seiunctae in sexto Bekkeri lexico (B. A. 325, 2. sq., 455, 31), quod maximam partem ab atticistis pendere iam dudum cognitum est, cf. Nab. Prol. p. 134.

Alterum exemplum luculentissimum exhibet fr. 337. illud longissimum: καὶ ζεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία (quam supra Aelii Dionysii opus esse — fortasse alteram eius editionem propter ἐπιλογῆν vocem — vidimus p. 19.) ὅτι ἄ ἄ θασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ — τὸ ἀρῶ — τὸ ὦ ὄψ — τὸ ὦ ὄπ — μᾶ — ψὸ — βῆ — χόρρε — τὸ ψίττα — τὸ σίττε, quae non coniuncta sed singula apud ceteros lexicographos extare notae docebunt, cf. fr. 92. — Simile quid accidit in fragmento no. 187. quo Aelius Dion. de zetacismo attico egit. — Idem fit in fr. 116. ubi Eustathius δάπιδες, τάπιδες, δάπητες ab Aelio Dionysio diserte laudatas esse tradit (cf. fr. 304.) — Sed ut cetera mittamus (exempla plura quivis facile inveniet), ad argumentum validissimum, quod vel Thomae illi persuadebit atticistarum opera ita ab Eustathio usurpata esse, ut, quae ad propositum demonstrandum apta essent, undecumque ex eis colligeret, mihi

¹) Inde a p. 1853, 62 incipit locus ille memorabilis, quo plures voculae ethnicae ad χοῖνιξ glossam ex παλαιῶν doctrina petitam (cf. Suid. gl. 1., Hes. Schol. Ar. Plut. 276) adiunguntur, ut ἄβρα, ἀβροτάκη, βονρός, μανόνας, ἀρράβαξ, quae atticistis debentur, μοριή cf. fr. 410, et tres aliae, quarum origo nondum constat: 1. ἄγγατος· τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξέλον (cf. Hes.). 2. ἄγγος· εἶδος δόρατος φραγγικῶ (sequioris igitur aetatis). 3. ἀπεσχοίνισται (cf. Hes. s. v. ἀπεσχοίνισται, ἀποσχοινίξασθαι, B. A. 422, 31. 437, 2. Suid. ἀπεσχοίνισεν, ἀποσχοίνισαντες).

²) Cave cum Rindfl. l. 1. φησιν Eustathio obtruseris: talia saepissime ap. episcopum accidere videmus. Levissima anacoluthia ab atticistarum nominibus ad τὰ ῥητορικὰ λεξικά transire solet.

provocandum est: ad fr. 217., ubi Aelium Dionysium triginta exempla et unum protulisse audimus, ut genus nominum atticum ab communi usu diversum esse demonstraret. Talia eum una in glossa protulisse? Minime: immo singulis locis (ut iam Rindfl. suspicatur et Schwartzius fecit) in editionibus suis de his vocibus egit, quod duabus imprimis de causis probabile est: apud lexicographos nulla glossa, quae haec omnia complectatur, apparet: immo singulis locis (cf. notas) singulas voces protulerunt. Deinde vero pluribus aliis locis Eustathius vel singulas glossas quas in illa congerie protulerat (*ἄρπᾶγη* fr. 199, *σκότος* fr. 300., *ζυγὸν* fr. 188) laudat vel, ut fit p. 73, 39 cf. p. 855, 37 (fr. 361. 418) in longiore disputatione grammatica vuculas illas inserit, quae in fragmento illo luculentissimo exhibuerat: sic l. l. redire videmus *τᾶριχος* et *σκότος*: ὄσος ex lex. rhet. fuit (cf. fr. 418): *ἄφερος* vero *ὄνειδος* etc. quae sub finem adiunguntur, in atticistae loco adhuc desiderantur. Nisi credere vis, Eustathium haec priore loco omisisse, mihi certo concedere debebis ea ex singulis lexicorum locis collecta et unum in corpus quasi redacta esse.

Eustathii igitur rationem lexica compilandi talem esse demonstratum est, ut occasione data vocem quandam attico usui propriam ex atticistarum lexicis adumbraret et, quod lexica illa in deliciis habuit eorumque in studio incubuit, seriem derivatarum vel propinquarum adderet.

Alterum quoque accedit, ut hanc ei methodum fuisse concedamus: fragmenta enim atticistarum non huc illuc dispersa et solitaria lectori occurrunt, sed acervatim inveniuntur. Quod singulis locis illustrari potest: Cum in primis ducentis paginis nullum fere occurrat fragmentum, in p. 206. coniuncta videbis fr. 101. *γελοῖον* fr. 209. *ἰλλός*, fr. 448. *χολός*, p. 226 habes fr. 301. *στρουθοί* et fr. 261 *νεοττός*, in p. 331. sunt fragmenta Pausaniae: *Θετταλικὰ γέρα*, *Θετταλῶν σόφισμα*, *Ἐμβαρὸς εἶ* (fr. 204. 163), p. 368 fr. *δίοχοι*, *Κᾶρες*, *Κάρδακες* (fr. 131, ex praef., fr. 222), p. 396 fr. *τιτυγόνιον*, *δένδρον*, *δενδρονάζουσα* (fr. 87, 119), vel ut ad Odysseae commentarios nos ablegemus p. 1384—1387. fr. *Αἶες*, *ἀγαθώτερος*, *γλεῦξις*, *ἀθροός*, *καθημαξενιένως*, *μέγαρον* (fr. 137, 4, 110, 343, 218, 254) p. 1390—1392 fr. *κακκάβη*, *Θελγίνης*, *κέσος*, *ἀλωπός* (no. 217,

436, 229, 348). p. 1417 fr. ἀφάδιον, ἡδος, εἰζοσαστάδιον (no. 153, 190). Locorum numerus facile possit augeri: plura adponere noluimus, quod iam antea singula tetigimus, cf. p. 30. not. 1.

At id casu factum esse mihi oppones. Minime: si enim singularia acrius intuitus eris, semper de vocibus propinquis sermonem esse intelleges: glossae autem illae in lexicis ad nostra tempora servatis suo loco (i. e. in clementorum ordine) redeunt, unde iterum perspicuum fit, quali modo Eustathius fontes suos adierit. Ita enim, ut iam summam repetamus, egit, ut quae proposito versui vel explicationi favere viderentur, undique ex illis lexicis colligeret et ita rem disponderet, ut potius lexica ad rerum ordinem disposita, quam τάζιν στοιχειακήν sequentia, adisse obiter insipientibus videatur.

Qua ab Eustathii ratione in edendis atticistarum fragmentis nobis non discedendum esse duximus: primo quod glossas collectivatas non ab atticistarum consiliis alienas esse apparet (cf. ἀνάστατοι): deinde, quod pluribus in glossis parum constat, unde sumpta sint (cf. ἔλλω, κατολύδα, εἰθίφαλλος similia): postremo (eamque gravissimam causam esse ducō) quod locis Eustathianis integris melius eius methodum, qualem exposuimus, omnibus manifestam futuram esse speravimus.

CAP. IV.

Operae pretium facturum esse mihi videor, si ea, quae de statu illorum lexicorum erui poterant, brevibus exposuero. Nemo enim ea, etsi optima aetate confecta sunt, omnino absoluta et mendis carentia fuisse suspicabitur: immo et ipsa corruptelis et erroribus inquinata fuerunt: non enim errores omnes posteriorum librariis crimini dandi sunt, sed iam in fontibus extabant. Neque lexica illa vetusta mendosa fuisse mireris. Quicumque enim lexica adhuc extantia inspexit, quam foedis atque innumeris mendis inquinata sint, haud ignorat. Exempli gratia unum tantummodo in partes vocabo, Etymologicon Gudianum¹⁾, qua in singulis fere lineis menda vel lexicographi ipsius tollere poteris.

¹⁾ Suo iure Kopp, Beitr. p. 129, editionem Sturzianam vehementer

Etiam lexicographos saepius errasse, et mira neque digna, quae credantur et adhuc in lexicis circumferantur, protulisse iam Naber Prol. p. 51, qui atticistas ipsos s. v. *οἰκοτριβαιον* a priorum temporum auctoribus deceptos esse censet, luculenter demonstravit. Tales autem errores etiam plures fuisse in atticistarum codicibus, quos Eustathius manibus versabat, nunc docebo.

Priusquam autem exponam, qualia episcopus diligentissime servaverit, ad unum locum respicias, unde, quam stulte etiam codicis vel librarii errores ipse depinxerit, statim aperietur. P. 964, 64. *ὄσσεισθα ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν καὶ ἐπὶ μαρτείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἔστω ὅτε καὶ ἡ ὄψ ὡς Ἀ. Διονύσιος παρασημειοῦται λέγων ὅσα τῆν κληδόνα καὶ ὀπέεσθαι τὸ κληδορίζεσθα. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (597) ὀπεύομενος κἀθηται.* Si vero locum Aristophaneum evolvēs, habes *ὀπτεομένη* δὲ *κἀθηται*. Ex Eustathii igitur verbis apertum est, eum revera *ὀπέεσθαι* scripsisse (*ττ* igitur cum *π* confudisse), quod vocem ab *ὄψ* radice derivare studet. Erroris culpa, quam primo apud atticistam fuisse credideris, episcopi est: nam ceteri lexicographi vocem suo loco exhibent et episcopus ipse rem retractat p. 1398, 29, sed ita ut recta lectione utatur! Falsam Lysistratae lectionem igitur non atticistae obtrudemus, sed ei restituemus, cui debetur, i. e. episcopo, qui Aristophanem evolvere minime curavit.

Non igitur mirabimur, quod episcopus errata vetustissimae originis, quae iam ab atticistis ex eorum fontibus deprompta indeque usque ad nostra tempora propagata sunt, diligenter nobis conservavit.

Ac primum quidem exempla mihi afferenda sunt, ubi

increpat. Parum fuit Kulenkampii apographon tantummodo prelo tradere: vitia quae in singulis paginis occurrunt, tam horrenda ac foeda sunt, ut credere vix possis. Ut luculentissima proferam, cf. p. 7. *ἄγω τὸ κλάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη.* Sed *κλάνω* nihil est: *κλάω* restituendum. P. 552, 1. *ἰμάτιον χωρὶς* nihil est: *ἰματιοφορὶς* legatur. Talia emendare cuiusvis est, cum menda editor ex ceteris lexicis tollere potuerit atque debuerit. Alia eiusmodi cf. p. 43. not. 1. p. 48. not. 1. Utinam mox sospitator operis illius pretiosi existat, qui Sylburgii et aliorum emendationes iterum publici iuris faciat et editionem dignam paret.

lemma tantummodo eiectum et posteris igitur ignotum fuit. Cf. p. 940, 27 (fr. 296) *σακεύειν φησὶ τὸ ὑλίξειν ὡς Ἡρόδοτος χρήματα ὑποσακίζόμενοι καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ*. Iam Meier Op. II. p. 79 fragmentum turbatum esse ostendit. Voces *χρήματα ὑποσακίζόμενοι* novam glossam incipiunt, quod Herod. IV. 23 ad *σακεύειν* respicit. Meier igitur tres glossas fuisse censet:

1. *σακεύειν τὸ ὑλίξειν Ἡρόδοτος.*
2. *χρήματα ὑποσακίζόμενοι ἀναλοῦν καὶ ὑφαιρέσθαι.*
3. *ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ προκόπτειν.*

(Heyden p. 218. Rindfl. p. 104. prorsus illum sequuntur. Naber ad Phot. *ὑποσακίζειν, . . . τὸ προκόπτειν καὶ ἀναλοῦν*: pro Dobraei *ἀναλοῦν* scribere mavult *ἀνὰ λόγον*. Dobraei coniectura Phrynichi auctoritate firmatur B. A. 68, 30.) — Quam reconstructionem ideo improbandam esse puto, quod *χρήματα ὑποσακίζόμενοι* contra omnia lexicographorum exempla infinitivis explicaretur: participia immo expectaveris. Photii vestigia premere malim et sic atticistas scripsisse puto:

ὑποσακίζειν ὑπεξαιρεῖν ἀναλοῦν καὶ χρήματα ὑποσακίζόμενοι, ita ut *χοῆσις* sint verba *χ. ὑ.* (fortasse comica)

ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ φασὶ τὸ προκόπτειν. — Naber Prol. p. 171 et. l. l., quod eadem corruptelae atque in Phot. etiam in Et. M. 783, 26 recurrant, etymologum sua ex Photio deprompsisse affirmat. Heyden l. l. inde effici contendit, *ζητορικὴν λέξιν* ab etymologo laudatam ex atticistis haustam esse. Quem sequor, quod iam apud atticistam ipsum (in fr. 296 allato) nonnulla turbata sunt, quae apud posteriores omnes redeunt.

Alterum exemplum lemmatis omissi redit in fr. 251^a *μάλθθ*. cf. not. 2. Non enim *μαλαζὸς κηρός*, qui omnibus notus erat, A. Dionysio explicandus erat, sed glossa oblitterata, quam etymologica servarunt.

Alterum genus corruptularum est, ut voces apud Eust. et apud lexicogr. explicentur, quas nemo unquam audivit. Ex fr. 87. apertum est, Pausaniam *τιτιγόριον ζωόριον ὁμοιον τέττιγι* in lexico suo explicasse. Phot. et Hes. vero glossas exhibent *τιγόριον: ἐπὶ νηπίου τίθεται* et Hes. *τιγόριον: εἶδος τι Ἀριστοτέλει*. Utraque glossa suo loco occurrit, i. e. post vocem *τίγγα*, unde iam manifestum est, neque Photium neque Hesychium in

illa afferenda offendisse. Formam autem *τιγόριον* falsam esse, vel inde apparet, quod nusquam recurrit nisi ap. Ath. IV. 133B¹⁾, ubi lectio in dubium vocatur, et, quod summi est momenti, nullus alius Aristotelis locus ab Hesychio in partes vocari potuit, quam Hist. anim. V. 30, ubi unanimiter *τιτιγόριον* legitur. Res igitur manifesta est: quod Hes. et Phot. eandem corruptelam proferunt, iam fuit in fonte communi, i. e. apud atticistas. Immo error fortasse etiam fuit vetustior, quod apud Athen. l. l. redit, quem ex Pamphilo plerumque pendere constat. — Glossae Phot. *τιγόριον* et *τιτιγόριον* utrique debentur atticistae, cum utraque post glossas *τίγγα* (= *τιγγάβαρι*) redeant, cf. Nab. l. l. et Prol. p. 72.

Similem corruptelam habes ap. Paus. fr. 160 (= Eust. p. 897, 58). *οὐ μόνον σφηκίσσοι ἀριθμητικὸν σχῆμα ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὄξυν σνηγμένα*. Vox *μικρὰ* corrupta et ex Hes. Schol. Ar. Plut. 301. *μακρὰ* restituendum est. Hunc enim vocis sensum posci locus Aristophaneus ipse suadet, cum de cyclope occaecato agatur. Aristophanis vero locum glossae originem fuisse Suidas, qui eum attulit, demonstrat. Corruptum autem illud *μικρὰ* apud lexicographos ad unum omnes redit. cf. Phot. Suid. Et. M. 738, 38. Suidas, qui *χοῦσι* servavit, locum Aristophaneum explicationi suae contradicere non vidit, sed glossam antiquitus depravatam in sua transtulit. — Tertia corruptela est Paus. fr. 182. (= p. 965, 47.) *ἐρουσμός· λάχανον θερμαντιζόν* (= Phot.) Forma *ἐρουσμός* nemini audita: ubique habemus *ἐρέσιμον* cf. fr. 182. not. 1. Ex consensu vero Eustathii et Photii corruptelam iam in Pausaniano codice fuisse consentaneum est. — In fr. 185 (= p. 1864, 14) traditur, Milesium et Ephesium olim Olympiae luctatum esse neque Milesium quidquam profecisse, quod Ephesius talis *Ἐφέσια γράμματα* circumligavisset: quibus lectis et solutis Ephesium tricies humi procubuisse. Numerus ille *τριακοντάκις* sane mirationem movet, cum inter omnes constet, iam satis fuisse, ut adversarius ter caderet et umeris solum arenae tangeret: cf. Philostr. Gymn. II. p. 266, 8. ed. Kays. Eandem doctrinam etiam atticistis in usu fuisse docet

¹⁾ Locus ideo suspectus, quod Eustath. p. 1282, 40, qui eum exscribit, formam *τιτιγόριον* praebet. cf. fr. 87. not. 2.

Phot. Suid. s. v. *τριαχθῆραι* cf. B. A. 114, 23. Locum corruptum esse iam Naber ad Phot. *ἐφέσια γράμματα* gl. 1. suspicatur. Quae medela adhibenda sit, adhuc ambigitur. Nobis satis est demonstrasse eandem corruptelam, cum apud Eust. Phot. Suid. re-deat, iam in Pausaniae codicibus circumlatam fuisse.

Deinde duos locos, ut minora mittamus (cf. fr. 180, not. 1, ubi *ἔρμα* ap. Phot. Suid. restituendum est, fr. 204, not. 6.), inspiciamus, ubi res intricatior esse videtur. — In fr. 305 (= p. 1625, 16) legitur *Ἄ. Δ. φησὶν ὅτι ταρροὶ καὶ ταρσοὶ καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν*. Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1., qui addunt *καὶ τὸ πτέρωμα καὶ Θουκυδίδης* (cf. not. 7.) Locum Thucydideum autem non ad *πλατύσματα τῶν κωπῶν*, sed ad *ταρσοὶ τάλαιοι* referendum esse ex Thuc. II. 76, 1. statim apparet. Unde Phot. Suid. Et. M. iam ex lutulento fonte hausisse, i. e. ex codice Aelii Dionysii depravato, concedes.

Res multo difficilior nobis occurrit in fr. 197 (= p. 338, 24) *ιστίον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προρηθέντων Ἀσιασῶν Μαγνήτων ἢ Ἡρακλεία λίθος ἦν¹⁾*. φησὶ γοῦν *Ἄ. Δ. οὔτω Ἡράκλεια ἢ καὶ Μαγνησία*. δεξαοκτῶ δὲ πόλεις *Ἡράκλεια*, ἐξ ὧν μία *Αυδίας*, ὅθεν ὁ *Ἡρακλειώτης λίθος*, ὁ ἕψ' ἡμῶν λεγόμενος *Μάγνης*, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον. Iam Leop. Cohn (Jahrbb. Supplem. XIII. p. 784) recte exposuit, duas praecipue veterum opiniones de magnete circumlatas fuisse: alteram Dionysii (redit ap. Phot. Suid. s. v. *Ἡρακλεία λίθος*, Phot. s. v. *Αυδία λίθος*, Et. M. 573, 8), qui magnetem = ἦ. λ. fuisse affirmat, alteram Diogeniani (cf. Schol. Plat. Ion. 533D: *Διογενιανὸς δὲ Μαγνητῶν μὲν πλατῶν λέγει τὴν ὄψιν λίθου, ὡς εἶη ἀργύρου ἐμφερούς, τὴν δὲ Ἡρακλειῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον*. Hes. s. v. *Ἡρακλεία λίθος, Αυδία λίθος, μαγνητῆς λίθος*) qui id confidenter negat. Res ideo est intricata, quod apud Phot., id est apud auctorem, qui praecipue atticistas depinxit, utraque opinio coniuncta apparet. Locus autem mea quidem opinione, qualis est, recte se habere nequit. Legitur: *Ἡρακλειῶν λίθον. τινὲς* (= Ael. Dion.) *τὴν μαγνητῶν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλειῶν τῆς Μαγνησίας*. *ἔνιοι* (= Diogenian.) *δὲ ὅτι ἦ μὲν ἐπισπω-*

¹⁾ Etiam haec verba contra Rindfl. p. 80. atticistis tribuenda sunt, quod rectum lemma *Ἡρακλεία λίθος* exhibent, quod in ceteris lexicis redit.

μένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἣ δὲ Μαγνητὶς¹⁾ ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ ὡς Εὐριπίδης Οἶνει (fr. 571 Nauck)

τὰς βροτῶν

γνώμας σκοπῶν ὥστε (?) μαγνητὶς λίθος

τὴν δόξαν ἔλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ἐπὶ τῆς μαγνητὶδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἔλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ²⁾.

Χρησὶς enim ex Oeneo Euripidea allata tantummodo ad priorem (= Ael. Dion.) sententiam referri potest. Quae lexicographus sat inepte in loco Euripideo vituperat, ideo reicienda sunt, quod sine ulla dubitatione *μαγν. λ.* ab Euripide sensu tropico adhibebatur. Talibus argumentis lexicographus nemini persuadebit, Diogeniani opinionem veram esse, etsi iam Plat. Ion. 533D (θεία δύναμις, ἣ σε ζικεῖ, ὅσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνητὶν ὠνόμασε, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν) falsa protulisse Diogenianus (= Hes. *II. λ.*) arguit. Si igitur Photii locum recte corrigemus, res ita mihi constituenda videtur, ut apud atticistas (vel eorum fontes) locus fuerit ille Euripideus, Diogenianus autem doctrinae Platonicae oblocutus locum Euripideum (quem Plato l. l. respexisse videtur) iterum retractaverit, et explicationem illam artificiosam addiderit.

Neque tamen res absoluta est. Occurrit enim tertius quidam locus, qui omnia, quae diligenter struximus, iterum diruere videtur. Phot. Bibl. cod. 279. (ex Helladio) οὗτος (sc. Dionysius paullo ante laudatus) μὲν φησὶν οὐχὶ μαγνητὶν ἀλλὰ Ἡρακλείαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἣτις ἔλκει τὰ σιδήρια. πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνητὶν καὶ Ἡρακλείαν λέγουσιν, ἀποδιδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου σημασίας. Dionysius autem atticista fuit (cf. Nab. Prol. p. 194 sq.). Quae Helladii glossa optime convenit cum Phot. Suid., atticistae loco

¹⁾ De re cf. Plin. h. n. XXXVI. 129. deterrimus autem in Magnesia Asiae candidus neque attrahens ferrum.

²⁾ Ultima verba sensu carent: fortasse legendum est: *πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ* (sc. *σιδήρῳ*), ut Et. M. 573, 8 (loco ceterum huc non referendo) de magnete exhibet. An verba *μαγνητὶς ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ*, cum natura ipsa obstet, recte se habeant, dubito. Error (si error est, non mendum) et atticistis et Diogeniano (cum ap. Phot. Suid. Hes. redeat) communis est.

supra allato contradicere videtur: neque tamen revera illi contradicit: immo res ita comparata est (ut saepissime factum esse videmus), ut novus quidam auctor quasi adlegetur, ubi tantummodo verba prioris auctoris, qui novum fontem adiit, adduntur, ut πολλοὶ ἄλλοι nihil aliud sit, quam opinio altera ab atticista ipso collaudata. Eustathii igitur locus lacer mihi esse videtur: totam Aelii Dionysii doctrinam servaverunt Phot. Suid. Ael. Dion. duas iam opiniones protulit, quarum neutram suam fecit, Diogenianus vero eam amplexus est, quae magnetem = *H. λ.* fuisse negat. Quod autem eadem explicatio artificiosa loci Euripidei apud Phot. Suid. legitur atque ap. Hes. respicitur (si enim Platonem increpat, eum Oenei locum falso sensu accepisse insimulat), haec opinio Diogeniano fuit vetustior: non enim atticistas ex Diogeniano hausisse cuiquam probatum est. Ex communi fonte potius hauserunt, qui hoc loco vix repperiatur, cum Athen. et Poll. taceant.

CAP. V.

Cum in codicum Dionysii et Pausaniae, quales Photii et Eustathii temporibus fuerunt, describendorum ratione viderimus et ipsa illa lexica non mendis caruisse et probabile factum sit, atticistas menda ex fontibus, quos ipsi adierunt, nonnunquam transtulisse, facile, quanti momenti eorum doctrina sit, minoris, quam par est, aestimetur. Quod iniuria fieri, inde manifestum erit, quod eisdem mendis imprimis adiuvamur, ut fontes illos agnoscamus, unde atticistarum doctrina manaverit. Iam supra saepius loci nobis attingendi erant, quibus per doctrinam aetatis Hadrianae usque ad Didymum et, si diis placet, ad Alexandrinorum inexhaustam scientiam progredi licebat. Hoc capite ea nobis exponenda proposuimus, quae adhuc de atticistarum fontibus congeri potuerunt. Quam quaestionem hodie absolvi posse, dum tot praecelara adiumenta veteris et exquisitae doctrinae adhuc lateant, dum veteres ipsi vel incuria vel malignitate de veris auctoribus sapientiae, quam pro sua venditant, taceant, nemo expectaverit. Non systema hodie dari et offerri poterit, singula tantum, neque inter se conexas, proferemus.

Ut autem ratione progrediamur, fragmenta, quae hunc

usque ad diem adservantur, sic dividenda videntur, ut singula genera eruditionis, qualia apud utrumque atticistam apparent, secernamus et per se singula contemplemur.

Quattuor autem genera eruditionis¹⁾ imprimis disiungenda sunt:

1) Ea quae ex libris ex rerum ordine dispositis de vitae aetatibus, de moribus Atheniensium, de ludibriis, de nuptiis petita sunt, quae, ut breviter dicamus, cum Aristophane Byzantio congruere videntur. Aelius Dion. et Pausanias passim hos libros adierunt, sed ita, ut maior pars fragmentorum Aelii Dionysii ad rem iudiciariam²⁾ spectet, Pausanias vero vitam privatam (glossae nuptiales ad unam omnes illi debentur) magis illustrasse videatur. Huc addendae sunt glossae ex operibus Didymi et Pamphili detractae: illa enim opera et ipsa ad rerum ordinem processisse Bappius (Leipz. Stud. VIII. p. 126 sq.) et Schoenemannus (de Lexicogr. ant. Bonn 1886) docuerunt.

2) Glossae, quae vel grammaticam vel orthographiam illustrare conantur, non multae, sed memoria dignae: quarum in numero a) eae, quae vetustioris originis (fortasse, ut unum auctorem seligamus, Tryphonis) esse videntur neque communem doctrinam sequuntur, secernendae sunt ab eis b) quae cum Herodiani et grammaticorum, qui eius doctrinam sequuntur, i. e. cum opinionibus inde ab altero p. C. n. sacculo propagatis conspirant.

3) Glossae, quae proverbia explicant, ut ita dicamus paroemiographicae: res sane ardua, in quam nuper Hotop, Neue Jahrb. Suppl. XVI. p. 251—313 diligenter inquirere studuit et causis idoneis demonstravit, Eustathium nec Zenobium nec ceteras *παροιμιῶν* collectiones adiisse (p. 274) et atticistis sua imprimis debere. — Unde vero Pausanias (is enim hic potissimum respiciendus est) sua deprompserit, non explicat. Res, cum adhuc sub iudice lis sit et melior et plenior editio paroemiographorum adhuc desideretur, ad meliora tempora reicienda esse videtur.

¹⁾ Utilia huc attulit Rindff. p. 22. sq.

²⁾ Sic iam Phot. Bibl. c. 152. cf. p. 5.

4) Glossae, quas atticistae sibi ipsis, i. e. lectioni veterum assidue et excerptis ex auctorum vel fabulis vel libris pedestri oratione conscriptis, debent.

Qua in via ingredienda non omnia genera aequè perlustrari posse, per se manifestum est: primam et alteram partem maioris momenti esse quam quartam is, qui fragmenta examinaverit, statim concedet: primum et alterum igitur potissimum genus elegimus, cetera (tertio omisso) obiter tantummodo tangemus.

§ 1.

Ac primum quidem nobis in id genus glossarum inquirendum est, quod e libris rerum ordine dispositis petitum esse videtur. Quorum agmen ducunt glossae quae ex excerptis Aristophaneis ad nos pervenerunt. cf. Nab. Prol. p. 71—75.

Atticistas opera Aristophanis Byzantii compilasse certissimum est. Legitur enim ap. Eustath. p. 971, 30. λέγει δὲ ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥηθέντα συγγενικά ἐκγραψάμενος καὶ ὅτι ἀπρὸς παρά γε τοῖς Ἀττικοῖς βάρβαρόν ἐστίν — λέγει δὲ ἐκεῖνος καὶ ἄφραν τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἄφριον ὑποκόρισμα ἐρωμένης καὶ ἄλλα τινὰ, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις γέγραπται. cf. p. 565, 23. (fr. 419). Χοῦσιον Theocriteam, quam Eust. utrique loco addit, neque Aristophani neque atticistis tribuo, quod explicatio insulsa est, et quod episcopus ad locum notissimum XV. 14. alludit. Compiler iste nemo alius fuit quam Aelius Dionysius, cuius fr. 309. praecedit: *συγγενικά* vero Aristophanis sunt. — Alter locus, quem ex coniectura probabilissima ad atticistas rettulimus, est p. 565, 19. (fr. 419). ἐν δὲ ἐκθέσει *συγγενικῶν λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ*. Idem est atque Aelii Dionysii lexicon, cf. fr. 253. 309. 419. Recte iam Freyer hoc vidit (Lpz. Stud. V. p. 392), qui Fresenii p. 54. vestigia premens Aristophanem Aelii Dionysii auctorem fuisse contenderat. — Quod autem *συγγενικῶν* librum certum est in atticistarum opellas transmigrasse, singula illius libri fragmenta cum atticistarum fragmentis comparanda sunt (Nauck. Ar. Byz. p. 128—150.). Fragmenta illius libri imprimis deberi Eustathio (cui excerpta Aristophanea ad manum fuisse et Fresenius l. l. et L. Cohn, N. Jahrb. Suppl. XII. p. 371 sq. demon-

straverunt) iam Naekius p. 129. aperuit, cuius ordinem sequor. Ac primum nobis occurrit in p. 133. (= Eust. 648, 56) λέγει δὲ αὐτὸς καὶ ὅτι ἡ μὲν Κασάνδρα τῇ Ἑλένῃ γάλως ἐστίν, ὁ δὲ Ἐκτωρ δαίηρ. αὐτῆς δὲ ὄνομα οὐχ εἰρίζεται. καταλείπεται δὴ, φησιν, ὀριστικῶ λόγῳ ἀδελφοῦ γενῆ. cf. Eust. p. 648, 26 (fr. 100.) δηλοῖ δὲ ἡ μὲν γάλως τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅποια ἐστὶ τῇ Ἑλένῃ ἢ Κασάνδρα. κατὰ δὲ Αἴλιον Μιονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γὰρ, φησὶ, λέγονται. Aelius igitur Dionysius primo quidem Aristophanem sequitur, ut docet exemplum ex Homero depromptum (quod ex more fit Aristophani cf. Nab. Prol. p. 74.): deinde vero eius doctrinam supplet et auget. Naekium igitur, qui Ael. Dion. Aristophanis doctrinam ignorasse censet p. 136, non sequimur: intellegi enim non potest, cur Casandra γάλως ab Helena vocari potuerit, idem facere ipsa vetita fuerit.

Eodem in fragmento Dionysiano duae aliae voces occurrunt, quas Aristophani tribuendas esse Nauck. p. 136. et ib. not. 21. recte censet: εἰνατέρῳ¹⁾ τὴν σύννυμφον δηλοῖ, ὅποια Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ. Res firmatur ex Arist. Byz. ipso ap. Mill. Mél. p. 432, 4. γάλλως τῇ γυναικὶ ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆ. δαίηρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφός. εἰνατέρεις δὲ αἱ νῦν παρὰ τῇ συνθηεῖα σύννυμφοι. Cum hoc ex loco apertum sit, Aelium Dionysium Aristophanis vestigia premere, idem fieri mihi concedes in voce αἴλιοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες. Etiamsi Athous et cetera excerpta tacent, vel inde probabile est, Aelium sua debere Aristophani, quod glossa illa ita ex more Eustathii cum ceteris Dionysianis coniuncta apparet, ut de eadem origine vocum propinquissimarum dubitare nequeamus. —

¹⁾ = Schol. Lipsiense ad Z 378. Nauck. l. l. not. 21. scholion illud (id. in Townleyano nomine Aelii Dion. omissio) ita scribit: ἄς συννύμφοις φασὶ τινες. Falso: cum apud illum scholiastam recte legantur ἄς συνθηεῖας φασὶ τινες ἀνδραδέλφους. — Scholia Lipsiensia ex Eustathio fluxerunt, neque nova continent, quae ad atticistarum doctrinam augendam utile quid adferant. Apparent nomina Ael. Dion. ad ε 501, ζ 378, κ 334, Pausan. ad ε 726. κ 23. κ 357. An scholia (ad α 607. τὸ ἦχι χωρὶς τοῦ κελεύει γράφειν Μιονύσιος, καὶ παρατίθεται τοὺς Λωρεῖτις λέγοντας ἦχι (ead. in Townleyano nomine auctoris omissio) et ad ο 635. ὁμοστικᾶει. συμπορεύεται. βάρβαρον δὲ εἶναι φησιν αὐτὸ Μιονύσιος), ad atticistam spectent, dubito. In lexicis nil simile est.

Quartus accedit locus ap. Eust. 316, 12. *τήθη ἔστιν ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ ὡς ἡ Ἀερόπη τῷ Ὀρέστη, καὶ ἡ τῆς μητρὸς δὲ μήτηρ ὡς τῷ αὐτῷ ἡ Δήδα· ταύτας¹⁾ δὲ μάμμας τινές φασὶ καὶ μαίας. cf. Mill. Mél. 431, 13. Iterum Aelius Dionysius Aristophanis doctrinam suscipit: Eust. p. 971, 28. *τήθην* — ἦν, ὡς λέγει Ἀ. Δ., ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν²⁾ οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων, sed ita, ut doctrinam Aristophaneam et ipse amplificaret et corrigeret. Aristophanes enim voces *τηθή, μάμμη, μαῖα* omnes eodem sensu adhiberi affirmaverat: Aelius D. vero *μάμμη* Atticorum usui demere studuit, quod etiam pro ‚matre‘, non solum pro ‚avia‘ adhibeatur. *μαῖα* vero omnino non respexit, quam vocem Doriensibus in usu fuisse constat.*

Quinta accedit vocula *τηθαλλοδοῦς* quae et ipsa atticistarum est, cf. fr. 399. not. 2. Ael. Dion. dicit: *τηθαλλοδοῦς, ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι παρὰ τὴν τηθήν.* cf. Nauck, Ar. Byz. p. 139 (ex Eust. p. 971) *τηθαλλοδοῦς καὶ σκῶμμα εὐήθειας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τοιαύταις (sc. τήθαις) τεθραμμένων εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀναιμένον τῆς τροφῆς κτλ.³⁾* fortasse tamen non ex libro *περὶ συγγενικῶν*³⁾ fluxit, sed e libro *περὶ βλασφημιῶν*, ubi Aristophanes vocem iteraverat. (Mill. Mél. p. 421). Aristoph. ipse vocem laudat ap. Mill. Mél. 434 (= Eust. p. 971, 42 sq.), unde Leop. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 318 ab Eustathio librum *περὶ προσφωνήσεων* adhibitum esse effecit.

Aristophanem Byzantium *ἐν συγγενικοῖς* igitur ab Aelio Dionysio exscriptum, interdum etiam amplificatum et correctum esse manifestum est. Iam videamus, num etiam ceteros viri illius doctissimi libros adhibuerit. — Fresen. p. 13. satis idoneis de causis excerptum Athoum, quod *ὀνόματα ἡλικιῶν* (Mill. Mél. p. 428) inscribitur, in plures partes divisit imprimisque docuit, glossas inde a voce *ἀστὸς* (p. 432, 23) ex alio Aristo-

¹⁾ Et ipsa Aristophanis verba esse docet Mill. Mél. l. l., Nauckius olim eicere studuit.

²⁾ Nauck. p. 139. not. 23 *παλαιῶν* scripsit: haud recte. cf. Phryn. Lob. p. 133 et p. 135. Poll. III. 17.

³⁾ *συγγενικά* Fresenius, de lex. Ar. et Suid. excerptis byz. p. 53. Aqu. Matt. 1875 praetulit, quod Eust. l. l. tantummodo de *συγγενικοῖς* ageret.

phanis libro depromptas esse, cui, quod genuina inscriptio deest, nomen *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* intrusit. (cf. Poll. III. § 51.) Cui libro imprimis eas glossas excerptor Byzantinus deprompsit, quas apud atticistas redire videmus s. v. *ξένος*, *ιδιόξενος* et similibus in fr. 282.

Mill. Mél. p. 433, 3. *ξένος ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπίδημος καὶ ὁ ἐν ἀρχῇ γενόμενος σπνηθείας καὶ γνωριμότητος. Ἰδιόξενος· ὁ ἐκ πλείονος χρόνου, ἢ ἐκ πατέρων παραδοχῆς τηρῶν πρὸς τινα διάθεσιν καὶ ὁμόνοιαν, κἄν ἐφ' ἑτέρας πατρίδος ἢ Πρόξενος. ὁ κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτης ὢν πόλεως καὶ φροντιστής. Δορυξένοι δὲ οἱ κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησάμενοι.* Simillima in fr. Parisin. § 15. cf. Nauck. p. 80. 191. Eadem nomine auctoris omisso ap. Schol. Luc. IV. p. 138. ed. Jacobitz, Anecd. Bachm. II. p. 320, 3. Tria igitur *ξένων* genera enumerantur: *ιδιόξένοι, πρόξένοι, δορυξένοι.* Eandem partitionem habes apud Ammon. p. 118. Valck. Et. Gud. p. 484, 29¹) (cetera lexica tacent.). — Qua cum doctrina si atticistae verba comparaveris, statim, unde hauserit, intelleges. *πρόξένοι κατ' Ἀ. Δ. οἱ ὅλης πόλεως ξένοι παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται. καὶ αὐτοὶ πρέσβεις προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξένοι δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀναεώσεως δεόμενοι, ὅποιος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδία. δορυξένοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξένοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Πανσανίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησὶν· ἀστόξένοι οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀστόξένοι οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορυξένων ὁ αὐτὸς Πανσανίας φησὶν, ὅτι δορυξένος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβευόμενος περὶ λύτρων, εἰ ζωρηθηεῖν τινες. Uterque igitur atticista sine ulla dubitatione Aristophanem ipsum com-*

Euseb. 405

¹) Locus ille corruptissimus est: iure editorem increpes, quod tam inepta et facile corrigenda iterum proposuerit. Legas: *δορυξένος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἄλλοις γὰρ καὶ ξενίων τεχνῶν ἀφείθη παρὰ τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος· μὴ δ' ἦν ἡ τεταγμένη· κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν ἐγένετο φίλος καὶ δορυξένος ἐκαλεῖτο.* cf. Duker. ap. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 152 sq.

pilaverat: quartum autem hospitem genus uterque addiderat: *ἀστόξενοι*. His additis repetitur doctrina, ubicumque occurrit (cf. fr. 282 not. 1.) Ita fit, ut exempla nonnulla addam, ap. Eust. p. 405, 38. p. 485, 12¹⁾, in ea Scholii Luciani parte²⁾, quae doctrinam vere Aristophaneam praecedit. Singulos locos lexicographorum perscrutari non necesse est: id tantum nova serie exemplorum demonstraretur, quod dudum compertum est, eos ex atticistarum opibus pendere. Id unum moneo, ap. Hes. s. v. *ἀστόξενοι* Pausaniae opinionem cum altera (*ἔτεροι* ap. Eust.) repetitam esse vix dissentiente, quae *χρησις* quaedam fuit, non novum quoddam lexicon ab episcopo evolutum.

Excerpta Aristophanea ab atticistis igitur nova voce augeri videntur: *ἀστόξενος* enim nusquam in exc. Byzantinis redit. Res tamen secus est. Excerptores tantummodo vocem omiserunt, vel socordia commoti, vel quod *ἀστόξενος* = *ιδιόξενος* esse censuerunt. Adfuisse vero in libris Aristophaneis vocem *ἀστόξενος* docet Poll. III. 59. *πρόξενος καὶ προξενία, ἀστόξενος, ιδιόξενος, δορύξενος, ἄξενος, πολύξενος καὶ παρὰ Θουκυδίδη ἐθελοπρόξενος. ὁ μὲν πρόξενος, ὅταν πόλεως δημοσίᾳ προξενῆ τις ἐν ἄλλῃ πόλει, ὡς ὑποδοχῆς τε τῶν ἐκεῖθεν φροντίζειν καὶ προσόδου πρὸς τὸν δῆμον καὶ ἔδρας ἐν τῷ θεάτρῳ. ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος ὁ ἀνάγραπτος³⁾ τὴν προξενίαν ἔχων. ιδιόξενος δὲ ἐστὶν ὁ ἰδίῃ τιμῇ τῶν ξένων φίλῳ χρώμενος, ὡς Περικλῆς Ἀρχιδάμῳ, καὶ καταγωγῆς τε αὐτῷ προνοούμενος καὶ τὰλλα συνδιοικούμενος, τῶν ἴσων δὲ καὶ αὐτὸς, εἴ ποτε παρ' ἐκεῖνον ἔλθοι, μεταλαμβάνων. ἀστόξενος δὲ κατὰ μὲν τινὰς ὁ αὐτὸς τῷ ιδιοξένῳ, κατὰ δὲ τινὰς ὁ γένει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός. ἐνίοις δὲ δοκεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστός, δόξῃ δὲ ξένος, ὡς Δαναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. δορύξενος δὲ ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γνῶσιν πεποιημένος. — Ple-*

— ¹⁾ Locus Pausanianus plenior, quam supra laudatus cf. not. 5.

²⁾ Schol. illud, quod Freyer p. 285. primus accuratius tractavit, haec continet: 1) Aelii Dionysii doctrinam 2) aliam quandam *προξενίων, ιδιοξένων, ἀστοξένων* distinctionem aliunde ignotam 3) ea, quae *οἱ νεώτεροι τῶν ῥητόρων* senserint. 4) Arist. Byz. doctrinam secundum fr. Par. 5) Aelii Dion. verba iterata. Plerumque concinit Ioann. Sic. ad Hermog. vol. VI. p. 363. Walz. ³⁾ *ἀγραπτος* recte iam Bekk. coniecit.

rumque cum cum Aristophane Byzantio et atticistis consentientem vides: plenior autem est quam illi, quod *ἔθελοπρόξενος* vocem inserit, quam vocem neque atticistis neque Aristophani defuisse, inde conicio, quod apud lexicographos multifariam repetitur, cf. fr. 282. not. 4. — Pollux igitur plenissima exhibet, apud Eustath. atticistae *ἔθελοπρόξενον* omiserunt, maxime (ut par est credere) excerpta Byzantina Aristophanis doctrinam contraxerunt. Pollucem autem illo libro III. 30—50. Aristophanis vestigia pressisse, dudum constat: idem fieri in § 51—83. Fresenius sat idoneis de causis comprobavit (p. 13: ‚quin pendeat Pollux ex Aristophane, dubitari nequit‘). Ideo etiam voces *ἄστόξενος* et *ἔθελοπρόξενος* in opere Aristophaneo fuisse concedemus. Supra autem diximus Hes. *ἄστόξενοι. οἱ γένοι μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλοδαπῆς γεγονότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἄστοὺς γενομένους* plane consentire cum Pausaniae opinione, qui et ipse ad priora lexica provocaverit. Illa vero atticistarum opinio recurrit ap. Poll., qui eam secundo loco profert (*κατὰ δὲ τινας, ὃ γένοι μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἄστός*). unde apertum est, hanc explicationem vocis *ἄστόξενος* et ipsam ex Aristophane Byzantio depromptam esse.

Rem igitur ita constituimus, ut Polluce adiuvante atticistas explicationes vocum a *ξένος* derivatarum ex Aristophanis libro *περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων* mutuatos esse doceremus. Quo lemmate illas voces protulerint, neque certum est, neque multum refert. *πρόξενοι* praetulimus, quod locus Eustath. ab illa voce incipit. Neque tamen mero casui tribuerim, quod fr. Par. Ath. voce *ἰδιόξενος* incipiant et doctrina Aristophanea *αὐτολεξιῖ* translata ap. Phot. Suid. sub lemmate *ἰδιόξενος* nobis occurrat. Eust., ut mos erat, ea voce incepit, quam explicandam sibi proposuerat, et ceteras subiunxit. — Aristophanis doctrinam, si quis cupiet, etiam aliunde amplificare poterit. Supra enim iam exemplis Homericis et mythologicis eum usum esse, ut *ὀνόματα συγγενικά* illustraret, intelleximus p. 41. In excerptis quidem haec exempla recidebantur, apud atticistas vero, Pollucem, scholiastas Homeri nonnulla pellucunt, quae Aristophanis fuisse suspicor. *ἄστόξενος* enim Dionysio est Agamemnon in Lydia versans (Eust. l. 1.) vel Atreus in Phrygian proficiscens (Schol. Hom. *A.* 377), Pausaniae vero Glaucus *Ἰππολόχου τοῦ Βελλε-*

ροφότου¹⁾ Corinthi degens (Eust. l. l.) *δορούξενοι* autem sunt Glaucus et Diomedes (Schol. Hom. l. l.). —

Tertius liber, qui Aristophani Byzantio debetur, fuerunt *ὀνόματα ἰλιζιῶν*²⁾, quod cf. Nauck. p. 87 sq. Etiam ex illo variae ac pretiosissimae doctrinae pleno nonnulla ita cum atticistis concinunt, ut nexus inter illos auctores statui debeat. Incipiamus a Mill. Mél. 429, 13., *προβεβηκῶς, ὑποπόλιος, ὄν καὶ ὀμογέροντα καλοῦσιν* (cf. Nauck p. 68 sq., qui ceteros locos huc spectantes collegit). Tota illa doctrina repetitur ap. Eustath. p. 1330, 10. *ἔστιν ὀμογέρων κτλ.* (fr. 334), sed ita, ut alter locus ex libro *περὶ βλασφημιῶν* cum nostro contaminatus sit, et ita, ut lemmatis Aristophaneis explicatio addatur. Habes voces Aristophaneas: *ὀμογέρων, ἐφθός γέρων* (cf. Nauck p. 98 sq.) *προπόλιος*³⁾: omnes ex libro *ὀνόματα ἰλιζιῶν* depromptas et explicatione illustratas. Ultimam vero vocem Aelius Dionysius ipse inlustravit: *ἔστὶ δὲ προπόλιος κατὰ Ἄλιον Διονύσιον ὁ θᾶπτον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχρηκῶς.* — Deinde autem eodem in fragmento *βλασφημία γερόντων* adnectuntur. Catalogus ille (*Κρόνοι, Ἰαπετοὶ, Σαπροὶ, βεκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες*) plane concinit cum Sueton. ap. Mill. p. 423 (i. e. cum Aristophane ipso, quem Suetonius compilaverat). Sequuntur *παρεξηγημένοι* cf. not. 5., quae vox sola explicatur (apud Ar. Byz. explicatio deest). Deinde ap. Mill. Mél. tres glossae, et ipsae explicatae, sequuntur (*θαλλοφόρος, γράπτης, τυφογέρων*), quae in excerpto Eustathiano desiderantur. Tum habemus *σορόπληκτος* et *σοροπλήξ*, quae *σχομμιάτων* ad senes respicientium agmen Suetonianum claudunt. Apud Eustathium unum *σχωμμα* adicitur, *σορέλληρ* (cuius originem ex Aristophanis Daetalensibus ducendam esse Galen. XIX. p. 66. Kühn

¹⁾ Genealogia ex Z 152 deprompta. Corintho Bellerophon in Lyciam transmigravit ibique rex factus est (cf. Herod. I. 147) eiusque proles Corinthi *ἀστούξενοι* fuerunt, quod Arist. fortasse ex Z 209. sq. effecerat.

²⁾ Fragmenta ap. Nauck. p. 88—127. Mill. Mél. p. 428—431. cf. Cohn, Suppl. XII. 298—311.

³⁾ *ὑποπόλιος* Nauck. p. 97. not. 20. mendum esse coniecit et *προπόλιος* ap. Lexicogr. et Eust. restituit: ego *προπόλιος, ὑποπόλιος* scribendum esse puto, cf. Poll. II. 12.

docet). Et ipsum Aristophanis esse lemma vel eo confirmatur, quod Eust. l. l. iterum ad Tithonos eorumque explicationem Aristophaneam recurrit. Glossa vero *σορέλλην* atticistarum est, cf. fr. 334. not. 6. et Prol. p. 19. Aelius igitur Dionysius, lexicus rhetorici auctor, Aristophanem expilavit: fortasse explicationes de suo adiecit, interdum eum etiam priores libro suo inseruisse ex glossa *Τιθωνοί* apparet. — Tres glossas ex catalogo *προεσβυτιῶν* loco Eustathii laudato desiderari iam diximus. Neque vero omnino apud Eustath. desunt. *θαλλοφόρος* enim primum habes p. 1557, 24. (fr. 200 ex Ael. Dion. petitem) *θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις· τοιοῦτοι δὲ ἐν τισὶν ἑορταῖς αἰ γερáιτατοι*. Si mihi concedes¹⁾ p. 1818, 14. *ἐκ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιμακῶς ὁ μηδὲν χρήσιμος, ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν* ex eodem libri fluxisse, cf. fr. 200. not. 1, glossam Aristophaneam (cf. Mill. Mél. p. 423, 10) per atticistas ad Eustathium pervenisse, atticistas igitur Aristophanem adiasse, manifestum erit. — Altera glossa fuit *γράφτης*, laudatur ex veterum doctrina ap. Eust. 633, 56. *ἐκ τοῦ γράφειν εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ γράπτης· ὁ ἑυσσός καὶ ὄσωνεὶ καταγεγραμμένος, ἡγὼν γραμμῆς τινὰς ἔχων ἐκ τῶν ἑντίδων*. Veteres autem illos fuisse Dionysium suspicor, quod paullo ante ex eadem doctrina *γρώνη* et *γράστις* laudantur, utrumque fragmentum ex illius lexico petitem (cf. fr. 111, 113). Res eo firmatur, quod Eustathii doctrina *γράφτης*. ὁ ἑυσσός concinit cum excerpto Athoo. Lexicis forma illa *γράφτης* inaudita est. Hes. Et. M. 239, 31. *γράπις* vel *γραπις* exhibent, quae forma recta fuisse videtur. — Tertia est glossa Aristophanea *τυφογέρον*, καὶ *τῆρος*, καὶ *τυφεδαρός*. ἀπὸ τοῦ δεῖν ἡδὴ *τύφασθαι*, ὅ ἐστι *καίεσθαι*. ἢ διὰ τὸ *τετυφῶσθαι*, *τουτέστιν ἐπῆρθαι*, τὰς *γρένας* διὰ *πολυπερίαν*. (cf. Eust. p. 1431, 39). Eadem explicatio vocis *τυφεδαρός* apud Phot. Hes. *τυφογέρον* additur ab Et. M. 772, 63. Schol. Ar. Vesp. 1364. Cum Photius accinat, vocem Aristophaneam *τυφεδαρός* (fortasse etiam *τυφογέρον*) per atticistas ad patriarcham et ad Eustath. pervenisse haud absonum videbitur.

¹⁾ Res certissimis argumentis firmari nequit. Eust. enim non accurate respicit, sed ex memoria laudare videtur: nostrae sententiae favere videtur, quod explicatio Aristophanea in Et. M. 441, 51 redit.

Idem demonstrari poterit ex Mill. M \acute{e} l. p. 429, 24. καὶ οἱ μὲν τέλειοι τράγοι καὶ ἴξαλοι. cf. Eustath. p. 450, 23 (fr. 398) ἐν δὲ ὀητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι ἴξαλος ὁ προσηδῶν καὶ τέλειος. cf. not. 1. Excerptum Athoum autem lacertum esse ex Eust. p. 1625, 33 apertum est, ubi ad vocem ἄττηγοι haec adduntur: εἶτα εἰπὼν (sc. Arist. Byz.) περὶ ἰονθάδος Ὀμηροῦ, ὅτε ἐφ' ἡλικίας τινὸς (sc. αἰγῶν) καὶ μεγέθους αὐτό φησιν ὁ ποιητὴς κτλ. Ad eundem locum respicere videtur fr. 399. ἰονθάδος ἢ τῆς νέας (sc. αἰγός) κατὰ τοὺς παλαιὸς ἢ τῆς ταχείας — ἢ τῆς δασείας. cf. Nauck. p. 104. 107. not. 39. Exemplum luculentissimum habemus Mill. M \acute{e} l. p. 430, 6. μηλωτὴ λέγεται καὶ ἡ αἰγία δορὰ, τὴν δὲ τῶν προβάτων τινὲς καὶ οἰέην καλοῦσι. τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν ἔνιοι συναλοιφὴν ποιούμενοι, ὧσαν ἐκάλουν. cf. Eust. p. 1828, 57. Nauck p. 197. Plane concinit Aelius Dionysius fr. 266. (Eust. p. 1828, 49) ἐν δὲ τῷ ᾧ μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτὸς· ὧσα. μηλωτὴ. διφθέρῃ¹).

Ultimum ex hoc libro locum teneat Mill. M \acute{e} l. p. 431, 4. τέττιξ· ἀχέτας, quae glossa redit apud Ael. Dion. fr. 31. (Eust. p. 1481, 52) δῆλον ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην ἐκτίθησι τὸν ἡχητικὸν τέττιγα²). — Omnibus igitur locis ex libro ὀνόματα ἡλικιῶν petitis Aristophanem ab Aelio Dionysio usurpatum esse vidimus³).

¹) Multifariam doctrina illa recurrit: unum locum (Et. Gud. p. 575, 31) tantummodo affero. ὧσα τὸ πεδιαῖον μέρος, τὸ ἄκρον τοῦ ἱματίου. ἢ ἀρχὴ ἐξετάσεως (i. ἢ ἀρχὴ ἐξ ἐκτάσεως) παρὰ τὸ οἶς, ubi Ar. Byz. pellucere vides.

²) Locus solus est, qui cum Pausania concinit, cf. fr. 81. (Eust. p. 396, 1.), quod glossa fuit communis, quam quisvis repetere potuit.

³) Fortasse locum desperatum Mill. M \acute{e} l. p. 430, 16. ἴννοι δὲ οἱ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐξ ἴππου πατρὸς καὶ ὄνον μητρὸς explicare aut corrigere possumus. cf. Nauck. p. 104. (Eust. 1625, 40.) ἐξ ἴππου πατρὸς καὶ ὄνον μητρὸς γεννηθὲν γλῆνος ἐκαλεῖτο [ἀγεννῆς ὢν τὸ μέγεθος]. — Res autem aliter se habet. Doctrina enim veterum, quae ubique prodiit ex Ar. Hist. An. VI. 24., sic definit:

ἴννος = proles equae et ὀρέως,

γλῆνος = proles equae aegrotantis (pumilioni igitur similis.)

Aristoteli (cuius doctrina redit de gen. an. II. 8) adsentitur atticista fr. 212. cf. not. 3. (= Phot. Et. M. 621, 56). Nauck. p. 109. contra Photium pugnat, Nab. Prol. p. 72 ei adsentitur. Nullum autem inter Aristote-

Quartus liber Aristophaneus, quem atticistae suum in usum vocaverunt, fuit *περὶ τῶν ὑποπτευομένων μὴ εἰρησθαι τοῖς παλαιοῖς* (cf. Mill. Mél. p. 427. sq. Fragm. Par. § 1 — 10. 17. cf. Nauck. p. 80. L. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 288 sq.) — Primum fragmentum, quod occurrit, est: *φερρή· ἢ προῖξ* (de accentu ambigitur, P. *φέρρη* exhibet). Eadem in lexico rhetor. ap. Eust. p. 742, 58. *φέρρη· δωρεὰ γυναικὶ δεδομένη* et p. 1488, 44. (cf. fr. 442. not. 1.), *φερρή· ἢ προῖξ, ἣν καὶ φέρρη τινὲς φασὶ βαρυντόνως*. — Secundum sit: *ἄρδαλωσα* (Mill. Mél. l. l.) *ἐπὶ τῶ μολῶναι*, et Eust. p. 1761, 19. (Nauck. p. 203) *συνάπτει δὲ τούτοις ξενικὸν καὶ τὸ ἄρδαλωσα, ἣγον μολῶναι προσφέρων καὶ τὸ*

τὴν μὲν ἄρδα ἀπ' ἑμοῦ σπόγγισον (Pherecr. p. 53. Kock) *καὶ τὸ*

Αἰγύπτιος θοιμάτιον ἠρδαλώσέ μου (Philem. fr. 59. Kock).

Exemplum est inter pauca memorabile. Ex Eustathii enim loco efficitur, Aristophanem non solum de *ἄρδαλωσα* voce, sed etiam de *ἄρδη*, (vel *ἄρδαλία*) quaedam nobis protulisse, cf. Colm. l. l. p. 291. sq. Ita autem, ut Aristophanem explicasse statuimus, tradit Pausanias ap. Eust. p. 707, 35. (fr. 66.) *εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἄρδαλωσα καὶ ἡ ἄρδαλία¹⁾ ἐκ τοῦ τοιοῦτου γίνεται ῥήματος* (sc. *ἄρδα*), *οὐκ ἔστι σταθεροῦς ἐπικρίναι. τῶς δὲ κατὰ Πανσανίαν Φερεκράτης ποιεῖ τινὰ ἐκμασσομενον ἀπὸ περὶ τοῦ λέγοντα·*

τὸν ἰδρωῖτα καὶ τὴν ἄρδαλίαν ἀπ' ἑμοῦ σπόγγισον.

lem et Photium discrimen intercedit. *ὄρεῖς* enim Aristotelis et *ἡμίονος* Photii iidem sunt (*ὄρεῖς* et *ἡμίονος* eodem sensu iam ap. Aristot. l. l. adhibentur!) — Qui discrepantia notionum ap. Aristophanem et Aristotelem explicari possit, enucleent, qui talia eruere cupiant. Illa discrepantia autem uti possumus, ut Naberī (Prol. 75) opinionem plane futilem reiciamus, Aristophanem Byzantium conscripsisse epitomen Hist. Anim. Aristoteleae. — Eustathii tantum locum, in quo Nauck. l. l. *ἀγεννῆς ὢν τὸ μέγεθος* delenda esse statuit, sic restituendum esse puto: *τὸ ἐξ ἵππου πατρός, καὶ ὄνον μητρὸς γεννηθὲν (ἄνος,) γίννος (δ') ἐκαλεῖτο τὸ ἀγεννῆς ὢν τὸ μέγεθος.*

¹⁾ Fortasse *ἡ ἄρδα καὶ* ante *ἡ ἄρδαλία* excidit, [nisi vocem *ἄρδαλίαν* omnino extinguere mavis]: illud enim vocabulum necesse esse, ut versus Pherecrateus restituatur, dudum constat, cf. Meineke l. l. Kock. l. l. Hes. *ἄρδα· μολυσμος.*

Tertia glossa libro π. τ. υ. μ. ε. π. attribuenda est *Fragm. Par.* § 1. Ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος. (cf. Nauck. p. 213. Fresen. p. 15.) Atticistae autem sic tradunt: *Eust.* p. 84, 17. Πανσανίας δὲ καὶ Ἄλλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξι-κοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν γησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἰ γαμού-μεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχίνωσιν. (= *Suid.* Ἀθηναίας gl. 2.) ὅτε δὲ ἤρξατο αἱ ἀστῆαι, ἦτοι Ἀττικαὶ, γυναῖκες Ἀθηναῶν λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπεροήθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν. ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν¹⁾ συντόμως εἶπον· ἀνάτικον Ἀθηναίων γυναῖκα εἰπεῖν· ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς. Ac primum quidem inter exile illud Aristophanis fragm. et doctrinam atticistarum et aliorum (Phrynichi?) nexus statui non posse videatur. — Ut ad finem quendam perveniamus, proficiscendum erit a glossa Suidae doctissima Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλείδης ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου — κατασχίνωσιν. (= *Ael. Dion. Paus.* l. 1.). ἀλλ' ἰδοῦ Φερεκράτης ἐν Γρανσί (fr. 34) φησιν

Ἀθηναίας αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις
καὶ Κάνθαρος Θηρεῖ (fr. 5. Kock)
γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλὴν τε κάγαθὴν
καὶ Φιλίμων Πτερογίφ (fr. 66. Kock)
τὰς Ἰπποκρίδας τάσδε καὶ Λυσιόστράτας
καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς τὴν ὁμωνύμιαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεὸν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίας αὐτὰς φασὶ Ἀττικὰς λέγεσθαι. πλὴν πολλή γε χρῆσις τῆς φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Ἀφίλιος ἐν Ἀμαστρίδι (fr. 10.) καὶ γὰρ καὶ τὴν Θε-

¹⁾ Naber. Prol. p. 97. Omn esse auctorem huius observationis contendit. Cohn p. 295. not. 23. Eustathium sua ex Steph. Byz. excerpisse contendit. — Utut est, opinionem Phrynichi habemus: Steph. Byz. Ἀθηναῖα enim tradit: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάτικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θανάμας, πῶς ὁ Φερεκράτης, ἀττικώτατος ὢν, χρῆται. ἀστὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, οὐ διὰ τὸ μὴ δένασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς ἐκάλεον. cf. *Suid.* s. f.

μιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίων ξένην φησὶ καὶ Πίνδαρος ἐν σκολιοῖς (cf. Bergk. Lyr. I⁴. p. 372). ὁ μέντοι Φρόνιχος ἀνὰ τικόν φησὶν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει, πῶς Φερεκράτης ἀπικιώτατος ὄν χρῆται τῇ λέξει. — Tres igitur auctores a Suida laudatos videmus: 1) Megaclidis commentarium¹⁾ ad carmina HomERICA, cuius legi (Ἀθηναίων non = civem atticam) tres loci comici obloquuntur. 2) οἱ δὲ²⁾ qui eandem legem statuerunt, atque Megaclides: iterum locus comicus et Pindaricus huic doctrinae opponuntur. 3) Phrynichus (qui idem Ἀθηναίων damnavit, sed Pherecratis locum obloquentem in subsidiis suis iam invenerat). Deest obloquens; fortasse habes in Suid. gl. 1. Simillime res apud Steph. Byz. l. l. procedit, cuius excerptum lacerum tantummodo habemus: 1) Civis attica et dea Minerva = Ἀθηναία (omissa est igitur sententia, quae illam opinionem damnavit). 2) Didymus idem tradit (iterum sententia damnans omissa est). 3) Phrynichus αὐτολεξεί. Sententiam Megaclidis damnantem ideo expectandam fuisse puto, quod defendens sententia bis particula δὲ introducitur. — Tres illos glossae Suidae auctores iam Nab. p. 97 sec. Cobet. Mnemos. X. p. 81. sq. statuit, sed ita ut primam glossam Aelio Dionysio, alteram (οἱ δὲ) Pausaniae, tertiam Oro tribueret. Neque tamen cum illo faciemus neque alteram Pausaniae tribuemus, quod Eust. l. l. utrumque atticistam ad Megacliden Homericum provocasse testatur. — Prima tantummodo atticistarum sunt. Unde autem fuerunt loci comici? Didymi (ut L. Cohnio p. 295. not. 25 placuit), quod quis ex Steph. Byz. coniecerit, esse non possunt, quod Chalcenteri auctoritas ibi opponitur alteri opinioni, (Ἀθηναίων non esse civem Atticam), quae ante voces Αἰδύμοις vel

¹⁾ Repetitur ap. atticistas.

²⁾ qui οἱ δὲ illi fuerint, adhuc indagare non potui, neque multum refert. Fortasse alius quidam Alexandrinus, cui auctoritas Diphili et Pindari ἐν σκολιοῖς opponitur. Quae testimonia vetustioris originis esse, cum nusquam alias apud lex. redeant, nemo negaverit. Si recte Stephani Byz. locum, qui easdem atque Suid. sententias atque eodem ordine protulit, cum Suida comparavimus, locos illos ex Didymi doctrina prodiisse (Schmidt. p. 351.) putabis, fortasse ex eius lexico comico. Unde autem Suidas doctrinam Didymicam hausit? Sine dubio ex grammaticis actatis Hadrianae, qui opes anteriorum Byzantinis tradiderunt. Idcirco coniecturam propono, etiam illa Suidae verba ex atticistarum penu desumpta esse.

cogitando supplenda vel a Stephano omissa est. Ad alterum auctorem igitur provocandum erit cumque Aristophanem Byzantium esse iudico. Doctrina illius enim optime congruit cum tribus illis locis comicis (*Ἀθηναίων* civem Atticam vocari). Eum comicorum testimoniis ad sententiam firmandam saepius usum esse, ex fragm. *ἀρδαλωσαι* p. 49. allato, demonstratur. Megalidis Homericis (quem tantummodo Hes. *Ἀθηναῖ*, cf. Nauck. Rh. Mus. VI. p. 433., laudat) observationem Ar. Byz. primus et eam ob causam protulit, ut usum atticum contra demonstraret. Quae coniectura, si arriserit, statim atticistas illius opes adiisse persuadebitur. Eust. p. 1456, 44. enim, qui respicit ad 84, 17., eandem atque atticistarum legem protulit: *φασὶ*¹⁾ δὲ οἱ παλαιοί, ὡς ἐπειδὴν ἤρξατο Ἀθηναῖαι γυναῖκες λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὡς Φερεκράτης (fr. 34. Kock)

Ἀθηναίαις ἀνταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις,
τότε ἤρξατο ἐκείνη (sc. dea) λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηναῖ. περὶ δὲ τοῦτον εἶρηται καὶ ἐν ἡ τῆς Ἰλιάδος (i. e. 84, 17.). Locus Pherecrateus ad illustrandam atticistarum sententiam adhibetur. Supra eum Aristophani Byzantio tribuendum esse coniecimus. Ad eum igitur finem, qui propositus erat, perventum est.

Transeamus ad ea scripta Aristophanea, quorum fragmenta per Suetonium ad nos pervenerunt. Ac primum liberum *περὶ βλασφημιῶν* (cf. Nauck, p. 162—180, Cohn l. 1. p. 327—339) iam supra p. 46. ab atticistis adhibitum esse demonstravimus. Homerica exempla, quae ap. Mill. p. 413 ex Suetonio adferuntur, nulla apud atticistas et eorum sectatores iterum indagabis. Idem fit in capite *ἐπὶ ἀνδρῶν ἀκολάστων*. Redeunt nonnulla vocabula et apud Eustathium et apud lexicographos (cf. *ζήλων* et Suid.), certi tamen aliquid, cum fragmentum directum desit, affirmari non potest. Melius res cessit in capite *ἐπὶ γυναίκων*. Scortorum enim catalogum atticistae ex parte in opus transtulerunt. Non quidem ex Mill. Mél. id effici potest, sed tribus illis locis Eustathianis (p. 1329, 32. 1088, 33. 1921, 58) et Suid. s. v. *μυσάχρη*²⁾ adsumptis plura etiam talia vocabula Grae-

¹⁾ Rindfl. p. 32. contra Meierum hanc periodum atticistis adimere studuit. Iniuria. Suid. enim, qui cum atticistis concinit, etiam haec verba iis tribuenda esse testis est.

²⁾ cf. Nauck p. 167. sq. Cohn. l. 1. 329. sq.

cis praesto fuisse, quibus Eust. nos carere noluit, discimus. Tria autem sunt, quae apud Eust. ita laudantur, ut de Aristophane auctore dubitari non possit, et quae apud atticistas redeunt:

1) ἀνασεισίφαλλος¹⁾ (cf. p. 1329, 33. 1921, 65) cf. Eust. p. 1413, 37. — *Α. Α.* — καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῆς κωμωδίας ὡς ἀνασειόνσαι, γησι, τὸν φύλγητα. (fr. 152.)

2) εἰλίποδες (cf. p. 1922, 1). cf. Eustath. p. 1394, 41. Πανσαρίας δὲ λέγει γυναικας εἰλίποδας διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν. (fr. 154.)

3) σποδησιλαῦρα (cf. p. 1088, 35. 1921, 58. τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται. Locus est memorabilis, cum ex parte cohaereat cum fr. 406. ἐν δὲ λεξικοῖς ῥητορικοῖς γέρεται καὶ ὅτι λαῦρα ἢ ἀμάρα. καὶ ἴτι λαῦρα ῥύμα, κῶμα, στενωποὶ, ἑπόνομοι. σύνθετον δὲ τῆς λαῦρας καὶ ἡ σποδησιλαῦρα κτλ. Eodem modo cum λαῦρα vox illa coniuncta apparet p. 1033, 62. Ideo locus ille Aristophaneus ab atticistis excerptus est. — Casu factum est, quod voces in M. servatae non apud Eust. ex atticistis laudantur: μισητή ap. Phot. Suid. reedit. ceterae passim apud Phot. Suid. ceteros lexicographos repetuntur.

4) ἐπὶ ἐκδητημένων καὶ ἐξηταιρημένων ἀνδρῶν.

λευκόπυγος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔμπαλι μελάμπυγος ὁ ἀνδρεῖος.

cf. Eust. p. 455, 37 (fr. 248) ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται (sc. lex. rhet.) ὅτι λευκοὶ οἱ δειλοὶ καὶ λευκόπιοι (Meier λευκόπυγοι cf. Phot.) οἱ αὐτοί. cf. Phot. λευκοπίγους.

Fortasse κόλλωψ apud atticistas rediit cf. Eust. p. 1915, 6. (fr. 234.)

5) εἰς πονηροῦς. (Mill. p. 416—419).

Τελχίνες· οἱ φογεροὶ καὶ γόητες καὶ φάρμαχοι — τινὲς δ' αὐτοὺς παρὰ τὸ θέλγειν Θελγίνας φασιν. cf. Eustath. p. 1391, 17. (fr. 436) Τελχίνες — παρ' οἷς καὶ θελγίνες λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ κατὰ στοιχεῖον προϋόντι γράφεται· Θελγίνες, γόητες, φάρμαχοι cf. fr. 436. not. 2.

¹⁾ Glossae in excerptis Aristophaneis, quae Eust. tradit, explicatione carent.

βυσαύχην· ὁ ἐπιβουλευτικός. doctrina atticistarum ap. Eust. p. 207, 2 (fr. 97) non concinere videtur: utraque vero coniuncta ap. Poll. II. 135, unde nexum statuendum esse apertum est.

Fortasse Ar. Byz. ab atticistis respiciebatur in glossa (M. 417, 3) *Κέρκωπες· οἱ παρωῦργοι καὶ ἀπατηλοί*. cf. Eustath. p. 1430, 35. 1669, 57. Phot. *κέρκωπες* etc., et in glossa ὑπουλος (M. 418, 6) cf. Eustath. p. 1769, 32. et fr. 225. not. 5.

6) εἰς ἀλαζῶνας (sic). (M. p. 419.)

ἀλαζῶν ὀνομάσθη παρὰ τὸ ἀλώμενος ζῆν. cf. Eust. p. 1783, 37. *κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἀλαζῶν ὁ κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλλης ζῶν καὶ ἀγύρτης* (cf. fr. 349. et not. 1). Eadem igitur est etymologia, ex Aristophane procul dubio derivata.

7) εἰς ἀγοραίους καὶ πολυπράγμονας καὶ φιλεγκλήμονας.

M. p. 421, 2. *ἐγγλωττογάστωρ· ὁ ἀπὸ γλώττης διατρεφόμενος*. cf. Eust. p. 1825, 14 *ἐγγλωττογάστωρας παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες*. (fr. 142. not. 2). Fortasse totus ille catalogus ap. Eust. p. 1471, 5 servatus per atticistas ad nos pervenit.

8) εἰς μωροὺς καὶ ἐνήθεις.

De *τηθαλαδοῦς* voce iam supra egimus p. 42.

ῶτος· εἶδος ὀρνέου μιμηλοῦ, πρὸς τοῖς ὡσὶ τὰς πτέρυγας ἔχοντος, ὁμοίου γλανκὶ ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν· οὕτως δὲ καὶ τοὺς εὐεξαπατήτους φασίν. (cf. Hist. Anim. VIII. 12).

cf. Eust. p. 561, 4. *Αἴλιος δὲ¹⁾ Διονύσιος· ῶτος, ὀρνεον ὁ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει. — τοὺς χάνιους καὶ κερροδόξους ὦτους ἐκάλουν*. (fr. 336.) Consensus apertus est. Ad locum modo laudatum ipse provocat episcopus p. 1522, 55. *λάρους τοὺς ἐνήθεις φασίν. οὕτω δὲ καὶ κέπφους, ἀπὸ κούφου, ὡς φασίν οἱ παλαιοὶ (i. e. Ael. Dion.) ὀρνιθαρίον καὶ εὐμεταχειρίστου, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κομικῷ ἔστιν εἶρεῖν. καὶ ὥτοι δὲ οἱ αὐτοὶ ἀπὸ ὀρνιθος μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται*.

Inde iam apparet Mill. p. 421, 17. cf. Nauck p. 81. *κέπφους· ἀπὸ κούφου τινὸς ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου Aristophanea fontem fuisse Aelii Dionysii et λάρος* (cf. Schol. Ar.

¹⁾ Praecedunt verba ὁ εἰπὼν. ῶτος· πλήσιος γλανκὶ, ἔχων περὶ τὰ ὦτα πτερύγια. οἱ δὲ νεκικόρακα. Fortasse igitur Pausaniae sunt.

Plut. 912) Aristophaneis vocibus adnumerandum esse. Deinde habemus locum supra laudatum p. 30. (cf. Nauck p. 81. 172.)

ἄγγαρος, ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ὀγδόῳ (98) καὶ οἱ εὐτελεῖς καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο ὡς Μένανδρος· ἐξ αὐτοῦ τοίνυν τὸ ἄγγαρεύειν καὶ ἡ ἄγγαρεία. (Mill. Mél. p. 422, 12) cf. Eust. p. 1854, 29. κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. — τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορηγῶν καὶ ἐπὶ ὄλωι ἀνασθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. ὅθεν καὶ ἄγγαροφορεῖν — καὶ ἄγγαρεύεσθαι — Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικυωνίῳ παρίστησιν

ὁ πλέον κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος

ἐὰν ἔχη τι, μαλακὸν ἄγγαρεύεται. (fr. 6.)

L. Cohn. XII. p. 351. not. 151. recte locum Aristophaneum ex Eustathio ita emendavit, ut Menandri χρῆσιν ad ἄγγαρεύειν (vel ἄγγαρεύεσθαι) referret. Tum autem totus ille locus Eustathianus ad atticistam referendus est. Atticista ἄγγαρος decerpit, quidni etiam cetera, praesertim cum plane congruant cum Aristophaneis, decerpserit?

Fortasse ex eodem capite Aristophaneo ad atticistas transiit:

Mill. p. 421, 9. λέμφοι· ὁ ἀνόητος καὶ μωρόδης. Apud Eust. p. 1761, 16 enim praecedit fr. 245. ex Pausania petiit. Deinde episcopus ad vocem λέμφοι haec addit: ἡ πεπηγυῖα μῦξα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκ τῶν μυκτήρων. ὅθεν καὶ λέμφοι· ὁ εὐήθης. ἐπειδή, φασιν, εἰς μωρία διέσχωπτον τοὺς ἑομέρονι ἐκ τῶν μυκτήρων. Deinde ad Aristoph. σάννας et similia transit. Lexica, quae concinunt, iterum suadent, ut hanc doctrinam ex Arist. Byz. per atticistas ad Eust. pervenisse censeamus (cf. Phot. cum not. Naberii, Hes., Ammon. p. 88. Valek.)

9) εἰς πρεσβύτας (Mill. p. 423) cf. p. 46. sq.

10) εἰς ἀγροίκους. —

11) εἰς εὐτελεῖς στρατιώτας.

Mill. Mél. p. 424. τετρούβολος καὶ δημοσίτης cf. Eust. p. 1405, 28. τετρούβουλον βίος παρὰ Πανσανίαν ἀπὸ τοῦ στρατιώτου μισθός (fr. 307.) cf. p. 951, 4. et l. l. n. 3.

12) εἰς ἀπλήστους. —

13) εἰς δούλους.

Mill. Mél. p. 425. ἀπὸ δὲ ἐθνῶν καὶ πόλεων καὶ δήμων πολλοὶ βλασφημίαι ῥηματικῶς πεποιήνται, ὥσπερ τὸ κίλι-

κίξειν· νοθολογεῖν, καὶ αἰγυπτιάξειν· τὸ πορηρεύεσθαι, κρητίξειν· τὸ ψεύδεσθαι, λεσβιάξειν· τὸ ἀσχροποιεῖν, αἰξωνεύεσθαι· τὸ κακολογεῖν. (cf. Nauck. p. 179.)

Eustath. p. 741, 14. λεσβιάσαι· τὸ ἀσχροῶς μολῶναι τὸ στόμα κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον. (fr. 246.). Sequitur proverbium μετὰ λέσβιον ᾠδόν, et, quod saepius fieri vidimus, excerptum Aristophanicum, quo Eust. utebatur, ipsum. (p. 741, 21). Lexica haec ex Aristophanis doctrina servarunt: κικιζέειν cf. Phot. κιλκίζων s. f. Schol. Ar. Pac. 363., αἰγυπτιάξειν cf. Et. M. 29, 23. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 1128. B. A. 354, 13., κρητίξειν cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 283, 19., λεσβιάξειν cf. fr. 246. not. 1. — αἰξωνεύεσθαι cf. B. A. 353, 31. (= Suid. gl. 4.) Hes. Et. M. 36, 57. Suid. — Ap. Nauck. p. 181. ex Eust. habes: Αἰξωνεῖς γὰρ δημόται Ἀττικοὶ, σκωπτόμενοι ὡς κακολόγοι, καθὰ καὶ οἱ Σφήττιοι ἐπὶ ἀγριότητι. Uncis inclusit, quod ab huius generis glossarum proposito aliena esse videbantur. Fortasse seiungenda sunt, cum ad δημοσίων σκόμματα vox αἰξωνεύεσθαι spectet. Neque tamen expellenda sunt. Ar. Byz. enim etiam has irrisiones se prolaturum esse (ἀπο δὲ — καὶ δῆμων πολλὰ βλασφημίαι κτλ.) promiserat. Doctrina illa optime profertur ap. Phot. Σφήττιοι. δῆμος τῆς Ἀχαμαντίδος φυλῆς· κομφοδοῦνται δὲ ὡς ὄξεις¹⁾, ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ἄγριοι, Ποτάμιοι δ' ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς ἐγγράφους (i. παρεγγραφομένους Meier) νόμους. cf. Suid. Et. M. 738, 44. Lex. Cantabr. p. Lex. Vindob. ed. Nauck. p. 358, 5. Lex. Bachm. 377, 30. — Alia eius generis glossa est Suid. Θυμοιτάδαι· οὕτως ἐκομφοδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. — Tertia est Suid. Et. M. 288, 15. δρυαχαρνεῦ· δρύνη Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε. ἐκομφοδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους (νόμους). Θυμοιτάδαι καὶ Πρῶσπάλτιοι ὡς δικαστικοί. cf. Hes. — Ad eun-

¹⁾ Eandem doctrinam Didymus exhibuit. cf. Ath. II. 67. D. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (720) γησὶν, ὄξει δέμενος Σφήττιον. Αἰδύμιος δ' ἐξηγούμενος τὸ ἰαμβεῖόν γησὶν ἴσως διότι Σφήττιοι ὄξεις cf. Hes. ὄξος Σφήττιον., Phot. s. v., cf. Schmidt Did. p. 76. 247. — Schmidt Qu. Hes. p. CXXIX. Athenaei verba ad Pamphilum revocat. Pamphilus igitur per Didymum ex Aristophane mutuatus est.

dem fontem etiam recurrit Harpocr. s. v. *Αἰξωνῆσιν, Ποταμός, Θυμοιτάδης*.

Quibus locis addemus Eust. p. 279, 34. *ἐκωμοδοῦντο δὲ φασὶν οἱ Ἐρετριεῖς ὡς πολλῶ τῷ ρ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ οἱ Πλεῖτοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῶ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ. Sequitur locus Aristophanem περὶ καινοτέρων λέξεων. cf. Nauck p. 207. — Lexicon rhetoricum Aelii Dionysii esse librum inde veri simile fit, quod illum fr. 298. de sigmatismo et nimis et parum adhibito agentem vidimus. — Aristophanis autem doctrinam adhiberi inde coarguitur, quod verbum, quod desideratur ¹⁾ in glossa Aelii Dionysii, apparet in Suid. *χαλκιδίξειν· καὶ χαλκιδεύεσθαι· ἐπὶ τῶν γλισχρομένων· καὶ φικιδίξειν ἐπὶ τοῦ παιδεραστέιν, ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς οἱ ἀρρέων ἔρωτες ἤσκητο. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῷ ῥωτακίξειν. ἐπεὶ αὐτοὶ τε καὶ Ἐρετριεῖς δοζοῦσι τῷ ρ κατακορεστέως χρῆσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ σ τιθέντες. — ῥωτακίξειν ad χαλκιδίξειν referendum est. cf. Strabo. X. p. 448. Suidae igitur locum ad atticistam referendum esse et atticistam sua Aristophanis libro περὶ βλασφημιῶν debere minime negandum erit.**

Liber *Ἀττικαὶ λέξεις* agmen claudat. Quem primum locum obtinere debuisse non negaverim, nisi excerpta omnino hunc librum omisissent, cf. Cohn. ²⁾ Jahrb. XII. p. 322. sq. Fragmenta igitur a Nauckio collecta (p. 181—188) respicere tantummodo opus erit. Duo sunt loci ex Erotiani lex. Hipp. petiti p. 53, 6. Klein. *καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρονώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις· μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχέλος καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν. cf. Ael. Dion. fr. 44. (Eust. p. 1636, 52) *φῆσὶ γοῦν Ἀ. Α. ἄμβωνες· λόφοι ὀρῶν καὶ ἴτος πᾶσα καὶ οἶον ὀφρὺς καὶ ἐπεροχή. Paullo post alius quidam auctor haec tradit: φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβων· λοιπὰς καὶ ἡ τῆς λοιπάδος ἐνδοτάτω ὀφρὺς πτλ. Quo ex fonte manaverint, vix dubium est. — Alter locus est Erot. 61, 14. *διόπων· τῆς νεῶς ἐπιμελητῆ, παρὰ τὸ διοπτέειν Ἀτ-***

¹⁾ Mill. Mél. p. 425. *βλασφημία* — ῥηματικῶς πεποιήνται.

²⁾ Iure Erwini Rhode opinionem (de Poll. font. p. 16), *Ἀττικαὶ λέξεις* titulum toti operi, non capiti peculiari, inditum esse reiecit.

τικὴ δὲ ἡ λέξις κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι καὶ κτλ. cf. Eust. p. 203, 14 (Acl. Dion. fr. 128) Ἄ. δὲ Δ. φησι καὶ ὅτι δίοπος ὁ ραυγύλαξ, ὡς ἐπισκοποῦν αὐτὴν καὶ ἐφοροῦν. Res ideo imprimis firmatur, quod locum Aeschyloum atticista ex ipso Aristophane in suum opus transtulit, cf. fr. 128. not. 2. — Recte igitur Nab. Prol. 73. *κρησέρα* Photii ad Aristophanem revocavit.

Ceteros Aristophanis libros, imprimis *περὶ παιδιῶν* et *περὶ καιροτέρων λέξεων*, perscrutari non opus est. Fortasse in lexicis hic illic lacinae quaedam supersunt. (Fortasse fr. 143. *ἐγχοτύλη* cf. Cohn, Jahrb. XII. 377 et fr. 80^a. *ἀσζωλιασμός* cf. Cohn. l. l. p. 366 inde fluxerunt): neque tamen certi quidquam statuere potuimus.

§ 2.

Altera vero oritur quaestio: utrum atticistae omnia, quae attulimus, ex Aristophane Byzantio ipso derivaverint necne? Cum fragmenta tantummodo utriusque auctoris nobis praesto sint, res ad certum quendam finem deduci non poterit. Fortasse vero ex Aristophane Byzantio nonnulla ad Didymum transierunt, quae haud scio an ex illius lexicis vel commentariis atticistae in suas opellas transtulerint. Unum tantummodo exemplum sed memoria dignissimum afferri potest.

Ar. Byz. Fragm. Par. § 13. καὶ παρὰ νυμφος. κυριότερον δὲ παρὰ νυμφος. Unde iam Nauck p. 146. coniecit ab Eust. p. 652, 41. (ὅτι δὲ καὶ συγγενικόν ἐστίν ὄνομα — καὶ ὅτι ὁ παρὰ νυμφος εἰκαιότερον οὕτω λέγεσθαι. ὀρθότερον γὰρ ἐστι παρὰ νυμφιον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ πεξῆ ἢ ἐφ' ἀμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, ἐφ' ὧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνον αὐτὸς συναπαβαίνειν καὶ ὄχον μένῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι — δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.) Aristophanis librum allatum esse. Tota illa doctrina usque ad etymologiam transiit ad Pausaniam, cf. Eust. p. 833, 48. φησὶ γὰρ ὁ Π., ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἀμάξης ἐκάθηρτο, μέση ἢ νύμφη, ἐκίτερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. — ἐπὶ τοῦ

ως εἴρηται παροχομένον (ὁ πάροχος κείται). Eadem igitur explicatio, eadem mira etymologia! — Pausaniam sua ex Ar. Byz. petiisse crederem, nisi Pausaniae nomen in excerptis Aristophaneis adhibitis plane deesset. Alter vero auctor accurrit Chalcenterus Schol. Eur. Or. 1384. τὸ ἀρμάτειον μέλος ὁ Δίδυμος¹⁾ φησὶν ὀνομάσθαι, ὅτι αἱ ἀρχαῖα παρθένου διὰ τῶν ἀρμάτων ἤγοντο. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν πάροχοι λέγονται ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄρεσι παροχεῖσθαι. (cod. παρεδείσθαι). Eadem igitur etymologia tertium redit, unde Didymum ab Aristophane Byz. sua petivisse apertum est. — Pausaniam non Euripidis Orestam respexisse ex loco Euripideo ipso manifestum est. Neque id Didymum loco illo fecisse, ut Euripidem explicaret, ex eadem causa mihi concedes. — Uterque explicationem et etymologiam aliunde petiverunt, i. e. ex Aristophanis libro *περὶ συγγενικῶν*. — Utrum Pausanias sua ex Aristophane ipso deprompserit an Didymum potius adierit, difficile est ad diiudicandum neque multum refert, quod Didymus ipse ad principem Alexandrinum confugerat. Observatione autem illa uti possumus, ut etiam alia fragmenta atticistarum ad auctores genuinos reducamus. — Poll. III. 30—50 de necessitudine et consanguineorum et affinium agit, quas paragraphos pendere ex Ar. Byz. iam Fresen. p. 11—14. demonstravit. Redeunt vero fragmenta quae atticistae adhibuerunt, Aristophanea γάλως (§ 32., cf. p. 41.) et φέρην (§ 35., cf. p. 49). Alia plura, ut θῆσσα (Mill. Mél. p. 432) τηθῆ (Mill. Mél. l. 1.), προμνήστρια (§ 31., cf. Mill. Mél. l. 1.), laudari possunt. Ita etiam §. 40. ὁ δὲ καλούμενος παρὰ νυμφος νυμφευτῆς ὀνομάζεται καὶ πάροχος. ἐπὶ ζεύγους γὰρ τὰς νύμφας ὡς τὸ πολὺ μετήεσθαι. Eadem igitur etymologia atque Aristophanea. — Unde conicere licet etiam alias explicationes Pollucis²⁾, quae cum atticistis consentiant, ad eundem fontem redigendas esse. Nec desunt glossae Pausaniae (ille enim solus de nuptiis et usibus nuptialibus egit, Aelii Dionysii doctrina hisce in rebus plerumque deest), quae cum Polluce con-

¹⁾ An recte ad commentarios Euripideos referatur (Schmidt, Did. p. 215.), dubium est. Ad lexicon tragicam respiciendum esse puto.

²⁾ Res ideo difficilior est, quod Pollux fontes nunquam αὐτολεξεῖ adhibuit et in eo tantum acquievit, ut sensum glossarum et explicationum retineret.

spirare videantur. Poll. § 41. ἡ δὲ τὰ πέμματα πέττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργός cf. Eust. p. 1825, 11. δημιουργοὶ γῆσι II. καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πέττουσαι, αἱ καὶ νυμφίους, γῆσιν, ἔλουον καὶ ἱερουργίας ἐν γάμοις ἐποίουν καὶ πόπανα παντοδαπὰ καὶ ἄρτους ἔπεττον καὶ τὰς κόρας εὐθέτιζον (fr. 122.). Res manifesta est: sensu uterque conspirat, verba tantummodo inter se differunt¹⁾. —

Alterum habemus locum § 37. καὶ τὸ ἐπίβλημα τῆς γυναικὸς ἐανὸς (sic) καὶ κάλυπτρα. (cf. VII. 51.) cf. Pausan. ap. Eust. p. 976, 10. II. δὲ ὅτι ἐανὸς· γυναικεία ἐσθῆς ποδῆρης. de stola nuptiali agi testatur locus Homericus (§ 178), quem episcopus explicare studuit. cf. fr. 141. not. 2. —

Tertius accedit locus Poll. §. 39. προαύλια δὲ ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα καὶ ἐπαύλια ἡ μετ' αὐτήν. [ἀπαύλια δὲ ἐν ἧ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπανλίζεται ἀπὸ τῆς νέμφης]. οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νέμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια. cf. Eust. p. 1337, 43. (fr. 171). καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὡς δηλοῖ καὶ Πανσανίας, ἐν οἷς λέγει, ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νέμφη πρῶτον ἐπηύλισται. καὶ ἐπαύλια· τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμον δῶρα κτλ. Auctores inter se discrepant. Pollux enim ἐπαύλια (= neutr. pl.) utroque sensu adhiberi censet, Pausanias ἐπαυλία (fem.) ad diem, ἐπαύλια ad dona refert. Neuter lexicographus errat. Procul dubio utraque doctrina a veteribus prolata est, cf. Suid. s. v. ἐπαύλια s. f. Non autem curamus, quibus in rebus discrepent Pausanias et Pollux (discrepantiam illam iam antiquitus extitisse, οἱ δὲ Pollucis probant), sed quibus in rebus concinant. Uterque autem ἐπαύλια = dona post nuptias oblata fuisse testatur, quod ad propositum nostrum sufficit. —

Quartus locus, sane intricatissimus, est § 38. ἡ δὲ πρὸ γάμον θυσία προτέλεια καὶ προγάμια. οὗτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμον δῶρα. προτελεῖσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νέμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφῖοι. καὶ τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο, καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες. διὰ τοῦτο καὶ Ἥρα τελεῖα ἢ συζυγία. ταύτη γὰρ τοῖς προτελείοις προὔτελλον τὰς κόρας

¹⁾ Ath. IV. p. 172A δημιουργός masculino sensu adhibet errore deceptus, cf. p. 172B et Men. fr. 113. Kock. Schol. Ar. Equ. 650.

καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Μοίραις. De τέλος voce eiusque compositis apud Eust. saepius agitur. Priusquam accuratius in illas glos-
 sas inquiremus, nobis demonstrandum est Pausaniam eundem
 fontem adisse atque Pollucem. En eius doctrinam ap. Eust.
 p. 881, 31. ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον¹⁾,
 τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ,
 ξορηγία δὲ παρὰ Πανσανίᾳ εἰπόντι ὅτι προτέλεια ἢ πρὸ τῶν
 γάμων θυσία. [ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα]. ἐξεῖθεν δὲ καὶ
 τέλειοι οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειοθῆναι τὸ γῆμαι.

Alios locos ex lexicographis plures afferre possum: suffi-
 cient ei, quos ad atticistas ipsos nomine laudatos referre po-
 tuimus. —

Locus vero ille Pausanianus, quem de τέλος eiusque deri-
 vatis modo attuli, etiam aliis de causis utilis et ideo accurate
 inspiciendus est. Multifariam enim Eust. de τέλος eiusque deri-
 vatis agit: imprimis fuse vocem explicat p. 789, 12 (= Schol.
 K 56., def. in Townleyano) ubi hasce sex notiones voci illi
 inesse statuit: 1) τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, 2) τὸ τῶν πραγμά-
 των πέρας, 3) τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον, 4) τὸ
 ἀξιωμα (sc. οἱ ἐν τέλει), 5) τὸ δαπάνημα, 6) τὴν μυστικὴν —
 ἔορτην. — Eo vero loco (p. 881, 24. fr. 306), ubi episcopus se
 ad atticistas relegat, quattuor explicationes exhibet: ἀνάλωμα
 καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος. Locus Eustathianus non plenus
 est. Apud Phot. Suid. Lex. Bachm. 383, 25 enim duae significa-
 tiones adduntur: 1) τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον 2) τὸ πέρας.
 Ita igitur inter se differunt, ut

Scholia HomERICA haec sola exhibeant:

- 1) τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα²⁾
- 2) τὴν ταῖς πόλεσι φοιτῶσαν πρόσοδον³⁾

Atticistae haec sola servaverint:

- 1) γάμος
- 2) τὸ τοῖς βασιλεῦσι διδόμενον.

Non igitur vehementer scholia HomERICA et atticistarum
 doctrina inter se discrepant. Unum fontem subesse suspicor, qui

¹⁾ Haec significatio solorum atticistarum est, cf. infra.

²⁾ Ne ad τάξιν atticistarum referas, quae immo ad τέλος mysticum
 pertinet.

³⁾ vectigalia igitur utrique auctori τέλη erant.

ab omnibus adibatur. Auctores, quos addere placuit, adiecerunt. — Doctrina Pausaniae, qualis in fr. 306 nobis occurrit, sic comparata est, ut τέλος radix praecedat, cui derivata ἀτελής, πολυτελής, εὐτελής, τελέται, τελείσθαι, τελειότης, τέλειοι, οἱ ἐν τέλει adiunguntur. Quod ex Eustathii more factum esse, ut voci explicandae ceteras similes adderet, fortasse putaveris. Ex parte verum est. Prima vero verba ἀτελής, πολυτελής, εὐτελής iam apud atticistas una glossa coniunctas fuisse docent Suid. s. v. ἀτελή. B. A. 458, 26. — Neque vero atticistae coniunxerunt, sed res iam multo vetustior est: cf. Athen. II. 40D.

θεοῖσι μικρὰ θύοντες τέλη

τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους

Εὐριπίδης (fr. 329.) φησὶ καὶ σημαίνει ὅδε τὸ τέλος τὴν θυσίαν. καὶ Ὀμηρος

οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι

ἢ ὅταν εὐφροσύνην μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα.

τελετὰς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετὰ τιος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλίσκουσι καὶ εὐτελεῖς οἱ ὀλίγα. Quem fontem Athenaeus sequatur, cum extet tantummodo excerptum lacerum, dici non potest. Lexicon, si Schoenemanno adsentiris p. 79., fuit Pamphileum. Simillimo igitur ex illo lexico ad atticistas et ad Eustathium transiisse consentaneum est.

Pausanias vero non solum Aristophanis doctrinam per Didymum assecutus est, sed ipse verbis clarissimis se Didymi opera secutum esse profitetur. cf. Eustath. p. 1039. 36. (fr. 86). ἀφλαστον δέ, φασιν, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρονσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυμον, ὡς φησι Πανσανίας, τὸ ἐπὶ πρέμυθι ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κωνίων πλατέων, διχοκοτος δι' αὐτῶν πλατέος κωνίου κτλ. — ἀκροστόλιον δέ φασὶ τὸ ἀπὸ τῆς πτηχῆς ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρόφωρον, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φησιν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον ἐστὶν ἀκροστόλος. cf. fr. 86. not. 3. Quod Didymi nomen hic iteratur (fragm. ap. Schmidtium deest), et apud lexicographos (Suid. Schol. Apoll. Rhod. I. 1089) eadem doctrina redit, etiam ἀκροστόλιον vox Pausaniae tribuenda est. Quo ex libro, utrum ex lexico comico an ex Iliadis commentario prodierint, Schmidt. Did. p. 79.

181. ambiguus haeret. Propter Eustathii verba in etymologia allata καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ (si genuina sunt) lexin comicam praeferre malim. Voces autem ceteras Pausaniae tributae (στόλος et πτυχή) una cum ἀροστόλιον iterum invenies apud Poll. I. 86, unde caput illud Pollucis μέρη νεῶς (I. 85—92) ex Didymo depromptum esse puto. Eidem fonti debetur Paus. fr. 118. δελφίς δελφινοφόρος cf. Poll. 85. — fr. 188. ζυγός. cf. Poll. 88. — fr. 413. οἶαξ cf. Poll. 89. — fr. 86. ἀφλαστον cf. Poll. 90. — fr. 305. (cf. not. 8). ταρσοὶ κωπῶν cf. Poll. 90. Et similia comparatis lexicis congeri poterunt. Similis fons Polluci subest in libro VII. cf. fr. 106. γέρον cf. Poll. § 73, fr. 47 cf. Poll. § 74. Pausaniam solum, non Aelium Dionysium, res navales explicasse apparet.

Alterum iam adeamus locum Pausanianum, quem ex Didymi operibus profectum esse suspicor. Suid. s. v. ἀνάστατοι· πλαζοῦντος εἶδος. οὔτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀροηφόροις ἐγένοντο. ἐλέγοντο δὲ τινες πλαζοῦντες καὶ χαρίσιοι — οἱ δὲ ἀμφιφῶντες φθοῖς — σελῆραι — πέλανοι — πόπανα — βοῦς ἔβδομος. Quem locum si cum Eust. p. 1165, 4. comparaveris, statim, etsi ordo mutatus est (id autem Eustathio potius tribuerim quam Suidae), eundem esse atque Paus. fr. 94. concedes. Pausanias rem ita apud Eust. l. l. sibi constituit, ut primo de βοῦς et βοῦς ἔβδομος¹⁾ ageret, deinde vero σελῆραι, πέλανοι, ἀνάστατοι, χαρίσιοι, ἀμφιφῶντες, φθοῖς enumeraret et voci φθοῖς soli levem explicationem adiungeret. Eustathium tantummodo Pausaniae doctrinam excerpisse docet fr. 51. cf. Prol. p. 8. Unde mirum non est, locum Suidae geminum ἀνάστατοι hic illic plura (imprimis χορήσεις quasdam ab episcopo resectas) exhibere²⁾. Eustathius autem proverbium illud βοῦς

¹⁾ Duas explicationes protulit, alteram quae ritum spectaret, alteram paroemiographicam.

²⁾ Etiam illum locum lacerum esse docent verba δρομάζονται δὲ ἀμφιφῶντες, ὡς μὲν τινες, ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἡλιός τε καὶ σελήνη πρὸ ἰπέθ γῆς φαίνονται collato Ath. p. 645A. unde Philochorum huius explicationis auctorem esse apparet. Neque Athenaei locus recte se habere potest: μνημονεῖν δ' αὐτοῦ καὶ Αἰγίλος ἐν Ἐξάτη. Φιλόχορος δὲ ἀμφιφῶντα αὐτὸν κληθῆναι καὶ εἰς τὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερά φέρεσθαι, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὰς τριόδους ἐπεὶ ἐν ἔκλεινῃ τῇ ἡμέρῃ ἐπικαταλαμβάνεται ἰ σελήνῃ ἐπὶ ταῖς δεσμαῖς ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς καὶ ὁ οὐρανός

ἔβδομος adicit, unde suspicio, per Suidam Pausaniana ad nos pervenisse, reicitur. Inprimis in partes sunt vocandae gloss. *πέλαροι* ap. Phot. Suid. *πέλαροι πέμματα ἐκ παιπάλης* (an *πάλης*? cf. fr. 271. *πολῆς* Phot. *πώλης* Hes. — Mendum igitur iam codici Pausaniano inerat, quem illi manibus versabant), *τουτέστιν ἀλεύρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια. καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι Διονύσιος Θοῤῥῆξ* (cf. Nab. Prol. p. 66. 126). *πτλ.* Ceteri loci de pemmatologia veterum agentes iique celeberrimi Ath. XIV. p. 644—648 A. (quem Schoenemann p. 82. Pamphilo restituere studet) et Poll. VI. 72—79. ad illam quaestionem solvendam non magno usui sunt. *πέλαροι* enim ap. Athen. deficiunt, Poll. § 76 vero *πέλαροι δὲ κοινοὶ πᾶσι θεοῖς* habet. Auxilium autem suppeditat Harp. s. v. *Δίδυμος δὲ κυρίως γηοὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης (πάλης cod. A. D.) πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι ἢ ὅτι λευκά ἐστιν.* Didymi igitur doctrina in Pausanianis agnoscitur. Dubitare vero licet, an atticista ipse Didymum (cuius lexin comicam subesse puto propter *χοήσεις* a Suida allatas) adierit. Schoenemanni coniecturam Athen. l. l. in collectione bellariorum imprimis sequi Pamphilum¹⁾ sequentes etiam alia liborum genera illis in paginis laudata habemus, quorum explicatio cum atticistis concinat, cf. *σθοῖς* ap. Paus. et Ath. p. 647 D. (descript. ap. Eust. 1753, 3) *ἀμφιφῶν* ap. Paus. (cf. fr. 51. not. 4) et Ath. XIV. p. 645 A., *χαρίσιος* ap. Paus. (cf. fr. 94. not. 6) et Ath. XIV. p. 646 B., *φώθια* (cf. fr. 30 not. 3) et Ath. XIV. p. 646 C. Etiam illae glossae ex Didymo fortasse per Pamphilum vel eius successorem ad atticistas pervenerunt. — Antiquissimum auctorem Hes. s. v. *βοῦς ζ'*²⁾ profert Clitodemum. (Schmidt. glossam illam Diogeniano iniuria abiudicavit). Apud Athenaeum quidem glossa illa non redit, ut de Pamphilo certi quidquam

ἀμφιφῶς γίνεται. Non enim dicit, quae dies illa sit: dicit vero Suidas l. l. *μουνευῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα.* Quae diei illius definitio sine dubio Philochori fragmento addenda est. Athenaeus vel in compilando Pamphilo omisit, vel textus corruptus est. Fortasse mendum in vocibus *Μφ. ἐν Ἐκάτῃ* latet, quae comoedia aliunde non cognita est, cf. Kock. Com. II. fr. 28.

¹⁾ Laudatur Pamphilus ipse p. 645 C.

²⁾ *βοῦς ἔβδομος* ap. Eust. solum extitit, non ap. Suid. s. v. *ἀνάστατοι*, ut supra docuimus. Glossa est paroemiographica cf. Suid. gl. I. Mill. Mél. p. 357.

statui nequeat. Neque tamen Athenaeum omnia Pamphileia transtulisse certum est. Ideo, quod Diogenianus apud Hes. extat, etiam illam glossam ad Pamphilum reducere malim.

Tertius locus Pausanianus ex Didymo tractus est Eust. 1395, 48. *ἔτεροι δὲ φασίν* (i. e. Ar. Byz. cf. Aelian. v. h. VII. 47 et fr. 95. not. 1). *ὅτι ὄβρια καὶ ὄβριελα λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, καὶ ὅτι βρίζελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολυκεῖα. Π. δὲ περὶ τούτου φησὶν, ὅτι βρίζελα προσωπεῖα βροτῶ ἴκελα ἢ βρίζιν ἴκελα. οὕτω δέ, φησὶν, ἔλεγον τοὺς βαρβάρους.* cf. Hes. βρίζελοι. — *Αἰδύμος δὲ τὰ τραγικὰ* (Schmidt: βαρβαρικὰ) *προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σερισιόις οἷον βροτῶ εἴκελοι.* Pausaniae igitur doctrina, ut saepissime fieri videmus, cum Aristophanea coniuncta apparet. Ipse autem Didymum expilavit, vel eius doctrinam per Pamphilum (vel Diogenianum) adeptus est.

Inde conicio, eos locos, quos atticistarum sectatores ex Didymo laudaverunt, per Pausaniam ad illos pervenisse. E. g. inter Photii glossas sex extant, quae ad Didymum provocant. (*ἡμεροκαλλῆς, Κυψελιδῶν ἀνάθημα, οἰνόπται, ῥάχετρον, σέφοι, τευτάζειν*). Ac de *τευτάζειν* quidem iam habes Aelium Dionysium explicantem Eust. p. 968, 3. (fr. 308.). Neque tamen docta illa Photii et bonae frugis uberrima glossa ad eum respicit, cf. fr. 308. not. 1., sed ad Pausaniam releganda est. Aelius Dionysius ipse redit paullo ante s. v. *ταντάζειν*. Schmidt, Did. p. 50. quidem, Nab. Prol. p. 66., Cohn. Jahrb. XIII. 796. Boethum in partes vocaverunt, sed cf. p. 6. not. 6. Cum de illo parum constet, nemo relinquitur nisi Pausanias, quae opinio iam ea de causa commendatur, quod duplex glossa Photiana extat, quarum prior sine ulla dubitatione ad Dionysium reducenda erat.

§ 3.

Schoenemannus, qui ultimus quaestionem difficillimam suscepit, quo modo opus Pamphileum confectum sit, ad rerum ordinem¹⁾ dispositum fuisse censet. Cuius suspicionem sequenti hoc potissimum loco mihi quaerendum est, quid atticistae Pamphilo debeant. Fragmenta Pamphileia (ap. Schmidt., Quaest.

¹⁾ cf. Weber, Philol. Suppl. III. p. 488.

Hes. p. LXI—LXIX Ranke, de vera l. H. origine et genuina forma p. 120—129) percurrenti mihi haec obviam facta sunt, quae cum atticistarum notulis conspirent. fr. III. *ἑδέατρος* cf. Ael. Dion. fr. 147., fr. XVII. *κότυλος* cf. Pausan. fr. 143., lex. rhet. fr. 404., fr. XXXI. *πρόκις* cf. lex. rhet. fr. 424. Sed in fragmenta singula nunc inquirendum est.

Ath. IV. 171 B. *εἰλέατροι* δὲ καλοῦνται, ὡς φησι Π., οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν, παρὰ τὸν ἑλεόν. Ἄρτεμίδωρος δ' αὐτοὺς δειπνοκλήτορας ὀνομάζει. ἐκάλουν δέ, φησι, καὶ τοὺς προγεύστας ἑδέατρος, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἑδέατρος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακορίας. ἦν δ' ἐπιφανὴς καὶ ἔντιμος ἢ χρεῖα.

Eust. p. 1403, 40. (Ael. Dion. fr. 147) *ἑδέατρος* — τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἢ δὲ χρεῖα Περσικὴ. ἦν δέ, φησι, προγεύσσης τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν, ὕστερον δ' ἐνομίσθη ἑδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακορίας καὶ παρασκευῆς. Ael. Dionysius igitur locum Pamphileum, cui explicationem paullo tantum diversam subiecerat, una cum *χοῖσει* Artemidori (si φησὶ Athenaei recte ad illum revocatur) suum in opus transtulit. —

Alter locus Pamphileus est Ath. XI. 479 A. πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην, φησὶν (sc. ὁ Ἀπολλόδωρος)¹⁾ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον — καὶ ἐγχοτύλη δέ τις παιδιὰ καλεῖται, ἐν ἣ κοιλίαντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα τῶν νεοκλήτων καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. Λιόδωρος δ' ἐν Ἰταλιχοῖς γλώσσαις καὶ Ἡρακλέων, ὡς φησι Πάμψιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι καὶ ἡμίαν, παρατιθέμενος Ἐπιχάρμου· (cf. Epich. ed. Lorenz. p. 296).

καὶ πειν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίανος δύο.

Totum Athenaei locum Eust. compilaverat p. 1282, 40, sed ita, ut eum decurtaret et aliunde, quae sibi apta esse videbantur, insereret. Haec enim adiecit, p. 1282, 47. *γράφεται καὶ τοιαῦτα περὶ κοτύλης ἐν τινι τῶν παλαιῶν κοτύλην μέτρον. καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. ἢ μὲν δὴ κοτύλη, φησὶν, Ἑλληνικόν, ἢ δὲ ἡμίαν οὐδαιμῶ. ἔστι δ' οὖν καὶ παρ' Ἐπιχάρμου, ὅς καὶ ὄγ-*

¹⁾ Locus Apollodori Cyrenaei ex Pamphilo depromptus videtur. Illius enim opera P. in suum usum vocaverat. cf. XI. p. 487 B. Schoenemann p. 81.

γίαν¹⁾ λέγει καὶ λίτρων²⁾. Quis fuerit παλαιός ille ignoratur. Eum ex eodem fonte hausisse atque Pausaniam, quem mox laudabimus, manifestum est ex verbis *κοῖλον τῆς χειρός*, (i. e. Pamphili doctrinam repetivisse). — Tum pergit Pausanias (l. l.) *παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ἣ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπειρωτίζετο τὸν ἀραιρόμενον. ὁ δ' ἐνθεις τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ ἀραιροῦτος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τριγῆλον ἐβαστάζετο. ἐκλήθη δέ, γησι, ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός κοτύλη λέγεται, εἰς ὃ κοῖλον ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος* (fr. 143). Ex Pamphilo igitur definitio *κοτύλη* τὸ κοῖλον τῆς χειρός, quam bis apud veterem illum et apud Paus. redeuntem vidimus, petita est. — Fortasse vero Pamphilus sua ex Aristophane Byzantio protulit. cf. Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 367 sq.

Ultimum fragmentum Pamphileum habes Ath. XIV. 653B. *οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προορνίδας γένος ἰσχάδων*. Quocum conferas Eust. p. 1688, 31 (fr. 404.) *εὔρηται δὲ καὶ Πρόορνις διὰ τοῦ ῥ ἐν ἠητορικῶ λεξικῶ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ γένος ἰσχάδων δηλοῖ*. Doctrinam igitur plane eandem ab utroque lexicographo prolatam vides.

Iam dudum Athenaeum paene totum pendere ex Pamphilo compertum est. M. Schmidt. Quaest. Hes. p. LXXI—LXXXIII ex primis sex libris ea fragmenta, quae Pamphilea ei videbantur, congegit. Schoenemann. p. 79—82. capita ex Pamphilo delibata indicavit seque totum Athenaei opus perscrutaturum esse spopondit, ut laciniae Pamphileae ante omnium oculos ponantur. Priusquam haec opera absoluta erit, certi quidquam de atticistis Pamphili sectatoribus praeter ea, quae modo laudavimus, argumenta proferre temerarium est. Eos tantum locos indicabo, qui apud Athenaeum et apud nostros inter se consentiunt. *βήρορες* IV. 140A. et fr. 94 (vid. quae de Tryphone exponentur p. 73), *γλεῦξις* I. 31E cf. fr. 110, *ἡγητορία* III. 74D. cf. fr. 390. cf. p. 22., *ἦδος* II. 67C. cf. fr. 190. (cf. de Tryphone infra), *τολόπη* III. 114F. cf. fr. 94.

Qua via fragmenta Pamphilea ad atticistas transierint, utrum

¹⁾ Redit ap. Hes. *ὄγλια. θημῶνες. χόματα*.

²⁾ cf. fr. 404. not. 4. Immisch Leipz. Stud. VIII. p. 312. 366.

Diogenianus intercedat an ipsi Pamphili opus adierint, adhuc ambigitur. Hic illa quaestio inserenda esse videtur, etsi Diogenianus ad elementorum ordinem lexicon suum disposuit, quod Diogeniana a Pamphileis difficillime secernuntur. Si fragmenta Diogeniani perscrutamur, non multa cum atticistis nostris conveniunt, sed digna in quae accuratissime inquiratur.

Primum nobis occurrit Phot. *ᾶ ᾷ*. — *δασυρθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησὶ Διογενιανός*, quocum concinit Eust. p. 855, 20 (fr. 337.) *καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ᾶ ᾷ¹) δασυρθὲν γέλωτα δηλοῖ*. Illa *ἐπιλογὴ* vero Aelii Dionysii opus fuit, cf. p. 19. Quo cum loco statim alter, fortasse ex Pausania derivatus, coniungendus est: Eust. p. 1533, 45. (fr. 413.) *κεῖται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα· οἶαξ· πηδάλιον, αἰχρῖν. Διογενιανός δέ, φησὶν, οἶακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια στρέφουσιν, ἦτοι κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διεύρορται*. Lexicon autem illud rhetoricum Pausaniae fuisse inde verisimile fit, quod haec leguntur ap. Eust. p. 1533, 44. *τὸ δὲ πηδάλιον, ὅτι καὶ ἐφόλιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κτλ.* (Sequ. fr. 413.) et p. 1761, 12. (fr. 245) *ἐφόλιον· τὸ πηδάλιον λέγει (Ὁμηρος), ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ἐφόλιον μέντοι εἶδος πλοίου — καὶ παρὰ Πανσανίᾳ εἰπὸντι λέμβος κτλ.* — Recte Naber Prol. p. 27. ex hoc loco effecit, lexicographum illum (Pausaniam) iam ad Diogenianum ipsum provocasse et E. illius explanationem integram in suum opus transtulisse. Contra Boysen p. 62. haud idoneis causis hanc rem impugnare studet. Id enim nullo modo removeri poterit, *Διογ. δέ, φησὶ, λέγει οἶακας* nos interpretari aliter non posse, quam: lexicographus ille Diogenianum haec dixisse affirmat. — An alia Diogeniani fragmenta (veluti *ὑπόξυλος* ap. Walz. V. p. 486., *βρομήσει* (fr. 96.)

¹) Nauck p. 160 omnium vocum effuticiarum, quas Eust. l. l. con-gessit, fontem fuisse unum, eumque Ar. Byz., coniecit. Contra Cohn, Jahrb. Suppl. XII. p. 366. ex diversissimis fontibus locum illum conscriptum esse putat. Nauckii coniectura certis rationibus stabiliri non potest. (*γίττα* ap. Mill. Mcl. p. 436 solum Suctonianum est.) Cohnii suspicio vero ideo improbanda, quod ad *ᾶ ᾷ*, *βή*, *χόρρε* Aelius Dion. laudatur (cf. fr. 97. 327), unde verisimile fit, ex iis, quae de rationibus, quibus E. in atticistis adhibendis usus est, exposuimus, etiam reliqua eidem fonti attribuenda esse.

cf. Et. M. 214, 36) ad atticistas revocari possint, dubito¹⁾. Boy-
sen p. 61 sq. recte glossam *ὑπόζυλος* in alterutram partem vo-
cari posse demonstravit. Atticistas igitur opera Diogeniani,
etsi scriptor eiusdem fere fuit aetatis, suum in usum vocasse
libenter concedimus. Id vero extra omnem dubitationem poni
debet, ex paucissimis fragmentis, quae iure ad Pamphilum,
Diogenianum, et simul ad atticistas revocantur, nexum talem,
ut Pamphilea per Diogenianum ad atticistas pervenerint, statui
non posse.

§ 4.

Quartus vero accedit auctor, quem in libris ad rerum ordi-
nem dispositis ab atticistis adhibitum esse certum est, Trypho
Alexandrinus²⁾. Eius fragmenta autem maximam partem gram-
matica et prosodica fuisse mox apparebit. Iam Nab. Prol. 75. opi-
nionem protulit, atticistas nonnullis locis ex illo pendere. Cohn.
Jahrbb. XII. 319. not. 78. id quidem incertum esse putat, utrum
Aristophanea per Tryphonem ad atticistas pervenerint, necne. —
Testimonium, quod nobis ostenderet, alterum ex altero citari,
deest³⁾. Tamen plura afferre possum, quibus demonstratur, Naberii
opinionem rectam esse. Imprimis fuerunt libri Tryphoniani, qui
atticistas allegerunt, grammatici, ut *περὶ πνευμάτων* (Velsen.
5—10), *περὶ Ἀττικῆς προσφθίας* (ib. p. 10) et similes. Adno-
tationes grammaticae non paucae apud atticistas occurrunt. Im-
primis debentur Aelio Dionysio, Pausaniana rarius invenies.

Ex libro *περὶ πνευμάτων* haec nobis occurrunt. Fr.
3. ed. Velsen. Epim. Hom. p. 193, 28 (Cram. An. Par. III. 367, 16)
*ἦθος. ὃ Τρίφων ὁ γραμματικὸς συναιεῖ τοῖς δασύνουσι τὴν
λέξιν ταύτην, διότι ἀπὸ τοῦ ἦδυσθαι, ὃ σημαίνει τὸ τέρπεσθαι,
γέγονε. καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔλκεσθαι ἐγένετο ἔλκος κτλ.* cf.

¹⁾ De *γαῖος* voce (fr. 98) consulto tacuimus. Nondum enim comper-
tum est, fragmentum *γαῖων* cum schol. ad Iosua VIII. 8 ap. Schmidt Qu.
II. p. 88 comparandum sit necne. cf. fr. 98. not. 1.

²⁾ Cuius fragmentis ab A. de Velsen conlatis duo addere possum.
Eust. p. 1214, 41 (cf. fr. 20), Mill. Mél. p. 43, 1.

³⁾ Nab. l. l. falso ad *δόγμα* provocat: *ἔτερος δέ τις* Herodianus est
cf. fr. 136.

Eust. p. 1417, 20. ἦδος¹⁾ δὲ τὸ μὲν ὄφελος ψιλοῦσιν οἱ πλείονες, ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἠδονῆς εἰς τροχαῖον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύρουσιν. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν· ἦδος τὸ ὄξος· δασύρουσιν οἱ Ἀττικοὶ — Πανσαρίας δὲ εἰπὼν, ὅτι ἦδος τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος οἰδέν τι περὶ πνευμάτων ἔφη. Rem fuisse controversiae obnoxiam Velsenus l. l. accurate exponit: Herodianus²⁾ enim (Schol. Apoll. Rhod. l. 1294. An. Par. III. 144, 23) omnia neutra trochaica in ος finientia spiritu leni uti, si prima vocalis producitur, affirmat. cf. Suid. s. v. ἦμαρ. Tryphon autem ἦδος scribi iubet, quod ab ἠδεσθαι derivandum sit. Ex atticistarum loco apparet: 1) ἦδος duplici significatione adhibitum fuisse (ὄφελος et ὄξος³⁾.) 2) Pausaniam spiritum minime curantem utramque explicationem protulisse. 3) Ael. Dion. ὄξος tantum protulisse, vocem spiritu aspero ornandam esse iussisse et voces ἠδελίζειν, ἠδελισμός adiunxisse. Dixervis fortasse, veteres ita voces inter se artificiose distinxisse, ut ἦδος = ὄφελος, ἦδος = ὄξος esse iuberent. Quae opinio iam inde cadit, quod ἦδος = ὄξος ap. Poll. VI. 65. Ath. II. 67D⁴⁾ occurrunt. — Aelius Dionysius igitur solum ἠδος· ὄξος protulit et secundum Tryphonem spiritu aspero scripsit.

Dubitanter ad Tryphonem rettulerim fr. 316., ubi scholiasta Homericus (Ven. A.) et Ael. Dion.: *σίλιππος μὲν τῆς μέσης δασυρομένης τὸ προσήγορικόν — δασείως δὲ ὁ Μακεδόν.* cf. Ath. IX. p. 397E, qui Tryphonem de spiritu intercalari agentem laudat. Illum afferri puto, quod scholiasta regulam illam contra Herodiani opinionem pugnare testatur.

Alter eius liber fuit *περὶ Ἀττικῆς προσφθίας*, quem atticistae nonnunquam adisse videntur.

fr. 9. (Ammon. p. 68). *Θαλαμὰς, ὡς ἀγαθὰς, καὶ θαλά-*

¹⁾ Cave cum Velseno Sext. Emp. p. 612, 10. Bekk. ἦδος vocem adhibuisse putes. Immo est ἦ δ' ὄς glossa Platonica cf. Mill. Mél. p. 399.

²⁾ Herodianum Orus sequitur, si recte apud Et. M. 626, 58. Gaisf. ἦδος legitur. Locus, qui respondeat, in Et. Gud. deest. Legimus vero s. v. ἄδην 8, 30. ἦδος. — Locus *παράλληλος* in Et. Or. 118, 14., ἦδος exhibens, ad Philoxeni auctoritatem provocat.

³⁾ cf. Ath. II. 67C., unde huius significationis auctorem Schmidt, Qu. II. p. LXXIII Pamphilum evincere studuit.

⁴⁾ Atticam vocem esse illi affirmant. Orus Cyrenaicam agnoscere putavit cf. Et. M. et Et. Or. l. l.

μας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν γησι Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθιάς. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκορόων ἱερὸν, ἐὰν δὲ βαρυντήσωμεν, τὰς καταδόσεις μὴνύει.

Eust. p. 906, 48. (fr. 199.) καὶ τῆς ἀρπαγῆς δὲ [᾿]τοι διαρπαγῆς] ἢ ἀρπάγη (διαφέρει) σκεῦος, αὐστῆρ, ᾗ κάδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμαι μὲν βαρυντόως ζωικὰ καταδόσεις, θαλάμαι δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκορόων, ὡς Ἄλλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο.

Iam v. Velsen p. 12. Nab. Prol. p. 77 haec ex Tryphone desumpta esse contenderunt. Locus vero ille Eustathianus ideo memorabilis est, quod tales differentiae vocum plures afferuntur. Duae autem sunt series: prior l. 43—50, quae vocibus Dionysianis finitur, posterior, ad elementorum ordinem disposita, quam se Philopono debere episcopus testatur. Fortasse prior series διαφόρων σημειώσεων ad eundem Tryphonem reducenda est. Exempla enim adlata (imprimis nomina propria, quae alio accentu utuntur, atque appellativa, ut Κίρκος et κακός) nusquam alias, imprimis non apud Herodianum, recurrunt.

De fr. 10. (Ammon. p. 94.) μισητή καὶ μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς γησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθιάς. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους — ἐὰν δὲ βαρυντήσωμεν, τὴν καταφεροῆ πρὸς συνοσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαυνομένων καὶ παρὰ Λοφρεῖσι γησι φησὶ φησὶ φησὶ καὶ παρ' Ἰωσὼν iam Nab. p. 76 sq. fusius egit, et ex Phot. μισήτη cf. Eust. p. 1651, 1. Aelium Dionysium eandem doctrinam protulisse recte coniecit. An recte Aristophanis doctrinam¹⁾ a Tryphone excerptam esse Naber putet p. 77., incertum est.

Ad vocem ἀρπάγη iterum provocat Trypho ἐν τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσφθιάς ap. Ammon. p. 22. (fr. 12. Vels.) cf. p. 79. et Eust. p. 1390, 52. Coniectura sat probabili ea, quae Eust. p. 1698, 28. ex Tryphone profert, ad atticistarum lexica (quorum fr. 88²⁾ subsequitur) referre possumus.

¹⁾ Quae Ar. Byz. docuerit, ambigitur: Eust. l. l. μισητέων exhibet, idem Poll. VI. 189. In excerptis M. vero accentus μισήτη (ut apud Tryphonem) legitur.

²⁾ cf. not. 1. Atticista cum Herodiano concinit. — Ea quae Eust. l. l.

Ad exempla ex lexicographis (testimonio atticistarum deperdito) petita procedere non in animo est. Nonnulla Naber protulit Prol. 75. sq. An vero Naberi coniectura, fragmenta Aristophanea maximam partem per Tryphonem ad atticistas propagata esse, vera sit, dubito. Cur enim illi non adirent ipsa Aristophanea, cum nostro adhuc saeculo pretiosa illa fragmenta servata sint?

Sed ad ceteros Tryphonis libros nunc transeundum est. Ex libro *περὶ τῆς ἐν κλίσεσιν ἀναλογίας* haec Ath. VII. 299 A (fr. 21 Velseni) adfert: *ἔγγελυς, οἱ Ἀττικοί, καθὼς Τρύφων φησὶ*¹⁾, *τὰς ἐνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ ι, τὰς πληθυντικὰς οὐκέτι ἀκολούθως προσφέρουσιν* multis veteris comoediae exemplis illustrata. cf. Eust. p. 1231, 35. (fr. 145) *φησὶ γοῦν Ἄλλιος Διονύσιος, ὅτι ἔγγελυς τὸ ἐνικόν, ἐγγέλεις τὸ πληθυντικόν, καὶ ἐγγέλεων καὶ ἐγγέλεσιν*. — Cetera fragmenta grammatica sat multa apud atticistas non recurrunt.

Ex *φυσῶν ἱστορία* autem atticistae nonnulla deprompsisse videntur. Proficiscendum est a Cram. An. Par. IV. p. 248. *Τρύφων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἄρτων γένη ἐκτίθεται διάφορα, ζυμίτην, ἄξυμον, σμιδαλίτην, ἔγκρυφίαν καὶ κλιβαρίτην, ὃν κριβαρίτην φασὶν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ρ*. Doctrina illa fusior redit ap. Ath. III. 109 B. (cf. Vels. p. 84.) Neque tamen Velsenus totum Tryphonis fragmentum ex Athenaco enucleasse videtur (equidem fines illius usque ad p. 112 F propagaverim). Sine dubio etiam p. 110 C *Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κριβαρον κριβαρίτην, Ἡρόδοτος δ' ἐν τῇ β' — καὶ Σώφρων κτλ.* Aelius Dionysius autem haec tradit (Eust. p. 1511, 12.) *παράγει καὶ τὸν κριβαρον, ὃς ἐστὶ κριθῶν βαῦρος (τουτέστι κάμινος) καὶ Ἄ. Α., ὃς καὶ κλιβανος λέγεται*. Illi loco autem haec adduntur: *ὡς δὲ βαῦρος καὶ ἡ ἐστία λέγεται, ὃ ἐστὶ κάμινος, ἀφ' ἧς, ὡς ἀλλαχοῦ ἐφάνη, καὶ ὁ βάνασος, ἡ Λωρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρι καὶ νῦν δηλοῖ*. Glossas *βαῦρος* et *βάνασος* duas ob causas Aelio Dionysio vindicavi. Ipse enim *βαῦρος* = *κάμινος* dicit: eadem explicatio atque supra redit ap. Et. M. 187, 38. *βάνασος κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς*

adiungit, ridicula sunt. Nemo enim *ἑορτῶν μὴν Ἀττικῶς* audit cf. Lentz ad Her. I. 37, 1. not.

¹⁾ Aliter Hierodanus iudicasse videtur cf. II. p. 760, 10—16. Lentz.

ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἢ κέμιμος. ῥητορικῇ. Vocula ultima ῥητ. gravissimi est momenti. Cum Heyd. Leipz. Stud. VIII. 223 in ea firmum argumentum agnosco, cur hanc Et. glossam Aelio Dionysio tribuam. βάνανσος igitur, a βαένω derivatus, opifex erat focarius, deinde ad sensum ab aliis circumlatum transiit. Veteres autem duas illius vocis etymologias tradiderunt, quas servat Et. Gud. p. 104, 3. βάνανσος· ὁ δὲ πρὸς ἐργαζόμενος, παρὰ τὸ βαῦνον, παρὰ τὸ τὰς αἴνας καίειν, ἡγουν αἴειν¹⁾. Τρύφων, ὁ τοῦ Ἀμμωνος (sic!), ἀπὸ τοῦ βαῦνον βάνανσος λέγει κατὰ πάθος. ὄφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵππος ἱππάσιος, κριῶς κριασος, οὕτω βαῦνος βάνανσος· Χρύσιππος²⁾ δὲ ἀπὸ τρυῦ τεχνίτας † τὴν πρὸς τὸν βίον ἐγγίνεσθαι καὶ πορίζεσθαι. — Ael. Dionysium supra voces βάνανσος et βαῦνος coniunxisse vidimus (cf. Et. M. l. l. Eust. p. 1511, 12. 1564, 35). Voces autem non coniunxisset, nisi etiam in etymologia illa Tryphonem magistrum secutus esset. Ideo ab illo Ael. Dion. etiam βαῦνος et βάνανσος voces deprompsisse confidenter affirmo.

Cynulcus, cum Pontiani et Arriani orationem libro Athenaei tertio de panibus et placentis exciperet, haec addit: p. 114E. καὶ μάζας δ' ἔστιν εὐρεῖν ἀναγεγραμμένας παρὰ τε τοῦ Τρύφωνι καὶ παρ' ἄλλοις πλείοσιν. παρ' Ἀθηναίοις μὲν φουστῆρ³⁾ τὴν μὴ ἄγαν τετριμμένην, ἔτι δὲ καὶ καρδαμάλην⁴⁾ καὶ βήρηκα καὶ τολόπας κτλ. Idem fieri videmus ap. Eust. p. 1414, 18. εὐρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα· οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ ἢ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπὼν· βήρηξ· φουράματα μαζῶν καὶ αἱ τολόπαι (σφαῖραι) τῶν ἔριον. Ex. p. 1399, 64 (cf. fr. 8. not. 2.) ἄγμα Aelii Dionysii fuisse vidimus, unde etiam βήρηξ et τολόπαι ad illum referenda esse puto. Inde, quod alias iam demonstratum est, iterum demonstratur Tryphonem ab Aelio Dionysio compilatum esse.

Sine dubio plura Tryphoniana glossis atticistarum insunt. Ea, quae Nab. ex Tryphonis et lexicorum consensu ad Aelium

¹⁾ Ineptissima illa Et. Gud. ad Herodianum refert p. 104, 10. cf. Herod. p. II. 174, 7. Lentz.

²⁾ Chrysippi etymologiam iam pridem turbatam fuisse docet Gaisf. ad Et. M. 187, 17. De medela certi quidquam afferri nequit.

³⁾ cf. Suid. ⁴⁾ cf. Phot. Hes.

Dionysium revocat p. 79., laudanda, non explananda putavi. Id autem iterum statuendum est, nullum extare vestigium, quo Pausaniam Tryphonis doctrinam adiiisse demonstraretur.

Hoc in loco nobis subsistendum erit. Quaestio enim, unde atticistae, inprimis Aelius Dionysius, glossas grammaticas traxerint, cum adhuc certis grammaticorum graecorum subsidiis egemus, solvi nondum poterit. Singula tantum nobis proferre liceat. — Saepius Aelius Dionysius (Pausaniae notitia grammatica exilior est, quam ut aliquid iudicii proferri possit) concinit cum Herodiano. Ex libro quidem *περὶ μορῆρους λέξεως* pauca tantummodo proferri possunt: *φερρῆ ὄστύτωνος* cf. II. 939, 9. cf. fr. 442. not., *ψὸ* ap. Eust. p. 855, 25. (cf. fr. 337. not. 7) et II. 951, 25. Lentz., quas glossas supra etiam ab Ar. Byz. prolatas esse vidimus cf. p. 33. 68. not., *χαμᾶξε περισπᾶται* fr. 322. not. 1. cf. II. 951, 27.

Eum imprimis librum Herodiani qui *περὶ ὀρθογραφίας* inscribitur, multa continuisse, quae cum atticistarum doctrina conspirant, veri simile est. Ordinem Lentzianum sequentibus, qui fragmenta collecta ad elementa disposuit, primum nobis occurrunt p. 472, 7 *ἀλάβαστον*¹⁾ cf. fr. 31. (Aelio Dionysii), p. 475, 27 *ἀναρριχᾶσθαι*²⁾ cf. fr. 76 (Pausaniae), p. 479, 2. *ἀρρενικὸν* cf. fr. 75., p. 481, 6 *βαλβίδες* cf. fr. 90., *βήρηρες* p. 481, 9. cf. fr. 94. 341., *βλήχων* p. 482, 33. cf. fr. 97. (omnia Dionysii), *γαλερός* p. 485, 12 cf. fr. 99. (Paus.), *γλύξις* p. 487, 3 cf. fr. 110 (Paus.) *δάπιδες* p. 489, 20 cf. fr. 304., *εἰθύφαλλον* p. 498, 12 cf. fr. 152.³⁾ *εἰλυσπᾶσθαι* p. 500, 14. cf. fr. 396. et 397., *ἐρίκη* p. 511, 1 cf. fr. 177., *θειλόπεδον* p. 519, 27. cf. fr. 377., *Θελεγίτρος* p. 520, 5 cf. fr. 436 (cf. p. 53., ubi fontem utriusque Ar. Byz. agnosces), *χειρόλος*⁴⁾ p. 532, 4 cf. fr. 37 s. f. cf. *κίρις*,

¹⁾ An recte *ἀλάβαστον* et *ἀλάβαστρον* seiungantur, ut Lentzio placuit, dubito. In lexicis utramque formam utraque significatione adhibitam esse, not. ad fr. l. l. docent.

²⁾ Eundem locum Et. M. 99, 22 ex Herodiani *περὶ παθῶν* traxit. cf. II. 387, 5.

³⁾ Fortasse ad Herodiani *περὶ ὀρθογραφίας* etiam referenda sunt fr. 151. *ιδύος*. fr. 209. *ἰλλός* et similia.

⁴⁾ An recte hanc formam Lentzius ex Hesychio depromserit, dubium. cf. fr. 37. not. 2.

κιχλισμὸς p. 535, 3. cf. fr. 108., *κλισίον* p. 536, 3 cf. fr. 231.,
κρόστις p. 537, 24. cf. fr. 111., *κρεῖτον* p. 538, 1. cf. fr. 237.
 (Paus.), *κρίβαρος* p. 538, 21. cf. fr. 238., *κροσσός* p. 539, 10.
 cf. fr. 240.¹⁾, p. 539, 20 *κτίλος* cf. fr. 241. (Paus.), p. 551, 28.
μόλιβος cf. fr. 258., *ξιγίζειν* p. 557, 18. cf. fr. 264., *ῥα* p. 557,
 27 cf. fr. 266., *οἶσθα* p. 559, 13 cf. fr. 267.²⁾, *πελιός* p. 566,
 17. cf. fr. 278. (cf. p. 568, 15), *προῦνεικος* p. 574, 9 cf. fr. 284.,
σαφρόνιος γέλως p. 579, 1. cf. fr. 427., *τάριχος* p. 587, 27 cf.
 fr. 217., not. 29.³⁾, *τάπιδες* p. 587, 20. cf. fr. 304., *ταρροί, ταρ-*
σίην p. 587, 32 cf. fr. 305., *τηθαλλαδοῦς* p. 390, 16. cf. fr. 309.
χειλός p. 615, 16. cf. fr. 323., *ψαστὸν* p. 607, 24. cf. fr. 335.,
ψίσα p. 608, 23 cf. fr. 449.

Quae fragmenta Lentzius ex coniectura Herodiano restituit,
 plurima apud lexicographos redeunt, qui iterum ex atticistis
 hauserunt. Unde perspicuum fit, fontes, quos et grammatici et
 atticistae adierunt, eosdem fuisse.

Ceteras glossas grammaticas mittemus. Difficile est in la-
 ciniis iudicare, quem auctores secuti sint, cum de systematis
 veterum et de systematum defensoribus parum certa constant. Id
 vero dubium esse non potest, atticistis cum grammaticis com-
 paratis (quod hoc tempore nondum ad certum finem deduci
 potest) non solum doctrinas, quae vocantur lexicographicae, sed
 etiam grammaticas ultra Augusti tempora reducendas esse, i. e.
 ad doctrinam Alexandrinorum infinitam.

§ 5.

De ceteris atticistarum fontibus non amplius disserendum
 erit. De glossis paroemiographicis tacebimus, cum iam Hotopius
 in Neue Jahrbh. Suppl. XVI. rem sic instituerit, ut me argu-
 menta illius plane sequi fatear. Imprimis in ea re cum illo fa-
 ciendum est (l. l. p. 274.), Eustathium ipsos codices volgatos aut

¹⁾ Lege *κροσσός*; unde emendandus Herod. ap. Eust. 1746, 30.

²⁾ cf. not. ad. l. l.

³⁾ Unde suspicio oritur uberrima et doctissima illa, quae Ael. Dion.
 de generibus substantivorum exposuit, cum *τάριχος* ap. Choerob. 265, 8
 ex Herodiano fluxerit, omnia ex Herodiano vel ex fonte cum illo com-
 muni derivata esse.

Zenobii proverbialia non cognovisse¹⁾ et Pausaniae imprimis doctrinam secutum esse. Pausanias enim, cf. *Hotop.* p. 274. sq. plurima proverbialia protulit, multo minor est numerus Dionysii.

De fontibus lexicographicis, quae quarto loco posuimus, iterum paucissima dicenda sunt: fontem primum iam supra Pamphilum agnovimus: hic illic etiam ad Diogenianum provocaverunt nostri: qualis nexus inter Pollucem, Harpocrationem, ceteros aequales statuendus sit, plane incertum est, et etiam multa et utilissima a Schmidtio, Nabero, Boyseno, Cohnio ad has quaestiones difficillimas allata sunt, res adhuc in limine versat.

Paucissima atticistae ipsi attulerunt, ut voces quasdam barbaras, imprimis ethnicas (*δίροκος, ἄκτις, ὄλιον*). neque magni sunt momenti. Lexica eorum non ob nova additamenta, quae priores omiserant, lectione digna erant sed ideo optimae fuerunt notae, quod testimonia veterum abunde addiderant. Quod nonnullis in exemplis²⁾ adhuc cognoscere possumus: dolendum est, quod fortuna invida nobis haec opera denegavit et posteriorum tantum compilationes nobis servatae sunt, qui vel taedio commoti vel quod pretium testimoniorum ignorabant, pretiosissimas reliquias desecuerunt. A. Dionysium et Paus. ante ceteros auctores Thucydidem in deliciis habuisse iam Nab. Prol. p. 65 demonstravit. (cf. fr. 214. not. 7., fr. 305 not. 7., fr. 372. not. 1.) Id imprimis moneo atticistas eam traditionem sequi, ut etiam poetas novae comoediae, imprimis Menandrum, ut atticismi purissimi testes non improbandos, in usum vocarent. cf. Pausan. in fr. 293., Ael. Dion. fr. 30. 32. 97. 190. 291. 292. 313. 325. et. lex. rhet. fr. 361. 442. Qua in re eos cum superioribus iudicibus sermonis purissimi pugnare intelleges. Tales enim testes a Phrynicho improbatos esse constat, cf. p. 196. Lob. *μεγίστηρες — ἔθνηκεν, ἕως Μενάνδρου ἀκολουθήσας, οὐ δὴ τινι τῶν παλαιῶν* cf. ib. p. 331. 363. 387. 415. (*ἐν Μισογύρη*) 415. 425. 440. 442. — Ita fit, ut in Phrynichi praeparatione sophistica

²⁾ Lucilli Tarrhaei *ἐν πρώτῳ περὶ παροιμιῶν* locus p. 855, 4 ex Ammon. p. 9. Valck. detractus est.

¹⁾ Imprimis, ut iam Nab. p. 25. demonstrat, accurate Thucydidem tractabant, cf. fr. 214. not. 7., fr. 305. not. 7., fr. 372. not. 1. cf. quae Rindfl. p. 17. de testibus protulit.

(quo in opere haud exigua inveniuntur, quae cum atticistarum doctrina conspirent) nulla novae comoediae testimonia appareant. Antiatticista¹⁾ vero (cuius libelli pretiosissimi editio idonea adhuc desideratur) — fortasse Orus, ut Ritschelio placuit — cum atticistis faciens, ad novae comoediae auctores, imprimis Menandrum, saepius provocat. cf. B. A. 81, 12. 82, 11. 96, 1. 115, 1. — Phrynichus deinde Philippidem in usum vocari noluit (p. 363. Lob.), sed adhibetur ab atticistis (fr. 361.) et antiatticista (B. A. 80, 32. 86, 12. 92, 22. 100, 1. 104, 27. 108, 12. 112, 31. 113, 33. 116, 23.). In antiatticistae opere id imprimis animum movet, quod tam saepe ad Thucydidem provocavit et eius libros tam diligenter versavit, ut p. 102, 18. *καταλλαγήραι· φασὶ διαλλαγήραι. Θουκυδίδης τετάρτω δίς* dicere possit. Rem vero non ex Thucydide ipso detraxit, ut mox apparebit, sed potius e lexico quodam maiore, quod ipse auctor (qualiscunque fuit) in breve contraxit. Recte enim Thucydides laudatur, non autem *διαλλαγήραι* bis legitur in libro quarto sed *διαλλακτήης* (c. 60, 1. 64, 4), quae glossa haud dubie in fonte, quem antiatt. adierat, cum *διαλλαγήραι* coniuncta extiterat. Ita enim adhuc ap. Suidam recurrit. Alterum autem lemma recidebatur et ita factum est, ut hodie glossa circumferatur, quae sensu plane caret. (Similiter in p. 93, 28).

Ex servatis autem lexicis plura etiam atticistarum fragmenta colligi possunt, imprimis Photio adhibito, ut Naber in Prol. passim et evidentissime demonstrat, multa si cum Eust. congruunt, huius originis esse demonstrari poterit, illo auctore imprimis, si quae longiora fragmenta protulimus, freti lexicon omissum reconstruere tentavimus.

¹⁾ Unde anteatticista sua deprompserit et qua ratione factum sit, ut nonnunquam cum Ael. Dion. et Paus. conspiret (cf. B. A. 77, 3. et fr. 81., p. 87, 7. et fr. 116, p. 88, 2 et fr. 98., p. 95, 18 et fr. 296., p. 116, 32 et fr. 335.) nondum compertum est. Uno quidem loco etiam illud lexicon sane vehementer discrepans a ceterorum agmine ex fonte fere omnibus communi derivatum esse, i. e. ex Pamphili voluminibus, docent B. A. 101, 16, comparatis Ath. XIV. 630B et fragm. 164. not. 3. — Aristoph. Byz. agnosces in B. A. 91, 14. cf. Mill. Mél. 428, 1.

Saeppissime Suidas, quem non ex Photio ipso, sed ex eisdem fontibus atque patriarchae lexicon derivatum esse credimus, ad auxilium succurrit. Quaestionem sane difficillimam nuperrime Roellig, Diss. Philol. Halens. vol. VIII. p. 1—67. 1887. ita expedivit, ut Suidam ex similibus fontibus atque Photium prodiisse putaret Eudemumque sub eo latere arbitraretur. In eo imprimis adsentior, non Suidam e Photio pendere (quam opinionem Zarneke, Symb. ad Poll. tract. Lips. 1885 p. 48. sqq. Batavos secutus defendere studuit). An recte se habeant, quae se demonstrasse affirmat p. 66, Suidae glossas cum Photio consentientes ex Eudemo derivandas esse necne, diiudicari non potest, donec Boyseno placuerit editionem futuram in lucem emittere. — Röllig inde a p. 19. sollerter atticistarum operibus utitur, ut Suidam non ex Photio, qualem nos manibus terimus, prodiisse demonstrat. In Suidae opere autem tam multa et bonae frugis plena ex atticistarum operibus ommissa esse putat, ut Suidam non ex ipsis atticistis hausisse, sed per alterum auctorem ad illorum divitias processisse censeat. Sed cur Suidas non auctores, quorum codices etiam duodecimo p. C. n. saeculo praesto erant (cf. Eustath., qui ipse eos inspexit, Prol. p. 5. sq., Usener, Neue Jahrb. vol. 140. p. 387.), ipse evolveret? Nonnunquam Suidas, ut Röll. p. 21. ipse concedit, plura habet quam Phot., cf. fr. 111. 219. Veram Pausaniae doctrinam ex Suid. s. v. *ἀνάστατοι* feliciter restitui potuisse, supra p. 8. 29. demonstravimus. Alia exempla imprimis in eis partibus operis atticistarum occurrunt, ubi auxilio codicis Galeani destituti sumus. Sed, ut Röll. recte coniecerit, ad doctrinam Aelii Dionysii et Pausaniae restaurandam non ita multum valet, utrum Suidas ex atticistis ipsis deprompserit necne, cum innumeris exemplis, quam accurate ille cum Photio auctore imprimis in partes vocando conspiret, apertum sit.

Idem fere factum esse in lexico Bachmanniano apparet, quod, etsi plerumque cum Suida concinit, tamen hic illic plenius est (Litteram A iam dudum Naber Prol. p. 130—166 ex Ael. Dion. et Pausania prodiisse demonstravit). Etiam in ceteris operis partibus, (cf. Nab. Prol. p. 127—130) etsi sunt vehementer contracta et exilia, nonnunquam vestigia atticistarum

comprehenduntur neque omnino neglegi debuerunt. Eae imprimis glossae, quas Bachmannus asterisco insigniverat, quia nusquam redeunt (et quod praecipue in Suida alias plane congruo desiderantur), accuratius tractandae et respiciendae erant.

Quartus auctor fuit Etymologus Magnus, (cuius *ἑτυμολογικὸν λεξικὸν* = atticistarum opera fuisse Heyden Leipz. Stud. VIII. p. 173 sq. demonstravit) et frater eius Etymologus Gudianus. Neque vero in Gudiano neque in Orionis opere lexicon illud rhetoricum adhibitum vidi. Ideo vestigia, etsi non prorsus absunt, tamen multo rarius obversantur.

Quintum auctorem in usum vocabimus Hesychium, cuius in opere plurifariam atticistarum doctrinam repetitam videbis. Nec mirum. Nabero enim Prol. p. 27 affirmanti adsentimur (p. 68.) Diogeniana opera ab atticistis adhibita esse, etsi, quod primo obtutu obstare videtur, auctores fere eiusdem sint aetatis. Iure igitur dubitaveris, an M. Schmidt. in minore Hesychii editione ea fragmenta, quae cum atticistis plane conspirant, Diogeniani Periergopenctibus recte ademerit.

Cetera operis adiumenta non tanti momenti sunt: imprimis id mihi fatendum est, scholiorum collectiones non tantum lucri praebuisse (etsi haud exigua atticistarum doctrina ad illas transiit) quantum autea speraveram.

Saepissime autem lexicographi posteriores rem ita instituerunt, ut non solum exciperent et decurtarent, sed etiam verborum tenorem immutarent et corrigerent. In addendis igitur lexicorum et scholiorum locis ita versatus sum, ut, si *ἀὐτολεξέει* atticistarum verba recurrerent, formula: conv. Hes. vel Phot. vel alii, uterer, sin autem rerum capita tantummodo repeterentur, neque verborum ordo ac tenor servatus esset, formula, cf. Et. M. etc., lexicographorum (i. e. Aelii Dionysii et Pausaniae) quidem opiniones repetivisse, sed verba vel singula immutasse, vel nonnulla contraxisse vel aliena intulisse indicarem.

Hac opera proposita, lector benigne, vale faveque: mihi si tibi persuasero, atticistarum opera, etsi non summi, tamen alicuius momenti esse ad doctrinam et lexicographicam et grammaticam cognoscendam, sat erit. Eorum ex fragmentis, diligenter, ut speramus quidem, collectis et inlustratis fortasse postea

proficietur, ut plura etiam quae posteri, graeculi et byzantini, protulerunt, ad originem claram et genuinam revocentur, et atticistis mediis interpositis haud exiguae partes doctrinae byzantinae, quae hodie minimi aestimantur, reducantur ad lumina Alexandrina, et tali dignatione ac honore digna iudicentur, quo profecto digna sunt.

Prolegomena.

Praefatio	p. 1.
Cap. I. De vita ac scriptis atticistarum	p. 5.
Cap. II. De atticistis lexicorum rhetoricorum, quos Eustathius adhibuit, auctoribus	p. 12.
Cap. III. De ratione ab Eustathio in excerptis atticistis adhibita	p. 26.
Cap. IV. De statu illorum operum, qualis Eustathii temporibus fuerit	p. 32.
Cap. V. De atticistarum auctoribus	p. 38.
§ 1. De Aristophane Byzantio	p. 40.
§ 2. De Didymo	p. 57.
§ 3. De Pamphilo et Diogeniano	p. 65.
§ 4. De Tryphone Alexandrino et de Herodiano	p. 69.
§ 5. De ceteris atticistarum subsidiis	p. 75.
Conclusio	p. 77.

AELII DIONYSII ET PAUSANIAE

ATTICISTARUM FRAGMENTA.

Ex Praefatione Aelii Dionysii.

Eustath. p. 368, 29¹⁾. Καρῶν πόλις ἦν καὶ ἡ Ἀλικαρνασσός, ἐξ ἧς ὠρμητο Ἄλλιος Διονύσιος Ἀλικαρνασσεὺς, καθὰ δηλοῖ αὐτὸς, ἐν οἷς περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων διαλεγόμενος λέγει οὐ Κῆρας εἶναι τοὺς Ἀλικαρνασσεῖς, ἀλλὰ Ἑλληνας Δωριεῖς τῶν ἀποικησάντων Δωριέων Καρίαν, ὃ καὶ Ἀθηναῖοι ποιήσαντες καὶ εἰς Καρίαν κατάραντες, ὧν ἦρχε Νειλεὺς, πόλιν Ἑλληρίδα, φησὶν, ἐν αὐτῇ Μίλητον κατεσκευάσαντο, ἐφ' οἷς τοὺς τοιοῦτους Δωριεῖς σεμύνας καὶ μίαν τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐξαπόλλεως καὶ τὴν Ἀλικαρνασσὸν εἰπὼν εἶναι, ἐπάγει πρὸς τῷ τέλει, ὅτι οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύη καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναι τινα Ἀττικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήραις Καρικὴν²⁾ φωνὴν Ἀττικὴν, σεμνῶς εἰπὼν τὴν ἕαντοῦ³⁾.

¹⁾ Haec omnia ex prooemio operis Dionysiani fluxisse apparet (cf. Cobet. Mnemos. X. 52). Nullo enim alio loco melius disputaret, se, quamvis Halicarnassensem, optime de dialecto attica disputare posse et disputaturum esse. — De mytho, ad quem adludit, cf. Conon. cap. 47. Polyb. XVI. 12. Grote, Hist. Graec. II. p. 156. — Ut statim, qua ratione episcopus in excerpendis atticistis usus sit, cognoscas, antea episcopum de proverbio *τίω δέ μιν ἐν Κάρῳ ἀλση* et de *δίκροι* (cf. fr. 131) voce Carica egisse, post locum autem ex atticistae scriniis depromptum iterum de *κάρβανες* et *κάρδακες* vocibus et de proverbio *ἐν Κάρῳ τὸν κίνδυνον* exposuisse moneo cf. Prol. p. 26. 31.

²⁾ De vestigiis Caricis, quae ap. Athenienses inveniuntur, cf. Herod. V. 62. Strab. p. 397.

³⁾ Usener (Jahrbb. vol. 140. p. 387 sq.) in fr. 137^a, quod Max. Treu in codice Plutarcho reppererat, verba obscura (*οὐ δύσερις, φησι, οὐκ ἐριστική*) ita explicare studuit, ut toti operi Dionysiano praefixa fuisse et versum

οὐ δύσερις (ἤδε βίβλος) οὐκ ἐριστική

in illis verbis latere contenderet. Quae coniectura non veri similis esse videtur. Ac primum enim tales praescriptiones lexicorum aliunde plane

ignorantur. Donec certis exemplis lexicographos talia praemisisse demonstretur, sequi non poterimus. Deinde autem rationem totius operis plane aliam fuisse atque U. sibi finxit, confidenter affirmo. Non enim librum conscripsit, ut cum amatoribus sermonis obsoleti et obscuri (qualem Lexiphane[m] esse meminere) pugnaret, sed ut voces oblitteratas et vere atticis ideoque hominibus sequioris aetatis fere ignotas revocaret et ita studio atticissantium succurreret. — Fortasse etiam alia quae dubitanter ordini ad elementa disposito inseruimus, ex praefatione fuerunt, ut e. g. fr. 11^a. fr. 58. fr. 153. fr. 298. Grammaticas imprimis observationes, etsi a consilio *τάξιως στοιχειωδῶς* non aliena fuerunt, cf. fr. 217., in proemio melius absolutas fuisse putaverim.

1. Eustath. p. 1854, 16. αἱ γοῦν θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις
δοῦλαι — ἄβραι (l. ἄβραι) λεγόμεναι ἐθνικῶς κείνται παρὰ
τοῖς Ἑλλήσιν. Μένανδρος (fr. 520. Kock.)

τρέφει παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς

αὐτὰς ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

5

ἔστι δὲ ἄβρα κατὰ Πανσαρίαν ἢ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα
θεράπεινα, ἣ καὶ οἰκότριψ παροξυτόνως κατ' Αἴλιον Διονύ-
σιον καὶ ἔντιμος¹).

2. Eustath. p. 357, 1. ἰστίον δὲ καὶ ὅτι τὸ Ἄβυδος¹)
ὑστερον ἐπὶ συκοφάντου ἐτέθη παροιματικῶς διὰ τὸ δοκεῖν 10

1. ¹) Multo uberiora Suid. ἄβρα· οὔτε ἡ ἀπλῶς θεράπεινα οὔτε ἡ
εὐμορφος θεράπεινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος,
εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr. 520. Kock).

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν

ταύταιν, τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς

αὐτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη

καὶ Σικωνίῳ (fr. 438 Kock)

ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος

ἐρωμένην ταύτη μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν

τρέφειν δὲ χωρὶς, ὡς ἐλευθέρᾳ πρόπει.

ἀπιστον ᾄμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβου

θεράπειναν εὐθὺς ἡγορασμένην ἄβραν

ἔσεσθαι. (cf. Men. fr. 64. Kock)

(sequitur locus ex Iamblichō petitus, quem Suid. de suo adiecit). Quo ex
loco statim discas, locum ex Menandri Pseudhercule petitum, qui apud
Eust. utramque glossam praecurrit, ex Aelio Dionysio fluxisse. Eadem B. A.
322, 13. sine locis Menandreis. Pausaniae doctrinam repetit B. A. 322,
12. Ambos confudit Et. M. 4. 22. Aelii Dionysii explicationem vocis ἄβρα.
οἰκότριψ Aristophanem Byzantium redolere discas ex Mill. Mcl. p. 434,
Eustath. 1327, 22 (Hes. s. v. οἰκότριψ) cf. Nauck. Ar. Byz. p. 196.

2. ¹) Quas glossas omnes atticistis deberi inde apparet, quod glossa
ἀβυδοζόμης cum verbis Pausaniae ἀντολεξεῖ allatis apud B. A. 322, 31
recurrat, glossa Ἄβυδος (vel Ἄβυδος ἔστιν cf. Apostol. I. 2) vero cum glossa
ἀβυδοζόμας coniuncta iteratur apud B. A. 215, 6. Suid.

συκοφάντας τοὺς Ἀβυθῆρους, ὅθεν καὶ ἀβυθοκόμαι²⁾ οἱ ἐπὶ συκοφαντία³⁾ κομῶντες. τίθεται δέ, φασιν, ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ μηδεὶος ἄξιον. κομφοδῶνται δέ, φασί, καὶ εἰς μαλακίαν οἱ τῆς Ἀβύδου. Πανσανίας δὲ καὶ παροιμίαν εἶναι⁵ λέγει μὴ εἰκῆ τὴν Ἀβυθον⁴⁾, ἢ ἔχρωτό, φησιν, ἐπὶ τῶν εἰκαίων καὶ οὐδαμῶν.

3. Eustath. p. 1854, 18 (arte cohaeret cum fr. 1.) οὕτω κεῖται, ὡς ὁ αὐτὸς Διονύσιος¹⁾ λέγει, καὶ παρὰ Θεοπόμπω (Θησεῖ fr. 2) ἀβυρτάκη: ὑπότριμμά τι δομὴ βαρβαρικὸν διὰ πρᾶσων καὶ καρδάμων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἐτέρων τοιούτων. φησὶ γοῦν (sc. Theopompus)

ἦξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων

πλείστων ποιεῖται καὶ πρᾶσων ἀβυρτάκη.

Πανσανίας δὲ καὶ ἀπὸ σιναπέως καὶ σταφίδων εἶναι φησὶ¹⁵ τὸ τῆς ἀβυρτάκης ὑπότριμμα, ᾧ καὶ πρὸς κοιλιολυσία ἐχρῶντο²⁾.

4. Eustath. p. 1384, 50. verba arte cohaerent cum fr. 127. Δίς. — Philoxeni¹⁾ doctrina inepta, cur ἀγαθός neque compa-

²⁾ Ἀβυθοκόμας eodem modo explicatur ab Hes. Zen. 1, 2. Mill. Mél. p. 356. ἔνθεν Ἀριστοφάνης (fr. 733. Kock) τὸν συκοφάντην Ἀβυθοκόμην λέγει. Quam χρῆσιν et propter raram vocis formam et propterea, quod Eustathius Abydenos κομφοδεῖσθαι dixit, ad Pausaniam referre ausim.

³⁾ Cf. Zenob. glossam s. f. An proverbium Ἀβυθῆρον ἐπιφόρημα cum Nabero p. 166. et Warnkrossio p. 33. not. 65. Pausaniae tribuendum sit, dubium est. Corruptum esse Warnkross l. l. Crusius Anal. crit. p. 58 demonstraverunt, cum explicatio minime sit apta proverbio. Rectam protulit Suid. et Zenob. priore glossae parte. Alterum lemma Ἀβυδος εἰ excidisse apud Zenobium Crusius censet. Hes. vero utramque glossam tam misere contraxit, ut ad alterum lemma altera explicatio adhibeatur.

⁴⁾ Proverbium a Pausania laudatum tantummodo apud Diog. VI. 53 Steph. Byz. s. v. Ἀβυδος (= Eustath. ad Diog. Perieg. 513) iteratur.

3. ¹⁾ Dionysii verba Suidas cum testimonio Theopompi repetit et ἐστὶ δὲ καὶ ἐν Κεκροφάλω Μενάνδρον (fr. 280.) adiecit. ῥόας vel ῥοιᾶς (Suid.) non ῥοᾶς, ut Rindfl. fr. 3. placuit, scribendum est cf. Hom. hymn. Cer. 372. 412. — Schol. Luc. vol. IV. p. 151. Jac. etiam A. D. sequitur his additis: Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῆ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ τοὺς βαρβάρους.

²⁾ Pausaniam sequitur B. A. 323, 26, sed testimonio Theopompi et Menandri adiectis. Glossas utriusque atticistae saepius iisdem χρῆσιν uti, iam videbis s. v. ἀνεν. Et. M. 5, 1. = B. A. l. l., sed omisso testimonio et adiectis verbis καὶ ἀβυρτακοπιός.

4. ¹⁾ Et. Orion. p. 29, 1. cf. p. 1, 1. Aliam explicationem (ἀγαθός ab

rativo neque superlativo utatur, prolata haec adicit: *φησὶ γοῦν Αἴλλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται* ²⁾.

5. Eustath. p. 1471, 32. *ἴστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπορδῆς καὶ πόσεως ἦν τι ποιήριον, ὡς 5 ἴστορεῖ Αἴλλιος Διονύσιος, ἀγαθοῦ δαίμονος* ¹⁾ *λεγόμενον τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον. καὶ ἄλλως δὲ ἦν, φασιν, ἀγαθὸς δαίμων ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον.*

6. Eustath. p. 1854, 27. *παρὰ τῶν αὐτῶν δὲ ποιητῆν (Αἰσχύλῳ) ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ οἱ ἄγγαροι* ¹⁾ *κεῖνται, λέξις 10 φανερώς Περσικῆ.*

*φρυνκτὸς φρυνκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρον πορός
ἔπεμπε.* (vs. 269.)

τοιούτον δὲ τῶν φανῶν, κυρίως δὲ κατὰ Αἴλλιον Διονύσιον ἄγγαροι οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί, φησὶ, 15 καὶ ἀστάνδαι ²⁾ *Περσικῶς. τίθεται δέ, φασιν, ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν καὶ ὄλως ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν, ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν* ³⁾ *τὰ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ δια-*

ἄγμαι esse derivandum) Herodianus (cf. Et. Or. l. l.) protulit, quam Eustath. aliquoties repetivit. p. 98, 12. 1599, 4. 1795, 64.

²⁾ Eadem docet Phryn. Ecl. p. 92. Lob. cf. Et. M. 5, 22. Et. Or. l. l. Et. Gud. 2, 32. 611, 1. (= Orion). Exempla ex Diodoro protulit Nauck. in Herm. XXIV. p. 456.

5. ¹⁾ B. A. 327, 6. cum A. D. convenit. Hesych. (*ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. καὶ τὴν β' ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.*) convenit cum B. A. 334, 4. Moer. p. 191, 15. Bekk. *ἀγαθοῦ πόματος*, quod lemma secundum Hes. et Suidam, qui se invicem supplent, corrigendum est. cf. Nab. Proll. ad Phot. p. 136.

6. ¹⁾ Totam glossam repetit Suid. gl. 2., ex parte B. A. 325, 13 (usque ad Περσικῶς), Et. M. 6, 44 (de quo L. Cohn. Jahrb. XII. 351. n. 151.) sed ita ut Aeschylī testimonium, quamvis ex servatarum una petatum, atticistis deberi intellegamus. Menandri locum, quem apposuimus, subiecit.

²⁾ *ἀστάνδαι* vocem recte explicat B. A. 455, 31. et mira confusione Hesychius, qui *ἀστάνδης· ἡμεροδρόμος. ἢ ἄγγελον. Ταραντινοὶ* exhibet.

³⁾ *ἀγγαροφορεῖν*. Acl. Dion. = B. A. 325, 6. — Fons totius explicationis fuit Arist. Byz. (ed. Nauck. p. 81. 172). Ex Ar. Byz. Suetonius sua petavit, cf. Mill. Mél. p. 422. — Alteram explicationem, eamque saepius repetitam, optime servatam videmus ap. B. A. 325, 2. *ἄγγαρος· ἐργάτης, ὑπηρέτης. ὅθεν ἀγγαρεῖαν λέγομεν ἀνάγκην ἀκούσιον καὶ τὴν ἐκ βίας γενομένην ὑπηρεσίαν. καὶ ἄλλως ἄγγαρος λέγεται ὁ πωθρὸς. παρὰ τοῖς βαρβάροις δὲ ὁ δημόσιος γραμματικὸς, ὅθεν ἀγγαρεῦσθαι τὸ εἰς δη-*

δοχῆς καὶ ἀγγαρευέσθαι τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τιὰ
 ὑπηρεσίαν ἀγεσθαι. [Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν Σικωνίῳ
 (fr. 440.) παρίστησιν·

ὁ πλέον κατήχθη· κρίνεθ' οὔτος πολέμιος
 5 ἐὰν ἔχη τι μαλακὸν ἀγγαρεύεται.]

7. Eustath. p. 1399, 60. ἐπὶ γὰρ ἐμφύχον κεῖται τὸ
 ἄγειν, ὡς καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται, ἀλλ' οὐκ αἰεὶ οὕτως ἢ
 λέξις τίθεται. δίχα γοῦν τῶν ἄλλων φησὶ καὶ ὁ Πανσανίας
 ὅτι ἄγειν καὶ ὑπάγειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται¹⁾.

10 8. Eustath. p. 1400, 1. (seq. fr. 7). Αἴλιος Διονύ-
 σιός φησιν ἄγγημα¹⁾ παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἰππέων
 καὶ ὀπλιτῶν²⁾.

9. Eustath. p. 1430, 34¹⁾. ἐξ αὐτῆς δὲ (sc. ἀγείρειν) οὐ
 μόνον ἀγύρτης²⁾ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἀγείρων ὄχλον καὶ
 15 ἀπατεῶν καὶ ἀλαζῶν, καὶ ὄνομα δὲ βόλου κυβεντικοῦ, ἀλλὰ
 καὶ ἄγυρις. . . . λέγεται δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀλικαρ-
 νασσέα ἀγείρειν καὶ τὸ περιῦναι, καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκη
 ἢ ἐτίρω τινί, φησὶ, τοιοῦτω (σεμνύνειν), ὅθεν ἴσως καὶ ὁ

μοσίαν χορίαν ὑπηρετεῖν. (= Suid. gl. 1. 3. B. 212, 3. Hesych. s. v. ἄγ-
 γαρος priorem et alteram Suidae glossam in unam coniunctas exhibet)
 Cobet. Mnem. X. 64. hunc locum Pausaniae tribuere studet. Eadem doc-
 trina redit in lex. Cantab. (Lex. Vindob. p. 352, 15. Nauck) = Claud.
 Casilon. ap. Mill. Mél. 397., unde, si Cobeto assentimur, Pausaniam vel
 Irenaeum ipsum adiisse vel ex alio quodam fonte (Pamphilo?) illius
 opibus usum esse cum Cohnio l. l. concedes.

7. ¹⁾ B. A. 325, 26. καὶ ἄγειν ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ἐπάγειν ἔλεγον
 οἱ Ἰτατικοί. Totam glossam sexti lexicī Bekk. ideo Pausaniae tribuerim,
 cum usus verbi ἄγειν varius et multiplex illic enarretur et Pausaniam
 de compluribus verbi ἄγειν significationibus egisse Eust. iudicet.

8. ¹⁾ Duplicem doctrinam proferunt Hes. B. A. 327, 26. Et. M. 10, 36
 ἄγγημα τὸ προῖόν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν.
 οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. = Suid., qui addit: κρα-
 ταιὸν ὀπλίσει καὶ σωμαίων εὐεξίς. Ael. Dion. igitur doctrina altero loco
 profertur. Prior doctrina recurrit ap. Eust. 1877, 60.

9. ¹⁾ Locum Eustathianum supra allatum sequitur etymologia ἄγειν
 ἀπὸ τοῦ ἀγητοῦ (quae recurrit Eust. 1877, 62.), deinde de ἄγειν· κλῆν
 episcopus exponit et de voce ἄγγημα plura profert. cf. fr. 341.

²⁾ Duplex doctrina a Suida profertur. Prior glossa: ἀγύρτης· πτω-
 χὸς, ὀχλαγωγὸς, ἐπαίτης, φιλοκερδὴς ἢ συρφετώδης. ἔστι δὲ καὶ βόλος κυ-
 βεντικὸς, καὶ Γάλλος καὶ μάντις, ὡς Ἰπίων (= Hes.-Apionis nomen cor-

ἀγύρτης. Πλάτων δὲ ἐν πολιτικοῖς (p. 272) καὶ τὴν ἄθροισιν ἀγυρμόν φησιν. εἰπὼν συναγυρμόν φρονήσεως.

10. Eustath. p. 1165, 13. (praecedunt ea, quae Pausanias de veterum pemmatologia protulit) ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ οὐ μόνον ἀγελαῖοι¹⁾ βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας Εὐπόλις⁵ (fr. 374 Kock) ἔφη καὶ ἄλλοι ποιμικοί, ὡς φησι Πανσανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους.

11. E duobus Eustathii locis Pausaniae doctrina contextenda est: p. 1162, 37. περὶ δὲ ἀγκαλίδων φασὶ καὶ ταῦτα

ruptum et cum Schmidio Platonis restituendum est). gl. 2. ἀγύρτης. ο ἀλιζῶν καὶ ἀπατεῶν, τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιεῖναι καὶ περιουστῆν ἐπὶ νίκη ἢ ἑτέρῳ τινὲ σμυνῖναι. ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβεντικοῦ βόλου ὄνομα ἔστιν κτλ. = Et. M. 14, 31. B. A. 332, 11. (Utramque glossam in unum contractam habes in B. A. 331, 26). unde apparet non solum verbi ἀγείρειν explicationem, sed etiam verba, quae apud Eustathium antecedunt, atticistis tribuenda esse. Fortasse etiam περιαγειρόμενοι ap. Phot. Suid., ἀγορὰ Suid. Hes. et alia huc referenda sunt. — Singularia ex tota vocum ἀγείρω, ἀγύρτης, ἀγυρμός, ἀγυρις (cf. Poll. VII. 188) serie explicantur in Lex. Cantabr. p. Lex. Vind. Nauck. 330, 15. B. A. 331, 10. Tim. s. v. ἀγείρουσαν.

10. ¹⁾ Eustathius, cum paullo ante de veterum libris ac placentis Pausaniam loquentem faceret, sane mirum est, quod de gregum et gregarii notione nunc exponit. Quam ad rem plane diversam ductus esse videtur, quod species quaedam ἄρτον ἀγελαῖον veteribus nota fuit, cf. Athen. III. 110D. Eustath. p. 265, 32. Plato. Com. fr. 76 Kock. Qui panis reperitur ap. B. A. 325, 29. gl. 2. ἀγελαῖος δὲ ἀπὸ τοῦ ἰδιότητος, ῥεμβώδης (= Et. Gud. p. 4, 3) καὶ εὐτελής ἢ ὁ ἐν ἀγέλη διάγων. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζώων συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαίνοντο καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ (p. 266. A). μετήχται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (I. Παναθηναϊκῷ § 18) αὐτοῦ λόγῳ. καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. Quaecum glossa cf. Hes. ἀγελαῖοι ἰχθύες πολλοὶ μικροὶ καὶ ὁμοῦ λίθοι εὐτελεῖς, et Et. M. 7, 41. ἀγελαῖος καὶ εἰκαῖος καὶ εὐτελής, ubi eadem explicatio εὐτελής recurrit. Animalia ἀγελαῖα ex Hes. Harp. s. v. ἀγελαῖον B. A. 325, 27 (= Suid. gl. 3) Suid. gl. 1. veteribus pisces fuisse constat. — Non igitur Rindfl. p. 29. adsentior, qui lexicographos plane aliena ab atticistarum consilio tradere affirmat. — Priorem glossam in B. A. 325, 27 ἀγελαῖος. ἰδιότης ἢ ὁ ἐν ἀγέλη διάγων. καὶ ἀγελαῖον τῶν πολλῶν καὶ τεχνόντων. εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαῖων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεισθαι ῥέθην (Suid. Harp. ῥέθην cod. Coisl.) καὶ ἀγεληδόν φασιν, (= Suid. gl. 3. qui B. A. gl. 2. ineptum in modum inseruit), quae ex parte concinit cum Harp., neque tamen ut artior nexus statui possit, dubitanter ad atticistarum doctrinam refero.

οί παλαιοὶ ἀγκαλίδες¹⁾ ἀγκάλα, κόλποι. δηλοῖ δέ, φασί, ἢ λέξεις καὶ φρυγάνων δεσμοὺς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν καὶ ἀγκαλίδας αἴρειν ἀντὶ τοῦ ξύλου²⁾. ῥηθῆσεται δέ τι περὶ τοιούτων καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀνδρομάχην i. e. p. 1283, 41., ubi⁵ haec leguntur: ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ, ὡς ἐκεῖ ἐγράφη, ἀγκαλιδαγωγοί, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Πανσαρίαν τὸ ἀγκαλίδας ἀγειν ἐπὶ κτηρῶν ἢ πλοίου, οὐκ αὐτὸν φέροντα. τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν, ὥστε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκαλις, οὐ μόνον Ὀμηρικῶς ἀγάλην δηλοῦσα ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων ἢ τοιούτων τινῶν.¹⁰

11a. Eustath. p. 1579, 25. καὶ ὄρα τὸ ἀληθεῖον ἀμφιβόλως ἔχον, εἴτε ἀπὸ παραροξυτόνου τοῦ ἀλήθειαν, εἴτε ἀπὸ παραροξυτόνου τοῦ ἀληθείαν γέγονεν Ἰωνικῶς. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν¹⁵ τοιούτων ὀνομάτων ληγοῦσας. διὸ καὶ παρώξυναν αὐτὰ· ἡ ἀγνοία¹⁾ γάρ, φησί, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία²⁾ καὶ ἡ ἰερεία³⁾ καὶ ἡ ἀναιδεῖα δέ φησί καὶ ἡ προνοία. ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν (fr. 226. Kock)

²⁰ ὧν προνοία κἀναιδεῖα.

12. Eustath. p. 1638, 11. γησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄγρον¹⁾ ἀρσενικῶς οὐ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. φέρε

11. ¹⁾ Fusius atticistae doctrina repetitur (unde conicere licet, Paus. etiam de ἀγκαλιδοφόροις καὶ ἀγκαλιδοπώλαις ac de ἀγκαλιζεσθαι verbo egisse) B. A. 337, 19, in breve contracta Et. M. 11, 42, quae glossae invicem corrigendae sunt. Singula inveniuntur: ἀγκαλιδαγωγοί Hes., ἀγκαλίδες = φρυγάνων δεσμοί Hes. Et. M. 12, 13. et Suid. B. A. 327, 8. Poll. VII. 109. cf. Naber Prol. 138.

²⁾ Quae verba corrupta et secundum Hes. B. A. 327, 8. ἀγκαλίδας ἔλκειν. αἴρειν ξύλα restituenda sunt. 11a. ¹⁾ Conv. B. A. 324, 16.

²⁾ Conv. Phot. cf. Et. M. 462, 3. Schmidt. Did. p. 56. Nab. Prol. 134.

³⁾ Schmidt. l. I. Eratosthenis doctrinam ab Ael. D. repeti censuit. Per Tryphonem haec doctrinam ad atticistam pervenisse puto.

12. ¹⁾ Convenit Suidae doctrina, sed auctior, cum Chionidis testimonio ornata sit (fr. 2. Kock), quod ideo atticistis tribuo, quod inter explicationem et Platonis locum adfertur. Explicationem Eustathianam non omnia Dionysiana adhibere, sed lacunosam esse, manifestum est. Atticistarum doctrinam in Schol. Plat. Phaedr. l. I. agnosco: ἄγρος· φυτόν τι θαμνωδες, ἢ ἔστιν ἡ λύγος. cf. B. A. 324, 15. Hes. s. v. λύγος. Schol. Hom. II. XI. 105. Et. M. 11, 53. (ultima duo loca iam etymologiam illam

δὲ καὶ χοῆσιν Πλάτωνος (Phaedr. 230B) ταύτην· ἢ τε γὰρ πλάτανος αὐτὴ μάλα ἀμφιλαφῆς καὶ ὑψηλὴ καὶ τοῦ ἄγρου τό τε ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον.

13. Eustath. p. 361, 37. ὅτι δὲ καὶ ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἢ καὶ Ἄγραία¹⁾ παρὰ Πλάτωνι⁵ κατὰ Πανσανίαν ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῶ, ᾧ κληθῆς Ἄγρα καὶ Ἄγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἡγετό, φησί, μυστήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἄγρας, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιουῦ.

14. Eustath. p. 326, 37. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σχολιόν τι¹⁾ ἐν Ἀθήναις ἦν ἀδόκιμος, ὡς καὶ Πανσανί-¹⁰ ρίας φησὶν ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῶ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτὸ, οἱ δὲ Σαπφουῶς, οἱ δὲ Πραξιλλῆς τῆς Σικωνίας. ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὐτῆ·

Ἀδμήτου λόγον ὃ τὰρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει

δειλῶν δ' ἀπέχου, γρὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις

ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἀλκῆστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός.

ἄγρος ab castitate appellatam esse proferunt, quae saepissime iteratur cf. Eust. 834, 35. Et. M. 591, 50, 595, 33 et alias.)

13. ¹⁾ Quae omnia ad Pausaniam redire docebit B. A. 326, 24. Ἄγρα· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιουῦ· Φερεκράτης Γρανσίη (fr. 36. Kock)

εὐθὺς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας

καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἄγρας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρω (p. 229 B) „ἢ πρὸς τὰ τῆς Ἄγρης διεβαίνομεν“. Κλειτόδημος (fr. 1. Müller) ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος. τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς ἀγορὰν Εὐλείθια. (Ἐρεθίνια Ruhnk. Tim. 223), τῷ δ' ὄχθῳ πάλαι ὄνομα τούτῳ, ὃς νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἐλικῶν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐλικωνίου ἐπ' ἄκρον. καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ εἰς τὸ ἱερόν τὸ μητροφόν τὸ ἐν Ἄγρας. Doctrinam Pausaniae multo fusiorem et fere genuinam hoc loco nobis praebere vides. De corruptelis sanandis cf. Nab. Prol. 136. Müll. Hist. fr. 1. 1. — B. A. 334, 11. Ἄγρα· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερόν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἐλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθρον εἶναι καὶ πλήρεις ἀγρεύματος. Nab. 1. 1. Ael. Dionysio tribuit. οἱ μὲν — οἱ δὲ ad χρήσεις revocanda esse puto, quarum prior locus Clitodemi fuit. Singula repetit Suid. s. v. Et. M. 13, 13., sed incertum est, utrius auctoris fuerint. Hes. corruptus est.

14. ¹⁾ Ath. XV. 695 C. Eadem doctrina Schol. Ar. Vesp. 1240. cf. Bergk. Poet. Lyr. III⁴. p. 567. Hes. — Suid. lemma tantum profert.

15. Eustath. p. 355, 38. Πανσαρίας δέ φησιν, ὅτι τὴν Ἀδράστειαν ἑτέραν τῆς Νεμέσεως ὑποτίθενται τινες, οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει ἀπὸ Ἀδράστου, ὅτι μόνος τῶν ἑπτὰ σωθεὶς μόνος πάλιν τὸν νῆον ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀδράστου, φησὶν, Μυσοῦ (?) ἰδρωσαμένου αὐτῆς ἱερῶν. βέλτιον δέ, φησιν, ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν¹⁾.

16. Bekk. An. p. 362, 3. αἰά¹⁾ τὰ λεγόμενα ὄα. φυτὰ δέ ἐστιν. Διονύσιος δέ φησι· τὰ δὲ ὄα τινὲς βάμμα. οἱ δὲ † αἰά, οἱ δὲ λέοντες προσαγορεύουσιν.

17. Eustath. p. 603, 16. Ἄλιος Διονύσιός φησιν¹⁾ αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον. Πανσαρίας²⁾ δέ· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.

15. ¹⁾ Pausanias igitur iam inter duas sententias, quae fuerit Adrastea, incertus haesit, deinde duas vocis etymologias protulit. Inverso ordine et etymologiis omissis Suid. gl. 2. Harp. B. A. 342, 6 quae glossae se invicem supplent. Nexus igitur, quem Rindfl. p. 31. negavit, statuendus est. Glossa corrupta est: nunquam enim Dianam Adrasteam vocari adivimus. Suid. gl. 1. et Hes. alteram opinionem veterum repetunt (Adrastea = Nemesis) et ab Adrasti nomine Adrasteam derivant. cf. Zen. I. 30. Diogen. I. 54. — Alteram etymologiam a Pausania prolatam habes in Et. M. 663, 8.

16. ¹⁾ ὄα etiam αἰά vocari aliunde non constat. Glossa corrupta videtur. Similia Hes. gl. 1. ὄα· δένδρον κάριμον καὶ ὁ καρπὸς οὔτω καλεῖται. Et. M. 27, 24. αἰά· ὑπὸ Κυρηναίων τηθίς καὶ μαῖα καὶ ἀδελγὴ Κρήτης. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ καὶ φυτὸν τῆ· ἔτι δὲ ὁ καρπὸς αὐτῶ ἡμώνμος. cf. ὄα. Fortasse Phot. Suid. ὄα. ἀκροδρόων εἶδος μήλοισ μικροῖς ἐμφερέξ huc referenda sunt.

17. ¹⁾ Ael. Dion. convenit cum Harpocr. αἰγίδας ἐκάλλον τὰ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυα. Ανκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ Νυμφόδορος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ' ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγίας καλεῖσθαι.

²⁾ Suidas Pausaniae doctrinam repetens haec adicit: ὡς Ανκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος [ἢ δὲ ἱέρεια Ἀθήνησι τὴν ἱερὰν αἰγίδα φέρονσα πρὸς τοὺς θεογάμονς εἰσήρχετο. † ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν οἷν ποιούντων τάττειται ἢ παροίμια †. καὶ ὁ θώραξ καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης]. Νυμφόδορος (fr. 22. Müll.) δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγίας φησὶ καλεῖσθαι. Sed Suidas sive eius auctor iure reprehenduntur, cum non Nymphodorus de Libyum retibus egerit, sed potius Herodotus (IV. 189). Nymphodorum auctorem alterius testimonii, falso Herodoto tributi, esse existimo. Ideo ordo nomen quem Harpocr. servat, restituendus est. — Suidae error apud Hes. s. v. recurrit. Cuius glossa αἰγίς· ὄπλον ἐξ αἰγοῦ. καὶ τὸ ἐκ στεμμάτων διαπελεγμένον δίκτυον. Νυμφόδορος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαι φησιν ὑπὸ Λακόνων pluribus et gravissimis corruptelis laborat.

18. Eustath. p. 1279, 40. διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἀθή-
 ησιν αἰδοῦς καὶ ἀφελείας ἦν βωμοὺς περὶ τὸν τῆς Πο-
 λιάδος Ἀθηναῶν νεῶν, καθὰ καὶ Πανσανίας ἰστορεῖ, ἃς οἱ
 μὲν παιδαγωγοὺς, οἱ δὲ τροχοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν.
 ἔστι δὲ αὐτὸ αἶνγμα τοῦ χρῆναι τὸν διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς 5
 φρόνησιν Ἀθηναῶν ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας, ὧν Ἀθηναῖ ἐπι-
 στατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἀφελῶς αὐ-
 τοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. τὸ γὰρ
 ἔξω τοῦ δέοντος περιέργον ποιηρίαν τε ἔχει ἀρπεπῆ καὶ τοὺς
 διδασκάλους λυπεῖ. ὅτι δὲ ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἀπλότητος 10
 οἱ παλαιοὶ ἐτίθον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδο-
 σότητος, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦνται λεξικοῖς¹⁾).

19. Eustath. p. 1851, 13. αἵμασι¹⁾ δὲ κατὰ τοὺς πα-
 λαιοὺς τειχίον ἐκ χαλίκων ὅμοιον φραγμαῶν. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ
 τοὺς αὐτοὺς, ἐκ χαλίκων οἰκοδομῆ, τειχίον, θριγκός. Αἴλιος 15
 δὲ Διονύσιος εἰπὼν καὶ αὐτὸς, ὅτι αἵμασι¹⁾ τὸ ἀπὸ χαλίκων
 τειχίον, ἐπάγει, ἦν τινες καὶ ἀρπεξον, ὡς καὶ Ἰωνες. δηλοῖ δέ,
 φησι, τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος.

20. Bekk. An. 362, 29. Αἶμον¹⁾. τὸ ὄρος οὐδειέρως. Ἐξα-

διαπλέεσθαι enim cum ἐκ praepositione coniungi nequit. Pro Λακόνων
 ex Herodoto Λιβύων restituendum est. — B. A. 354, 4 in. = Ael. Dion.
 et Paus. Verba, quae Bekk. falso descripsit: τὸ διάστεμμα τῶν πεπλεγ-
 μένων δίκτυον secundum Eustath. sic legenda videntur: τὸ διὰ στεμμα-
 τῶν πεπλεγμένων δίκτυον. — Suidae verba, quae uncis inclusi, partim
 conveniunt cum B. A. I. I. sub fin. et cod. B. Pseudoplutarchi in Paroe-
 miogr. I. p. 339 (cf. Crus. Analect. p. 61). Ordo verborum vehementer
 turbatus est; unde tracta sint, incertum est.

18. ¹⁾ Hes. Αἰδοῦς βωμοὺς Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει Αἰδοῦς καὶ Φι-
 λίας (I. Ἀφελείας) εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ. Suid. s. v. αἰδῶ tantum
 αἰδοῦς βωμόν cognovit. — De voce ἀφέλεια apud grammat. nihil traditur.

19. ¹⁾ Eadem doctrina repetitur ap. Eustath. p. 883, 50. φασὶ γοῦν
 οἱ παλαιοὶ, ὅτι αἵμασι¹⁾ ἐκ χαλίκων οἰκοδομημα, τειχίον, θριγκός.
 Paulo fusius B. A. 356, 6. αἵμασι¹⁾: τὸ ἐκ χαλίκων ὀικοδομημένον τει-
 χίον. κενρίως δὲ τοῖς ἠκανθωμένοις λέγεται φραγμαῖς, ἦν τινες ἀρπ[εξ]ον
 κτλ., quocum consentit Suid., Schol. Her. vol. II. p. 462, 12. ed. Stein (cf.
 ea, quae Stein. p. 476. proposuit). Et. M. 35, 10 αἵμασι¹⁾, τὸ ἐκ χαλίκων
 ὀικοδομημένον ἦγονν φραγμός — ἐστὶ δὲ καὶ ῥητορικὴ λέξις. οὕτως
 Ὠρίων (= Et. Or. 8, 19). cf. Heyden, Leipz. Stud. VIII. 224, qui has
 glossas Pausaniae, qui cum A. Dionysio fere congruit, recte tribuere
 videtur.

20. ¹⁾ Dubium an atticistae tribuendum sit. Bernhardyus ad Dion. Perieg.

ταῖος διὰ παρτὸς καὶ Διονύσιος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Εὐδοξος.

21. Eustath. p. 801, 57. ἐν γοῦν τῷ Αἰλλίου Διονυσίου λεξικῷ γράφεται οὕτως· αἴνειν¹⁾ (cod. αἰνεῖν) τὸ ἀναθεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φρύοντα²⁾. Φερεκράτης· (fr. 183. Kock) νῦν ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἴνειν.

Πανσανίας δὲ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ οὐ διὰ διφθογγῶν γράφων αἴνειν³⁾ ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ δι-
10 χρόνου ᾧ φησὶν· ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ ᾧ. δηλοῖ δὲ τὸ πτίσσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ δηλοῖ. Καὶ Φερεκράτης δ' ἔτι φησὶν·

νῦν δ' ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν ἀνεῖν ἀλέξει μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι·

15 λέγει δὲ καὶ⁴⁾ ὅτι διαφέρει τὸ πτίσσειν τοῦ ἀνεῖν. τὸ μὲν γὰρ πτίσσειν γίνεται, ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον, τὸ δὲ ἀνεῖν ἐπὶ ξηρῶν, ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαῖν ἀφαιρεθῆι· ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται καὶ ταῦτα· αἴνειν. τὸ ἀναβράττειν ἀληθεσμένον σῖτον⁵⁾ καὶ πτισ-
20 σάνη παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἴνειν.

p. 632. non ad periegetam sed ad Mitylenacum supra laudatum revocat. Eustath. ad Dion. Perieg. 428. ὅτι τὸ Αἶμος, ὃς καὶ οὐδετέρως τὸ Αἶμον λέγεται κτλ. Steph. Byz. Αἶμος ὄρος Θοράκης. λέγεται καὶ οὐδετέρως, ὡς οἱ πολλοί. cf. Herod. ed. Lentz. I. 170, 5. Strabonis usus varius est: p. 319. τὸ Αἶμον (optimi codd. Αἶμον secundum Cram.) ὄρος legitur. — Num idem error latet, atque in Schol. ad Scylacis periplus, quod Müller in praef. Geogr. gr. min. p. XXXIII. correxit, Aelium Dium, non Dionysium, fuisse illum geographum?

21. 1) De vocc. αἴνω et ἀνω cf. Cobet. Mnem. X. 60. — αἰνω̄ et ἀνω̄ ap. Eust. αἴνω scripsi, cf. Herod. II. 930, 27. Lentz. αἴνω τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἄπτικοῖς. Φερεκράτης αἴνειν, πτίσσειν.

2) = B. A. 360, 32.

3) Hes. αἴνων· πτίσσειν et ἀναντα. Σοφοκλῆς Ἰνάχω (fr. 275)· τὰ μὴ κεκομμένα, παρὰ τὸ αἴνειν ὃ ἐστὶ κατακόπτοντα πτίσσειν. Glossa ἀνεῖν corrupta. Fortasse etiam conveniunt cum Paus. doctrina Hes. ἀφῆναι. ἀφῆνα. Phot. Hes. ἦνας· κόψας Galen. voc. Hippocr. (vol. XIX. 103. Kühn) ἦναι· κόψαι· καὶ ἦντων· τῶν κεκομμένων.

4) Alium auctorem hic ab Eust. adhibitum esse apparet, cum etiam s. v. πτισσάνη (Eust. 437, 20) Pausanias αἴνειν et πτίσσειν voces ταυτοδυνάμεις esse affirmaret.

5) Meier Op. II. 108, Naber Prol. ad Phot. haec verba ad lex. rhet.

22. Eustath. p. 917, 47. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπιον Δία αἰγὸς καὶ μάλιστα τῆς κατὰ τὴν Ἀμάλθειαν φέρεται καὶ παροιμία τὸ „αἰξ οὐρανία“¹⁾ ὁμοία τῷ „λενκὴ ψῆφος“ κατὰ Πανσανίαν, ὡς γὰρ Ἀμάλθειά, φησι, τροφὸς ἦν τοῦ Διὸς, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔτρεφε τοὺς δωροδοχοῦντας⁵ δικαστάς· ἢ καὶ ἄλλως· ὥσπερ ὁ τὸ τῆς Ἀμαλθείας Αἰγὸς ἔχων κέρασ πάντ' εἶχεν, οὕτω καὶ οἱ κναμεύοντες, φησι, τὰς ἀρχὰς καὶ τὰλλα ἀργυριζόμενοι· διὸ καὶ αἰξ οὐρανία ἔοικε λέγεσθαι οἰοεὶ θεία καὶ ὑποῦσα τοὺς δικαστάς, ὅσοι δῶρα ἐλάμβανον.¹⁰

23. Eustath. p. 389, 42. ὅτι δὲ αἰώρα¹⁾ καὶ διὰ τοῦ ἔφιλοῦ ἔχει τὴν ἀρχουσαν, ὡς δηλοῖ οὐ μόνον τὸ

πλεκταῖς ἐώρας ἐμπεπλεγμένην (Soph. Oed. T. 1264.) ἀλλὰ καὶ τὸ μετέωρος, ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. ὅτι δὲ καὶ κύριόν ἐστιν ὄνομα ἢ Αἰώρα γυναικὸς ἀπαγξαμένης καὶ διὰ¹⁵ τὴ ἀπαγξαμένης τὸ τοῦ Πανσανίου δηλοῖ λεξικόν.

24. Eustath. p. 823, 28. ἀγγλη οὐ μόνον ἢ λαμπηδὼν ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Πανσανίαν¹⁾, καὶ θυσία τις

referunt. Doctrina allata conspirat cum Et. M. 36, 19, sed ita ut Aelii Dionysii verba subiuncta sint.

22. ¹⁾ Pausanias ad Cratini locum allusit apud Suid. s. v. αἰξ οὐρανία servatum (Χείρωνιν fr. 244. Kock cf. Phot. s. v.)

καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμάλθειαν τροφὸν
οὕτω καὶ δωροδοχοῦντων αἶγ' οὐρανίαν.

An loci Suid. Hes. s. v. αἰξ οὐρανία, οὐρανία αἰξ, Zenob. I. 26. artius cum Pausania cohaereant, dubium. — De *λενκὴ ψῆφος* cf. Diog. VI. 9. Macar. V. 57.

23. ¹⁾ Etiam priora ad atticistas rettulerim, cum eadem doctrina ἐώρα· ἔψωσις, ἢ μέταρσις apud Phot. Suid. Schol. Soph. l. l. ed. Papageorg. p. 208, 4. (Hes. ε. νόσος) Anecd. Bachm. I, 246, 6 recurrat. cf. Suid. s. v. αἰώρα B. A. 357, 20. — Ea quae Eust. ex Pausania affert, misere corrumpit; non enim atticista de Aiora muliere quadam egit, sed de die festo, cf. Hes. s. v. Αἰώρα et Et. M. 42, 3.

24. ¹⁾ Pausaniae doctrinam multo uberiores habes in B. A. 354, 17: ἀγγλη· λαμπηδὼν, ἀγγή, φέγγος, φῶς. καὶ ἢ θυσία δὲ ἢ ὑπὲρ τοῦ γαυζυλισμοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη ἀγγλη ἐκαλεῖτο. καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετε εἶδωλα [καὶ βόλος φανῶλος κνβευτικός ἀγγλη ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη]. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περιμεσον. καὶ παιδιὰ τις ἐκαλεῖτο ἀγγλη, καὶ ὁ Ἀσκληπίος, καὶ γλυδὼν δὲ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δὲ φασιν· σημαίνει καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα ἢ ἀπλῶς ψέλλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἢ ἀγγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρω (cf. Hes. s. v. ἀγγλας, ἀγγλη gl. 2.) Singula recurant ap. Hes. gl. 1. Suid. Et.

πεμπομένη εἰς Αελφούς καὶ κυβεντικὸς βόλος. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι ἀγλή ὄνομα κυβεντικοῦ βόλου φαύλου²⁾.

25. Eustath. p. 826, 26. Πανσαρίας γοῦν φησιν, ὅτι ἀκτίς καὶ οἰκέτου ὄνομα καὶ ἀγγεῖον δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὀβολοὶ ὀρίπτουρται¹⁾.

26. Eustath. p. 1328, 23. ὁ ἀκάμπιος δρόμος λεγόμενος, οὗ μέμηται Πανσαρίας εἰπὼν· ἀκάμπιος δρόμος μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιπατος¹⁾.

27. Eustath. p. 668, 28. τὸ δὲ ἀκὴρ, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται, εὔρηται λεγόμενον καὶ ἀκασκᾶ — (1. ἀκασκα). Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ χοῆσιν παράγει Κρατίνου ταύτην· σήπτροισιν ἀκασκα προβῶντες¹⁾.

28. Eustath. p. 1528, 44. ἰστίον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κέαισαι εὔρηται καὶ ἀκέανοι, σπορίμου (ὄσπριου?) εἶδος. περὶ οὗ φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀκέανοι τὰ ἐν φακοῖς.

m. 29, 1. Verba uncis inclusa ordinem rerum turbant; *σελίγη* enim ad placentas, non ad talos revocanda est, cf. Lob. Aglaoph. 1066. Eadem confusio redit apud Suid. (cuius glossam Rindfl. iniuria ad Ael. Dion. revocat).

²⁾ Ad lex. rhet. ablegaverim. Fortasse verba glossae B. A. 354, 17. quae uncis inclusimus, huc referenda et a lexicographo Bekkeriano (= Suid.) cum verbis prioris lexicici contaminata sunt. Ap. Suid. B. A. enim βόλος κυβεντικὸς φαῦλος appellatur. quod tantummodo apud *ἔτερον* fieri videmus.

25. ¹⁾ Hes. *Ἀκτίς*· οἰκέτου ὄνομα. παρὰ δὲ Συρακοσίοις ὀδηγὸς· ναῦς.

26. ¹⁾ Conv. B. A. 363, 21 cf. 370, 31. — Suid. praebet ἀκαμπίας. ὁ εὐθύδρομος. καὶ ἀκάμπιος δρόμος ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περιπατος. Duas igitur glossas vides, quae apud ceteros lexicographos multifariam confusae sunt. Glossa Hes. s. v. ἀκαμπίας· ὁ εὐθύς δρόμος καὶ δορυμενός sec. Suid. in ὁ εὐθύδρομος corrigenda est. In Et. Gud. 24, 39. ἀκάμπιος εὐθύδρομος. ὁ ἐπ' εὐθείας περιπατῶν, sive ἀκαμπίας scribendum sive duae glossae seiungendae sunt: ἀκαμπίας. εὐθύδρομος, (καὶ ἀκάμπιος) ὁ ἐπ' εὐθείας περιπατος (cf. Et. M. 42, 4. Mill. Mél. p. 17.). — Alia explicatio reperitur ap. Hes. s. v. ἀκαμπιοὶ δρόμοι· οἱ εὐθεῖς καὶ ἀπλοῖ cf. Et. M. s. v. et Suid. s. v. κάμπιοι δρόμοι. Schol. Ar. Pac. 904.

27. ¹⁾ Eadem nomine atticistae addito ap. Cram. Anecd. Paris. III. 224, 23. cf. Eustath. prooem. 21. καὶ τὸ ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσυχως cf. Bergk. Lyr. I⁴. p. 378. Cum attic. convenit B. A. 371, 1. sed uberiora profert: ἀκασκα· ἡσυχια, βραδεία (cf. Hes. s. v. † φαρδεία Bekk.) Κρατίνος Νόμοις (fr. 126 Kock).

ἢ πρεσβῦται πάνν γηραλέοι σήπτροισιν ἀκασκα προβῶντες.

στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια¹⁾, φέρων καὶ χοῆσιν Φερεζοράτους ταύτην (fr. 188 Kock)

κνάμους, φακῆν, ζειὰς, ἀῖρας, ἀκεάνρους.

29. Eustath. p. 1647, 57. <ἀκέσασθαι> δηλοῖ μὲν — τὸ λάσασθαι, σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ φάσαι λαβεῖν μέντοι τὴν 5 λέξιν ἀντὶ τοῦ ἠπήσασθαι, ὅθεν κατὰ τινας καὶ ἀκέστρια¹⁾ ἢ ἠπήτρια (ed. ἠτρία) καὶ ἀκέστριον τὸ ἠπητήριον, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἀκέστριαν· οὐκ ἠπήτριαν· Μένανδρος (fr. 863. 864. Kock)

ἐξακεῖσθαι μοι δοκῶ τὸ δίκτινον

10

καὶ „ἰμάτιον ἐξακούμεθα“. τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς φησὶ βάρβαρον. συμφθέργεται δὲ τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια, παρ' ἧς τὸ „σουβλίῳ τρυπᾶν“ ἠπᾶν²⁾ λέγεται. καὶ τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον ἠπητήριον.

30. Eustath. p. 1817, 46. παλαιός τις φράζει· ἄκολος, 15 μικρὸς ψωμὸς, μηκέτι κολούεσθαι δυνάμενος καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι¹⁾. τοιαῦτα δὲ τινα καὶ τὰ παρὰ Πανσανίᾳ ψόθια, ἄπερ ὑπερόπτων (l. ὑπεροπτομένων cf. Poll. VII. 23) ἄρτων εἰσὶ θραύσματα, ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου²⁾. τὰ δὲ τοιαῦτα

28. ¹⁾ Convenit B. A. 371, 7. Suid. et Hes. vocem ὄξυτονοῦσιν. Hes. duas profert explicationes: ἀκεανοί. οἱ μὲν τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα, οἱ δὲ σπέρμα οὐκ ἐφόμενον οὐδὲ διαιρούμενον. Et. M. 46, 14 cum eis conspirat, quae Aelli glossam antecedunt: ἀκέανος εἶδος ὄσπριον ὅμοιον φακῆ. παρὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄθλαστον. κατὰ στέρῃσιν τοῦ κέασαι, ὃ ἐστὶ θραῦσαι. (οὐτῶ Μεθόδιος sec. cod. Flor. ap. Mill. Mél. 18).

29. ¹⁾ Doctrinam atticistae ap. Eust. male ordinatam repetunt Phot. ἠπητήν. Moer. p. 192, 2. Bekk. — Bonae frugis sunt, quae Phryn. p. 91. Lob. profert: ἀκεστίς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής. ἔστι μὲν ἠπήσασθαι ἄπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Λαιταλεῦσιν (fr. 227. Kock) παῖζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. σὺ δὲ λέγε ἀκέσασθαι τὸ ἰμάτιον. Ea, quae in Ar. Daetalensibus allata sunt, consulto ex barbarorum consuetudine a poeta adhibebantur. Sartricem apud veteres ἀκέστριαν appellari testantur Poll. VII. 42. B. A. 364, 15. Eustath. 1764, 60. Suid. s. v. ἠπήτρια. Erot. p. 48, 12. Klein. Et. M. 46, 3. 51, 47. (Et. Gud. 27, 48. = Et. Or. 12, 5. ἀκέστριαν = sartricem praebent, sed ex alio fonte hauserunt, cum in Et. Gud. sequantur verba οὐτῶς εἶδρον ἐν ὑπομήματι τῆς Ἰλιάδος).

²⁾ Quae episcopus ex Suid. s. v. ἠπήτρια detraxisse videtur.

30. ¹⁾ Conv. Et. M. 50, 14. Et. Gud. 27, 1. ubi κολούεσθαι pro κολύεσθαι corrigendum est. Ex parte conv. Suid. — Inepta Hes. profert.

²⁾ cf. Poll. VII. 23 IX. 83. Totam Pausaniae explicationem prae-

ψόθια καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές³⁾. τούτων δὲ ἀδρότερον ὁ βλωμός⁴⁾. ἴσως δὲ ἀκόλῳ ἔοικεν καὶ ὁ ἔγκαφος, ὃν ψωμὸν, ἤγουν ἄρτον κόμματα, οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύουσιν ἀπὸ τοῦ ἐγκάφαι, ὡς Εὐπολις (fr. 330. Kock)

⁵ οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

χρησις δὲ τοῦ ἐγκάφαι, ὃ ἔστι φαργὴν καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν χάφαι καὶ παρὰ τῶν κομικῶν.

31. Eustath. p. 1161, 30. ἀλάβαστρον ἢ μυροθήκη. παρὰ γὰρ Μενάνδρῳ (fr. 990. Kock) ἄνεν τοῦ ρ κατὰ Ἀἴλιον ¹⁰ Διονύσιον¹⁾. (Seq. Athen. XV. p. 691e). Πανσαρίας δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρου σημαυομένου τὴν λέξιν τιθεὶς φησιν. ἀλάβαστος²⁾, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τοῦ ῥαφάνου.

bet Hes. s. v. ψόθια. Alteram Phot. Suid. Cuius explicationis fontem agnosces ap. Ath. XIV. 646. C. ψόθια· τὰ ψαθία. Φερεκράτης Κραπατάλοισ (fr. 81. Kock)

λήψει δ' ἐν Αἴδου κραπάταλον τρωβόλον
καὶ ψόθια

Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος καὶ Θεόδωρος δ' ἐν ἀττικαῖς γλώσσαις τὸ ἄρτον τὰ ἀποψώμενα ψόθια καλεῖσθαι, εἴ τις ὀνομάζειν ἀτταράγους. (cf. Eust. 1635, 30, qui eadem, sed corrupta profert). Paus. igitur Theodori simillima protulit et eadem de attaragis adiunxit. Theodori doctrinam autem hausit ex Pamphilo cf. Prol. p. 64. — Cui doctrinae obloquitur Poll. VII. 23, qui ἀτταράγους et ψόθια diversa esse dicit.

³⁾ cf. Hes. Et. M. 201, 12.

⁴⁾ Eustath. 1481, 33. Et. M. 310, 22. Glossa Hes. ἔγκαφος . . . ἐγκάφαι, ἐλάχιστον lacera. Num gl. ἐγκαπῆ· ἐπικαρπία huc referenda?

31. ¹⁾ Ael. Dion. repetitur in B. A. 374, 6. ἀλάβαστρον· ἄγγος μύρον μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη. γράφεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ρ παρὰ Μενάνδρῳ. Cf. Suid. s. v. ἀλάβαστρον. Schol. Ar. Lys. 947. Hes. Et. Gud. p. 31, 13. Unde etiam Harpocratonis et Suidae glossam (decurtatam in B. A. 375, 13) ἀλαβαστροθήκαι· αἱ θῆκαι τῶν ἀλαβάστων, ἃς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας (§ 237)· ἀλάβαστοι δ' εἰσὶ λήκνθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λεϊότητος cf. Schol. Dem. ad l. l. ad eandem originem revocandam esse coniecerim. Et. M. 55, 34. ἀλάβαστος. λήκνθος λιθὴν πρὸς μύρον ἀπόθειναι. καὶ συνθέσει τοῦ ρ ἀλάβαστρος. οὕτως εἰς τὸ Διογενιανοῦ λεξικόν (ultima verba ex con. Gaisfordii). Veteres formas promiscue usurpasse docet Poll. X. 121. Ath. l. l. Luc. Dial. Mer. III. p. 419. Jacobitz.

²⁾ Eundem vocis usum praebent Suid. s. v. ᾧ λακιάδαι (Hes. λακιάδαι) Paroemiogr. I. 467. cf. Crusius, Analecta crit. ad paroemiogr. gr. p. 64. et n. 2. Num recte Aristophanis locum (Lys. 947) explicaverit

32. Eustath. p. 1559, 48. ὁ δὲ ἀλίβας καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ νεκρῶν λέγονται λοιδοροῦμένων τῶν παλαιῶν τῷ ὀνόματι τῆς ξηρότητος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ Πλουτάρχου (Μοι. 1170). ὁ δὲ ἐν τούτοις διαλειφθεὶς ἀλίβας¹⁾ βαρύνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀλίκρας²⁾. ἔστι δὲ ἀλίκρας κατὰ Αἴλιον Διο- 5
νύσιον ὁ θαλάσση μεμιγμένος, καθὰ καὶ χαλκόκρας, ὁ χαλ-
κῷ φησι νεκρομένος³⁾.

33. Eustath. p. 1885, 10. ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· ἀλετριδες κόρα τινὲς Ἀθήνησιν ἀπεδείκνυντο, ἐφ' ᾧ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἀλεῖν (Meier Op. II. 108., Eust. praebet πωλεῖν),¹⁰ ἐν ἑτέρῳ δὲ αὐθις δηλοῦται, ὅτι ἀλετριδες ἔντιμοι καὶ εὐ-
δόκιμοι παρθένοι, αἱ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἄγουσαι (l. ἀλοῦ-
σαι) ἐφ' οἷς καὶ ἱερούς τινὰς μύλωνας ἀναγράφουσι οἱ τὰ Ἀττικὰ συγγεγραφοτέες¹⁾. Πανσανίας δὲ λέγει ὅτι ἀλετριδες αἱ τὸν ἱερὸν ἀλετὸν ἀλοῦσαι. ἠροῦντο δὲ τινες παρθένοι, αἱ¹⁵
τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἤλουν, καὶ ἦσαν ἔντιμοι.

34. Eustath. p. 278, 5. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει καὶ Ἐπιξεφου-
ρίους Λοκρούς, ἐξ ὧν εἰς Ἑλλάδας ἦλθε παροιμία τὸ „ἀλη-
θέστερα τῶν ἐπὶ Σάργα“ ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μὲν, οὐ
πιστευομένων δέ. ποταμὸς δὲ τῆς ἐκεῖ Λοκρίδος ἡ Σάργα. καὶ²⁰
φασὶ τοὺς τοιοῦτους Λοκρούς πόλεμον μελετῶντας πρὸς τοὺς
πλησιοχώρους Κροτωνιάτας αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαι-
μονίους. ὡς δὲ ἐκεῖνοι στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἔφασαν, διδό-

v. d., valde dubium est; usus enim quem ille statuit, aliunde igno-
tus est.

¹⁾ Fortasse etiam ea, quae episcopus de ἀλίβας voce protulit, ex
lexico quodam rhetorico deprompsit. Fusius enim repetit 1679, 32 (cf.
689, 19). ὅτι δὲ ἀλίβας καὶ ποταμὸς ἐν Αἴδον πλάττεται, καὶ ὅτι ὁ δὲξὺς
οἶνος ἀλίβας καὶ αὐτὸς ἐκαλεῖτο λόγῳ δομιότητος, οὐ παρὰ στέρησιν λι-
βάδος οἷα νενεκρομένος, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴ λειβεσθαι ἐν σπονδαῖς οἱ πα-
λαιῶι παραδιδόασιν, quae recurrunt apud Suid. Hes. B. A. 376, 21.

²⁾ Quae Eustath. de accentu vocis ἀλίκρας dicit, nusquam alias in-
veni: ideo errori eius tribuerim. ἀλίβας quidem βαρυντορεῖται, cf. Herod.
I. p. 53, 15. Leutz. Idem ἀλίκρας pronuntiandum esse affirmat. I. 51,
13. 57, 25. III. 630, 14. Cui accedunt Et. M. 3, 42, Et. Gud. 480, 11.
(561, 40) et Phot. νεοκράς· νεοκράτος. καὶ χαλκοκράς καὶ ἀλίκράς.

³⁾ Atticistae doctrina iteratur apud Hes. ἀλιζιανες (ἀλίκραιτες?)·
θαλασσομιγεῖς. et χαλκοκράς· τὸ χαλκόκρατον νόμισμα.

33. ¹⁾ Cum priore lexico conspirat Schol. Ar. Lys. 643., cum Pausania
vero convenit Hes.

ναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους, ὠωνισάμενοι τὸ κερτομηθὲν οἱ Δοκροὶ, ὡς φησι Πανσαρίας, τήν τε ναῦν ἀπέστρεψαν καὶ τῶν Διοσκούρων ἐδεήθησαν συμπλεῖν. ὡς δ' ἐνίκησαν, αὐθημερόν, φησι, καὶ ἡ γῆμη διηγγέληθη εἰς Σπάρτην. τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστία ἦν. ἐπεὶ δ' ἐρέθη ἄληθῆ, ἐξέβη ἐκεῖθεν ἡ ὄη-
5 θεῖσα παροιμία¹).

35. Eustath. p. 286, 27. κατὰ Πανσαρίαν Ἀλικοὶ περὶ Τίρυνθος οἱ τὰ περὶ θάλασσαν τῆς Πελοποννήσου οἰκοῦντες¹).

36. Schol. Plat. Resp. 470C. = Mill. Mél. p. 411. ἀλι-
10 τηριώδης. πρὸς βίαν ποιουμένη ἢ ἀμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη. κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἀλικαρνασσεῖα λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προσφερόμενοι (l. προσφερόμενα cf. Mill. Mél. l. l.) ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι. διέ-
15 τεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥστε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούτων ἢ ἀμαρτανόντων λέγεσθαι¹).

34. ¹) Suidae glossa, quae plura habet, priore parte cum Paus. convenit. Tum sequuntur verba, quae a priore glossa edd. sejungere debuerunt: ἀληθέστερα οὖν τῶν ἐπὶ Σάγγα· ἐπὶ τῶν πάντων ἀληθενόντων. λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης γῆμην αὐθημερόν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην, ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν τῇ Ἀνατιθέμενῃ (fr. 34. Kock.). Qua cum explicatione congruit Zenob. II. 27. (= Mill. Mél. p. 355), sed multo fusior est. Crotoniatas Locrorum adversarios fuisse et famam victoriae reportatae sua sponte ex Italia una die Lacedaemonem penetrasse inde discas. Sed cum locus Menandri utrobique laudetur et in utraque glossa ultima verba congruant, ad unum fontem reduxerim, ex quo fortasse Phot. Σάγγα· ποταμὸς ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τόπος ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγγα. — Proverbium fuisse usurpatissimum Leutsch ad l. l. docet, cuius notis Philol. nov. ser. I. p. 197. adde. Velim addas etiam Sagrae fluvii nomine solo res veri simillimas significari cf. Ael. hist. anim. XI. 10.

35. ¹) Halicen (vel ut Steph. Byz. Ἁλιεῖς) oppidum Argolicum fuisse eiusque incolas Italicos appellatos esse Paus. perieg. II. 36. testatur. Ideo Hesychni glossa, quae περὶ Τίρυνθος omisit, ita decurtata est, ut explicatio falsa orta sit.

36. ¹) Eadem Schol. Plat. Legg. 854B. Similia B. A. 377. 11. ubi duas glossas fere geminas in unam conflatas vides. Fusiora Et. M. 65, 34. — Cohn. Jahrb. XIII. 821 sqq. Schol. Legg. ex B. A. depromptum esse contendit, quod, etsi concedas, non dubium est, quin e doctrina atticistarum profectum sit. — Quam explicationem Dionysio ipso vetustiorum

37. Eustath. p. 776, 33. Πανσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ λέγει, ὅτι ἀλκνονίδες ἡμέραι αἱ ἐν χειμῶνι νήρημοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι καὶ ὅτι περὶ τοῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ διαφέρεται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης, Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἑπτὰ, Φιλόχορος δὲ ἑννέα. [ὅτι δὲ καὶ δεκατέσσαρες εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν]. ὁ δ' αὐτὸς Πανσανίας μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτόν φησιν· Ἀλκνονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες Φθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμῶ, Ἄστεριή. αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον Παλλήνης [μέχρι καὶ νῦν ἔφυλάσσαν τὴν κλησιν] ἔρριψαν ἑαυτὰς εἰς θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκνόνας ἐκλήθησαν, ἀφ' ὧν αἱ ἀλκνονίδες ἡμέραι. ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλλοι (sic) κατὰ Πανσανίαν ἐν ἀλκνόσιν οἱ ἄρσενες, οἱ γηράσαντες, φησιν, ὑπὸ τῶν θηλειῶν βαστάζονται¹⁾.

neque tamen omnibus probatam fuisse Plut. qu. graec. 25 docet: ὁ πειστέον τοῖς λέγουσιν ἀλιτηρίους κεκλήσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντας. cf. Plut. de curios. 16. et Prol. p. 22. Schol. Dem. 430, 13. Ddf. Alia explicatio non tam inepta reperitur in B. A. 377, 6. Schol. Ar. Ach. 907. Schol. Ar. Eg. 415.

37. ¹⁾ Eadem Suid. ἀλκνονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδιεναι. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἰδ' φησὶν αὐτὰς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων (V. 8, 2), Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ζ' καὶ Φιλόχορος (fr. 180. Müll.) θ'. τὸν δὲ αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ . . . ὑπομνήμασιν λέγει οὕτως. Tum Pausanias αὐτολεξεῖ. Conven. B. A. 377, 26. his mutatis Σιμωνίδης ἐν πεντάθλοις ἑνδεκα (immo ἰδ' cf. Naber. Prol. p. 141. Bergk. Lyr. III⁴. p. 392.) et sub finem adicit: καὶ ἄλλως. ὅτι ἀλκνῶν ἐστὶν εἶδος ὄρνέον ἐν ἄλλ' κνόν, τουτέστιν ἐν θαλάσῃ, ὄθεν καὶ ἀλκνῶν ἐκλήθη. φασὶ δὲ ὅτι κύματος ἀεὶ ἀφανίζοντος αὐτῆς τὰ φ' καὶ ἐπὶ πολλὴν ὄψης ἀτέκνον ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὴν ὄρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδιενὰς, ἧς καὶ καλοῦσιν ἀλκνονίδας. Quam explicationem, quae vulgarem de diebus halcyoniis doctrinam praebet, (repetitam ab Et. M. 66, 29. Et. Gud. 36, 25. Et. Orion. 13, 5. Hes.) Naber l. I. Aelio Dionysio tribuere studet. — Quos tres locos hic illic corruptos esse certum est. Ac primum apud Eustathium corrigendus numerus a Simonide prolatus, cum Aristoteles ipse quattuordecim dies fuisse dies halcyonios doceat. Deinde Simonidem Eust. non ipse inspexit, sed, ut Aristot. ipse iterum docet, Pausanias sua ex anim. hist. deprompsit. Confusa iam episcopum legisse ex verbis, quae unciis sc̄iunximus, ὅτι δὲ καὶ ἰδ' εἰσιν, ἕτεροι λέγουσιν, appareat. Num Simonidis titulus ἐν Πεντάθλοις in illo corrupto πέντε latet? Tum nomen primae filiae ap. Eust. Φθονία, Suid. Φωσθονία, B. A.

38. Eustath. p. 239, 20. *Ιστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀλλ' ἀναξ, ὅπερ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ κείται, ἀρχή τις ἐξωδίου (sic) καθαρωδικοῦ τὸ „ἀλλὰ ἀλλ' ἀναξ“¹⁾, ὡς ἴστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὥσπερ, φησὶ, κωμικοῦ μὲν ἦδε·*

⁵ *καλλιστέφανος,*

ῥαψωδοῦ δὲ αὐτῆ·

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες²⁾ τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοὶ ἔστε.

Φθονία, Χθονία legitur. Cum alii mythographi nihil auxilii suppeditent, in *Φθονίας* nomine acquiesco. cf. Naber. l. l. Alia Naberii opinio, quam de corrupto Hegesandri titulo profert, (lege ἐν τῷ περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλιμάτων ὑπομνήματι), cum certis argumentis nullis stabilatur, comprobari non potest. Cum apud Athen. saepissime Ἡγησάνδρον ὑπομνήματα laudentur, interdum *σχολικά* appellantur, in illo quamvis incerto titulo acquiescendum puto. Cum B. A. l. l sub ἀλλως convenire videntur Schol. Ar. Ran. 1309. Av. 251. — Demagorae doctrinam, septem fuisse dies halcyonios, sequi videntur Hyg. fab. p. 63. Schmidt. Ov. Met. XI. 745. Priorem tamen locum cum Aristotele, cuius doctrinam hodie omnibus acceptam esse Preller. in Myth. Graec. testatur, coniungere poterimus, cum poeta Halcyonen septem dies oviparientem dicat, cf. Ar. l. l. sub. fin. Et. m. l. l. cum adn. Sylb. Plin. X. 32, 47. II. 47, 125. XVIII. 62. 231. — Alcedonis mas a veteribus recte κήρυλος appellatur cf. Ar. hist. anim. VIII. 3. 7. Lycophr. 387. (cum gl. Tzetzae). Antig. Caryst. cap. 23. Hesych. κήρυλος· ἄρσιν ὄρνις συνουσιαστικός· τινὲς δὲ ἀλκνόνα. Mirum autem in modum iam a veteribus, inter quos Didymo (p. 252. Schmidt) formam κείρυλος praelatam esse constat, cf. Schol. Ar. Ran. 302. (sim. Suid. κήρυλος) *Ἐνφρόνιος* φησι τοὺς Λοκρεῖς λέγειν

βάλε δὴ βάλε κήρυλος εἶην.

τοὺς δὲ Ἄττικοὺς κείρυλον. φησὶ δὲ Δίδυμος τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Αντίγονος δὲ φησι τοὺς ἄρσειας τῶν ἀλκνόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντασ ἀ θήλειαι βυστάζουσι τοῖσ περσοῖσ, μήποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτιζεν. ὁ γὰρ Σποργίλος ἦν κορυεύς. μνημονεῖει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖσ (fr. 135. Kock)

τὸ Σποργίλον κορυεῖον ἔχθιστον τέγος.

Rectum igitur iam scholiasta (quem Suid. sequitur) vidit, cum κείρυλον (avem tonsoriam) vocem fictam et a verbo κείρειν iocī causa, ut lusus verborum oreretur, derivatam esse ostenderet. Eodem modo iam ab Eust. 125, 47 poetam comicum explicari constat. Posterī autem revera κείρυλον nomen alcedonis fuisse tradunt, cf. Phot. Hes. s. v. — De amore alcedonum conjugali eadem referuntur ap. Ael. de nat. au. V. 48.

38. ¹⁾ Eadem repetit. Hes. s. v. ἀλλ' ἀναξ. ἐξόδιον καθαρωδοῦ. τὸ ἰ καθάπαδον καὶ τὸ νῦν.

²⁾ Zen. V. 99. Mill. Mél. p. 364. Hes. s. v. Suid. σὺν δὲ θεοὶ μάκαρισ. τοῦτο ἐπέλεγον οἱ ῥαψωδοὶ, ὡς οἱ καθαρωδοὶ ἀλλ' ἀναξ χαῖρε.

τραγικοῦ δὲ·

πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων³⁾.

39. Eustath. p. 589, 41. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διάφοροι Ἡρακλέες ἱστοροῦνται, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἐν τῷ „ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς“ ὅπερ ἐπὶ Θησεὶ παρομιμωδῶς ἐλέχθη, ἄδη- 5 λον ἢ ἐπὶ τῷ Ἰδαίῳ Δακτύλῳ (1. τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) Ἡρακλεὶ ἐρρέθη ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης· Ἄλλιος δὲ Διονύσιος τοῦτό φησι¹⁾. Πανσανίας δὲ ἱστορεῖ, ὅτι τὸ ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς παροιμία ἐστὶν ἐπὶ Θησεὶ ἢ ἐνὶ τῶν Ἰδαίων Δακ- 10 τύλων. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Αἰγυπτίῳ Ἡρακλεῖ, οἱ δὲ ἐπὶ τῷ τῆς Ἀλκμήνης. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα.

40. Eustath. p. 1636, 29. Πανσανίας ἀλύειν λέγει τὸ ἐν ἄλλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν¹⁾.

εἰσὶ γὰρ ἐπιφωνήματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Diogen. VI. 88 = Apostol. XII. 18. Atticistam igitur formulas, quibus veteres citharoedi, comici, tragici finire solebant, collegisse vides. Etiam initii quasdam fuisse formulas typicas et illas a grammaticis collecta esse testantur e. g. Hes. ἀμφὶ ἄνακτα et Suid. ἀμφιανακτίζειν. cf. Rindfl. fr. 40.

³⁾ Euripidea sunt, cf. Rindfl. l. l. — Ex fragmento supra allato Müll. Hist. Fr. IV. p. 377. 378, cum de Aelio Dio, geographo aliunde plane ignoto (edd. Scylacis unanimiter A. Dionysii atticistae nomen protulerunt: cod. Διός formam exhibet) ageret, efficere studuit, atticistam eundem esse atque musicum. Rem incertam esse Prol. p. 6. not. 2. putavimus. Nil enim obstat, quominus ad lexicographum confugiamus, cum testimonia lexicorum adsiunt.

39. ¹⁾ A. Dionysium Suidas sequi videtur: ἄ. ὁ. H. ἐπὶ τῶν βίῃ τι πρᾶτ-
τόντων. παρομιμῶδες ἐπὶ Θησεὶ λεχθὲν τὸ πρῶτον ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων
Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ τῆς Ἀλκμήνης διὰ τοὺς παλαιοτέρους. cf.
Diogen. I. 63 (Paroemiogr. I. 190, 18) ἄ. ὁ. H. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ
χρηταίων (deinde in cod. B. sequuntur: φασὶ δὲ ὅτι ἐπὶ Θησεὶ ἐλέγετο,
δι' ἅπερ καὶ αὐτὸς κατορθώσεν ἢ παροιμία.) — Hes. Paroemiogr. II. p. 59,
5 nimis brevia proferunt, quam ut inde auctorem agnoscere possis. —
Aliena ab atticistarum consilio Zenob. V. 48 οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς =
Mill. Mél. p. 349.

40. ¹⁾ Fortasse eadem apud Suid. ἀλύειν. De verbo ἀλύειν veteres
multa et varia protulisse constat. Proficiscendum est a loco Eustathiano,
cuius finem supra exscripsimus: παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράφεται καὶ
ταῦτα· ἀλύει· ἀντὶ τοῦ μάλνεται, ἀπορεῖ, κατὰ δάνοιαν φαύλως διατί-
θεται, ἀμνησθεῖ. ἐξ οὗ ἐν Ἰλιάδι τὸ ἀλύσσειν. καὶ ὅτι ἄλνυς· ἄλη, ῥι-
πασμός (1. ῥίπιασμός). καὶ ἀλύειν· τὸ μηδὲν πράττειν. ἔνιοι δὲ φασὶ
καὶ οὕτω· ἀλύειν. τὸ μὲν ἐπαρεσθαι δασύνεται· οἶον
ἢ ἀλύεις ὅτι Ἴφρον ἐνέκησας

41. Eustath. p. 772, 25. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγχομιδῆ καρπῶν, ἐφ' ἧ καὶ τὰ θαλύσια ἐθύετο, ἑορτῇ ἤγετο Δῆμιτρος

τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλοῦται. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλειάνεσθαι, τὸ δ' ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δέ, φασί, τὸ καὶ ἀμφω δασύνειν. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλειάνειν δασύνουσι Ἀττικοί, ὡς καὶ τὸ ἀμῖς καὶ ἄμαξα καὶ ἄμνός. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλνειν καὶ ἄλυσκάζειν τὸ περιῖστασθαι καὶ ἐκκλίνειν (cf. Suid. Hes.) καὶ ἄλυσθαίνειν τὸ ἀδυνατεῖν (cf. B. A. 385, 31) καὶ ἄλυκτεῖν τὸ δυσφορεῖν. (cf. B. A. 385, 13). Confusa vel mirum in modum contracta sunt inde a voce Ἀττικώτερον, cum ἀλειάνειν spiritu aspero scribi affirmet episcopus, tanquam antea ἀλειάνειν scribi opus esse diceret. Didymi doctrinam subesse demonstrat Suid. s. v. et B. A. 380, 20 (cf. Schol. Soph. El. 135). Quae testimonia digna sunt, quae appingantur, cum Schmidt. Didym. p. 185 de controversia quam statim orientem videbis, nil protulerit.

Suid. *Ἀδνμος δὲ ἀμφοτέρα ψιλῶς, τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλειάνεσθαι φησιν. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφοτέρα δασύνειν. καὶ γὰρ τὸ ἀλειάνεσθαι δασύνουσι οἱ Ἀττικοί καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.*

B. A. 1. 1. *Ἀδνμος δὲ ἀμφοτέρα δασέως· καὶ γὰρ ἀλειάνεσθαι δασύνουσι οἱ Ἀττικοί καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἄμῖς (I. ἀμῖς) ἄμαξα, ἄμνός, Ἀλαεῖς, ἄλνειν. ἄλλοι δὲ τὸ ἄλνειν ἐπὶ τοῦ χαιρεῖν δασύνουσι ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄλλομένον, ὅπερ δασύνεται.*

Mirum in modum igitur omnia contorta sunt. Quenam fuit vera Didymi doctrina? Ut Didymus affirmet, verbum utraque significatione leni spiritu usum esse, convenit cum canone Herodiano (I. p. 540, 4. τὸ α πρὸ τοῦ λ ἐνός ἢ δισσοῦ ψιλοῦται), pugnat autem cum usu Attico. Sin autem Didymum utrumque verbum δασύνεσθαι existimas, (quod Schmidtio placuisse videtur), cum usu communi nobis pugnandum erit. Quod autem attica semper Eustathium respicientem, idem apud B. A. fieri vides, non dubium quin illorum doctrina praefenda sit, praesertim cum et apud Suidam eadem Didymi verbis opponatur et ea Suidae verba, quae Didymi doctrinam (gl. 2. in.) praeceunt, ipsa corrupta sint (verbum ἄλνειν enim δασεῖαν fingit a voce ἄλη derivatum!). Veteres igitur docuerunt: duo fuere verba, ἄλνειν = gaudere, (cf. Ptolem. Ascalon. ap. Eust. 555, 24. B. A. 1. 1.) ἄλνειν = affligi. Utrumque autem Didymus usum Atticum sequens spiritu aspero scripsit. Eustath. l. 1. sub finem ἄλνειν cum ἄλυσθαίνειν etc. coniungit errore aperto, cum ibi ἄλνειν = affligi ponatur, quod nusquam audies. Illa verba apud grammaticos semper spiritu leni utuntur, cf. Eust. 654, 49. sqqu. Suid. s. v. ἄλυσκάζειν. B. A. 380, 19. Hes. ἄλυσκάζω Et. M. 71, 40, 53. 72, 18. Quam vocem ἄλνειν cum derivatis multifariam a grammaticis veteribus tentatam esse docet Erot. p. 36, 2. Klein. ἄλνσμών· ἀπορίαν ἀμηναν, ὡς καὶ Ὀμηρος ἐν τῇ ε (352) τῆς Ἰλιάδος ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τετραωμένης φησίν·

ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἄλνσον' ἀπεβήσατο

καὶ Διονύσου κατὰ Πανσανίαν ἀλωῶ¹⁾ (Eust. ἀλώα) καλον-
μένη διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς [καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις] ἀπὸ τῆς
ἀλω τότε χρᾶσθαι (sic) φέροντας εἰς Ἐλευσίνα. ἢ ἐπεὶ [καθὰ
καὶ Ὅμηρος ἐμφαίνει] ἐν ἄλωσιν ἐπαιζον κατὰ τὴν ἑορτήν, ἐν
ἣ καὶ Ποσειδῶνος ἦν πομπή. ἀπὸ τοῦ συναλιζέσθαι δὲ εἴρη-
ται [ἢ εἰρημένη ἀλώα], ὅθεν καὶ ἄλω.

42. Eustath. p. 878, 21. Πανσανίας εἰπὼν καὶ αὐτὸς
τὸ μὲν ἅμα χρονικόν, τὸ δὲ ὁμοῦ καὶ χρονικὸν καὶ τοπικόν¹⁾

ἀντὶ τοῦ ἀποροῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖτος μέντοι ἐν τῷ ἄ τῶν
λέξεων φησὶ τὸ ἀλύειν ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἀχθεσθαι κτλ. (cf. Galen.
vol. XIX. p. 75. Kühn) ἀλύξει· ῥιπτάζεται οὕτως δὲ καὶ τὸ ἀλύξει ἐπὶ
τοῦ μέλλοντος εἴρηται. ἀλυσμὸν, ὅπερ καὶ ἄλυσιν (fortasse ἄλυν. cf.
Hes. s. v. Hippocr. III. p. 769.) cf. Erot. p. 21, 19. Κι. τινα καὶ ἀπο-
ρίαν, ὃ δὴ καὶ ῥιπτασμὸν καλοῦσι καὶ ἡ † ἀλύχη δὲ ταῦτόν τοῦτο. Pri-
mam igitur Eustathii explicationem (Hes. s. v. ἀλύειν) repetitam et a
verbo ad substantivum translata habes. Bacchium autem, auctorem Ero-
tiani, Didymi vix minorem fuisse Kleinii aperuit. — Fortasse ea, quae
apud Eust. l. I. initio disputata sunt, ad Eustathii λεξικά ἡγητορικὰ re-
vocanda sunt, cf. fragm. 351.

41. ¹⁾ Simillima B. A. 384, 31, unde etiam, cur nonnulla ex Pausaniae
glossa removerimus, statim cognosces. Non enim Pausaniae tribuam eum
ἀλώα femininum putasse, ut episcopo placuit. Verba καὶ μάλιστα ἐν Ἀθή-
ναις iam Meier falso loco posita esse dixit. Sive extrudenda, sive, ut Rindfl.
voluit, post ἀλωα inserenda sunt. In B. A. velim corrigas συναλιζέσθαι
(quod Bachmannus sedulo servavit). συναλιζέσθαι unice verum est, cf.
Hes. s. v. συναλισθεις, συναλισθέντες, Phot. Lex. Bachm. I. 374, 15 σ-
ναλισθείσης, συναχθείσης. Suid. συναλισθέντες et saepissime. (Glossam
συναλισας Suid. Lex. Bachm. I. 374, 13. propter barbaram explicationem
συνάξας recentissimam esse et Graeculum iufimae aetatis redolere certum
est). Alteram explicationem plane diversam praebent Harp. Suid. B. A.
381, 14, et eam optime servatam Schol. Luc. Dial. mer. (Vol. IV. 245. Jaco-
bitz) ἀλωα ἑορτή ἐστιν Ἀθηνησιν [περιέχονσα μυστήρια Δήμητρος καὶ κόρης
καὶ Διονύσου ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμύλου καὶ τῇ γέυσει τοῦ οἴνου καὶ τῶν
ἄλλων καρπῶν]. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀρ-
θρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιέσθαι. Cum ἀλωα eodem modo
ad ἄλω referatur, atque a Pausania, utramque glossam, Philochoro (fr.
161. 162. Müll.) usam, ex eodem fonte defluxisse haud abnegaverim.

42. ¹⁾ De differentia, quae inter ἅμα et ὁμοῦ intercedat, veteres com-
pluribus locis egerunt. Locus classicus est ap. Ammon. p. 14 (= Ptolem.
περὶ διαφ. λέξ. Herm. XXXII. 390, 7. Eustath. l. I. paullo ante et. 1713,
37). Docta protulerunt de ὁμοῦ vocis significatione Schol. Plat. Phaedr.
72 C. = Suid., Phot. gl. 2., Hes. — Phot. gl. 1. (= Harp.) apud Suidam cum
Phot. gl. 2. in unam conflata esse apparet. Qui loci exquisitissimis

παρατίθησι καὶ ὅτι ἀμάμηλις σῶζον τὸ ἅμα μῆλον ἀνθοῦν
καὶ μῆλον ἀμάσζον²⁾ τὸ ἅμα σῶζον ἀνθοῦν. ἕτεροι δὲ εἰ-
πόντες ἀμάμηλιν³⁾ τοὺς ἀπίους παρὰ Ἀττιζοῖς λέγεσθαι, φασὶ
καὶ ἀμαδρονάδας νύμφας, αἱ ἅμα δρυσὶ γίνονται καὶ ἀπογι-
5 νονται. [εἰς δὲ τὸ ὁμοῦ χροισιζὸν χρήσιμον καὶ τὸ
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων]

43. Eustath. p. 976, 3. ἀμβροσία καὶ ἄνθος τι κατὰ
Πανσανίαν, ὃς λέγει καὶ ὅτι ἀμβροσία¹⁾ γένος τι συνθέσεως
10 ἐξ ὕδατος ἀκραιφνοῦς καὶ μέλιτος καὶ ἐλαίου παγκαρπίας.
(= Eust. p. 1525, 44).

44. Eustath. p. 1636, 50. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ οὕτως·
ἄκριες· λόφοι ὄρων, οἱ καὶ ἄμβωνες. ὦν πολλὴ χρῆσις. φησὶ
γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἄμβωνες· λόφοι ὄρων, καὶ ἴτος πᾶσα
15 καὶ οἶον ὄρρον καὶ ὑπεροχὴ, καὶ χεῖλη δὲ λοπάδων, οἶον·
πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας
(Eupol. fr. 52. Kock).

ἐρρέθη δὲ καὶ ἐπὶ μορίον γυναικείου ὁ ἄμβων¹⁾. φέρεται δὲ
καὶ ὅτι ἄμβων· λοπάς· καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὄρρον·

atque eisdem testimoniis ornati, cum uno loco adhibito (Soph. Oed. Rex. 4) cum Pausania convenire videantur, Giesing p. 45 efficere studuit, ut omnis doctrina ex atticistae scriniis petita esset. Cui coniecturae ideo non adstipuler, quod locus Sophocleus ex servata fabula petitus ab episcopo, qui Sophoclem sescenties laudat, ad Pausaniam allatus esse potuit.

²⁾ cf. Hes. ἀμασζάδες.

³⁾ cf. Hes. s. v. ἀμάμηλις et in corrupto ἀμόμηλις, cui obloquitur Athen. XIV. 650. d. Eodem loco enim dicit: Πάμφιλος δὲ ἐν ταῖς περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων ἐπιμηλὶς φησὶν ἀπίων γένος. cf. Hes. ἐπιμηλὶς· πόρη. καὶ ἀπίων γένος. unde coniecerim etiam alteram glossam ἀμάμηλις ad Pamphilum reducendam esse.

43. ¹⁾ Quae doctrina apud lexicographos non recurrit. Ea quae Hes. sub f. praebet Κορίθιοι δὲ τὸ κρίνον, repetit Ath. XV. 681 B Κορίθιοι δ' αὐτὸ (τὸ κρίνον) καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὃς φησι Νικάνδρος ἐν Γνώσεως i. e. Nicander Thyatirenus. Apud Athenaeum autem eandem doctrinam invenies XI. 473 B. Anticlidis Ἐξηγητικός ibi laudatur: ἡ δ' ἀμβροσία· ὕδωρ ἀκραιφνές, ἐλαίον παγκαρπία, (Eust. 1636, 16 eadem): cuius sententiam fortasse Naucratica ex Philemone περὶ Ἀττικῶν γλωσσῶν, qui initio glossae κάδισκος affertur, petiverit.

44. ¹⁾ cf. p. 1539, 34.

καὶ τὰ χεῖλη· καὶ ὀρθῶν λόφοι, προσαναβάσεις, ὑπεροχαί, καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περιζέμεναι ὀφρῦς²⁾).

45. Eustath. p. 1539, 26. Πανσανίας δέ (praecedat fr. 170.) φησὶ καὶ τινὰς ἵππους ἀμίππους¹⁾ εἰπὼν ὅτι ἄμπ-
ποι ἵπποι ἐξευγμένοι χωρὶς δίφρου. κληθέντες οὕτως, ἐπεὶ, φησὶν, ⁵
ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡριόχων, ὁ δ' ὀπλίτης· ἀπὸ
τοῦν τῶ ἅμα ἀφοτέρους καθίζεσθαι εἰ καὶ ἴδια, φησὶν, ἐκα-
τέρους, ἄμπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. [ἤ δὲ χρῆσις τοῦ ἄμπ-
πος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόῃ (983). ἀλλ' οἱ μὲν ἄμπ-
ποι ἔτερεῖοι πρὸς τὸν κέλητα κτλ.] ¹⁰

46. Eustath. p. 838, 54. Πανσανίας φησὶν, ὡς ἀμολ-
γοῖ¹⁾ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ ζωνὰ ἤπτορες καὶ διαφο-
ροῦντες τὰ δημόσια· οἱ δ' αὐτοὶ φασὶ (Meier et Rindfl. φησὶ)
καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἤγονν καρπολογεῖν, οἷον
ὁ μὲν τις ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας. ¹⁵

²⁾ In breve contracta cum Eupolidis loco ap. Et. M. 81, 8. (Num B. A. 12, 4 huc referenda?) Et. Gud. 43, 33. Quam doctrinam duabus in glossis consentaneam multo uberius repetitam vides ap. Erot. p. 52. Klein., ex cuius glossa doctissima ea tandem exhibemus, quae huc pertinent: Βαζ-
χεῖτος . . . ἐν τρίτῳ φησὶν ἀμβην καλεῖσθαι τὴν ὀφρῦν ἐπανύστασιν
(cf. Galen. voc. Hippocr. vol. XIX, p. 77. Kühn.). καὶ γὰρ οἱ ῥόδιοι ἀμ-
βωνας καλοῦσι τὰς ὀφρῦνδεις τῶν ὀρθῶν ἀναβάσεις. μέμνηται τῆς λέξεως
καὶ Δισχύλος καὶ (ὡς Nauck. Ar. Byz. 186.) Ἀριστοφάνης ὁ γραμμα-
τικὸς ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν. Quod cum hac doctrina et cum atti-
cista convenit Hes. (s. v. ἀμβη et ἀμβωνες· αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρθῶν.
Δισχύλος Κερκίῳ καὶ Σισύφῳ.) statim fontem glossae Dionysianae ag-
nosces. — An glossa ἄκριες (et ea quae apud Eust. nostro loco praec-
cedunt), quod voce ἀμβωνες explicatur, ad atticistas referenda sit, du-
bium est. Id adiciendum est glossas Eustathianas ἄκριας et ἐπήκρισεν
apud Hes. αὐτολεξεί redire.

45. ¹⁾ Similia recurrunt apud Hes. Suid. gl. 1. Et. M. 83, 42. cf. Eust.
p. 1037, 56. — Suidae gl. 2. = Harpocr. ex alio fonte fluxit. (χρῆσις So-
phoclis, etsi p. 1037, 57. iteratur, dubito an atticistae tribuenda sit, cum
fabula servata laudetur).

46. ¹⁾ Ad eundem fontem redeunt, quae Eust. 1608, 57. nomine aucto-
ris omisso affert: ἐξ ὧν καὶ ἀμοργοὶ φασιν, πόλεως ὄλεθροι, οἱ δ' αὐτοὶ
καὶ μοργοὶ, οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ ζωνὸν, καὶ ἐκμυζῶντες οἰοῦναι τὰ
ἀλλότρια. cf. Suid., Cratin. fr. 214. fr. adesp. 1351. Kock. Comicum il-
lam notionem, quam Paus. voci tribuit, repetitam videmus tantum ap. Hes.
ἀμολγοὶ et. in corrupto schol. Ar. Eq. 963 . . . ἄλλως· σύμμαχος· ἔοικε
χρησμός (χρηστός!) τις εἶναι· ἐν γὰρ τοῖς Γεωργοῖς (fr. 101. Kock) οὐ-
τως ἔχει·

47. Eustath. ad Diog. Perieg. 525. ἀμόρρη ἢ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, ὃ ἐστὶν ὁ τρυγίας¹⁾. Πανσανίας δὲ, οὗ τὸ Ἀττικὸν λεξικόν, ἄλλο τι ἐμφαίνει λέγων· ἀμοργὸς· ὅμοιον βύσσου. καὶ ὅτι ἀμοργὸς ἰδίως ἢ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα Ἀμοργίδια (l. ἀμόρρινα) λεγόμενα, ὡς ὁ κομικὸς ἐν Αντιστράτη (159) δηλοῖ²⁾.

48. Eustath. p. 1716, 36. Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἢ ἄμπωτις¹⁾ ὡς καὶ τὸ αἵματοπότης²⁾ καὶ ὑδροπότης κατὰ Ἀλλιον Διονύσιον, καὶ ὡς εἶπερ ὑπόθειτό τις παύσασθαι ποτε ὕστερον τὸ κατὰ τὴν Χάρυβδι ἀμπώτισμα, εἴη ἂν ἢ ἐκεῖσε γῆ ἀλίπεδον. λέγεται γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δασέως ἀλίπεδον, πεδίον πρότερον θάλασσα γεγορός³⁾.

ὅτω δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει

ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν [εἶναι] οὐκ ἀκήκοας.

Ἐρατοσθένης· μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτὸν, ἀμολγὸς δὲ παρὰ τούτοις τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά . . . Quibuscum componas corruptam Hes. glossam. μολγός. — Ceteri lexicographi plane diversa.

47. ¹⁾ Vocabula ἀμόρρη et ἀμοργίς saepius confusa fuerunt, cf. Larcher. in Et. Gud. ed. Sturz. p. 732. — L. Cohn, Jahrb. XIII. p. 810. n. ἀμόρρη = olei sedimentum, ἀμοργίς = linum esse contendit, eo maxime fretus, quod Hes. utramque glossam ita explicat: dubium an recte, cum Eustath. 1557, 3. Et. M. 85, 15 ἀμόρρη = linum fuisse affirmat. Tamen ad illius sententiam inclinaverim, cum apud plurimos testes ita vocabula, ut ap. Eust. supra l., explicentur. cf. Erotian. p. 44, 1. Et. Gud. 71, 34. Et. M. 124, 14.

²⁾ Eadem proferunt Schol. Plat. Epist. 363 A. Schol. Aesch. I. 97. Schol. Ar. Lysistr. 735. Suid. gl. 4. — De vestibis amorginis (ita enim, cf. Meier Op. II. 88. — Freyer p. 277. ἀμοργίδια non aptis causis retinere studet — etiam apud Pausaniam scribas collato Ar. Lys. 150. Harp. s. v.) eadem legimus in B. A. 204, 9. 210, 29. Moer. Et. M. 85, 15. 86, 16. Poll. VII. 74. cf. ib. 57. Hes. ἀμόρρινα· λεπτούφη (vel λεπτοφνή vel λεπτοῦφή) ἐνδύματα. Suid. gl. 3. — Rindfl. fr. 50 etiam ea, quae Suid. gl. 4. de olei sedimento profert, Pausaniae attribuit. Num alterius atticista sunt? cf. Eust. p. 218, 12 ἀμέργω τὸ ἐπιέξω κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐξ οὗ καὶ ἀμόρρη ἢ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη.

48. ¹⁾ Cf. Eust. ad Diog. Perieg. 198. ἄμπωτις δὲ ἐστὶ ξηρασία καὶ ἀνάποσις ἰδατος περιοδική, ἀνάπωτις οὐδ' αὖτις καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμπωτις. cf. Et. M. 86, 50. Gud. 46, 36. Hes. et B. A. 388, 8. Erot. 5, 10. Klein.

²⁾ Cum doctrina de ἀλίπεδον glossa, quam Eust. ex veteribus depromsit, apud Harp. fusissima, Suid. (= Harp. epit.), Moer., Hes. redeat, ab atticistarum doctrina non alienam esse duxi.

³⁾ cf. Ar. Eq. 198., ubi vide schol., Suid. s. v., Lob. Phryn. p. 455, qui contra Valck. ad Ammon. p. 115. feliciter pugnat.

49. Eustath. p. 1280, 56. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς ἐνρέθη καὶ ταῦτα ἄμπυκάσαι ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι, καὶ ἄμπυξ· χαλινὸς, συγκάθαμμα, ἐπίκρανον, κάλυπτρα, διάδημα, στεφάνη¹⁾ καὶ ὅτι ἄμπυκες· διαδήματα κατὰ μεταφορὰν. καὶ ὅτι ἄμπυκίται· διαδήματα· ἴσως διὰ τὸ ἄμ-⁵πέχειν τὰς τρίχας²⁾, ὡς φησὶ Πανσανίας, ὃ καὶ ἄμπυκί-
ζειν ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δέ, φασὶ, καὶ ὁ τρυχὸς διὰ τὸ κυ-
λοτερῆς εἶναι³⁾.

50. Eustath. p. 918, 62. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄξο-
νος καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἀρμάτων εἴτε ἁμαξῶν ἄμ-¹⁰φραξονεῖν.¹⁾ λέγεται παροιμιαικῶς τὸ μὴ πορευέσθαι κατ' ὀρ-
θόν. τίθεται δὲ κατὰ Πανσανίαν ἢ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν τὰ
γόνατα ἀσθερούντων καὶ † ἐκκλωμένων.

51. Eustath. p. 1165, 9. ὁ δὲ Πανσανίας¹⁾ λέγει καὶ
ὅτι πεμμάτων εἶδος . . . καὶ οἱ ἀμφιφῶντες²⁾ . . . καὶ ὅτι οἱ¹⁵
ῥηθέντες ἀμφιφῶντες ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου
καὶ σελήνης, καὶ διότι δὲ ἐκόμιζον αὐτοὺς, δάδια ἡμμένα περι-

49. ¹⁾ Ex parte repetivit Hes. s. v. ἄμπυκες B. A. 388, 6. Diversa de ἄμπυξ voce Suid. Hes. s. v. ἄμπυκα. B. A. 388, 7. Ex utraque doctrina conflata videntur, quae ap. Et. M. 86, 17. (cf. Et. Gud. 46, 34.) s. vv. ἄμπυκάζειν, ἄμπυξ laudantur.

²⁾ Quae etymologia redit in solo schol. Theocr. I. 33.

³⁾ Etiam ea, quae ap. Eustath. sequuntur εῖρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄρχαίοις καὶ ὅτι παραμπυκίζεται τὸ παραπλέκεται τὰς τρίχας. κεκρύφαλος δὲ φασὶ, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροτύφαντος. ἀναδέσμη δὲ σειρὰ, ἣν κόκλω περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσι. κρήδεμνον δὲ τὸ μαφόριον non aliena ab atticistarum doctrina censeo, cum eadem glossae redeant, cf. e. g. κεκρύφαλον ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 275, 1., κρήδεμνον ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 283, 11., παραμπυκίζεται ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 1316., ἀναδέσμη in B. A. 390, 7. Ultima verba Eustathii de ἀναδέσμη et κρήδεμνον vocabulis agentia in schol. Ven. A. B. redeunt.

50. ¹⁾ Convenit cum Hes. ἄμφραξονεῖν· τὰ γόνατα περικλᾶσθαι καὶ μὴ εὔτονεῖν. Meier vocem ἐκκλωμένων corruptam esse putans κεκλωμένων proposuit.

51. ¹⁾ cf. Prol. p. 8. 63. sq. et fr. 68. 94.

²⁾ Duae igitur glossae fuerunt: prior redit apud Suidam s. v. ἀμφιφῶντες, ἀνάστατοι, unde Pausaniam non ipsum loqui, sed duas χροῖσεις attulisse, quarum altera fuit Philochori (cf. Ath. XIV. p. 645A) altera Apollodori (cf. Hes. s. v. ἀμφιφῶντες) concedes.

πηγνύοντες ἐπ' αὐτοὺς. ἀλλαγοῦ δέ φησιν ὁ αὐτὸς³⁾ καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τυροῦ, ἐφ' οὗ δᾶδα⁴⁾ πῆσοντες ἄπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν.

52. Eustath. p. 1324, 39. (A. D. de ὠτοκάταξις voc. disputat, cf. fr. 335., deinde sequuntur): καὶ ἀμφώτιδες κατὰ Πανσαρίαν, ἃς οἱ παλαιστοὶ παρὰ (l. περὶ) τοῖς ὠσὶν εἶχον¹⁾ ἄλλως δέ γε καὶ ἐκπόματος εἶδος αἱ ἀμφώτιδες.

53. Eustath. p. 1159, 56. τὸ δὲ θύειν¹⁾ ἢ θύεσθαι νῦν μὲν συνήθως Ὀμήρῳ ἐπὶ τοῦ θυλάσσειν τίθεται. Πανσαρίας δὲ καὶ ἐπὶ θυσίας κεῖσθαι τὴν λέξιν λέγει, ὅθεν καὶ ἀναρρύειν φησὶ τὸ θύειν. καὶ ἡ θυσία ἀνάρρυσος²⁾.

54. Eustath. p. 1603, 59 fusissime de ἐνεργεῖν aoristo disputans verborum compositorum significationes enumerat, quorum agmen claudit ἀνεργεῖν. τὸ μέντοι ἀνεργεῖν ἔχει πλείω τινὰ διατριβήν. ὅτι μὲν γὰρ ἀνεργεῖν λέγεται καὶ τὸ ἀναγαγεῖν τι καὶ τὸ ἀναβῆναι, δηλοῖ τὸ „εἰς τὸ Κωρύκιον ἀνερέζαντο (Her. VIII. 36)“ ἤγουν ἀρέβησαν. καὶ τὸ „εἰς Σπάρτην ἀνερέζαντο“ καὶ αὐτοὶ ἀρέβησαν. ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κεῖται κατὰ Πανσαρίαν, δηλοῖ Θεόπομπος²⁾ (fr. 336. Müll.) εἰπὼν „ἄφωρος ἐγένετο· ἔπειτα μέντοι πάλιν

³⁾ cf. Prol. p. 8. Cum priore testimonio coniuncta haec explicatio redit in Et. M. 94, 55.

⁴⁾ Meier δάδια scribi iubet, eum etiam apud Athen. XIV. 645A. ἀμφιφῶν· πλακοῦς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχει δὲ ἐν κέκλω καύμενα δάδια legatur. Quae coniectura minus probabilis videbitur, si Poll. VI. 75. ἀμφιφῶντες. οὓς ἔφερον εἰς Μουνυλίαν Ἀρτέμιδος, δᾶδας ἡμέτερας περιπέζαντες cum testimonio Apollodori comparaveris. Duae illas glossas non coniungendas sed secernendas esse episcopus ipse demonstrat. Athenaei locus non ad alteram, sed ad priorem Pausaniae locum referendus est; non igitur est, cur Meiero anctore mutemus.

52. ¹⁾ Conven. Hes. Similia Et. M. 93, 12, qui Methodium laudat. De eadem voce agit Poll. II. 83. X. 175., testesque Platonem philosophum et Aeschylum profert.

53. ¹⁾ Altera vocis significatio multo erebrior iterum explicatur ab Eust. 308, 44. 1624, 30., quibuscum conferas Suid. s. v. ἀμφῶτες, Et. M. 94, 7. Etiam de cado proverbium μέγρι τῶν ἀμφώτιδων dictum esse putaverim. cf. Suid. s. v. Append. Prov. III. 89. DV. III. 19.

²⁾ De θύειν (= sacrificare) ceteri lexiogr. nil tradunt. Tam mira est explicatio, ut Eust. nonnulla confudisse putaverim. Eadem doctrina iteratur ap. Eust. p. 250, 16. nomine Pausaniae addito. Similia habes ap. Et. M. 98, 56. Hes. Suid. Schol. Ar. Pac. 890. Eupol. fr. 395. Koek.

ἀνηρέχθη“. καὶ Ἡρόδοτος. „ἐκπλαγεῖς δὲ τούτοισιν ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν. μόγις δὲ τε ἀνενεχθεῖς, εἶπε (I. 116)“ καὶ πάλιν „ἀνενεγκάμερόν τε καὶ ἀναστενάξαντα (I. 86)“. λέγεται δὲ τις καὶ ἐκ νόσου ἀνενεχεῖν καὶ ἐκ παραφροσύνης, ὃ καὶ ἀναφέρειν λέγεται¹⁾.

5

55. Eustath. p. 1406, 49. μουσική γὰρ λέξις καὶ ἡ ἀναφύσησις. φησὶ γοῦν Πανσανίας, ὅτι γρόνθων ἀναφύσησίς τις, ἦν πρώτως μαρθάνουσιν οἱ ἀδληταί¹⁾.

56. Eustath. p. 1425, 58¹⁾. ἐστὶ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς²⁾ ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος (VIII. 109) „καὶ τις οἰκίην τε ἀναπλασάσθω καὶ σπορῶς (Her. σπόρον) ἀνακῶς ἐχέτω“. ἐστὶ δὲ καὶ θεία λέξις τὸ ἀναξ ὡς ἀπὸ τῶν Διοσκούρων. Ἄλλιος γοῦν Διογύσιος ἀνακοῦς³⁾ τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι, ὡς Αἰακοῦς (?). καὶ κατεύχονται, φησιν, ἀνακοῖν Διοσκούρου. Πανσανίας δὲ λέγων καὶ αὐτὸς τὸ ἀνακῶς ἀντὶ τοῦ φυλακτῶς καὶ προνοητι-

54. ¹⁾ Priora apud Eust. pluribus locis, cf. 1704, 14. 1406, 48. (ubi fr. ἀναφύσησις ex Paus. petatum subsequitur). Quae Paus. hic ipse de ἀνενεχεῖν voce profert, nusquam iterum vidimus. Fortasse Eustath. in enumerandis verbi φέρειν compositis, qualia in lexicis rhet. circumferebantur, p. 1787, 63—1788, 14., atticistas sequitur, cum ibi ἀναφέρειν ἀπὸ μανίας ἢ κάρου adpareat.

55. ¹⁾ Conv. Hes. qui addit: καὶ κίθαρισταί. Ad rem Poll. IV. 83. τὰ δὲ πρώτα τῶν ἀδλητῶν μαθήματα πείρα καὶ γρόνθων. — Pausan. igitur de γρόνθων voce, non de ἀναφύσησις egit; cf. Prol. p. 12. not. 1.

56. ¹⁾ Quattuor glossas ἀνακῶς (ἀνακῶς ἔχειν), ἀνακοῖ, ἀνάκεια, τριτύνια, quas Eust. coniunxit, seponere nolui, quo melius qua ratione fontes E. adierit, perspicatur. cf. Prol. p. 26. sq.

²⁾ Etiam haec explicatio atticistarum esse videtur, cum saepissime eisdem verbis recurrat. Fortasse fuit Aelii Dionysii. — Conv. Hes. Et. M. 96, 38. Schol. Thuc. VIII. 102. Schol. Herod. I. 24. (ed. Stein. II. 449) Galen. gloss. Hippocr. XIX. p. 79. Kühn. Erot. p. 47, 7, qui adiecit: ἐστὶ δὲ ἡ λέξις δωρικὴ. Plura B. A. 391, 7. Suid., unde discimus veteres etiam de ἀνακῶς ἔχειν φροντίζειν nonnulla attulisse. Quam explicationem veterimam fuisse apparebit e Plut. Thes. ap. 33. ἀνακῶς ἔχειν τοὺς ἐπιμελομένους ἢ φυλάττοντας ὀτιῶν. καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως ἀνακτίας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. — Moer. p. 191, 20 Bekk. de ἀνακῆς vocabulo agit.

³⁾ ἀνακοῖ forma rarior fuit. Recurrit ap. Eust. 345, 13., Et. M. 96, 32 (ex Methodio). — Ἄνακας Castorem et Pollucem a veteribus appellatos esse multifariam traditur, cf. Moer. I. I. Hes. s. v. ἀνακας. Schol. Luc. vol. IV. 252. Jacobitz. Plut. Num. 13.

καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ καὶ Θουκυδίδῃ φησὶ καὶ ὅτι ἀνάγκεια⁴⁾
 ἔορτῇ διοσκούρου ἀνακοῖν ὡς σοφοῖν. *τριττιαν*⁵⁾ δέ, φησὶ,
 τὴν θυσίαν ταύτην εἶναι συμβαίνει, διοσκούροις καὶ Ἑλένη,
 δι' ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι οὐκ ἠδίκησαν οὐ-
⁵ δένα τῶν ἐγχωρίων.

57. Eustath. p. 1562, 37¹⁾. ὅτι δὲ φιλωτικοὶ τῶν δασυ-
 νομένων οἱ Ἴωνες, δηλοῖ καὶ τὸ λεύκιππος Περσεφόνη παρὰ
 Πινδάρῳ. καὶ τὸ αὐτόδιον, ὃ ἐστὶ κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ ὁ
 ἀντήλιος, ἦγον παρήλιος, καὶ ὁ ἀπηλιώτης. καὶ ἔπηλις,
¹⁰ ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρακος, ὡς
 φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν (fr. 877). [ἢ δ' αὐτῇ
 καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἡλίου]. λέγονται δὲ Ἴωνικῶς
 καὶ ἀντήλια καὶ τὰ παρώπια ἦγον τὰ περὶ τὰς ὄψεις τῶν
 ἴππων, ὡς φησὶν Ἀἴλιος Διονύσιος.

15 58. Eustath. p. 1216, 64. δηλον δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ σπεύ-
 δειν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ ἀνύειν. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος
 φησὶ καὶ ὅτι δασεῖα ἢ πρώτη¹⁾ [τοντέστιν ἐδάσνον οἱ Ἀττι-
 κοὶ καὶ τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἀνύειν].

59. Eustath. p. 1434, 1. καὶ τὸ ἄπαν, ὄνομα ὄν, Ἴωνες
²⁰ συντέλλουσι καὶ ὁ ποιητής, οἶον
 τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πέδιον (Y 156)

⁴⁾ Dies festos ἀνάγκεια vocatos vide ap. Hes. s. v. Poll. I. 37. — Ἀνα-
 κεῖον vocem, quam Rindfl. e B. A. 212, 12 (cf. Moer. l. l. Schol. Luc.
 l. l.) inferre studet, atticistis tribuere non ausim.

⁵⁾ De *τριττινία* voce (alias *τριττία*, cf. fr. 138.) cf. Schol. Ar. Plut. 820.
 Eustath. p. 1676, 37. et fr. *δοδεκίδες* vel *τριττινός*, cf. Suid., ex ipso Pau-
 sania petitum.

57. ¹⁾ Omnia atticistarum esse puto. Fragmentum *νεῶνες* enim, ex A.
 D. petitum praecedat, et Suid. (= B. A. 424, 25) eandem profert doctri-
 nam; ἀπηλιώτης δ' ἀνεμος ἐν τῷ π, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια
 φιλωῶς. καὶ ἢ ἔπηλις ἐστὶ παρὰ Περσεφόνη. Glossas αὐτόδιον, ἔπηλις,
 ἀντήλιος Hes. repetivit. — Saepissime de Ionum φιλωῶσει Aelium D. dis-
 putasse inter omnes constat. cf. *ἀνω*, *ἀνίω*, *ἄμαξα* etc. — De voce *ἀν-*
τήλιος cf. fr. *παρώπια*. — αὐτόδιον eodem modo explicat Eust. 1605, 8.

58. ¹⁾ Eadem B. A. 411, 28. ἀνύειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς (cf. Eust.
 1216, 62), ἀνύειν δὲ τὸ σπεύδειν, δασεῖα δὲ ἢ πρώτη. Doctrina recurrit
 B. A. 14, 17. ἀνύειν δασύνοισιν οἱ Ἀττικοὶ. καὶ δηλον ἐκ τῆς συναλοιγῆς.
καθῆνυσαν γὰρ (cf. Hes. *καθαρύσαι*) Moer. s. v. *ἦνυσα*. et ἀνύσας λέγει.
 — Etymologica tantum ἀνύω cum ἀνω, ἄνωμαι iungere student, cf. Eust.
 p. 802, 26. 453, 51. 1784, 39.

Ἀττιζοὶ δὲ κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν¹⁾. Ἔτερος δὲ ρήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει, ὅτι ὁ λόγος ἄριστοί βραχύνειν τὸ ἅπαν. τὰ γὰρ παρασχηματιζόμενα τοῖς εἰς $\bar{\alpha}\bar{\epsilon}$ οὐδέτερα βραχύνονται, οἷον μέλαν, τάλαν.

60. Eustath. p. 1857, 13. ἐκ δὲ τοῦ μᾶσσειν καὶ ἀπο-⁵
μάγματα καὶ ἀπόμακτρα· τὰ ἀποκαθάρματα¹⁾, καὶ μαγδα-
λιὰ παρὰ τῷ κομικῷ (Eq. 412)²⁾ παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπο-
μαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλῖς ψωμῶς εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς
χεῖρας μετὰ δεῖπνον ἔρριπτον κνσί³⁾. Πανσανίας⁴⁾ δὲ γη-
σιν, ὅτι ἀπομαγδαλιὰ σταῖς, ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ¹⁰
τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι εἶτα τοῖς κνσίν ἔβαλλον, διὸ † κίνα,
φησί, τὸ τοιοῦτον Διοσκουρίδης⁵⁾ προσαγορεύει.

59. ¹⁾ Conv. Suid. B. A. 416, 11., ubi ὁ ποιητής restituendum est. — Recte A. D. disputasse constat. Doctrina rhetoris illius ignoti iteratur ap. Theogn. Dichr. 290, 1 (Herod. Lentz. I. 350, 5. 533, 29. sqq.), ubi Atticos contra regulam grammaticorum ultimam vocis ἅπαν syllabam produxisse conceditur.

60. ¹⁾ Conv. B. A. 431, 31.

²⁾ Vocis forma μαγδαλιὰ recurrit apud Schol. Ar. Eq. 414. (cuius secundam et tertiam explicationem Suid. s. v. ἀπομαγδαλιὰ inverso ordine transtulit).

³⁾ Conv. B. 431, 27., unde Rindfl. p. 2. squ. collegit hanc explicationem A. D. tribuendam esse.

⁴⁾ Pausaniae doctrinam repetit Hes. ἀπομαγδαλιὰς et tertium schol. Ar. Eq. 414. (= Suid.) — Eadem explicatio paullum immutata ap. Poll. VI. 93. — Eustath. p. 432, 34. ἐκ τοῦ μᾶσσειν καὶ τὸ ἐκμαγεῖον γίνεται (cf. Eust. 1857, 12. Suid. s. v.). — καὶ τὸ χειρόμακτρον καὶ ἡ μαγδαλιὰ, ἣτις ἦν ζύμωμά τι, ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἔρριπτον κνσί. Quae doctrina atticistis debetur. Eodem ordine Poll. l. l. de vocabulis ἐκμαγεῖον, χειρόμακτρον, ἀπομαγδαλιὰ agit et vocabulum inusitatum similiter atque Paus. explicat: αἱ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ στασιῶδες, εἰς ὃ ἀποψησόμενοι τοῖς κνσίν αὐτὸ παρέβαλλον, ὅθεν καὶ Λακεδαιμόνιοι κννάδα τὴν ἀπομαγδαλιὰν καλοῦσιν· ἐποδηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος κ 217. Eust. vero ad κ 217 (1655, 37) ad l. l. ex atticistis petatum provocat!! Et. M. 537, 47 ex eodem loco Homericoproficiscitur, et similem in modum explicat.

⁵⁾ Dioscurides fuit sine dubio auctor ille, quem de Lacedaemoniorum republica egisse Ath. IV. 140B testatur. Cum autem ex Poll. l. l. Lacedaemonios κννάδα = ἀπομαγδαλιὰν dixisse discas, eademque iterum doceat Athen. IX. 409D ὡς φησι Πολέμων ἐν τῇ περὶ ὀνομάτων ἀδόξῳ ἐπιστολῇ, Dioscuridem ex Ath. IV. 140F. de variis panum Laco-

61. Eustath. p. 965, 44. κείται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι¹⁾ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, παρ' οἷς οὐ μόνον ἀπεσίμωσε τὸ ὕψωσε καὶ πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε κατὰ Πανσανίαν ἀλλὰ καὶ ἀποσιμῶσαι τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς παρὰ Θουκυδίδη.
- 5 62. Eustath. p. 967, 21. ὁ παρὰ τῷ Πανσανίᾳ διὰ τοῦ χτύχους¹⁾, ὡς ἐκείνός φησι, λιθοξοϊκὸν ἔστι σιδήριον, ἀφ' οὗ ἀποτυχίσαι λίθον τὸ ἀποπελεκῆσαι.
63. Eustath. p. 866, 18. ἀπόψυξις¹⁾ ἢ ἀποπνευμάτωσις, ὡς Πανσανίας δηλοῖ.
- 10 64. Eustath. p. 286, 17. παροιμία — φέρεται τὸ „Ἄργεῖα φορὰ“¹⁾ παρὰ Πανσανίᾳ. ἔσκώπτοντο γάρ, φησιν, Ἄργεῖοι εἰς φιλοδόξους (em. φιλοδίκους Meier) καὶ σνοκοφάντας.
65. Eustath. p. 183, 12. ἔτι ἰστέον, καὶ ὡς ἐν τῷ Πανσανίου λεξικῷ φέρεται ἀργειφόντης¹⁾· ὁ ὄφιοκτόνος. ἄργην
15 γάρ, φησιν, ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσιν. [οὐ μέντοι ἴστορεῖ καὶ πῶς ὄφιοκτόνος ὁ Ἐρμῆς].

nicorum generibus egisse appareat, κινάδα pro miro illo κίνα apud Eust. I. supra laud. mutaverim. Hes. κινάδες· αἱ ἀπομαγαλαί.

61. ¹⁾ De ἀπεσίμωσα eadem Hes. 4. Quae de ἀποσιμῶσαι profert, recurrunt apud Suid. B. A. 434, 22. ἀποσιμῶσαι, τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πνυγὴν προτείνειν γυμνῆν. Φιλίππος. Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς cf. Schol. Thuc. IV. 25. — Marcellin. 52. vocem ἀποσίμωσιν Thucydidi propriam esse contendit. Cum locus sit corruptissimus, ἀπεσίμωσεν restituere non dubito. Et. M. 125, 51 aliena profert.

62. ¹⁾ Conv. Hes. s. v. τύχοι. Ex eodem fonte prodierunt: Hes. ἀποτυχισθεῖς· ἀντὶ τοῦ ἀποτιλθεῖς καὶ τὸ ἀποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων. ἔστι δὲ λιθοξοϊκὸν σιδήριον. B. A. 438, 17. ἀποτυχίσαι· τὸ ἀποπελεκῆσαι. καὶ ἀποτυχισθεῖς· ἀποτιλθεῖς ἢ ἀποπελεκισθεῖς.

63. ¹⁾ Similia Hes. ἀποψέχειν· ἀποπατεῖν, ἀποπνευματίζειν, ἀφοδεύειν. cf. Et. M. 127, 17. Hes. s. v. ἀπεψέχη. Suid. ἀποψέχειν· τὸ ἀποθνήσκειν. ἐν πρώτῃ Θουκ. (I. 134). σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν, ὡς τὸ ἀποψέχειν ἐν [τῷ] κλιβάνῳ λῖνα τὰ ὑγραθέντα.

cf. B. A. 440, 10. Cum τερσαίνειν (= ξηραίνειν) voce coniunctum habes ἀποψέχειν I. I. cf. fr. 76. 305. Suidae doctrina ἀποψέχειν = ξηραίνειν profertur ap. Hes. s. v. ἀπεψέχοντο.

64. ¹⁾ Similia Hes. Diogen. II. 79. Apost. III. 76. Aliud proverbium protulit Suid. ἀργεῖοι φῶρες, quod a nostro distinguendum neque cum Schotto ad Diog. II. 79. corrigendum est, cf. Append. prov. III. 35 (cf. Crusius, Anall. p. 55, Adn. 1.) Suid. Hes. Ἄργεῖους ὄργῃς.

65. ¹⁾ Exilis doctrina si cum doctissima Harpocrationis glossa ἀργῆς

66. Eustath. p. 707, 33. ἀρδάνιον παρὰ Αἰλίῳ Διο-
 νυσίῳ τὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένου τοῦ κεραμείου ἕως τῆς γαστρῶς,
 ἐν ᾧ ἄρδουσι θρέμματα¹). Πανσανίας δὲ φησιν ὅτι ἀρδάνια
 κεράμων γάστραι ἀπὸ τοῦ ἄρδειν τὰ βοσκήματα²). προετίθεντο
 δέ, φησιν, τῶν θυρῶν. εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρδαλος καὶ τὸ ἀρδα- 5
 λῶσαι καὶ ἡ ἀρδαλία ἐκ τοῦ τοιοῦτον γίνεται ῥήματος, οὐκ
 ἔστι σταθερῶς ἐπικρίναι. τέως δὲ κατὰ Πανσανίαν³) Φερε-
 κράτης ποιεῖ τινα ἐκμασσομένον ἀπὸ πυρετοῦ λέγοντα·

comparaes. Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀποδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν, ὅτι
 Λωρεῖς, μάλιστα δ' Ἀργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργῶν λέγουσιν, ὡς Ἀχαιὸς ἐν
 Ἀδράστῳ (fr. 1). Τιμαρχος (Τιμαχίδας Maussacus) δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ
 γλῶτταν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργῶν φησιν, ἀλλὰ γένος τι εἶναι ὄφως
 τοῖς ἀργῶς. κτλ. Quae verba, in epitome initio paullo fusiora, repetita habes
 apud Suid. s. v. Novum quoddam intulit B. A. 442, 29. haec verba in-
 serens: ἄλλοι δὲ φασιν αὐτὸν κακὸν ποιητὴν γεγονέναι (cf. Athen. XIV.
 638C), quae redeunt in Schol. Aesch. II. 99. Hes. s. v. ἀργῶς. Serpentes
 ἀργῶς vocatas esse vid. ap. Suid. Δημοσθένης s. f. et Hes. s. v. ἀργῶν
 ἔπεφρες (quocum cf. Harp. s. v. ἔνιοι δὲ τοῦ δράκοντος εἶναι φασὶ τὸ
 ἀργῶν ἐπίθετον). Freyer p. 275 sqqu. propterea, quod B. A. et Suid. inter
 se concinunt, illorum glossas ad Pausaniam revocat. Nab. Prol. 103. om-
 nes eundem fontem adiisse censet.

66. ¹) Ad Ael. Dion. respicit Hes. s. v. ἀρδαλία.

²) Paus. repetitur apud B. A. 441, 30 (= Suid. Zon. I. 302. Tittm.)
 Hes. Schol. Eur. Alc. 99. Phot. s. v. ἀρδάνιον, unde velim addas, quae
 Eust. inconsiderate omisit, Pausaniae verba: ἐτίθετο δὲ πρὸ τῆς θύρας
 τῶν τετελεντηζόντων τοῖς εἰσιούσιν καὶ ἐξιοῦσιν, ἵνα περιρραίνωνται. cf.
 Poll. VIII. 66.

³) Etiam voces ἀρδαλος, ἀρδαλῶσαι, ἀρδαλία atticistae tribuendae
 sunt cf. Prol. p. 49. Pausaniam haec ex Aristophane Byzantio transscrip-
 sisse constat, cf. Nauck. Ar. Byz. p. 203 et L. Cohn, N. Jahrb. XII. 291.
 sqqu., qui ab eodem Eustathii loco p. 1761, 30. profecti sunt (recte cum
 Cohnio libro περὶ τῶν ὑποπιτενομένων μ. ἔ. τ. π. attributo). συνάπτει δὲ
 τοῦτοις ξενικὸν καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι ἥγον μολῆναι προσφίρων καὶ τὸ
 τὴν μὲν ἀρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπύγγισσον
 καὶ τὸ

Αἰγύπτιος θομίμιον ἡρδαλῶσέ μου. (Philemon fr. 59. Kock).
 cf. Mill. Mél. p. 427. (ex Ar. Byz.) ἀρδαλῶσαι ἐπὶ τοῦ μολῆναι. Et. M.
 436, 41. Erot. p. 56, 9 Klein. Galen. Gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 85.
 Kühn. Phot. Hes. ἡρδαλωμένος (= Lex. Bachm. 252, 5) Hes. s. v. ἀρδα-
 λωμένος. Erotiani locus contra Nauckium (p. 203. n. 27) tuendus est;
 vocem ἀρδαλος enim et adiectivi et substantivi sensu, ut Lobeckio in Pa-
 thol. p. 245. placuit, adhibitam esse discas ex Hes. glossis ἀρδαλος. μό-

τὸν ἰδρωῖτα καὶ τὴν ἀρδαλίαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον

(fr. 33. Kock)

[τὸ μέντοι ἀρδην⁴⁾ ἐπίρρημα οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸ παραγάγοι
τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἀρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἶρειν,
5 ὥσπερ ἐκ τοῦ αἶρειν γίνεται τὸ ἀρδην]. ἔστι γάρ, φασιν,
ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκίσιτιδι (624)

νέκυν ἤδη πρόσπολοι

φέρουσιν ἀρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν.

67. Eustath. p. 600, 46. σχίσματα γάρ τινα οἱ θύσανοι.
10 ὅθεν ἀρειθύσανοι¹⁾ κατὰ Πανσανίαν Ἄρεος θύσανοι οἰονεὶ
ἀποσχίσματα παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεὶ λυομένῳ (fr. 203. Nauck.)

68. Eustath. p. 1178, 54. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ Ὀμη-
ρικῶ ἀρέσασθαι καὶ πέμματά τινα ἱερὰ λέγεσθαι φησιν Αἴ-
λιος Διονύσιος ἀρεστῆρας¹⁾, δι' ὧν ἔστι δηλαδὴ πρὸς τὸ
15 θείον ἀρέσασθαι.

69. Eustath. p. 799, 37. ἀρηνοβοσοκός¹⁾ ὁ προβατοβο-
σοκός κατὰ Πανσανίαν, ἐκ μέρους δηλαδὴ. ἐν δὲ ἀνωνώμφ
ῥητορικῶ λεξικῶ καὶ ἐρενοβοσοκός ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τὸ ε̅.

70. Eustath. p. 403, 5. δῆλον δὲ ὅτι ἀπ' αὐτῶν (sc.
20 Ἀμαζόνων) καὶ παροιμία φέρεται τὸ „ἄριστα χωλὸς οἴφει“.
ἐπήρουν μὲν γάρ, φασιν, Ἀμαζόνες ἀρρέων σκέλος ἢ δεξιᾶν

λωσμα et ἀρδάλους· εἰκαίους. — Pherecratis versus sec. Eust. 1761, 31
(id. est Ar. Byz.) corrigendus est.

⁴⁾ Solam explicationem ἀρδην· φοράδην ad att. referendam puto.
Recurrit ap. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 274. Hes. — Etymologia debetur
Philoxeno cf. Et. Or. p. 20, 21. ed. Sturz.

67. ¹⁾ Conv. Hes. ἀρ[ε]θύσανοι. ἠρίοχοι (ἀποσχίσματα καὶ † ἀποκλαστή-
ματα) et paullo infra s. v. ἀρθύσανοι· † ἀποσχίματα καὶ ἀποβλαστή-
ματα, quae glossae se invicem emendant. θύσανοι ap. Eust. p. 976, 28
(= Phot. Suid. Hes. Schol. Herod. II. p. 454.) explicantur, quae verba for-
tasse ad eundem Atticistam referenda sunt.

68. ¹⁾ Eadem doctrina Eustath. p. 660, 31. Et. M. 138, 54. Paullo im-
mutatis verbis apud Suid. Zonar. I. 238. B. A. 215, 29. In brevissima
contracta apud Hes. B. A. 443, 32. Poll. VI. 76 ἀρεστῆρας in liborum
deis sacrorum numero exhibet, cf. fr. 51. 94.

69. ¹⁾ Bis recurrit Pausaniae doctrina apud Hes. ἀρηνοβοσοκός et ἀρη-
νοβοσοκός, προβατοβοσοκός. Σοφοκλῆς Τυροῖ β' (fr. 594.). γράφεται δὲ καὶ
ἐρενοβοσοκός διὰ τε τοῦ ε̅ καὶ τῶν δύο ρ. Et. M. 377, 22. ἐρηνοβοσοκός,
Phot. ἐρηνοβοσοκός qui eodem modo atque Eust. l. l. a voce ἀρην =
agnus' glossam derivat.

χειρα. Σκυθῶν δὲ προζαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπηρώτοις οὕσι κατὰ Πανσανίαν Ἀντιάνειράν φασί μίαν τῶν Ἀμαζόνων θρασείαν οὔσαν καὶ ἀκόλαστον εἰπεῖν. „ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ“ ὡς ἀρχονμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς¹⁾).

71. Eustath. p. 1935, 2. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ 5 θεῖον ἐγίνοντο καθαροὶ, καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτὰ τινα εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν. ἀριστερεῶν γοῦν φυτὸν κατὰ Πανσανίαν ἐπιτήδειον εἰς καθαρόν.

72. Eustath. p. 302, 27. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Πανσα-
ρίου γέρεται, ὅτι Ἀρκὰς κρυῖ¹⁾ ἐλέγετό τις, ἦτοι Ἀρκαδικὸς 10
πίλος, διὰ τὸ ἔχειν ὡς εἰκὸς τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ, καὶ ὅτι Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλὸν μέσον τι πρίνον καὶ δρυὸς, ὃ ἐνίοις θηλύπρινον καλεῖν, καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ Ἀρκάδας μιμούμενος²⁾ ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωροῦν-
των. μαχμώτατοι γὰρ ὄντες αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἐνίκησαν, 15
πολλοῖς δὲ ἄλλοις αἴτιοι τοῦ νικᾶν ἦσαν, ὅθεν καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας φησὶν αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιδόναι διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη²⁾. ἕτερος δὲ ῥή-
τωρ ἐπιδραμῶν τὰ πολλὰ φησιν· Ἀρκάδας μιμούμενος ἤγονν
ἄλλοις ταλαιπωροῦν. οἱ γὰρ Ἀρκάδες ὑπὲρ ἑτέρων ἠνδραγαθί- 20
ζοντο φησιν. ὃ δὴ καὶ Ἡρακλῆς ἔπασχεν, ἕξ οὗ καὶ παροιμία

70. ¹⁾ Proverbium fere αὐτολεξεῖ repetitum in cod. Coisliniano Diogeniani, cf. Paroemiogr. I. 196, 7, in quibus Leutschius Pausaniae vestigia agnoscit. Diversa neque tamen a consilio aliena profert Apostol. III. 92. (= Zenobius Milleri Mél. p. 370.) Diog. II. 2. Schol. Theocr. IV. 62. — Plane diversa Suid. s. v. ἄριστα (= Macar. II. 40.) = initium proverbii in cod. C. prolati. Proverbium ipsum iam Ath. XIII. 568E exhibet.

71. ¹⁾ Conv. Hes. ἀριστερεῶν. φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαροὺς παραλαμβάνομένων. Rem recte se habere docet Plin. XXVII. 4, 6, ubi optimi codd. „aristereon“ praebent.

72. ¹⁾ conv. Hes. Ἀρκὰς κρυῖ· Ἀρκαδικὸς πίλος· Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (fr. 250. Nauck. cf. Schol. Ar. Av. 1203).

²⁾ conv. Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενοι (= Apostol. III. 73). Similia Zenob. II. 59. (= Hes.) Macar. II. 41. Proverbium quod ex Platonis Pisandro (fr. 99. Kock) affertur, non ad Herculem sed ad Aristophanem reducendum esse Schol. Plat. Apol. 19B luculentissime docet. Mirum quod αὐτός (= Aristophanes) eundem in modum apud Suid. s. v. Ἀρκάδας μιμούμενος. (= Apostol. III. 73) reddit. Simillima praebet Zenob. II. 59. = Hes. Macar. II. 41.

ἐπὶ τῶν ἄλλοις μοχθούτων τὸ ,ἐν τετράδι γεννηθῆναι' κατὰ τὸν Ἡρακλέα δηλαδὴ, ὅς ἐν μηνὸς τετάρτη γεννηθεὶς ἄλλοις ἦθλει³⁾.

73. Eustath. p. 1535, 17. καὶ ἀπαρκίας¹⁾ ἄνεμος, ὡς
 5 ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῶ, καὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ ἄρκιος καὶ
 ἄρκυες²⁾ λῖνα περιτιθέμενα θηρίοις. οὗ τὸ πρωτόθετον ὡς
 ὁ Πανσανίας φησὶν ἀπὸ τῶν ἄρκων. ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο
 Ἀττικῶς αἱ ἄρκυες³⁾ οὐκ ἄδηλον. καὶ φέρεται χοῆσις Εὐπό-
 λιδος τοιαύτη·

10 οὐ δὲ καλώδια ταῦθ' ἄρκυόρει (fr. 313. Kock)
 ὅ ἐστι φύλασσε, ἐπεὶ καὶ ἄρκυωρὸς⁴⁾ ὁ τῶν ἄρκύων φύλαξ.
 ἀφ' οὗ τὸ ἄρκυωρεῖ⁵⁾, ὁμοίως τῷ ἡμερωρεῖν⁶⁾, ὅ ἐστιν
 ἡμεροφυλακεῖν⁷⁾.

73a. Et. Mag. p. 146, 51¹⁾. ἄρνευτήρ· ὁ κυβιστήρ²⁾. ,ὁ
 15 δ' ἄρνευτήρι ἰοικῶς κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος διφρον' (H 742).
 εἰρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἄρνων, οἵτινες εἰώθησαν ἐπὶ κεφαλὴν ἄλ-
 λεσθαι ὡσπερ τὸν ἀέρα κυρίττοντες. [οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ
 Ἀρχιβίου καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς. Μεθόδιος].

³⁾ Alterius rhetoris doctrinam nusquam adhuc indagare potui. Pro-
 verbum autem (ap. Eust. 1353, 5. 1533, 34.) quod vulgo fertur, τετρά-
 δι γέγονας saepius adhibetur, cf. Zenob. II. 7., paullo aliter Phot. =
 Suid., denique Mill. Mél. p. 366. τ. γ. ταύτης μέμνηται Πλάτων ὁ κομι-
 κὸς ἐν Πεισάνδρῳ (fr. 100. Kock). τετράδι γὰρ γεννηθεὶς καὶ πάντων
 ἐπιφανέστατος καὶ ἀνδρειότατος γενόμενος ἐταλαιπώρει, ὅμως ὑπ' Εὐ-
 ρυσθέως ἐπιταττόμενος, quae ad eundem Aristophanem referre nullus
 dubito. — cf. Fragm. lex. rhet. 378.

73. ¹⁾ cf. Hes. cf. Ar. de mundo IV. 13.

²⁾ cf. Hes. ἄρκυες. ἄρκυσι. Suid. s. v. ἄρκυες. B. A. 445, 22.

³⁾ Et. M. 144, 6. 10. Mill. Mél. p. 43. cf. B. A. I. I.

⁴⁾ Harp., cf. Suid. in priore glossae parte.

⁵⁾ Hes. 3. — Et. M. 144, 17.

⁶⁾ cf. Phot. Hes. ἡμερωρίας. ἡμερωρεῖν.

⁷⁾ Quae omnia atticistis tribuenda sunt propter lexicographorum con-
 sensum. Idem lexicon rhet. iterum usurpatur apud Eustath. p. 1156, 17.
 ad quem locum iam noster provocare videtur: ἀλλαχῶ καὶ ἕτερα γέγραπ-
 ται sub finem adiciens, cf. fr. ἀπάρκιος (359).

73a. ¹⁾ Hanc etymologi glossam (cf. Mill. Mél. p. 45.) A. Diouysii esse
 apparet ex subscriptione Codicis Vaticani, quem Milleri Florentino si-
 millimum sed pleniorē esse et verba supra uncis inclusa continere R.
 Reitzensteinius benigne mecum per litteras communicavit.

²⁾ Hanc explicationem solam (cf. Apollon. lex. hom. p. 43, 17. Bekk.)

74. Eustath. p. 1854, 34. οὐκ ἂν δέ τις ἀπισχυρίσαιο μὴ οὐκ εἶναι καὶ τὸν ἀρράβακα ἐθνικὸν, ὅς ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρχηστῆς ἢ βλάσφημος. Πανσανίας δὲ καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ παραδιδὼς γίνεσθαι φησὶν ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν, ὃ ἐστὶν ὀρχεῖσθαι¹⁾.

75. Eustath. p. 913, 57. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει καὶ ὅτι ἀρρενικὸν οὐχὶ ἀρσενικὸν τὸ τῶν γραφῶν παρὰ Ἀττικοῖς φάρμακον¹⁾.

76. Eustath. p. 1533, 58. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος οἴσον¹⁾ φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτὸν, γράφας, ὅτι ἀπὸ οἰσύνου¹⁰ κόφινου ἄρριχοι καλούμενοι, οὗς Ἴωνες μὲν ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς²⁾. Πανσανίας δὲ ἱστορεῖ καὶ ὡς τούτοις τοῖς ἀρρίχοις σταφυλαὶ συνεκομίζοντο, ἐξ ὧν δοκεῖ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀναρριχᾶσθαι³⁾.

ib. p. 1163, 49. τάλαιοι δὲ καλάθισκοι, τάλαιες εἰς τὸ ἀρρεῖν¹⁵ οὗς βαστακτικοί. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄρριχοι παρ' Ἀτ-

atticistae esse puto, cf. Eustath. p. 1083, 54. ἔστι γὰρ ἀρρεντήρ καὶ κνβιστητήρ τὰ αὐτὰ, εἰ καὶ σαφέστερον ὁ κνβιστητήρ. cf. Suid. Hes. — Iam antiquitus, quis fuerit ἀρρεντήρ, incertum fuisse apparet ex Schol. Ven. A. ad M 385 (= Eustath. p. 910, 34).

74. ¹⁾ Petita sunt ex celeberrimo illo loco, ubi Eust. de vocabulis peregrinis disserentem et priores compilantem vides, cf. Prol. p. 30. not. 1. Conv. cum utraque doctrina Hes. et B. A. 446, 26.

75. ¹⁾ Tantum ap. Hes. s. v. ἀρρενικὸν· χρώματος εἶδος γλωσσῶν, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικὸν λέγομεν (cf. Schmidt, ad l. l.). Schwartz p. 33. γραφῶν scribi iubet.

76. ¹⁾ Cf. fr. οἰσύη, οἴσον et ταρσός (fr. 305.), unde apparet etiam ea quae de ταρσοῖ p. 1163, 49 disputantur, atticistarum esse. cf. Prol. p. 30.

²⁾ Repetuntur B. A. 446, 30. Et. M. 149, 29. (Com. III. p. 634. Kock). cf. Et. Gud. p. 80. ἄρριχοι δὲ λέγονται κόφινου σῖνοι (l. οἰσύνου) . . . ἀρσενικῶς. — Pausaniae doctrina iterum apparet ap. Et. M. 99, 22. ἀρριχος λέγεται ὁ κόφινος, ἐν ᾧ κομίζουσι τὰς βότρυς· ἐξ αὐτοῦ ἀρριχῶ καὶ ἀναρριχῶ, quam ex Herodiano sumptam esse etymologus tradit. cf. Prol. p. 74. not. 2. — Similia ap. Suid. = Schol. Ar. Av. 1309. Mocris. s. v. = Harp. cod. k, cf. Bekk. ad p. 34, 14. Hes. B. A. 208, 25.

³⁾ ἀναρριχᾶσθαι cf. Et. M. 99, 14. 26. cf. Schol. Ar. Pac. 70. — Contra atticistae regulam disputat Phryn. ap. B. A. 19, 25 . . . οἱ δὲ δύο ἄρ γραφόντες ἀμαρτάνουσιν. — Atticista conspirat cum Herodiano, cf. Herod. II. 387, 5. 475, 27. ed. Lentz. (cf. eius notam de diversissimis vocis ἀρριχος scripturis), Greg. Cor. ed. Schäf. p. 585., ubi ex Porphyrio ἀναρριχῆσι substantivum adfertur.

τικοῖς. Πανσανίας οὖν φησιν, ὅτι ἄρριχος κόσμιος ἐπιτή-
δειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν.

77. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 22. Bekk. ὅτι τὸ ἄρ-
χέτυπόν¹⁾, φασιν, οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὐδὲ δη-
5 τῶρων οὐδὲ τῶν Μούσαις κατοχῶν εἴρηται, ὡς Διονύσιος ὁ
Ἀλικαρνασσεὺς ἱστορεῖ.

78. Eustath. p. 782, 52. σημειῶσαι δὲ ὅτι παροιμία φέ-
ρεται ἀπὸ τῆς νήσου Σκύρου τὸ „ἀρχὴ Σκυρία“¹⁾ ἐπὶ τῶν
εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων, ἀπὸ Θησέως ληφθεῖσα,
10 ὡς φησι Πανσανίας, ἐπειδὴ ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρ-
χῇ καὶ πειρῶν τὴν γυναικα ἐκείνου κατακρημνισθεῖη, [ὡς καὶ
Λυκόφρων (v. 1324) φησί]. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὀστρακισθῆναι
πρῶτον Ἀθήνησι Θησεία ἱστορεῖ Θεόφραστος (fr. 131. Wimm.)

79. Eustath. p. 1595, 37. καὶ νόμων δὲ ἐπιμελητὰ ἦσαν
15 ἐν Ἀθήναις ἕξ τὸν ἀριθμὸν οἱ καὶ θεσμοθέται κυριεῖοντες,
φασί, τοῦ δικάζειν καὶ χειροτονεῖν. ἐκεῖ δὲ καὶ ἄρχοντες ἕτε-
ροι ἕνδεκα ἐπιμελούμενοι τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ καὶ ἐνήγοντό,
φασιν, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην κλέπται τε καὶ ἀνδραποδισταί.
τῶν δὲ δηθέντων Ἀθήνησιν ἑννέα ἀρχόντων κατὰ Πανσα-
20 νίαν τρεῖς μὲν ἦσαν, ἄρχων, πολέμαρχος, καὶ βασιλεὺς· οἱ δὲ
ἕξ θεσμοθέται¹⁾.

77. ¹⁾ cf. Hes. ἀρχέτυπον. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ πᾶσιν ὁ τύπος. Suid.
ἀρχέτυπος. πρωτότυπον. καὶ ἀρχέτυπος. ὁ τὴν ἀρχὴν διδούς. B. A. 449,
13. — Naber Prol. p. 186 etsi de Dionysio atticista vehementer dubitavit,
tamen Helladii locum non omittendum esse existimavi.

78. ¹⁾ Clariora profert Suid. s. v. ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ
μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων, παρόσον πετρῶδης καὶ λεπρῶ καὶ διὰ τοῦτο
πενιχρῶ ἢ Σκῆρος (= Zenob. I. 32. Hes.) οὐδὲν φέρονσα λόγον ἄξιον.
οἱ δὲ ἀπὸ Θησέως, ὅτι κτλ. = Eust. I. I. sed Lycophronis testimonio
omisso et sub finem addito Θεόφραστος ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς. cf.
Meier Opp. II. 91. Duas igitur explicationes Pausaniae praesto fuisse
et seiunctim adhibitas esse vides, quae sola Eustathii socordia in unam
conflata sunt. Utramque repetitam habes in cod. Pal. I. 1. ap. Crus. in
Philol. nov. ser. I. p. 195. cf. p. 206. Lemma proverbii ap. Mill. Mcl.
p. 371. — Simile fuit proverbium Σκυρία δίκη, quod et ipsum de Thesei
fuit exitio, cf. Hes. s. v. — An ad eandem originem reducenda sint Phot.
Suid. s. v., Poll. VIII. 81. (cf. Meier-Schöm. Att. Proc. ed. Lipsius p. 908.
not. 407.) dubium est.

79. ¹⁾ Pausaniae doctrina, quae contra usum communem pugnat (nisi
ordinem ἀρχόντων turbatum episcopo attribuere mavis), alibi αὐτολεξεῖ non

80. Eustath. p. 787, 8. *ιστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παν-
σανίου φέρεται, ὡς τὴν δορὰν ἀσπάθητόν τινας εἶπον χλαῖ-
ναν¹⁾, ὃ ἐστὶν ἀνύφαντον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς λεοντῆς ἢ κατὰ
τὸν λέοντα παροιμία τὸ „ξυρεῖν λέοντα“ ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις
ἐπιχειρούντων²⁾ καὶ τοῦτο μὲν διὰ τὴν γενναϊότητα τοῦ λέον- 5
τος, ὃν οὐκ ἂν ξυρεῖν τολμήσῃ τις. τὸ μέντοι „πόκους ὄνον“³⁾
ἄλλον τρόπον ἀδύνατόν ἐστιν διὰ τὸ μὴ εἶναι πέπεσθαι τὸν
ὄνον. ὁμοίον δὲ πῶς καὶ τὸ „ἀσκὸν δέριεν“⁴⁾. οὐ γὰρ ἂν ἐξ
ἀσκοῦ ἕτερον δέριμα ἀποσυρῆσεται.*

Cram. Anecd. Par. III. 77, 34 (id est ad K 23, ut Eust.) 10
δέριμα λέοντος· ἐπίθετος χιτῶν, ὡς ὁ Πανσανίας, διὰ τὸ
ὑπεροχικὸν τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

80a. Eustath. p. 1769, 45. *ιστέον δὲ, ὅτι τὸ πρῶτον
οἱ παλαιοὶ, ὡς ἱστορεῖ Πανσανίας, τιμῶντες τὴν εὐρεσίαν τοῦ*

repetitur. Suid. s. v. *ἀρχων* atticistas adisse propter consensum cum B. A. 449, 17. veri haud absimile videtur; certum tamen quicquam affirmare non ausim. — Ea, quae de *ἑνδεκα* iudiciis episcopus explanat, ad Pausaniam referenda esse confido, cum 1) de thesmothetis iam ita ante egerit, ut etiam superiore loco ex Paus. omnia delata esse appareat, 2) eadem doctrina apud Et. M. 338, 34 recurat paullo fusior et voce *ἡγορικὴ* sub finem addita, cf. Heyden. Leipz. Stud. VIII. p. 214. sqqu. cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 1108. B. A. 250, 4. 310, 15., ubi fere eisdem verbis Eustathiana repetita vides. cf. Poll. VIII. 102.

80. 1) Conven. B. A. 453, 18. Hes. s. v. *ἀσπάθητον χλαῖναν*. Simil. Hes. *ἀσπάθητα*. Poll. VII. 36. cum Sophoclis testimonio.

2) Conv. Phot. Suid. *λέοντα ξυρεῖς*. Schol. Plat. Rep. 341.C. cf. Diogen. VI. 24.

3) Dubitanter ad Paus. referre ausim, cf. Nab. ad Phot. *ὄνον πόκαι*. Quod eadem explicatio bis ap. Phot. redit, alteram alteri, quam sibi fluxit, Pausaniae recensionem Naber Prol. p. 45 tribuere studet. (sed cf. Prol. p. 9.) cf. Phot. Suid. *ὄνον πόκαι· ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται πλινθον πλένειν, ἀσκὸν τίλλειν, χίτριαν ποικίλλειν, εἰς κόπρον* (Phot. *κοπρῶνα*) *θυμῶν. † Ἀρίσταρχος δὲ (Ἀριστοφάνης Nab.) διὰ τὸν Κρατῖνον* (fr. 348. Kock) *ἐποθέσθαι ἐν Ἰδου τινὰ σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεζόμενον ἀπεσθλοντα, οἷον ἀποκείροντα, παρόσον οὖν τὰ ἐν Ἰδου ἀνήνυτά εἰσιν, τοῦτο ἐπλάσθη.* cf. Schol. Ar. Ran. 186. Zenob. V. 38. Hes. s. v. (cf. codd. V. B. Zenobii). — Eadem historia ap. Paus. X. 29, 1.

4) cf. Diogen. III. 3. cf. not. 2. ubi *ἀσκὸν τίλλειν* legis, quod nemo audivit. Fortasse *ἀσκὸν* (δέριεν, ὠδὸν) *τίλλειν* scribendum, cf. Diog. I. 3. B. A. 69, 26.

οἶνον ἔφειν ἐφεῦρον καὶ τοὺς ἑαυτῶν κομῆτας κακολογεῖν, ὄθεν καὶ ἐρρέθη τὸ κομφοδεῖν, ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς ἀμπέλαις αἰγά, φησιν, ἄθλον τῆς ὁδοῦ προσέθεντο. τοὺς δὲ ἀγωνισαμένους τραγοδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τράγω δηλο-
 5 νότι τῷ ἄσκῳ, καὶ ἦν τοῦτο ἀσκωλιάζειν¹⁾. τοὺς δὲ ὑστέρους, φησὶ, κριθέντας [ἦγουν τοὺς ἠττηθέντας] ἕτερον ἔδει τράγον ἐπὶ τὴν εἰρημένην χρεῖαν ἐκδεῖραι καὶ τὸν χορηγὸν αὐθις μισθοῦσθαι τοὺς ἐναλλομένους τῷ ἄσκῳ, τοὺς δὲ νικῶντας μηκέτι τοῦτο πράττειν [ἦγουν μὴ ἀναγκάζεσθαι εἰς τὸ ἐνά-
 10 λεσθαι], ἀλλὰ ἡσυχάζειν.

81. Eustath. p. 84, 17. Πανσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκειοῖς λεξικοῖς φασιν, ὅτι Μεγακλείδης (ed. Μετ.) αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἰ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ
 15 καταισχύνωσιν¹⁾. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἰ ἄσται, ἦτοι Ἀττικαὶ, γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπεροήθη καὶ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συνείρεσιν. ἕτεροι²⁾ δὲ τῶν παλαιῶν φασὶ κτλ.)

Quo cum loco coniungas: p. 1456, 44. σημειῶσαι ὡς οὐ
 20 μόνος Ὅμηρος Ἀθηναίαν λέγει τὴν Ἀθηρᾶν ἀλλὰ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν πεζολόγων πολλοὶ Ἀττικοὶ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ'

80a. ¹⁾ Nondum simile quid indagare potui. Ac primum quidem de ascoliasmo cogitanti statim suspicio oriri debuit, ne vehementer errarem, cum omnes glossae cf. e. g. Et. M. 155, 35. (cf. Lorenz, Epich. p. 249) B. A. 452, 18. Hes. Suid. Schol. Ar. Plut. 1129. Plat. Conv. 190D. Luc. IV. p. 146. Jacob. cf. Mill. Mēl. p. 436. Eust. 1646, 26. Poll. IX. 121. omnino cum nostris discrepent, cf. Cohn, Jahrb. XII. 366.

81. ¹⁾ Quos locos coniungendos esse inde apparet, quod eadem doctrina iisdem fere verbis apud Suid. s. v. Ἀθηναίας recurrit. — Verba illa ὅτε δὲ ἤρξαντο κτλ. Rindfl. p. 32 atticistis abiudicat; in contrarium autem disputandum est. Neque enim tum Suidae locus (quem Bergk. Poet. lyr. I⁴. 872 ex antiatticista quodam derivare studet) intellegi possit. Quem cum 1) saepius verbotenus cum atticistis convenire, 2) ad eundem Phercratis locum provocare videas, affirmare non dubito, Suidam primo loco atticistarum scrinia expulasse. cf. Prol. p. 50. Alterius sententiae (Ἀθηναίων = civem Atticam) fontem habes Ar. Byz. fr. Par. § 1. cf. Nauck. p. 79. 213. cf. Prol. l. 1.

²⁾ ἕτεροι τῶν παλαιῶν = Steph. Byz., ut Cohn, Jahrb. XII. p. 294, probavit.

Ἀριστοκράτους (immo Ἀνδροτίωνος § 72). „οἱ σύμμαχοι ἀρι-
στεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ (Eust. Ἀθηναῖ) [ἀνέθεσαν]“. καὶ Πλάτων
Εὐθυδῆμῳ (302D.) „ἔρκειος Ζεὺς καὶ γράτριος καὶ Ἀθηναία
φρατρία“. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς ἐπειδὴν ἤρξαντο Ἀθη-
ναῖα γυναικες λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ Ἀττικῶν, ὡς Φερε- 5
κράτης (fr. 34. Kock)

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς ξυμμάχοις,
τότε ἤρξαντο ἐκείνη λέγεσθαι τρισυλλάβως Ἀθηναῖ. περὶ δὲ τού-
του εἴρηται καὶ ἐν τῇ ᾧ τῆς Ἰλιάδος (i. e. 84, 17).

82. Eustath. p. 1573, 66. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς πα- 10
λαιούς οὐ μόνον ἕτερον καὶ ἕτερα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ θῆτα
θάτερον¹⁾ καὶ θάτερα λέγεται τὸ τῶν οὐδετέρων πληθυντι-
κὸν ἐνικόν. Χρῦσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκύ-
ρων ἐσχάτως βαρβαρίζει, ὡς φησι Πανσανίας· τὸ γὰρ ἄρσε- 15
ρικὸν κατὰ τὴν ὀρθὴν ἄτερος λέγεται κραθὲν ἀπὸ τοῦ ὄ ἕτε-
ρος. — ἔστι δὲ καὶ θατέρου γενικὴ ἐνική. καὶ θατέρω δοτικὴ
τῶν ἐνικῶν οὐ θατέροις. σολοικισμὸς γὰρ τοῦτο κατὰ Πανσα-
νίαν. ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς οὐ κινᾶται, τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συ-
ναλείφεται ἢ ἕτερα καὶ θητέρα οὔτε δὲ κατὰ γενικὴν οὔτε
κατὰ αἰτιατικὴν κινᾶται. 20

83. Eustath. p. 1157, 33. ὁ ἀὐλὼν¹⁾ ἐπιμήκης αὐτὸς καὶ
παραμήκης ποταμός. ὄθεν καὶ δίαυλος²⁾ καὶ ἀὐλός³⁾ κατὰ
Πανσανίαν τὸ στάδιον. Αἰσχύλος δὲ φησὶν καὶ τὴν τάφρον
ἀὐλωτοὺς⁴⁾ διὰ τὸ κώδωνάς, φησι, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς

82. ¹⁾ Convenit Phot. s. v. θάτερος. Eadem doctrina apud Gramm. post
Ammonium Valckenaarii p. 195., qui Chrysippi verba Menandro tribuit.
Anecd. Bachm. I. 254, 8. — Alteram doctrinam, et ipsam ab Eust. l. l. pro-
latam, consulto omisi, quod e Dorica dialecto formam pronominis deri-
vare studet, cf. Eustath. 1385, 50. 1573, 35. Et. M. 443, 35 cum Gaisfordi
notis. Et. Gud. 255, 12. Or. 74, 15. Mill. Mél. p. 155.

83. ¹⁾ Ut Eustathii mos fuit, non unam glossam ex attic. lexicis deliba-
vit, sed plures, quas coniunctas vidit, una in sua deportavit; ideo eum
de ἀλῶν, ἀλός, ἀλωτός vocibus Pausaniam adisse et locum Aeschyleum
inde transtulisse confido.

²⁾ Eust. et l. l. et p. 1107, 63. 1483, 53. δίαυλος = ἀλός esse di-
cit, sed ceteri lexicographi obloquuntur, cf. Suid. s. v. Et. M. 176, 26.
743, 17.

³⁾ Et. M. l. l.

⁴⁾ Hes. s. v.

ἐμφυσῶντες οἱ ἴπποι ὡς θωνὴν σάλπιγγος προίεντο⁵⁾· γράφει
οὖν οὕτως

ὡς εἶχε πόλους τέτταρας ζυγηφόρους

γμοῖσιν ἀλωτοῖσιν ἐστομομέναις (fr. 326. Nauck.)

5 84. Eustath. p. 1350, 34. ὅτι δὲ τὰ ἔντεα δοκεῖ διασεί-
ρειν τὴν ἄρχουσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ καὶ ὁ ἀθέν-
της, οὐχ ὁ δεσπότης, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτο-
έντης καὶ ἀτοχειρία φρονεῖς, ὁ καὶ ἀτοφόντης¹⁾.

85. Eustath. p. 1332, 12¹⁾. Πανσανίας δὲ φησὶν ὅτι ἀ-
10 τοχόωνος²⁾ ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἄλλην μηδεμίαν προσει-
ληφὼς ἐπισκενῆν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ἢ αὐτὸς ἀνωμο-
μία σύγκειται. ἢ δὲ γε ἀυτόχθων ἐστία³⁾ ἢ τοῦ Χείρωνος
ἄλλοίαν ἔχει τὴν σύνθεσιν· δηλοῖ γὰρ τὴν αὐτοφνῆ καὶ σπη-
λαιώδη, ἢν ἕτερός τις ἀυτόροφον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐλθὼν ἀ-
15 τόματος ἀδελφὸς εἰς δαῖτα ὁμοιότητα ἔχει ἄλλως πρὸς τὸν
ἐφεξῆς που ῥηθησόμενον ἀθέντην, ὃ ἐστὶν ἀτοφόντην⁴⁾.
οἱ αὐτερέται⁵⁾ δὲ ἄλλο τι δηλοῦσιν, ὅτι δηλαδὴ οἱ αὐτοῖ

⁵⁾ Hes. s. v. conv.

84. ¹⁾ Conv. B. A. 463, 4, unde Meier Op. II. p. 69 recte effecit verba οὐχ ὁ δεσπότης post Dionysii nomen collocanda esse. Brevius ἀθέντης ὁ αὐτόχειρ dicitur Eust. 82, 41. 641, 48. 882, 61. 945, 12 et 524, 17, unde ex παλαιοῖς ἵπομνήμασιν hanc doctrinam ab Heracleone grammatico (a Didymo ipso adhibito) petitam esse discimus. Cf. Hes. s. v. ἀθέντης, ἀτοέντης. Et. M. 169, 2. Gud. 92, 51. 550, 51. Schol. Apoll. Rhod. II. 754. Schol. Thuc. III. 58. Eandem doctrinam atque atticistae apud Phryn. Lob. p. 120. Similem doctrinam profert Harp. locis quibusdam Lysianis exornatam, unde sua Suidas petivit, sed paullo auctiora et Isocratis exemplo illustrata. Sub finem eandem etymologiam ineptam ἀπὸ τῶν ἐντῶν profert atque Et. M. Gud. Cui alteram non meliorem substituit Phryn. in B. A. 15, 9, cum ab εἶναι infinitivo ἀθέντης vocem derivare conetur.

85. ¹⁾ Quas voces omnes ex Pausania fluxisse iam inde apparet, quod de ἀθέντης voce eadem profert atque Ael. Dion. fr. 84. Non igitur Meiero assentiemur, qui ἀτοχόωνος tantum ab Pausania explicatum esse statuit. Voces tali modo coniunctas episcopus excerpssisse saepissime videre licet. An Rindfl. p. 51. iure contenderit, eas omnes sub lemmate αὐτὸς a Pausania adlatas esse, dubium est.

²⁾ Similia Hes.

³⁾ cf. Hes. et Et. M. 174, 41.

⁴⁾ cf. fr. 84.

⁵⁾ Conv. Suid. B. A. 464, 23. cf. Hes.

ἐρέται εἶδῖν καὶ ὁπλίται. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωον τὸ αὐτοκάβδαλον⁶⁾ καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον⁷⁾ ἔκ-
πωμα καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος εἰργασται.

86. Eustath. p. 1039, 36¹⁾. ἄφλαστον²⁾ δέ, φασιν, οὐχὶ
τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρονσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυ- 5
μον, ὡς φησι Πανσαρίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς
ἕψος ἐκ κανόνων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήχοιτος δι' αὐτῶν
πλατέος κανονίου, ὑψηροῦσμένου τούτῳ στυλίσκον, ὅπισθεν
τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννεται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρα-
ρίου ταινία³⁾ εἰς παράσημον δηλαδὴ τῆς νηός. [καὶ τοιοῦτον 10
μὲν τὸ ἄφλαστον ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τῶν μὴ ἁεθίως φλασ-
θα ἤγγον θλάσθαι κατὰ διάλεκτον Ἀττικὴν, ὡς δηλοῦται καὶ
παρὰ τῷ κομικῷ]. Ἀκροστόλιον⁴⁾ δέ, φασί, τὸ ἀπὸ τῆς πτυ-
χῆς ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρόραν, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φη-
σιν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον ἔστιν ἄκρος 15
στόλος. στόλος δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξύλον
πλατύ. πτυχὴ δέ ἐστιν ὅπου οἱ τε ὀφθαλμοὶ ζωογραφοῦνται
καὶ τὸ τῆς νεῶς ὄνομα ἐπιγράφεται. ἕτεροι δὲ καὶ τὸ στε-
νὸν καὶ εἰς ὄξυ λῆγον στόλον φασίν.

87. Eustath. p. 396, 1¹⁾. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸν μὲν μέ- 20
γιστον τέττιγα ἀχέταν²⁾ καλοῦσιν οἱ παλαιοὶ κατὰ Πανσα-

⁶⁾ cf. 884, 26 et Prol. Cap. III. cf. B. A. 464, 27. Et. M. 174, 64.
Eupol. fr. 200 Kock.

⁷⁾ Hes. cf. Soph. Philoctet. 35.

86. ¹⁾ Tota doctrina recurrit in schol. Ven. B. O, 717, sed auctorum no-
minibus omissis. Ideo etiam ἀκροστόλιον, στόλος, πτυχὴ glossae eidem
fonti, i. e. Pausaniae, attribuendae sunt.

²⁾ ἄφλαστον cf. Suid. Hes. 4171, 19. B. A. Lex. Herod. (II. p. 403,
30 Stein.), unde discimus Apollodori doctrinam a Pausania reiectam esse.
Apollodori doctrina redit ap. Et. M. 177, 41., ubi etymologia, quam dam-
navi, recurrit. (cf. Apollon. lex. nom. 49, 6. Bekk. Schol. Ven. A. ad l. I.
Tzetz. ad Lycophr. 26).

³⁾ Verba Eustathii recte se habere videntur; ταινία retinendum
(non τὰ ἡνία, ut Meier ex Schol. Ven. B. efficere studuit), cf. Poll. I. 90.

⁴⁾ cf. Suid. Schol. Apollon. Rhod. I. 1089. et Prol. p. 62. sq., et de
vocibus στόλος, πτυχὴ cf. Poll. I. 86.

87. ¹⁾ Quos locos ideo contexui, ut utrumque atticistam saepe eadem
de eadem voce protulisse cognoscatur cf. Prol. p. 4.

²⁾ Hes. s. v. ἀχέτης, ἀχέτας. Doctrina fuit Aristophanis Byz. (cf.
Mill. Mél. p. 431), qui sua ex ipso hausit Aristotele Hist. Anim. V. 30

νίαν, κερκώπην³⁾ δὲ τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ
καλαμαῖον⁴⁾, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τιτιγόνιον⁵⁾, ἕως παρὰ
τὸ τιτίξειν, περὶ οὗ προδεδήλωται. Quo cum loco contexen-
dus ib. p. 229, 15. σημειώσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τιτίξειν τίτις⁶⁾
κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν φησι
μικρὸν ὀρνίθιον οὕτω καλεῖται. ἕτερος δὲ τις φησι (i. e. Pau-
san.) ὅτι κατὰ μίμησιν ἦτοι ὀνοματοποιίαν, ὅθεν ἕως καὶ τι-
τιγόνιον ζούφιον παρὰ τῷ αὐτῷ ὅμοιον τέττιγι. cf. p. 1481,
51. ὅτι δὲ χαιρουσιν οἱ Δωριεῖς τῇ τοῦ ἦ εἰς ᾧ μεταποιήσει
10 δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Αἰ-
λίου Διονυσίου, ὃς ἀχέτην⁷⁾ ἐτίθησι τὸν ἡχητικὸν τέττιγα
καὶ κάλην⁸⁾ τὴν κήλην καὶ καλήτην φησίν, οὐχὶ κηλήτην.
88. Eustath. p. 1698, 30. σημειώσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ
ἀσφοδελὸς ὀξυτόνως κατὰ τινὰς περιεκτικῶς ἐρρέθη, οὕτω
15 καὶ ἀχρὸς κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον ὁ ἀχρροβολῶν¹⁾. ἕτε-
ρος δὲ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν·

Ἐκάβην ὀτοτύζουσαν καὶ καιόμενον τὸν ἀχρὸν.

(cf. IV. 7. et Ael. Hist. An. X. 44) καλοῦσι δὲ τινες τοὺς μὲν μεγάλους
καὶ ἄδοντας ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια.

³⁾ cf. Athen. IV. 133 B. ἔστι δὲ ἡ κερκώπη ζῶον ὅμοιον τέττιγι καὶ
τιγονίῳ (sic! — Eust. p. 1282, 40, qui locum exscribit, τριγονίῳ prae-
bet, unde corruptelam veterem Athenaeo subesse suspicor, quae τιτιγονίῳ voce
sanatur). Pausaniae doctriua redit ap. Hes. κερκώπη· μικρὸν τεττίγιον,
τὸ καλαμαῖον καλούμενον. τρία εἶναι γὰρ γένη τεττίγων φασίν. οἱ δὲ
τέττιξ θήλεια μὴ φανοῦσα, cf. Schol. Ar. Av. 1095. Iterum Pausaniam
habes ap. Phot. s. v.

⁴⁾ vid. lex. rhet. καλαμαῖαν (fr. 401.) cf. Hes. s. v. κερκώπη· καλαμῖς.

⁵⁾ Veterrima iam fuit corruptela τιγόνιον, cf. Prol. p. 34. Atque
vocem τιγόνιον iam habes ap. Phot. Hes. post τιγγάβαρι illatam. — Phot.
Et. M. 760, 47 et τιτιγόνιον· ὅμοιον τέττιγι. Ἐπίλεκτος Κοραλίσωφ (fr. 4
Kock) ex Pausania petitum cf. Nab. l. l.

⁶⁾ cf. Phot.

⁷⁾ cf. Phryn. ap. B. A. 47, 20.

⁸⁾ cf. Hes. ἡχέτης, ἡχηταί.

88. ¹⁾ Cum Aelii Dion. doctrina concinit Herod. II. 860, 18. Lentz.
τὸ ἀχρὸς ὁ ἀχρὸν παρὰ Ἀττικοῖς ὀξύνεται ὡς περιεκτικόν. cf. I. 200,
12. Similia B. A. 7, 21 ἀχρὸς, ὡς πονηρὸς λυπηρὸς. σημαίνει δὲ
τὸν ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν ἀχρῶνα καλούμενον. Ἀττικὸν δὲ ἴαν ὁ ἀχρὸς·
καὶ ἡ παροιμία ὄνος (B. ὄνος, Mein. Men. 428 correxit) εἰς ἀχρὸν. εὐ-
ρηται δὲ καὶ προπαροξυσμῶν ὡς ἄλντος. Proverbium iteratur ap. Diog.
VI. 91. G. C. M. IV. 61. Singularia ap. Schol. Ar. Vesp. 1310. παρὰ

89. Eustath. p. 574, 28. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τροχοῦ ἢ ἀψίς¹⁾ δῆλον. φησὶ γοῦν καὶ Πανσανίας, ὅτι ἀψίς· ξύλινος κέκλος τροχοῦ, τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν ἐπίσωτρον²⁾. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὄλον κέκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀψίδα ἴτυν.

B.

90. Eustath. p. 1404¹⁾ de βάλλειν verbo eiusque compositis disputans haec inserit: καὶ βαλβίδες²⁾ οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἐφέσεως (1. ἀφέσεως) δρομέων γραμμαὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιοῦτοις ἐγκοπαί, φησι, καὶ ἔξοχα, δι' ὧν κατίαςιν εἰς αὐτά, αἶς βαλβίσιν ὁμοίον

τὴν παροιμίαν ὄνος εἰς ἀχρῶνα ἀπέδρα. ὁ δὲ ἀχρὸς παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῇ γένει (fr. 299. Kock) ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος (fr. 6. Kock). — Χρῆσιν supra laudatam comici esse perspicuum est. Apud Kockium desideratur. Hes. ἀχρὸς praebet.

89. ¹⁾ Conv. B. A. 475, 27. Simila Hes. s. v. cf. Suid. et Et. M. 183, 33. Rindfl. ἀψίς scribit, iniuria, cum Eust. ἀψίς praebet et schol. Ven. B. ad l. 1. (E 487) doceat: ἀψίδες ψιλωτέον. Herodianum aliter sensisse saepissime videmus, cf. indicem Lentzii.

²⁾ cf. Eustath. 1313, 27. ἐπίσωτρα δὲ ὅτι τε οἱ κωνθολ τῶν τροχῶν et 1214, 7. 589, 10. Coniuncta vocabula profert Poll. X. 53. Simillime explicat Schol. Hom. E. 725. Et. Gud. 623, 49. ἐπίσωτρα τὰ κέκλω τῶν τοῦ ἄρματος σιδήρια. Anecd. Bachm. I. 232, 6. Suid. Hes. Et. M. 364, 32. καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ ἐπίσωτρα τὰ ἐπιχειμενα τοῖς τροχοῖς σιδήρια, ἐπὶ τὴν γῆν οοοῦμενα. Ex ultimis iam etymologiam agnosco, quae vocem a σῶ verbo derivans recurrit ap. Eust. 598, 34. Et. Gud. l. 1. Et. Orion. 51, 12. 59, 24.

90. ¹⁾ Subsequitur fragmentum Aristophanis Byzantii de πρωτόβολος et γνώμων vocibus agens cf. Nauck. p. 99. sqq.

²⁾ cf. Hes. βαλβίς· ἀφετηρία. καὶ ἡ ἀφesis τῶν ἵππων καὶ ἡ θέρη τοῦ ἵππου. ἔνιοι δὲ ζαμπτήρα. καὶ παρὰ Ἰπποκράτει τὸ ἔχον ἐκατέρωθεν ἐπαναστάσεις. ἔστι δὲ καὶ βαθμὸς καὶ ἔρεισμα (cf. Erot. p. 13, 12. Klein. Galen. gloss. Hippocr. vol. XIX. p. 87. Kühn). Similia habes Et. M. βαλβίσιν· ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ἐπὶ ὄσπληγγος γενομένη γραμμὴ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας βαλβίς καλεῖται καὶ ὁ τῆς ἀφετηρίας τόπος. ἔνιοι ζαμπτήρα. ἐκ τοῦ ἕητοριζοῦ λεξίζου. Qua cum glossa concinit Harp. Antiphontis testimonio addito. Moer. s. v. βαλβίδες. Tertia explicatio ap. Schol. Ar. Eq. 1159. Prima scholii explicatio plane cum A. D. concinit. Suid. scholion repetit. cf. Anecd. Bachm. I. 178, 17. Altera explicatio a nostra plane diversa est ap. Et. M. 186, 14. (= Et. Gud. 102, 37), quae ap. B. A. 220, 31. repetitur. Schol. Ar. l. 1. altero loco recurrit, cf. Lycophr. 13.

τι κατὰ ἔννοιαν καὶ ὁ βατῆρ³⁾ ὃς ἦν ἀρχή, φησι, τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. ὅθεν καὶ παροιμία·

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου⁴⁾

ὡς οἶον εἰπεῖν τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον.

- 5 91. Eustath. p. 1425, 39¹⁾. ἰστίον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ δηληκὸν οὐ μόνον βασιλεία ὡς ἱερὺς ἰέρεια ἀλλὰ καὶ βασιλίσσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς. βασιλιγγαν²⁾ δέ, φησι, Μέγαροδος (fr. 907. Kock) λέγει. ἐλέγοτο δὲ ὑποδήματά τινα βασιλίδες³⁾ καὶ τι μύρον εἶδος ἑπταβασιλείων⁴⁾
 10 καὶ βασιλίνδα⁵⁾, παιδιά τις βασιλέας τινὰς ἀποδεικνύουσα καὶ βασιλειᾶν⁶⁾ καὶ διαβασιλίζεσθαι⁷⁾ τὸ βασιλείας ἀντιποιεῖσθαι. ἦν δέ, φησι, καὶ βασιλεὺς ἀρχὴ τις Ἀθήνησι καὶ ἡ ἐκείνου βασιλῆς⁸⁾ καὶ βασιλείος ἐκεῖ στοᾶ⁹⁾, πλησίον τῆς τοῦ ἔλευθερίου Διὸς στοᾶς.

³⁾ cf. B. A. 224, 12. unde Selcuco explicationem deberi apertum est (= Hesych.). Utraque glossa non ex Aelio ipso fluxit, sed ex eodem fonte atque illius glossa petita est, cf. Poll. II. 200.

⁴⁾ Proverbium cum glossa *βατήρ* coniunctum habes in Et. M. 192, 4 *βατήρ· ἡ ἀρχὴ τῶν τοῦ πεντάθλου σκαμμάτων*.

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου
 φησί τις, οἶον τὸ ἐπικαιρότατον καὶ τὸ πρῶτον. ῥητορικὴ δὲ ἐστὶν ἡ λέξις (cod. ῥηματικῆ. corr. Heyden. p. 206), idem Suid. Zon. p. 371. cf. Kock. Com. III. p. 755. — Proverbium solum paullo immutatum ap. Poll. I. I. cf. Suid. s. v. Diogen. III. 33.

91. ¹⁾ Quae omnia atticistis deberi ex voce *διαβασιλίζεσθαι* efficio, cuius explicatio saepius eadem redit cf. not. 7.

²⁾ Contra disputat Phryn. Lob. p. 225. et Phryn. ap. B. A. 84, 26. Falso, cum ad Menandri testimonium ipse alia optima notae afferat, Alcaci (fr. 6. Kock) et Aristotelis (Fragm. ed. V. Rose p. 137). Cum Phrynicho facit Moeris p. 192, 27. Bekk. *βασιλίσσα* (= regina) ap. Athen. XIII. 586 C ex Philemonis Babylonio (fr. 16. Kock) cf. ib. 595 C. — Eustath. p. 1514, 33.

³⁾ cf. Hes. Poll. VII. 85.

⁴⁾ An vox recte se habeat, dubium est. Hes. *βασιλείον* praebet.

⁵⁾ cf. Hes. Poll. IX. 110, Cohn, Jahrb. XII. 370.

⁶⁾ cf. Hes. *βασιλειῶντα*.

⁷⁾ conv. Suid. Et. M. 266, 14. B. A. 241, 24.

⁸⁾ Huc referenda puto Et. M. 189, 7. *βασιλῆς· ἡ τοῦ βασιλέως γυνή* ὡς καὶ *βαλανῆς ἡ τοῦ βαλανέως ῥητορικῆ*. cf. Suid. Lex. Bachm. 179, 5. cf. Heyden. p. 255.

⁹⁾ Quae recte se habere cognosces ex Harp. s. v. Confusa ap. B.

92. Eustath. p. 1721, 26¹). ἰστέον δὲ ὅτι μάλιστα τὸ βῆ γωνῆς σημαντικὸν, καὶ φέρεται παρὰ Αἰλίου Διονυσίου καὶ χοῦσις Κρατίου τοιαύτη. (e Dionysalexandro fr. 43. Kock)²).

ὁ δ' ἡλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει

Quibuscum contexenda sunt p. 768, 13. καὶ ὅτι παρα- 5
βλὼν μὲν ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ἰστέον, βλὼν μὲντοι τὸ μονοσύλλαβον συνέσταται. ὅπερ ἐστὶν ὁ τῆς κλειψύδρας ἤχος μιμητικῶς, κατὰ τοὺς παλαιούς, ὥσπερ, φασί, καὶ κέξ ἐπὶ τῆς ψήφου κατὰ μίμησιν καὶ αὐτό. καὶ οἱ αὐτοὶ φασιν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ βῆ, οὐ μὲν βὰ μίμησιν προβά- 10
του γωνῆς. Κρατίου· ὁ δ' ἡλίθιος κτλ.

93. Eustath. p. 880, 30. ἡ δὲ κοζώνη¹) καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ βουνός²) δὲ, ὅπερ Ἡρόδοτος (IV. 199) μὲν Λιβύων λέξις εἶναι φησιν. Αἰλίος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλίμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦ- 15
σιν. Ἔτεροι δὲ³), ὅτι βουνὸν Φιλίμων ἐν Νόθφ (fr. 49. Kock) ὡς σύνηθες τίθησιν, ἄλλοτε δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει.

94. Eustath. p. 1165, 4. ἰστέον δὲ πολυμαθείας χάριν καὶ ὅτι βοῦς¹) παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο καὶ τι πέμματος

A. p. 222, 29. Hes. Una fuit στοὰ βασιλείας cf. Paus. I. 3, 1. 14, 6. Meier et Schöm. Att. Proc. p. 62. n. 59.

92. ¹) Ex altero igitur loco Eustathium ex more collegisse, quae ad propositum quadrent, intellegitur, cf. not. ad. fr. 337.

²) Conv. Suid. Et. M. p. 196, 7, cuius cod. Flor. sub finem ῥητορικὴ δὲ ἐστὶν ἡ λέξις adicit. Alia ap. Hes. s. v. βηβῆν. B. A. 86, 3. — βῆ (ut quidem Suid. Et. M. I. I. praebent) circumflectendum esse contendit Eust. p. 592, 18. Et. M. 78, 40.

93. ¹) Conv. Hes.

²) Herodoti testimonium ex atticis depromptum esse locus celeberrimus de vocibus peregrinis Eust. p. 1854, 21. docet, cf. Prol. p. 30.

³) Eadem docet Phryn. Lob. 355. sed ordine inverso. — Herodian. π. μον. λέξ. (II. 940, 4. Lentz.) βουνός vocabulum iam ut omnibus notum et usitatum in exemplum vocat.

94. Tota Pausaniae doctrina repetita ap. Suid. s. v. ἀνάστατοι, cf. Prol. p. 8. 63.

¹) βοῦς vel βοῦς ἑβδομος repetita ap. Hes. s. v. βοῦς, ἑβδομος βοῦς, βοῦς ζ' (ubi antiquissimum fontem Clitodemi Ἀτθίδα habes, cuius doctrina per tot discrimina usque ad Hes. pervenit). Suid. s. v. βοῦς ἑβδομος gl. 2. testimoniis ex Euthyctis Atalanta (fr. 2.) Euripidis Erechtheo (fr. 352. Nauck.) Achaei Iride (fr. 23. Nauck.) petitis ornata est, cf. Suid. s. v. ἀνάστατοι, Phot. s. v. σελήνη.

εἶδος, ἀφ' οὗ παροιμία τὸ „βοῦς ἑβδομος“²⁾ ἔχουσα λόγον τοιούτου· σελῆραι³⁾ πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερεῖ, ἐπὶ δὲ ἕξ σελήραις τοιαύταις βοῦν, φασιν, ἑβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφροῦς (l. πρωτοφραῶς) σελήρης. ἔθνον⁵⁾ μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποσάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἕξ ἔθνον αὐτὸν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἑβδομος βοῦς· ὁ δὲ ταῦτα ἱστορήσας Πανσανίης λέγει καὶ ὅτι αἱ ἠθρεῖσαι σελήραι [τὰ πέμματα] καὶ πέλανοι⁴⁾ ἐλέγοντο καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀνάστατοι⁵⁾ πλαζοῦντες καὶ οἱ χαρίσιοι⁶⁾ καὶ οἱ ἀμφιφῶντες⁷⁾ καὶ φροῖς⁸⁾ δέ, φασι, πέμματα μετὰ σπλάγγων ἐσθιόμενα. (Meier θνόμενα).

94a. Eustath. p. 962, 17. ἐπιτυχῆς δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ἔρημηῦσιν ὁ μεταλιβὼν τὸν βουγάιον εἰς βόσκημα ἀνάσθη-
15 τος¹⁾). ὅτι δὲ καὶ εἰς ἀνασθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς,

²⁾ Proverbiūm βοῦς ἑβδομος· ἐπὶ τῶν ἀνασθητίων. quod ex alia Pansaniae glossa Eustath. ex more hinc loco innexuit, ap. Suid. gl. 1. Diongen. III. 50. Mac. II. 89. Mill. Mél. p. 357. (cf. not. 8.)

³⁾ conv. Phot. s. v. σελήρας, σελήρη. Steph. Byz. s. v. Hes. s. v. σελήρας, ἐπισέληρα, Suid. s. v. σελήραι.

⁴⁾ cf. Harp., qui Didymum (p. 40. Schmidt) auctorem laudat: ἄδρυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἕξ οὗ ποιοῦνται πέμματα. (cf. Prol. p. 63.) Quae doctrina redit ap. Phot. Suid. (in utraque glossa Dionysius Thrax laudatus, quod corruptum est. Comici testimonium subesse suspicor.) Tim. lex. Plat. s. v. Eustath. p. 1601, 4. Vocem 1) placentam 2) spumam 3) μισθὸν τῷ μάντει διδόμενον significasse testantur Phot. Suid. Prima et altera explicatio ap. Anecd. Bachm. I. 335, 20 ubi ὁπῶδες pro ποῶδες restituo. Tertia vis vocabuli ap. Hes. s. v. πεδανός, cf. Nab. Prol. 66. 126.

⁵⁾ ἀνάστατοι cf. Suid. Hes.

⁶⁾ cf. Athen. XIV. 646. B. Suid. s. v. ἀνάστατοι, χαρίσιοι (ubique testimonio ex Daetalensibus Aristophanea ornat, cf. fr. 202. Koek) Hes.

⁷⁾ cf. fr. 51.

⁸⁾ cf. Eustath. p. 1753, 3. Phot. Suid. Anecd. Bachm. I p. 405, 21. Moer. p. 212, 1. Bekk. Hes. Graesse, Numism. p. 24. Boeckh. C. I. G. I. p. 145. sqqu. De forma vocis vide Herodian. Lentz. I. 400, 25. II. 40, 26. 313, 17. — Ex Hes. s. v. corruptum illud σμῆγμα ap. Mill. Mél. p. 357. in φῆγμα correxerim, non πέμμα, ut Miller ex Macar. II. 89 efficere studuit.

94a. ¹⁾ cf. fr. 98.

²⁾ nusquam iteratur.

δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρου (fr. 1002. Kock) βοῖδης²⁾· ὁ ἔστι πρῶτος, εὐήθης, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀμνοζῶν, ὁ ἔστι νοῶν ὡς ἀμνός κατὰ τὸν κωμικόν. παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῖς, καὶ ὡσπερ ἐπὶ βουγλώσσω, ἐν τῷ „βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρεις“³⁾, οὕτω κατὰ Πανσανίαν, καὶ ἐπὶ ἀχρηστίας ἐν τῷ „βοῦς ἐν 5 ἀυλείῳ κάθεται“⁴⁾.

95. Eustath. p. 1395, 48. ὀβρίκαλα παρὰ Αἰσχόλου λεόντιον σκυμνία [τὰ δηλαδὴ καὶ ὄβριμα καὶ καλά]. ἔτεροι δέ¹⁾ φασιν, ὅτι τε ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα λεόντων καὶ λόκων σκυμνία, καὶ ὅτι βρίζελοι διὰ διχρόνου τὰ μορμολύχεια.¹⁰ Πανσανίας²⁾ μέντοι περὶ τούτου φησὶν, ὅτι βρίζελα (l. βρίζελοι) προσωπεῖα βροτῶ ἴκελα, ἢ βριξίν³⁾ ἴκελα. οὕτω δέ, φησιν, ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. ὁ δ' αὐτὸς καὶ βριμοῦσθαι λέγει τὸ μετὰ τινος ἀπειλῆς ἐκγοβεῖν. καὶ Αἴλλιος δὲ Διο-
νύσιος βριμοῦταί φησιν ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖ⁴⁾.¹⁵

96. Eustath. p. 919, 35. καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμον καὶ ἐπὶ πυρός, ἐφ' ὧν καὶ τὸ βρέμειν¹⁾. Πανσανίας

²⁾ Cum Pausaniae fragmentum omni explicatione destitutum sit, vix habemus, cui veterum sententiae nostra adnectamus. Duae enim opiniones praeferuntur: ap. Zenob. I, 51., qui docet παροιμία· ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παροησιάζεσθαι· ἦτοι διὰ τὸ ἄφρων τοῦ ζῶον, ἢ διὰ τὸ τῶν ἄθνηταιῶν τὸ νόμισμα ἔχειν βοῶν ἐγκεκαρμημένον. ὅπερ ἐκτίειν ἔδει τοῖς πέρα τοῦ δέουτος παροησιαζομένοις cf. Suid. Hes. Altera opinio ap. Poll. IX. 61. cf. Diogen. III. 48. Eustath. p. 252, 25. Schol. Aesch. Ag. 36. et Weckl. ad I. I. Leutsch. ad Apostol. V. 7. Schol. Φ. 79. Et. M. 320, 50. Schol. Ar. Av. 1106.

⁴⁾ cf. Hes. qui Cratini locum addit. Suid. Diogen. III. 70. App. Prov. I. 63.

95. ¹⁾ Aristophanis Byzantii sunt, cf. Acl. Nat. hist. VII. 47. Nauck. Ar. Byz. p. 112. 125. Mill. Mél. p. 431. Phot. Hes. Apposui, ut altera vocis significatio, aliunde nondum comperta, appareat.

²⁾ cf. Hes. βρίζελοι οἱ μὲν τοὺς ἱστοπόδας ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους. Μίδυμος (p. 29. Schmidt) δὲ τὰ τραγικὰ (?) πρόσσωπα παρὰ Κρατίνῳ ἐν Σεριγίοις οἶον βροτῶ ἴκελοι. Ex Et. m. 213, 39. Schmidtius recte βαρβαρικὰ πρόσσωπα effecit, cf. Mill. Mél. p. 71. Kock. Com. I. p. 205. Vide quae M. Schmidt. l. l. docte exposuit.

³⁾ cf. Hes. s. v. Βρίγες. Et. M. t. l.

⁴⁾ Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Suidas compilavit A. Dionysium. Similia Hes. s. v. B. A. 30, 31.

96. ¹⁾ Primam glossam, eamque vulgari usui addictam, ex Et. M. 214, 36 Diogeniano deberi discis. Unde ab atticista ad fritissimam explica-

δὲ βρόμιον²⁾ λέγει καὶ σπέρμα λεπτῆ κριθῆ ὅμοιον, τὸ κοινῶς
 δηλαδὴ λεγόμενον βρόμιον. τὸ μέντοι βρωμᾶσθαι³⁾, ὃ καὶ
 ἐπιτείνεται, φησὶν ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀρσένων ὄνων τίθεσθαι, ὅτι
 λιμώττουσιν, ἵνα ἦ, φησι, τὸ βρωμᾶσθαι τὸ βρώμης, ὃ ἐστὶ
 5 τροφῆς, δεῖσθαι.

97. Eustath. p. 207, 2. βυσσαύχηρ¹⁾. Διογύσιος γὰρ
 Αἰλιός φησιν, ὅτι βυσσαύχηρ ὁ τοῖς ὄμοις συνέλκων ἐπὶ
 τὸν τράχηλον, Πανσανίας μέντοι φησὶν, ὅτι βυσσαύχηρ ὁ
 τὸν αὐχένα συνέκων καὶ τοὺς ὄμους ἀνέλκων. Quo cum loco
 10 contextenda sunt verba Eustath. p. 838, 18. καὶ ὅτι τῷ ἑριαύ-
 χηρι ὁ βυσσαύχηρ²⁾ ἀντίκειται, ἄλλως μέντοι τροπικώτερον ὁ
 βυσσαύχηρ ψόγον δηλοῖ. σημαίνει γὰρ τὸν ἐπιβουλεντικόν,
 ὡς φασιν οἱ παλαιοί.

Γ.

98. Eustath. p. 344, 12. σημείωσαι δὲ ὅτι ὡσπερ εἶδος
 15 ἀκοντίου ἢ ἀγανέα, οὕτω καὶ σίγνυμον παρὰ Λυκόφρονι
 (vs. 556) καὶ γαῖος¹⁾ ἢ γαῖον δόρον ὀλοσίδηρον παρὰ Παν-
 σανία ἢ ἐμβόλειον ὀλοσίδηρον.

tionem nova quaedam allata esse apparet cf. Prol. 68. Ad Diogenianum
 refer Phryn. Lob. 156.

²⁾ Conv. Hes.

³⁾ Conv. Hes. Suid. Anecd. Bachm. I. 182, 17. Moeris. βρωμᾶσθαι
 Ἰτατικοί, ὀγκᾶσθαι Ἕλληνες. — Eadem tradit Poll. V. 88., quocum sae-
 pissime convenit Zenodotus, qui vocatur, ap. Valcken. Animadv. ad Am-
 monium p. 228, 230., qui locus plures ob causas cum Aristophane Byzan-
 tio cohaerere videtur, cf. Ammon. p. 145. Valck. Ar. Byz. ed. Nauck.
 p. 218. sq. Prol. p. 68. not. 1.

97. ¹⁾ Ubique βυσσαύχηρ legendum est. A. Dionysius recurrit apud Suid.,
 Hesychius Pausaniae doctrinam exhibet. (Recte Cohn Jahrb. XII. 347.
 n. 144. contra Boysenum p. 63. disputat).

²⁾ cf. Poll. II. 135. βυσσαύχηρ δὲ ὁ τοῖς μὲν ὄμοις ἀνέλκων τὸν
 δὲ αὐχένα συνέκων, ὃν ἐπιβόλον Ἀριστοτέλης φησιγνωμονεῖ (cap. 3,
 p. 807 b, 20). καὶ βυσσαύχενας τοὺς ἀσκόους Ἀριστοφάνης κέκληκεν. οἱ δὲ
 ἑριαύχηνες σφόδρα ποιητικόν. Quibuscum componas Mill. Mél. p. 418.
 βυσσαύχηρ· ὁ ἐπιβουλεντικός ex Suetonio. — Aristophanem a Polluce lan-
 datum Byzantium esse credo, quod Suetonius βυσσαύχηρ vocem attulit.
 Fragmentum illud et ap. Nauckium et ap. Kockium desideratur.

98. ¹⁾ Ad unum omnes contenderunt gaesum pro γαῖον Pausaniae resti-
 tuendum esse, cf. Hes. γαῖον· ἐμβόλειον ὀλοσίδηρον, ἢ ὄπλων ἀμυντήριον.

99. Eustath. p. 1539, 61. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ γάλατος ἢ γαλήνη, ὅθεν καὶ γαλερόν¹⁾ κατὰ Πανσανίαν τὸ γαληρόν καὶ ἥσυχον καὶ προσημέρες.

100. Eustath. p. 648, 26. δηλοῖ δὲ ἡ μὲν γάλωσ¹⁾ τὴν τοῦ ἀνδρός ἀδελγὴν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ὅποια ⁵ ἐστὶ τῆ Ἑλένη ἢ Κασάνδρα. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γάρ, φησι, λέγονται. (sequ. etymologia παρὰ τὸ γάλα). σημείωσαι δὲ ὅτι ἑτερόνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλωσ [ἦτοι γαλώωσ]. ἐχρήν γὰρ εἶναι δάειρα ἐκ τοῦ δαῖρο δαέρος καὶ εἶδιν οἱ τὴν χρῆσιν ταύ- ¹⁰ τὴν εἰδότες ὡς εἰδὼς δηλωθήσεται. Ὅμιρος δὲ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην γάλωσ λέγει ἑτερονύμως, οὐ δάειρα. Ανζόσρων²⁾ δὲ μέμνηται μὲν Δαείρας, ἦν καὶ παρατίθησι τῆ Περσεφόνη ἐν στίχῳ ἐνί. οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτὴν ἀλλὰ δαιμονίαν. καὶ δοκεῖ προληπτικῶς ἡ λέξις ὡς θεία ¹⁵ ληφθεῖσα σιγηθῆναι παρὰ τῷ ποιητῆ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας, ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας καὶ ἐπὶ γυ-

Lex. Bachm. p. 183, 11. B. A. 88, 2. Poll. VII. 156. cf. Immisch, de gl. lex. Hes. ital. Stud. Lips. VIII. p. 323. sqqu. Suspicio autem movetur, an etiam γαῖος quaedam vox (= ἀναίσθητος) veteribus nota fuerit, si comparaveris Eustath. p. 188, 29. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γέα, ὃ γράφεται διὰ τοῦ ε̄ φιλοῦ, γεῖος ἢ καὶ ἄλλως γαῖος· παρὰ Ἰταλιώταις καὶ Ταραντίνοις ὁ μισθός. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ παχὺς καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος. (cf. 962. 15. καὶ βογγαῖος. ὃ ἐστὶ μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς Προφιδανὸς ἐν τῇ μεγάλῃ προσφιδία.) cum locis Et. m. 223, 6 (γαῖος ἐμβόλιον σιδηροῦν. Τραῖρων . . . δὲ τὴν φωνὴν ἐπὶ τῶν ἀγορῶν ἢ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ἕσσος. Ἰταλιῶται δὲ καὶ Ταραντίνοι γαῖον τὸν μισθὸν λέγουσιν. ἐκ τοῦ γέα δὲ πτλ. καλοῦσι δ' οὕτως καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον. ἐκ τοῦ ἡτοροισοῦ) et B. A. 229, 17., ubi eadem lacuna atque in Et. M. statuenda est. Tres igitur fuerunt voces γαῖος, γαῖος (= μισθός), γάιος (= ἀναίσθητος cf. Hes. s. v. βογγαῖε) quae postea a lexicographis confundebantur. — Dionigenianum eadem tradidisse docet schol. ad Josua VIII, 18. a Montefaltonio editus: ὁ λεξικογράφος Λιογενειανὸς γαῖος ἐμβόλιον εἶναι ὁλοσῆγον, cf. Schmidt, Quaest. Hesych. p. 88.

99. ¹⁾ Cf. Hes. γαληρόν. ἥσυχον, ἰλαρόν, εἰδιον. et γαληρόν· τὸ αὐτὸ καὶ γαλερόν. cf. B. A. 229, 31. Et. M. 220, 28.

100. ¹⁾ cf. Hes. Apollon. lex. hom. 53, 31. Bekk. Suid. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530a, 2. Poll. III. 32. Et. M. 220, 9. (= Et. Gud. 119, 20.) Glossa ap. Et. Gud. 119, 21. ex duabus (γάλωσ et γάλλος) conflata est.

²⁾ Lycophr. 710. cum notis Bachmanni et scholiis.

ραυὸς Ἀθηναίως προεδιλόθη³). ὅτι δὲ θεία λέξις ἡ Δάειρα δηλοῖ ὁ εἰπὼν⁴): Δάειραν Φερεκύδης (fr. 11. Müll.) ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφῆν, καὶ ἔοικέ, γησιν, οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὕγρας οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν, διὸ καὶ πολεμίαν
 5 τῇ Δήμητρι νομίζουσιν. ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἢ Δήμητρος ἰερεῖα καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γείεσθαι αὐτὴν ὄσιον. γὰρ ὡς οὖν ὁ Φανόδημος (fr. 21. Müll.) Ἀφροδίτην, γησὶ, νομίζει τὴν Δάειραν καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. ἔτι δὲ φανώτεροι οἱ τὴν Ἥραν δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδι-
 10 δόντες. δάειρα, γὰρ, φασιν, ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆ. τινὲς δὲ φέλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναι φασὶ τὴν Δάειραν. Ἄλλιος μέντοι Διονύσιος Δαῖραν γράφων δυσ-
 λάβως τὴν Δάειραν γησιν, ὅτι οἱ περὶ τελετῆς καὶ μυστήρια τὴν ὕγραν οὐσίαν δαῖραν ὀνομάζουσιν. — ἡ δὲ εἰνάτειρ⁵)

³) cf. fr. 81. ex eisdem fontibus derivatum.

⁴) Auctorem glossae accuratius doctrina refertae sine dubio Aelium Dionysium agnosce, cum eiusdem verba bis repetita habeas, cf. infra et apud Eust. p. 456, 13. κατὰ δὲ τὸν ὅμοιον τρόπον (atque Καῖρα) καὶ Δάειρα κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ἱεροφάνητος πρὸς τινων, εἶτα συναρθεῖν δυσλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. ἦν δέ, γησι, μήτηρ Ἐλενσίνος. (cf. Apollod. I. 5, 2). Nomen et munera Dairae iam pridem fuisse obliterata ex diversa veterum doctrina apparet. Iam quinta (Δαῖραν = Proserpinam) accedat ad quattuor illas ab atticista prolatas: Schol. Apoll. Rhod. III. 847. Tzetz. ad Lycophr. 710. Et. m. 244, 34. Gregor. Cor. ed. Schäfer. p. 679. 910. Töpff. Att. Geneal. p. 95. Aesch. fr. 277. Nauck. — Eadem vocis forma recurrit ap. Hes. Δαῖρα ἢ αὐτὴ τῇ Δαῖρα cf. Harp. — δαιρίτης, qui in mysteriis munere aliquo fungebatur, ap. Poll. I. 35.

⁵) Quae doctrina nomine atticistae ipso ornata recurrit ap. Cram. Anecd. Par. III. 220. Ἄλλιος δὲ Α. οὔτω φράζει. εἰνατέρες. αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννεμοι. Schol. Lipsiens. ad Z. 378. Ἄλλιος Διονύσιος οὔτω φράζει. εἰνατέρες. αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημένα. ἄς συνήθως φασὶ τινες ἀνδραδέλφας. Quid haec testimonia valeant, vide Prol. 41. not. 1. Utrumque nihil est nisi merum apographon ex Eustathio ipso tractum, qua de causa etiam loci in Cram. Anecdotis Parisinis allati ad atticistarum doctrinam restaurandam nihil fere prosunt. — Apud lexicogr. redeunt in Et. m. 302, 16. Et. Gud. 168, 54. Hes. Coniuncta sunt cum doctrina de γάλως voce supra expedita in Schol. Hom. Y 473 σημαίνει δὲ (sc. γάλως) τὴς τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆς. εἰνατέρες δὲ αἱ γυναικες τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῶν. Fons totius doctrinae fuit Ar. Byz. περὶ σγγ. cf. Mill. Mél. 432, 4. γάλλως· τῇ γυναικὶ ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφῆ, δαῖρ δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελ-

τὴν σύννυμφον δηλοῖ, ὅποια Ἐλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ [γίνεται δὲ παρὰ τὸ εὐνάζειν, οἷον εἴ ἢ συννευάτιρα πρὸς ἄλλην]. Αἴλιος δὲ Διονύσιος οὕτω φράζει. εἰνάτερες· αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημένοι, ἅς συννύμφους τινές φασιν. ὥσπερ δὲ εἰνάτερες αἱ ἐπὶ ἀδελφοῖς σύννυμφοι, οὕτω καὶ ἀέλιοι⁶⁾ κατὰ 5 τοὺς παλαιούς οἱ ἀδελφὰς γυναικας ἔχοντες.

101. Eustath. p. 205, 44. τοῦ δὴ τρισυλλάβου τινές ὀξύρουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. οἱ δὲ πλείστοι γελοῖον μὲν προπερισπωμένως τὸν γελοιοποιὸν λέγουσιν, οἷον τὸν μῖμον, γέλοιοι δὲ τὸν καταγέλα-¹⁰στον¹⁾. δοκεῖ δέ, φησι, τῶν παλαιῶν Ἀπτικῶν εἶναι περισπᾶν τὰ τοιαῦτα ὁμοῖον, ἔτοῖμον, γελοῖον²⁾.

102. Eustath. p. 1257, 57. περὶ δὲ γενείου γράφει Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι γενειὰς (Meier corr.) αἱ τρίχες, γένειον δὲ ὁ τόπος¹⁾.¹⁵

103. Etym. Mag. p. 227, 26. γερᾶραι (l. γεραιραί¹⁾ παρὰ Ἀθηναίους γυναικῆς τινες ἱεραί, ας ὁ βασιλεὺς καθίστησιν ἰσα-

γὰς. εἰνάτερες δὲ αἱ εἶν παρὰ τῇ σπηθείᾳ σύννυμφοι (qui idem fuit fons Pollucis III. 32).

⁶⁾ Hes. ἀέλιοι. οἱ ἀδελφὰς γυναικας ἐσχικότες. Nauck. Ar. Byz. p. 137. Prol. p. 41.

101. ¹⁾ Cui doctrinae accedunt Suid. gl. 1. (qui deinde de variis γελοῖων generibus exponit) Ammon. p. 36. Valck. Schol. Aesch. I. 126. Schol. Dem. p. 524, 11. Ddf. Schol. Luc. IV. p. 202. Jacobitz Et. m. p. 224, 45. Hes. gl. 1. — Plane in contrarium disputatur ap. Lex. Bachm. p. 184, 5. Suid. gl. 2. Thom. Mag. p. 75. Et. Gud. p. 122. Et. m. 224, 35. gl. 1. — Tertia disputandi ratio praebetur ab Eustath. p. 906, 53: γελοῖος μὲν ὁ καταγέλαστος προπερισπωμένως, γελοῖος δὲ ὀξύτόως ὁ γελοιοποιός, quam petivit ex Philoroni συναγωγῇ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρος τονομένων λέξεων, cuius libri excerptum longius ad elementorum ordinem dispositum exhibet Eust. p. 1967, 20—37. Ex pluribus confusa est Hesychii glossa altera: γέλοιος. ἰαρός, γελοιαστῆς, καὶ ὁ καταγέλαστος ἄνθρωπος ἢ λοιδόρος, nude vix verum extrudi posse speraveris.

²⁾ cf. Herod. I. 137, 15. ed. Lentz. Moer. p. 193, 24. Schol. Ar. Ran. 6. B. A. 678, 17. Phryn. Lob. not. ad p. 227.

102. ¹⁾ Conv. Eust. 1799, 23. Et. M. 225, 55. Suid. Et. M. 226, 4. Hes. s. v. γενειάδες, γενειάς. Zon. p. 429. Tittm.

103. ¹⁾ Formam γεραιραί ex Dem. in Neaer. 73. restitui, cf. Hes. γεραιραί. ἱεραία κοινῶς. ἰδίως δὲ αἱ τῶν Μιονέσων τῶν ἀριθμῶν ἰδ'. = B. A. 231, 32. cf. Suid. s. v. γεραιά. Harp. Pollux. VIII. 109. γεραιραί. αὐται

ρίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου διὰ το γεραίρειν τὸν θεόν.
οὕτω Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς.

104. Eustath. p. 231, 35. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου
Διονυσίου φέρεται καὶ ὅτι γέρην ἢ θήλεια γέρανος.

5 105. Eustath. p. 1924, 1. τὸ μέντοι γέρον¹⁾ τὸ ἐν δυὶ
ρ οἱ μεθ' Ὀμηρον γράφουσιν. ἔστι δέ, γασί, γέρον ἀσπίς,
πρόβλημα, θυρέος. [εἴρηται δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς τοῦ
περιηγητοῦ]. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ φραγμοῦ τοιοῦτου ἢ λέξις
καὶ σκηρῆς. Πανσανίας δὲ γράφει οὕτω γέρον· σκηρώματα
10 καὶ Περσικὰ ὄπλα, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μύρια,
καὶ περιφράγματα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ὅτι γέρον καὶ
οἱ περιπεφραγμένοι τόποι καὶ ἀσπίδες Περσικὰ ἐκ λόγων καὶ
οἰδοῦνοι· καλοῦσι δέ, φησιν, οὕτω οἱ κομικοὶ καὶ τὸ, ὡς ἐρ-
ρέθη, γυναικεῖον.

15 106. Eustath. p. 1923, 63¹⁾. Πανσανίας λέγει, ὅτι γέ-
ρων (Meineke e γέρον correxit) ξύλον στυλίδι παραπλήσιον,

ἄρρητα ἱερὰ Διονύσῳ ἔθνον μετ' ἄλλης θεωρίας. καθίστη δὲ αὐτὰς ὁ
βασιλεὺς οὐσας τετρασκαίδεκα. B. A. 228, 9. A quibus seiunge B. A.
231, 30.

104. ¹⁾ Hes. γέρην. ἔντιμος. οἱ δὲ γέρανος (θήλεια). Quae doctrina
singularis apud veteres non recurrit. De gruibus feminis Aristotelem
quidem semper γέρανος vocem adhibuisse video, cf. exempli gratia Hist.
Anim. IX. 12. τίκει δὲ γέρανος δύο φά.

105. ¹⁾ Cum doctrina utriusque atticistae tantopere alterius aequet,
difficillime dici potest, utri posteriorum glossae adscribendae sint. Fortasse
ad Pausaniam Suid. gl. 1. γέρον. παρὰ Σικελίοις (i. e. Epicharmo, cf. Schol.
Luc. IV. p. 219 Jac. An. Bachm. II. p. 339. Lorenz, Epich. p. 287) τὰ
γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα redigendum, cf. Hes. gl. 2. Append. Prov.
I. 72 (Mill. Mél. p. 374.) quod cum Pausaniae ratione scribendū, cum
proverbia ei dilectissima essent, optime congrueret. Aelii vero doctrina
ad eodē Siculos reducitur ap. Et. Gud. 622, 40. Et. m. 228, 42. —
Uberrima in Schol. Luc. I. 1., quod Freyer p. 368 totum ad atticistas
referre non dubitat. Suidas quattuor glossas praebet, quarum gl. 1. ad
Pausaniam, gl. 4. ad Aelium Dion. rettulerim, gl. 3 recentioris est ori-
ginis, gl. 2. cum Harpoer. doctrina conspirat. — Et. M. 228, 42. Et. Gud.
133, 34. 58. Et. Or. 42, 24. Lex. Bachm. 184, 30. ex utraque doctrina
conflata videntur, cf. B. A. 33, 1. 25. 227, 1. Schol. Ar. Ach. 22. Hes.
gl. 1. Schol. Luc. vol. IV. p. 72. Jacobitz. Aesch. fr. 331. Nauck.

106. ¹⁾ Subsequitur fr. 105. Cf. B. A. 35, 12. γέρον στίπινος et Poll.
VII. 73. τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὔ ἐκλωθον ἐξαρτιῶντες τὰ στυπεῖα, γέ-
ρων ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ ξύλον πεποιμημένον κίονιον, σχῆμα Ἐρμοῦ τετραγώ-

ἔχον κεφαλὴν γεροντοειδῆ, πλαστὴν, γλυπτὴν, καὶ χεῖρας, ὡς Ἐρμού τετραγώνου, ἐξ ὧν ἐκρέματό, φησι, τὰ νηθόμενα στυπεία.

107. Eustath. p. 962, 23 de voce *βουγίαιος* agit eiusque de etymologia agens haec inserit: εἰς δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἤγουν τὸ ⁵ γάιος, ὅτε ἀπὸ γῆς αὐτὸ παρήχθαι δοκεῖ, χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ Αἰλίου Διονύσιον εἰπόντος, ὅτι γεώλοφον¹⁾ οἱ παλαιοὶ καλοῦσι τὸν παχὺν καὶ ἀραιόσθητον ἄνθρωπον, οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὰ τοιαῦτα σκόπτεσθαι τοὺς μεγαλοσώματους, εἰ καὶ πολλοὶ τὸ ἐνεργὸν ἄλλως ἔχουσιν. Cui loco in A. ¹⁰ Dionysii lexico haec praecessisse puto: Schol. Theoc. I. 12. γεώλοφον δὲ ὃ ἐν τῷ ὀμαλῷ πεδίῳ ἐπερανεστηκὸς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· λέγει δὲ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεύς, ὅτι γεώλοφός ἐστιν ὃ ὑψηλὸς τόπος, κολωνὸς²⁾ δὲ ὃ προέχων ἀπὸ τῆς γῆς μικρόν. ¹⁵

108. Eustath. p. 1880, 61. ἔτι ἰστίον καὶ ὅτι τὸν γυναικεῖον γέλων *κιχλισμὸν*¹⁾ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὁποῖός τις καὶ ἄρτι ὃ δουλικός. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ χύτρον²⁾ (ἢ χύτρον) ἔλεγον εἰδός τι φιλήματος καθὰ καὶ † δράπετον³⁾ καὶ παιδάριον⁴⁾. Πανσανίας δὲ καὶ *γιγγλισμὸν*⁵⁾ γένος λέγει *φι*-²⁰

νον ἔχον, ᾧ γέροντος ἦν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοῦνομα. Sequ. Pherecratis fr. 114. Kock. (Poll. X. 176). Fons Pausaniae, cum apud Poll. l. I. paullo infra *ἀμόργνα* (cf. fr. 47) explicetur, ni fallor, cum Polluce communis fuit, cf. Prol. p. 63.

107. ¹⁾ Utraque glossa apud Et. M. 222, 49, ἐκ τοῦ ῥητορικῶν, (cf. Heyden. p. 207.) et Suid. Altera in lex. Bachm. 185, 2. Hes. s. v. *γέλοφα*.
²⁾ Eust. 351, 4.

108. ¹⁾ Similia Phot. Suid. gl. 2. et Suid. s. v. *κιχλίζειν*. Schol. Ar. Nub. 983. Anthol. Pal. V. 245, 1.

²⁾ cf. Suid.

³⁾ *δρεπτόν* Schmidtus legi iubet. cf. Hes. s. v. et Et. M. 287, 27. Unde etiam error ap. Phot. s. v. *μανδαλωτόν* corrigendus est.

⁴⁾ Non alibi. Haec vocis significatio ap. Steph. def.

⁵⁾ cf. Suid. Lex. Bachm. 185, 10. Hes. s. v. *γιγγλισμός, γιγγλισμοῖς*. Cave confundas vocem *γιγγλισμός*, cuius explicatio ap. Suid. Lex. Bachm. 185, 13. extat. Perperam Hes. B. A. 232, 22 ad illam notionem attulere, quae ad *γιγγλισμός* referri debebant. Neque Pausanias ex Phot. s. v. *μανδαλωτόν* corrigendus, sed potius ille locus, quem iam not. 3. mendosum esse intelleximus, emendandus est.

⁶⁾ cf. Hes.

λίματος, τὸ μέντοι γιγρὶ⁶⁾ ἐπιγόνημά τι ἐπὶ καταμωκίσει, ὡς ἐν ῥητορικῷ κείται λεξικῷ, ἐξ οὗ καὶ Γιγρῶν⁷⁾ ἀφροδισιακός, φασί, δαίμων, ὃς καὶ δοκεῖ διάκονος γενέσθαι τῷ Ἄρει τῆς μοιχείας.

5 109. Eustath. p. 1504, 17. γλάφειν¹⁾ δὲ ὅτι τὸ κοιλάειν δηλοῖ, καὶ ὡς λειότερόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκγόνησιν, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαγῶ. καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινας γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Πανσαρίᾳ τὸ (Com. III. no. 574. p. 512. ed. Kock.)

10 τὸν ἄνδρ' ἀπενεσάμην τε ἀπεγλαφάμην
οἰονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπῆλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου.

110. Eustath. p. 1385, 13. καὶ τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεῦχος. ὄθεν καὶ γλεῦξις¹⁾ κατὰ Πανσαρίαν· οἶνος πολὺν ἔψημα ἔχον, ὃ νῦν, φησι, σίραιος²⁾ (l. σίραιος, Meier Op. II. 94. corr.).

15 ὁ δ' αὐτὸς καὶ σίραιον οὐδετέρως.

111. Eustath. p. 1220, 45. Ἀίλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ ῥητορικῷ οὐκ ἐθέλει ὀνομαζέσθαι γράστιν ὄλως. φησὶ γὰρ· κρᾶστιν Ἄττικοι τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένας¹⁾. Quo cum loco contendendus est alter p. 633, 48. καὶ ἡ

⁷⁾ cf. Eustath. p. 1598, 63.

109. ¹⁾ Cf. p. 633, 45 τὸ γλάφειν καὶ γλύφειν. Paullo post ex eadem radice (γλῶ, γρῶ) γρόνη et γράστις derivantur cf. fr. 111. 113. 365. — Etym. M. 233, 44. simillima praefert, quibus s. f. adicit: ἔστι δὲ καὶ ῥητορικῆ. cf. Heyden. p. 224. — Hes. γλάφει. γλάφαι. — B. A. 420, 32. ἀπεγλαφάμην· ἀπεννεσάμην. ἐκενωσάμην. ἔστι δὲ γλάφαι καὶ τὸ κοιλάειν καὶ βαθεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ λίαν καὶ διὰ βέθους (?).

110. ¹⁾ cf. Athen. I. 31E. — Schmidt. Qu. Hes. p. LXXIII. ad Pamphilum anctorem provocat, cf. ProL. p. 67. Hes. s. v. γλεῦξις — Alia doctrina cum nostra confusa Hes. s. v. γλέξις. cf. Lex. Bachm. p. 185, 22, quod eadem aliis verbis docet. Vocem habes ap. Luc. Philops. 39. Ep. Sat. 22.

²⁾ Vetustissima huius vocis vestigia ap. Galen. XVII. p. 322. τὸ σίραιον, ὅπερ ἔφημα καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες, cf. Kontos in Bull. de corresp. hellén. I. p. 58. sqq., qui recte σίραιον vocem tuetur, et σεῖραιον alias scriptum reicit, cf. Poll. VI. 66. — Atticistae doctrina redit ap. Poll. VI. 16. Galen. lex. (vol. XIX. p. 138. Kühn) Erot. 103, 15. Klein. Phot. Suid. Hes. s. v. σίραιον et ἔφημα (ubi σίραιον pro σεῖραιῖ corrigendum est). Schol. Ar. Vesp. 878. Ar. Eccles. 1174. Schol. Plat. Rep. 455C (cf. Kontos l. l.). — Zonar. p. 1633. Tittm. et Moer. σεῖραιον Ἄττικοι, ἔφημα Ἕλληνες inde corrigendi sunt.

111. ¹⁾ Cum priore glossa conv. Harp. s. v. κρᾶστις. Suid. Eodem modo

τοῖς ἀλόγοις (i. e. equis) γίλη γράστις, ἦν καὶ κρόστιν γρά-
 γουσαν οἱ παλαιοὶ, γάμενοι τὸν ἡμίξηρον χόρτον²⁾ οὕτω κα-
 λεισθαι, ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κραστίζεσθαι. cf. p. 852, 9.

112. Eustath. p. 1450, 45. γραῦς¹⁾ καὶ τὸ ἐπαφρίζον
 ἐν ταῖς χύτραις, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς (Plut. 1206.) καὶ ⁵
 ἢ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ. αὐτὴ δὲ καὶ ἐπίπαγος²⁾ κατὰ Πανσαρίαν
 καλεῖται.

113. Eustath. p. 1307, 22. καὶ τόπος ἦν τῷ δίφρῳ εἰς
 τὸ κείσθαι αὐτὰς (sc. μάστιγας) ὅς ἐκαλεῖτο γρώνη¹⁾ ὁμωνύ-
 μος τῇ παρὰ Ανκόφρορι (20) θαλασσίᾳ γρώνη. γησὶ γοῦν ¹⁰
 Αἴλιος Διονύσιος· γρώνη τὸ κοῖλον τοῦ ἀρματείου δίφρου
 εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἠρίοχοι ἀπετίθεντο. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο
 καὶ ληνόν²⁾ τινες ἔλεγον.

114. Eustath. p. 1864, 4. γροῶς¹⁾ δὲ ὁ στρογγύλος
 ἔχων ὄμους, ὑπόκυρτος, οὐκ ἐνμήκης. οἱ δὲ παλαιοὶ φασίν, ¹⁵
 ὅτι γροῖ λέγονται καὶ, οὐ τὰ φρυτὰ ἐμβάλλουσι, καὶ ὅτι ἐκ
 τοῦ γροῦ ὄξυτόνου καὶ γροῖνοι βάτραχοι, γροῖν τὸ σχῆμα
 παρ' Ἀττικοῖς, μήπω πόδας ἔχοντες²⁾. Ἴωνες δὲ κατὰ Παν-
 σαρίαν γερίνους τοὺς τοιοῦτους φασίν.

atque Dionysius distinguunt Moer. et Hes. qui s. finem addit ἐστὶ δὲ ὁ γλω-
 ρὸς χόριος, unde etiam alterum locum ex A. Dionysio petatum esse conicio.

²⁾ Conv. B. A. 273, 28. Et. M. 535, 23. Similia Et. M. 239, 33. Et.
 Gud. 129, 22 ubi γράστις pro γράστις legendum est. κρόστιν = χόρτον
 etiam Poll. VII. 142. — cf. fr. 110. et 113.

112. ¹⁾ Ad iocum celeberrimum comici vox alludit: alterum de Me-
 nandro habes ap. Athen. p. 585C. Vocem ipsam dubitanter atticistae
 tribuo. Recurrit ap. Hes. τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνόμενον ἐπάνω,
 ὅταν γάλα ἔψηται κτλ. cf. Suid. s. v. Similia in scholiis ad Ar. Plut. 1206.

²⁾ cf. Hes.

113. ¹⁾ Pluribus locis Eustath. alia de γρώνη profert. Cum atticista
 congruit Hes. γρώνη. σαφρὰ γραῦς (cf. Eust. 633. 47) οἱ δὲ τὴν παλαιὰν
 ἢ ὄνησαν (καὶ τὸ κοῖλον τοῦ δίφρου, οὐ λόγῳ κείνται κτλ.). cf. Et. M.
 241, 52. Et. Or. 44, 10. Et. Gud. 130, 13. Tzetz. ad Lycophr. l. 1.

²⁾ cf. Hes. — Phot. B. A. 277, 19. Naber ad Ael. Dionysium revocare
 studet.

114. ¹⁾ cf. Suid. Hes.

²⁾ Hes. τὸ ἐκ τοῦ βατρώχου παιδίον. Aristot. hist. anim. VI. 12.
 piscium prolem primum γροινώδη fieri affirmat. Et. M. 293, 49. Gud. 132, 6.
 Mill. Mél. p. 79. Et. Or. 44, 11. — Pausaniae doctrina nusquam redit.

A.

115. Eustath. p. 1241, 46. *Κάγκανα*¹⁾ δὲ γίνεται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἦτοι κοπιόμενα. Πανσανίας δὲ δανὰ²⁾ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. *γησὶ γάρ· δανὰ· εὐκείαστα* (Meier *εὐκείαστα* coin.) *ξηρὰ,*
 5 *παρὰ τὸ δεύεσθαι.*

116. Eustath. p. 1369, 42. *παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ ἐτέροις φέρεται καὶ ταῦτα· δάπιδες*¹⁾ *στρώματα ἄττα. Φερεκράτης* (fr. 185. Kock)
 ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχε δάπιδας ἑνυπαρὰς καὶ στρωματόδεσμα.
 10 *λέγουσι δέ, γησι, καὶ ἐν τῷ ταῦ τάπιδας*²⁾. *δάπητας δέ, γησιν, ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπιβόλαια*³⁾. οἱ δὲ νεώτεροι *τάπητας ἐν δυοῖ ταῦ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχὴν, τῷ κατὰ τὸ τέλος.*

117. Eustath. p. 274, 24. *δαῦλον*¹⁾ γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον *προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Πανσανίας εἰπὼν· δαῦλον τὸ*
 15 *δασὺ, ἢ προτέρα περισπᾶται. Αἰσχύλοξ* (fr. 27. Nauck.) *δαῦλος δ' ὑπὴρ.* cf. Paus. perieg. X. 4, 7.

118. Eustath. p. 1221, 26. *ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ Πανσανίᾳ φέρεται δελφίς*¹⁾ *ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν,*

115. ¹⁾ Cum ap. Eust. voces *κάγκανα* et *δανὰ* semper coniunctae proferantur, etiam hanc glossam atticistis non abudicaverim. cf. p. 871, 4. 1605, 5. 1783, 7. 1848, 32. — cf. Suid. Lex. Bachm. 265, 10. Hes. s. v. *καγκάινει, καγκάλια, κάγκαμον, καγκομένης* et *κάνκανον ἕλαν*. Et. M. 482, 34. Gud. 289, 39. Or. 87, 14.

²⁾ cf. Hes. Suid. *δανὰ τὰ ξηρὰ ξύλα· τὸ δᾶ μακρόν. Καλλίμαχος. „ξύλα δανὰ κείασσαι (ο 322)“ τούτέστι σήσια.* cf. Et. M. 247, 36. *δανὰ τὰ ξηρὰ ξύλα. οὕτω καὶ εἰς τὸ ῥητορικόν. οἶον „διά τε ξύλα δανὰ κείασσαι“, ἢ παρὰ τὸ δαῖω τὸ καῖω, τὸ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια, εὐκείαστα, θερμά.* cf. Et. Gud. 134, 4.

116. ¹⁾ cf. fr. 309. Conv. Et. M. 248, 13. Glossa rhetorica, cf. Mill. Mél. p. 81. Heyden p. 256. Hes. *δάπιδες*. Suid. Schol. Ar. Vesp. 676.

²⁾ cf. Hes.

³⁾ cf. Phot. Suid.

117. ¹⁾ Suspicio movetur, an tota explicatio ex Pausania periegeta sumpta sit, cf. Rindfl. p. 60. Non tamen est, cur hanc explicationem Pausaniae atticistae tribuere dubitemus, cum eadem ap. Hes. Suid. Et. M. 249, 49. 250, 4. redeat. Vocem iam antiquis temporibus fuisse obliteratam docet Strabo p. 421.

118. ¹⁾ Conv. Suid., qui Thuc. VII. 41. laudat. Glossas iam in fonte Pausaniae coniunctas fuisse docet Poll. I. 85. Et. M. 255, 25.

ὅθεν καὶ δελφινοφόρος γαῖς παρὰ Θουκυδίδη καὶ δελφί-
 να²⁾ δὲ ναῦται (ed. ναῦτην. Naber correxit) φασιν, ὅς πρὸς
 ἰστοῖς ἐκρέματο, τοῖς μὲν σιδηροῦς τοῖς δὲ μολυβδοῦς. κατα-
 ράκτης εἰς τὰ ληστρικά πλοῖα. μεία δὲ τοιοῦτου δελφίνος καὶ
 τῷ κομιζῶ (Ar. Eq. 762) καὶ ἑτέροις. ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ ⁵
 αὐτοῦ γράφει ὁ ῥήθεις, ὅτι ὁ δελφίς, ὁ καλούμενος κερκέ-
 της³⁾ ἐστὶ μυχίνημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρωτᾶται τῆς νεῶς, ὅταν
 ἢ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν. ἄλλοι δὲ φασιν ὄργανον μολυβ-
 δοῦν πρὸς ναυμαχίαν.

119. Eustath. p. 396, 22. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίῳ ¹⁰
 Λιονυσίου λεξικῶ φέρεται, ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον¹⁾,
 ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον
 μᾶλλον ἢ δένδρος, καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώ-
 σεις δένδρον καὶ δένδρω, μᾶλλον ἢ δένδρει, καὶ δένδρους.
 Ξενοφῶν δέ, φησιν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ ¹⁵
 δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα. Ὅμηρος δὲ ἐνθα
 μὲν δένδρεα λέγει ἐνθα δὲ „δενδρέω ἐφεζόμενοι“. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ
 δένδρον καὶ δενδρουάζειν²⁾, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα γέγραπται,
 τὸ δρυσὶ σκέπεσθαι καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, τὰ ῥητο-
 ρικὰ δηλοῦσι λεξικά. Ὁ δὲ ῥήθεις Λιονυσίος φησιν, ὅτι ²⁰
 καὶ φωνήν τινα καλοῦσιν οἱ φωνασοὶ δενδρουάζουσιν.

120. Eustath. p. 398, 29. τὸ δὲ δεῦρο νῦν μὲν τὸ ἐλθὲ
 δηλοῖ. ἀλλαχοῦ δὲ ποτε τὸ ἐνθάδε, ὡς καὶ Αἴλιος Λιονύ-
 σιος¹⁾).

²⁾ Ex pleniore glossa Pausaniae allatum esse videtur. Recurrit doctrina ap. Suid. gl. 2., qui Aristophanis locum ex Equ. 762 (cf. Schol.) affert. Scholion Aristoph. no. 3. ex atticistarum scriniis depromptum esse videtur.

³⁾ cf. Phot. Hes.

119. ¹⁾ Similia, sed multo breviora p. 772, 31. 1433, 47. Ex uberrima Dionysii doctrina apud posteriores nil servatum est, nisi miserae lacinae ap. Suid. δένδρει τῷ δένδρω. Moer. δένδροις Ξενοφῶν, δένδρεσι Θουκυδίδης (II. 75).

²⁾ cf. Eust. 1726, 16. ὅτι δὲ καὶ δενδρουάζειν ἐντεῖθεν τὸ ἐν δρυσίν, ὃ ἐστὶ δένδρος, κρύπτεσθαι, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. Cum Pausaniae fragmentum ἔφερον κακόν, ἐῖρον ἄμεινον subsequatur, lex. rhet. Pausaniae esse confido. Apud posteriores recurrit doctrina ap. Suid. Hes. Et. M. p. 255, 55.

120. ¹⁾ Conv. Suid. gl. 1. Hes. et Lex. Bachm. 191, 22. δεῦρο et δεῦρ' ἀεί. (cf. Suid.). Doctrina eadem sed aliis verbis ap. Et. M. 258, 54. Et. Gud. p. 139, 32. gl. 1. et. 2. Priorem significationem habes in B. A. 88, 19., alteram ap. Apollon. lex. Hom. 57, 33. Bekk. — Alia est doctrina B. A.

121. Eustath. p. 1453, 19. σημείωσαι δὲ ὅτι πρῶτος¹⁾ ἂν ῥηθῆιη πλοῦς, ὁ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, ὡς ἐρρέθη, γρασθεῖς· εἶγε δεύτερος πλοῦς¹⁾ λέγεται „ὅτε ἀποτυχῶν τις οὐρίου κόπιας πλέει“ κατὰ Πανσαρίαν²⁾.

5 122. Eustath. p. 1825, 5. δημοιοργοὶ — οἱ κατὰ τὸ δημόσιον χειροτέχναι, οἱ καὶ κλητοὶ εἶσι, διότι καλοῦνται ποτε ἄλλοθεν, ὡς ἐτυμολογεῖ ὁ ποιητής. Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησιν, ὅτι δημοιοργὸν Ἄττικοι λέγουσιν οὔτε τὸν δημοσίᾳ μισθαροῦντα, ὡς Ὁμηρος, οὔτε τὸν δῆμον προεστῶτα, ὡς
10 οἱ Δωριεῖς, ἀλλὰ γενναῖα πέττονσαν πέμματα¹⁾. Πανσαρίας δὲ λέγει, ὅτι δημοιοργοὶ οἱ δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι ἐρχιτέκτορες²⁾ καὶ ἅπαξ πάντες οἱ χειροτέχναι, οἱ γεωργοὺς καὶ πολιτικοὺς ὠφέλουν. ὅθεν δημοιοργοί, φησι, καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πέττονσαι, αἱ καὶ νυμφίους, φησὶν, ἔλονον καὶ ἱερονογίας
15 ἐν γάμοις ἐποίουν καὶ πόπανα παρτοδαπὰ καὶ ἔρτους ἔπειτον³⁾ καὶ τὰς κόμας εὐθέτιζον.

123. Eustath. p. 901, 10. ἐπεὶ δὲ εὐτέλειά τις τῷ δήμῳ συνεπακούετα, ἤγουν τῷ ῥηθέντι δημότῃ ἀνδρὶ, δοκεῖ ἐντεῦθεν δημοῦσθαι ῥηθῆναι παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Πλάτῳ τὸ
20 παύζειν, ὡς ἐρμηρεύει Αἴλιος Διονύσιος¹⁾.

185, 24. δεῦρο· πολλοὶ μὲν ἐπὶ χρόνον τάσσουσι τὸ δεῦρο, οἱ ῥήτορες δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου αἰεὶ, qua cum glossa componas Suid. gl. 2.

121. ¹⁾ Priora Pausaniae tribui propt. Eust. 661, 43.

²⁾ Conv. Suid. Lex. Bachm. 191, 31. Anecd. Boisson. II. 445. Diogen. II. 45. (qui Philemonem comicum testem landat). Mein. Com. IV. p. 139. usum vocis Menandro tribuere mavult, cf. Stob. Floril. LIX. 9. Cui Schneidewinus l. l. obloquitur, cum Schol. Plat. Phaed. p. 99 D (Macar. III. 20). exquisitae doctrinae plenus locum ex Thrasyleonte petatum omittere non debuerit. — Koek. Men. fr. 241. Meinekio adsentitur.

122. ¹⁾ Ex utriusque doctrina Hes. sua confudit. Alio modo processit Suid. gl. 1. Schol. Ar. Eq. 650. Tertiam viam Et. M. 265, 43 (= Et. Gud. 141. 37, quod foedissimis mendis inde liberandum est) aperuit.

²⁾ cf. Hes. s. v. δημοιοργεῖ, Schol. Ar. Pac. 296. Suid. gl. 2. Lex. Bachm. 193, 8.

³⁾ cf. Poll. III. 41. Antiquissimum huius rei testimonium ap. Ath. IV. 172 A—C. (male excerpt. ap. Eust. 1082, 39. 1858, 51). cf. Prol. 60.

123. ¹⁾ Conv. Schol. Plat. Theaet. 161 E. δημοῦμενον. δημοιοποιόντα, παύζοντα, θωπεύοντα. cf. Tim. Suid. Hes. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 404. Schol. Ar. Lys. 601. Moerid. Et. M. 265, 36. δημοῦσθαι, παύζειν. οὔτως Πλάτων· καὶ δημόματα· παύζοντα. Etiam δήμομα vocem, cum etymologus cum atticista conveniat, ex illius scriniis petitam esse puto. cf. Hes.

124. Eustath. p. 756, 61. ἔρθα σημεῖωσαι καὶ ὡς ἐρ-
τεῦθεν τοῖς παλαιοῖς ἐλήφθη τὸ διακρυοφθαλμίζεσθαι,
ὅπερ δηλοῖ κατὰ Ἄλλιον Διορύσιον τὸ ἐποβλέπεσθαι καὶ
ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους¹⁾).

125. Eustath. p. 1208, 42. εἴρηται δὲ καὶ διαληκᾶσθαι ⁵
παρὰ Ἄλλιω Διορυσίω. ἐκεῖνο δὲ ἀντὶ διαμωκᾶσθαι καὶ
διαπαίξιν εἴρηται¹⁾).

126. Eustath. p. 749, 15. διαττᾶσθαι, ὃ ἔστι σήθε-
σθαι κατὰ Ἄλλιον Διορύσιον, ὅς γησι, ὅτι διαττᾶν Ἄττι-
κοὶ λέγουσιν τὸ σήθειν¹⁾ καὶ διηττημένον τὸ σεσημένον. 10

127. Eustath. p. 1384, 45. ἐπλήθυναν αὐτὸν (sc. τὸν
Δία) κατὰ τὴν κλίσιν οἱ μεθ' Ὀμηρον, ὡς Ἄλλιος Διορύσιος
ἰστορεῖ. Δίεξ γάρ γησι τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διός, καὶ δοῦμα
οὕτως ἐπιγέγραπται. καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις Διῶν καὶ Δισὶ
καὶ Δίας. 15

128. Eustath. p. 203, 14. Ἄλλιος δὲ Διορύσιος γησι
καὶ ὅτι δίοπος ὁ ναυφύλαξ¹⁾ ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφο-
ρῶν. ib. p. 99, 2. ὁ δίοπος — λέξις παρ' Αἰσχύλῳ ἡγεμονική.
ib. p. 1705, 53. διέπειν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ
οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ²⁾. 20

124. ¹⁾ Similis doctrina ap. Hes. s. v. διακρυοφθαλμίζεται· διωποβλέ-
πειται· διανέει ἢ ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. κρυοφ-
θαλμίξει. B. A. 48, 31. κρυοφθαλμίζεται. ἀναιδῶς καὶ ἰαμῶς ὄρη, τρό-
πον † ματρύλλον. Corruptela nondum sanata est; an μάχλον?

125. ¹⁾ Hes. διαληκ[μ]ᾶσθαι, διασύρειν, διαμωκᾶσθαι.

126. ¹⁾ Conv. Suid. Hes. Timae. Et. M. 271, 36. 710, 45., ubi etymolo-
gia accedit. — Hes. διαττος· ἢ ἀλευρότησις, τὸ κόσκιον adiungit, for-
tasse originis veteris, cum iam vox explicans ἀλευρότησις antiquae ori-
ginis sit, cf. Poll. VII. 74. X. 114. B. A. 382, 24.

128. ¹⁾ cf. Suid. δίοπος· ὁ διέπων καὶ διοπτέων, ὁ τῆς νεῶς ἐπιμελη-
τῆς. καὶ δίοποι οἱ βασιλεῖς, παρὰ τὸ διέπειν ἢ διοπτέειν, cf. Hes. gl.
διοπτέειν (= Et. M. 278, 6.), gl. δίοποι = Et. M. gl. 2, gl. δίοπος. Et.
Gud. 146, 56. Lex. Bachm. 199, 30. Harpocr. Poll. VII. 139. (qui Aristophanis
comici testimonium affert). Galen. Gloss. Hippocr. Vol. XIX. p. 93 Kühn
δίοπος· νεῶς ἐπιμελητῆς, παρὰ τὸ διοπτέειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ. Il-
berg, Comm. Ribb. p. 338, iam νεῶς ex mss. restituit. αὐτῇ pro αὐτῷ cor-
rexī. — B. A. 237, 22 διοπωπέων eodem modo explicat atque A. Dion.
et reges διοπωπέας appellatos esse dicit. cf. Et. M. l. 1.

²⁾ Locum Aeschyleum et ipsum atticistae deberi apparet ex Erot.
p. 61, 14. Klein. δίοπων· τῷ τῆς νεῶς ἐπιμελητῆ, παρὰ τὸ διοπτέειν.

129. Eustath. p. 757, 52. ἰστέον δὲ, ὡς εἰ καὶ περὶ τοῦ ζῶικοῦ ἐγκεφάλου ἐδηλώθη τὰ ἠηθέντα, ὅμως Διὸς ἐγκέφαλος¹⁾ ἦρ κατὰ Πανσαρίαν κάλλιστόν τι βρωμα. ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ παρὰ τῷ κομικῷ εὖ ἠρτυμένα θρία τοῦ ἐγκεφάλου.

5 130. Eustath. p. 341, 4. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ἐν ᾧ συνέθετο λεξικῶν, φησὶ· διέτης, τριέτης πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσαν Ἀπτικοί, προσφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης¹⁾ ib. p. 1459, 1. ἔνθα καὶ ὄρα τὸ πεντάετες καὶ ἐξάετες, καθ' ὁμοιότητα παραχθέντα τοῦ τριέτες, περὶ οὗ προ-
10 γέγραπται. καὶ τοῦ αὐτόετες, ὃ ἐν τοῖς ἐξῆς που λεχθήσεται (p. 1470, 16) καὶ τοῦ εἰνάετες, ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ²⁾).

131. Eustath. p. 368, 8. οἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω· Φθιρῶν ὄρος Καρίας, περὶ Μίλητον, πολλὰς ἔχων πίτυς, ὧν τὰ ἐξαι-
15 θήματα οὕτω καλεῖται, ὡς ὅμοια φθειρῶν, οἳ καὶ δίρκοι καλοῦνται, ὡς δηλοῖ Πανσαρίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ εἰπὼν· δίρκοι· οἱ φθειρῶς¹⁾).

132. Eustath. p. 882, 12¹⁾). ὅτι δὲ ὁ δίφρος²⁾ καὶ ὁ

Ἀπτικῇ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀπτικῆς λέξεσι καὶ παρ' Αἰσχίλῳ ἐν Σισύφῳ (fr. 232) καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἰππολύτῳ (fr. 447) Nauck. Ar. Byz. p. 186. et Prol. p. 57. sq. Schmidt. quidem (ad Hes. gl. 2) δίφρον ad Aesch. Pers. 44. rettulit. Non tamen est, cur id apud Eustath. factum putemus; imprimis alter locus non ad Persarum reges quadrat. Ad atticistam et locum ex Aeschyli Sisypho petitum propius accedit.

129. ¹⁾ cf. Suid. Διὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρωμα· οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἠδυναθόντων. ἢ βασιλέως ἐγκέφαλος. Verba ultima ad att. refero, cum ubique recurrant, cf. Plut. Diog. IV. 24. Iam veteres utramque escam ita coniunxissent apparet ex Athen. XII. 529. E., qui ex Clearcho hausit. — Suidae verba iterantur ap. Zenob. III. 41. (= Mill. Mél. p. 373), qui Clearchum ἐν πέμπτῳ περὶ βίων testem appellat. Athen. XII. 514E vero fragmentum ipsum ex libro quarto adfert. Hes. nomen Clearchi solum protulit.

130. ¹⁾ Apion et Herodorus grammatici ante haec Dionysii verba in contrarium disputaverunt. Cf. Poll. I. 54. Eustath. p. 1437, 10. Dionysii sententiam ab omnibus probatam, iterum habes apud Herod. ed. Lentz. I. 81, 10. sqqu., II. 687, 11. sqqu.

²⁾ ad atticistam dubitauerunt rettuli. In Herodianī reliquiis I. p. 350, 19. legitur αὐτοετής αὐτοετής, τὸ δὲ αὐτόετες ἐπιρρηματικῶς προσαρ-
οξένηται.

131. ¹⁾ Nusquam recurrit.

132. ¹⁾ Alterum locum, quem Eust. ipse laudat, indagare non potui.

διόχης (1. διώχης) κατὰ Πανσαρίαν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ δύο
 ἔχειν, καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν, καὶ ὅτι τὸν τοι-
 οὔτον διωχὴν³⁾ καὶ διέδρον⁴⁾ καλοῦσιν, εἴρηται καὶ ἀλλαγῶ.

133. Eustath. p. 1165, 24. δοναζῆα¹⁾ δὲ περιεκτικῶς
 λέγει τὸν δόναξας ἔχοντα, οἱ διαφέρουσι καλίμων, ὅτι λεπτό-
 ταιος μὲν ὁ δόναξ, ἀδρός δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς
 ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν σε-
 ριγχεταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ ἀληταῖς, ὅθεν καὶ τις φασὶν
 ἀλῶν † ὀλοσιαλοκάλαμος (ὀλεσιανλοκάλαμος?) ἐσκόφηθη· Αἴ-
 λιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ²⁾ καὶ τὸ ἑπολύριον¹⁰
 (Meier, λέριον edd.) ἐπάγει· τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρα-
 τος ὑπετίθεντο κάλαμον. ἐμφάνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κω-
 μιζὸς ἐν Βατρύχοις ὑπολύριον εἰπὼν δόναξα.

134. Eustath. p. 243, 6. δορίδες κατ' Αἴλιον Διονύ-
 σιον μαγειρικὰ τράπεζα¹⁾.¹⁵

135. Eustath. p. 408, 4. θατέρρα μὲν δόρου, θατέρρα δὲ
 κηρύκειον προϊσχύμενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς γησι Πανσα-

²⁾ cf. Suid. Et. M. 279, 30. Et. Gud. 148, 23. Hes. Apollon. lex.
 hom. 59, 15. Bekk.

³⁾ Rindfleisch ex Polluce X. 47 διωχῆς efficere studuit. Hes. cor-
 ruptus est et cum Schmidio e Polluce corrigendus. Et. M. 280, 539.
 διώχης exhibet.

⁴⁾ cf. Hes. Διέδρος· διαφανῆς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. Erot. p. 69. 3. Klein.

133. ¹⁾ Haec priora non omittenda duxi propter schol. Hom. Σ 576
 (Ven. A.) γησι δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ δοναζῆεν κατὰ τὸ οὐδέτε-
 ρον, ὡς καὶ τὸν πενκῶνα πενκῶεν. Cum uterque Dionysius ad eundem
 locum Homericum de simillimis vocabulis laudetur, etiam altera obser-
 vatio ad atticistam referenda est. — Doctrina eadem atque supra reperitur
 ap. Eust. 818, 30.

²⁾ Meieri coniectura imprimis fuleitur a Poll. IV. 62., qui Sophoclis
 versum laudat ex Αἰχμαλώτισιν, qui apud Schol. Ar. Ran. 231 redit;
 unde verisimile fit, et Aellium Dionysium ad Ranas respexisse et versum
 illum iam in vetere fonte, unde Poll. et schol. Ran. hausserunt, fuisse. —
 Atticistae doctrina, sed fusior, iteratur ap. Hes. gl. δονάξων. Suid. Et.
 M. 283, 7. Et. Gud. 149, 56. 150, 1. 623, 10.

134. ¹⁾ Hes. δορίδες· σκεῦος μαγειρικόν. cf. Anaxippi versus ap. Ath. IV.
 p. 169 B., quem μαγειρικὰ σκεῦη ibi enumerare vides. — Et. M. 284, 7.
 quidem: δορίδες· μάχαιραι μαγειρικαί· εἰς τὸ ἐκδέσθαι τὰ θνήματα ἐπιτή-
 δειοι. Cave tamen mutes, cum Poll. VI. 89. δορίδας αἰς ἔδερον, ἢ ἐγ'
 ὄν. vocem utroque sensu adhibitam fuisse doceat.

νίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων, καὶ ἀπειλούντων¹⁾. οἱ δεκατευθέντες γὰρ, φησὶν, εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων²⁾ Γεφυραῖοι λαβόντες χρησμὸν ὡς

ἀνδρὶ Γεφυραῖῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος

5 εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσουσιν [οἱ βόες δηλαδὴ], ὡς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμονμένων Ἀθηναίων ὑπ' Εὐμόλπου, ἐπὶ Ταναγραῶν ὠδεύσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κάτοπιν τοὺς νέους. ὅθεν
10 παροιμία ἐξέπεσεν ἐπὶ ὁμοίᾳ τινα ποιούντων λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ³⁾ γράφει, ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμοῦμενοι Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κάτοπιν καθώπλισαν ἑαυτοὺς, κἀντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία.

15 136. Eustath. p. 1291, 44¹⁾. ζῆ ἰστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοξαῖης ἢ δόχμης βαρυτόνως γίνεται τὸ δόχμιον· περὶ ἧς Ἀλίου Διονυσίου φησὶν οὕτω. δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κομικὸς ἐν τῷ (Kock. Com. III. p. 511).

20 οὗτοι δ' ἀφεστίκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. ἐν μέντοι, φησὶν, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ κατὰ τὸ λόχη, λόχη, ὄχη, ὄχη. [ἕτερος δὲ τις λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχη ὡς ὄχη καὶ στάθη κατὰ Τρύφωνα, εἰ καὶ Ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ.]
25 Πανσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι „δόχη τὸ τετραδάκτυλον“ ἐπάγει Κύπριοι δὲ τὴν παλαιστὴν²⁾. ἴσως δέ, φησὶν,

135. ¹⁾ Prima tantum verba extant ap. Zenob. III. 26. Hes. Suidas (= Apost. VI. 33). solus Pausaniae historiam ἀντολεξεῖ descripsit. Decurtata, sed ut nullum alium auctorem nisi atticistam agnoscere possis, in Zenobii codice C. redit.

²⁾ Cf. Müller, Dorer I. 257 qui Ἀργείων scribi iubet: cui Leutsch ad Zen. I. l. adsentitur. Meier Opp. II. 95 recte eam opinionem reicit, cum, si Ἀργείων verum esset, mendum prioribus, non atticistis tribuendum sit.

³⁾ Ad Aelium Dionysium refero cf. Prol. p. 12. Fontem Demonem esse Toepffer, Att. Genal. p. 298. suspicatus est.

136. ¹⁾ Utriusque atticistae doctrina sed nominibus omissis et inverso ordine recurrit ap. Eust. p. 896, 58. — ἕτερος δὲ τις fuit Herodianus cf. I. p. 324, 13. Lentz. Aristarchi testimonium, num recte Aelio Dionysio tribuatur, incertum. Rindfleischii sententiae (p. 64.) non propter causam pro-

διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον³⁾. ὥστε οὗτος προϋπάρχειν βούλεται τῆς δόχμης τὸ δόχμιον.

137. Eustath. p. 1065, 2. ἐκ τοῦ πέμπω δυσπέμφελος κατὰ Πανσανίαν, τροπῇ τοῦ π εἰς φ, δυσάρεστος, χαλεπός, ⁵ μεμφίμοιρος, οὗ ἡχοῖα παρ' Ἡσιόδω (Theog. 440. Opp. 722) καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ¹⁾. ib. p. 1084, 42. ἴστέον δὲ ὅτι τὸ δυσπέμφελος ὁφείλον, ὡς πον καὶ προεδηλώθη διὰ τοῦ π γράφασθαι, ὁμως δοκεῖ τρέψαι αὐτὸ εἰς φ πρὸς διαστολὴν τοῦ πέμπελος²⁾ ὃ γεροντικὴν ἡλικίαν δηλοῖ. ¹⁰

137a. Schol. Plut. Mor. περὶ δυσωπίας pag. 528¹⁾. οἱ περὶ Ἀττικῆς γράψαντες σενηθείας ἐπιλαμβάνονται τοῦ ὀνόματος τῆς δυσωπίας ὡς ἀδοκίμου. τὸ γὰρ δυσωπεῖσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰδεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὑφορᾶσθαι καὶ δεδιέναι ἐκλαμβάνονται καὶ Διονύσιος δὲ ἐν τῇ πενταβίβλῳ τῶν Ἀττικῶν ¹⁵ ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως (οὐ δύσερις²⁾, γησίον [cod. γησί], οὐκ ἐριστική) οὕτως γησίον, ὅτι δυσωπεῖσθαι αὐτὸ αἰδεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μεθ' ἑποροίας φοβεῖσθαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

latam accedo, sed quod notitiam codicum meliorum non Herodiano aptam, sed atticistae propriam fuisse veri simile est.

²⁾ Conv. Et. M. 285, 18. Hes. Schol. Ar. Eq. 318. Plura ap. Suid. Lex. Bachm. 201, 15.

³⁾ Conv. Hes. Suid. Apollon. lex. hom. 60, 4. Bekk. Et. M. 285, 13. cf. lex. rhet. fr. 355.

137. ¹⁾ Iam Zenodotum *δυσπέμφελον· δυσάρεστον* dixisse docet schol. Ven. A. II 747. (Eustath. 1084, 39.) Pausaniae doctrina repetitur a Suid. Hes. s. v. *δυσπέμφελος, δυσπέμφελος*. Et. M. 292, 34.

²⁾ Fortasse atticistarum fuit., cf. Suid. Hes.

137a. ¹⁾ Primus publici iuris fecit Maxim. Treu., Progr. gymn. Iauraviensis 1871 p. 10. — Accuratus de toto loco egit Usener in Jahrb. vol. 140. p. 387. sq. — Plane atticista concinit cum Et. M. p. 292, 52., qui et ipse provocat ad lexicon rhetoricum (unde Heydeni Stud. Lips. VIII. p. 246 coniectura, lex. rhet. idem esse atque atticistam, stabilitur). Similia ap. Suid. gl. 1. (Altera gl. ex Harpocr. epitoma fluxit.) Hes. Tim. lex. Plat. Schol. Plat. Legg. p. 933A. B. A. 234, 23. Mill. Mél. p. 400. Moer. p. 194, 22. Bekk. *δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι Ἀττικοί, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρω. γρῶνται δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι*. cf. Schol. Plat. Phaedr. p. 242A.

²⁾ An Usener l. l. verba obscura recte explicaverit, (ex verbis lexico Dionysii praescriptis petita esse) vehementer dubito. Loco ea motas esse et glossam *δυσωπία* (cuius lemma ap. Suid. extat) explicasse credere malim.

138. Eustath. p. 1386, 47. κατὰ Πανσανίαν καὶ δω-
δεκίδεις θυσίαι¹⁾ δώδεκα ἱερείων, περὶ οὗ ἐρύησεται ἀλλαχοῦ,
ὅτι δωδεκῆδες σὺν τῷ ἰ γραπτέον. συνήρηται γάρ, φασιν, ὡς
τὸ Βρισῆίδος Βρισῆδος, Καδμηΐδος Καδμηΐδος καὶ τὰ ὅμοια.

5 139. Eustath. p. 1760, 55. δῆλον δὲ, ὡς ἐκ ταύτης (sc.
τῆς Δωδώνης) καὶ τὸ παροιμιακὸν Δωδωναίων χαλκείων¹⁾,
περὶ οὗ Πανσανίας φησὶν, ὅτι ἐν Δωδώνῃ πολλῶν παρα-
λήλων κειμένων λεβήτων, εἴ τις ἐνὸς ἄφεταί, φασιν, ἐκ δια-
δοχῆς πάντας ἤχειν. Ἀριστοτέλης²⁾ δὲ δύο στύλους εἶναι
10 λέγει, καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου λέβητα ἐστάναι, ἐπὶ δὲ θατέρου
παῖδα κρατοῦντα μάλιστα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκίους ὄντας καὶ
σειομένους ἐπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπ-
τόμενον ἤχειν.

140. Eustath. p. 975, 27. Ἄλλιος γοῶν Διονύσιος δω-
15 ριάζειν φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τι τοῦ

138. ¹⁾ Quo cum loco compone 1676, 40. ἐλέγετο καὶ δωδεκαῖς θυσία
ἢ ἐκ δώδεκα ζώων ἢ δ' αὐτῇ καὶ διὰ τοῦ η δωδεκῆς, unde etiam obser-
vationem grammaticam Paus. deberi vides. Explicatio redit ap. Suid. et
Hes. δωδεκάδες. Paulo fusiora ap. Hes. δωδεκῆδες.

139. ¹⁾ Simillima doctrina in codice Coislin. Zenobii, cf. Zenob. VI. 5.
ed. Leutsch, sed ita comparata, ut nomen illius auctoris (Demonis) quem
Paus. laudaverat, Eustath. autem φασὶν voce sola indicat, cognosci nequeat.
Suid. (= Schol. Ven. B. II 223.) Δωδωναίων χαλκείων. ἐπὶ τῶν μακρο-
λογούντων. Δῆμων γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Αἰδὸς μαρτεῖον ἐν Δωδώνῃ
λέβησι περιελήπται. τοῖτους δὲ ψαίειν ἀλλήλους καὶ κρουσθέντος τοῦ
ἐνὸς ἤχειν ἐκ διαδοχῆς πάντας, ὡς διὰ πολλοῦ γίνεσθαι τῆς ἡῆς τὴν πε-
ριόδον. Ἀριστοτέλης δὲ κτλ. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος ἐν Ἀ-
λητριῶδι (fr. 66. Kock). Unde Pausaniam et ipsum Demonem appellavisse
apparet. Non igitur est, quod Aristotelis (?) locum atticistae abiudicem-
mus. — Copiosissima doctrina ap. Steph. Byz. p. 249, 5, eodemque or-
dine procedens atque ap. Suidam, asservatur. Unde Lucillum Tarrhaecum
Pausaniae fontem fuisse coniecerim. An Aristotelis nomen, (Aristidis resti-
tucndum est, cf. Preller, Polemon. p. 59) quod aperte falsum est, iam Pau-
sanias falso descripsit et ex illius opere in Suidam et schol. Hom.
irrepperit, dubium est. Doctrina eadem ap. Strabon. Epit. lib. VII. cf.
vol. II. p. 73, 15. Kramer. — Proverbium iterum ap. Eustath. p. 335, 36.
qui Stephani epitomen excerpserit, Zenob. VI. 5, qui paulo fusius egit,
neque tamen ita, ut illius verba cum atticistae doctrina comparari pos-
sint. Diogen. VIII. 32. Apost. VI. 43. G. C. M. II. 81. Poll. VI. 120.

²⁾ Doctrina Aristotelica, quae vocatur, redit in Cod. Pal. 129. cf.
Philol. nov. ser. I. p. 196.

σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν, φησι, κόραι διημέρον, ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρῳ ἐπιπεπορημένα¹⁾ [καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν ἱματίου καὶ χιτῶνος]. Πανσαρίας δὲ καὶ αὐτὸς δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γὰρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν, ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι²⁾. [καὶ ὅρα ὡς ὁ Διονύσιος μὲν ἀπέφησε τῶν Δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν, Πανσαρίας δὲ χιτῶνας φορεῖν αὐτὰς ἔφη, πλὴν οὐκ αἰεὶ ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ].

E.

141. Eustath. p. 976, 10. ἔστι δὲ ἡ λέξις αὕτη (sc. ἐα-10
ρὸς) καὶ κασσιτέρῳ ἐπιχειμένη. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐνρεθί-
σεται. λεχθήσεται γὰρ καὶ κασσιτέρος ἑανός. φησὶ δὲ τις ἐν-
ταῦθα οὕτω. ἑανός κασσιτέρος, ὁ εὐδιάχυτος καὶ ἐπιβόλαιον
λιτὸν, ποτὲ δὲ λεπτὸν ὕφασμα¹⁾. Πανσαρίας δὲ ὅτι ἑανός
γυμνακεία ἐσθῆς ποδῆρος²⁾. 15

142. Eustath. p. 1825, 14. ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς δηλωθέν-
τος χειροτέρας ἔστιν εἰπεῖν εἶναι τοὺς τοῦ μέθου ἐγγχειρο-
γάστορας¹⁾ ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτείνοντας, καθὰ καὶ ἐγγλωτ-
τογάστορας παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες²⁾.

140. ¹⁾ Conv. Et. M. 293, 40, qui sub f. addit: καὶ παρεμφαινονσαι
πολὺ τοῦ σώματος, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν ἐρεῖν ἐν ἵπου-
νήματι Ἐκάβης (Εὐρυκίδου add. cod. Flor. Mill.) οὕτως Ὄρος, cf. Hes. Moer.

²⁾ conv. Suid. cf. Poll. VII. 54. Herod. V. 87. Schol. Eur. Hec.
934. καὶ δωριάζειν τὸ γυμνομένηας φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας. Ἀνακρέων.
(fr. 59.) ἐκδῶσα χιτῶνα δωριάζειν. cf. Bergk. Lyr. III⁴. p. 271.

141. ¹⁾ Quae doctrina redit ap. Hes. gl. 1. Et. M. 308, 16. Et. Gud.
155, 27. Apollon. lex. hom. 61, 26. Bekk. Schol. Hom. Σ 352. — De re
ipsa agit Poll. VII. 51. neque tamen ita, ut ad communem fontem pervenire
possis.

²⁾ cf. Eustath. p. 1249, 32. τινὲς μέντοι ταῦτὸ ἠγοῦνται πέπλον
καὶ ἑανὸν εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, ὅτι πέπλοι, οὓς ἐπερονόητο αἱ
γυναῖκες μόναί, οἱ καὶ ἑανοὶ καλοῦνται. cf. p. 1042, 9. 427, 18. 33. et
1146, 46. Poll. III. 37. — Quo ex fonte Et. M. 308, 13 Hes. gl. 2 hau-
serint, dubium est.

142. ¹⁾ Totam doctrinam Suid. repetivit. — cf. Hes. Eustath. 1622, 54.

²⁾ Alludit ad locum ap. Aristoph. Av. 1696. cf. Schol. ib. Et. M. 309,
51. — Aelii Dionysii explicationem iterum vides in catalogo quodam πο-
νηρῶν ap. Eust. p. 1471, 4. sqq. servato, quem per Suetonium (cf. Cohn,

143. Eustath. p. 1282, 54. Πανσαρίας δὲ ἰστορεῖ, ὅτι παυδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ἣ διαπλέξας τις ὀπίσω καθὰ καὶ προδεδήλωται (p. 550, 3) τοῖς δακτύλοις τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὸν ἀναροῦμενον (ἀναροῦμενον ?)· ὁ δ' ἐν-
5 θείς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ ἀίροντος τὴν ζε-
γαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο¹⁾. ἐκλήθη δέ, φησιν, ἐγ-
κοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη²⁾ λέγεται, εἰς ὃ κοῖ-
λον ἐτετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος.

144. Eustath. p. 976, 12. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁ ἑανὸς
10 οὔτω καὶ τὸ ἔκκυκλον ἢ ἔγκυκλον, οὐ καὶ ὁ κομικὸς μέ-
μνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶ γοῦν Πανσαρίας,
ὅτι ἔγκυκλον¹⁾ περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτῶν γυναικεῖος,
ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται αἱ γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. λέγεται
δέ, φησιν, ἐπ' ἐρίων ἐπιγονατῖς²⁾ διότι μέχρι γονάτων διήκει.

15 145. Eustath. p. 1231, 35. φησὶ γοῦν καὶ Ἀἴλιος Διο-
νύσιος, ὅτι ἔγγελυς¹⁾ τὸ ἐρικὸν, ἐγγέλεις δὲ τὸ πληθυντι-
κὸν καὶ ἐγγέλειον καὶ ἐγγέλειον. ἐγγέλεια²⁾ δὲ τὰ τεμάχη, φησὶ,

Jahrbb. Suppl. XII. p. 374) Mill. Mél. p. 421 ex Aristophane Byzantio ad nos pervenisse constat, (Nauck Ar. Byz. p. 175 nondum pro certo affirmare ausus est, cum copiae codicis Athoi adhuc eum deficerent) Iterum igitur Aristophanem fontem atticistarum fuisse intellegitur cf. Prol. p. 54.

143. ¹⁾ Conv. Zenob. III. 60. cf. quae Cohn. Neue Jahrb. Suppl. XII. p. 377. sqq. docte exposuit.

²⁾ cf. fr. 404. et locos in not. 2. allatos.

144. ¹⁾ Arte cum fr. 141 cohaerent. Doctrina atticistae misere corrupta extat ap. Suid. Schol. Ar. Lys. 113. Thesmorph. 261. Eccles. 533. cf. Poll. VII. 53.

²⁾ Nusquam nisi ap. Et. Magn. 358, 24. ἐπιγονατῖς τὸ πρὸ τοῦ γόνατος ἄνωθεν σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔτι δὲ διὰ τὴν ἐπωμίδα διὰ τὸ ἐπὶ γόνατος κείσθαι. ἢ χιτῶν ἀνάκολος γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐπενδύονται. [ὡς εὔρον εἰς τὸ ἴητ. in cod. Flor. cf. Heyden. p. 257]. Vox restituenda in Et. Gud. 199, 8. pro corrupta ἐπιγονατῖς.

145. ¹⁾ Ex Athen. VII. 299 A. Tryphonis doctrinam hic repeti perspicuum est cf. Nab. p. 76. et Prol. p. 72. Athenaei locus redit ap. Eust. 1240, 17. ubi Ἰππεῦσι pro ὑππεῦσι corrigas (v. 860.) Eadem Poll. VI. 50.

²⁾ cf. Ath. III. 87F. 96B. Fortasse ex nostro Phryn. ap. B. A. 65, 3. τεμάχη μόνον ἐπὶ ἰχθύων, (= Phryn. Lob. p. 21). τήμονες δὲ ἐπὶ κρεῶν καὶ † ἐγγέλειας corrigendus. Aliunde sua habet Schol. Ar. Ach. 889 (= Suid.).

τῶν ἐγγέλεων. τὰς δὲ ἐγγέλεις φασὶν οἱ παλαιοὶ³⁾ ζῆν εἰς ἐπὶ τὰ ἔτη καὶ ὀκτώ καὶ ἀλληλοσφαιεῖν.

146. Eustath. p. 1450, 33. ἀπὸ δὲ τοῦ χρῶ^ς¹⁾ καὶ ἡ ἐν χρῶ^ς κορυὰ²⁾ ἢ φιλή κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ πρὸς τὸν χρῶτα. καὶ ἐν χρῶ^ς δὲ κορυαῖς³⁾ ὁ οὕτω χειρόμενος καὶ ⁵ πλοῦς ἐν χρῶ^ς⁴⁾ ὁ γῆς ἐγγύς. Θουκυδίδης ἐν χρῶ^ς παραπλεῦσαι τὰς ναῦς. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χρίμπτω καὶ τὸ χρίω. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγκρίω, τουτέστι παῖω, ὅθεν ἐγκρίσαι⁵⁾ κατὰ τὸν αὐτὸν Διονύσιον τὸν [1. τὸ] παῖσαι κέντροφ σκορπίον ἢ σφῆρα ἢ τι τοιοῦτον. ¹⁹

147. Eustath. p. 1403, 40. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ ὀήματος (sc. ἔδειν) καὶ ὁ παρ' Αἰλίου Διονυσίου ἐδέατρος¹⁾, περὶ οὗ λέγει ἐκείνος, ὅτι τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρῆα Περσική. ἦν δέ, φησι, προγεύστης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς

³⁾ An χρῆσις fuerit antiqua, dubium est. Attuli, quod neque ap. Ath. (cf. l. l. p. 298. C) neque apud veteres de hist. anim. agentes simile quicquam indagari potuit.

146. ¹⁾ cf. fr. 230, not. 3. σφαίριον. Conv. Et. M. 313, 55, sed ita, ut ἐν χρῶ^ς παραπλεῦσαι et locus Thucyd. in omnibus mss. deficiat praeter Florentinum (cf. Mill. Mél. p. 98) et tertia glossa ἐν χρῶ^ς κεκαρμένος adhibeatur, quae redit ap. Suid. Lex. Bachm. 223, 4. Poll. II. 33.

²⁾ Conv. Hes.

³⁾ Cf. Phryn. Lob. p. 60. Poll. II. 33, qui ex Pherecratis Fugitivis vocem laudat.

⁴⁾ Schol. Thuc. II. 84 = Suid. ἐν χρῶ^ς παραπλεῦσαι, quod atticistatum esse censeo, cum εἶδος κορυαῖς ad Thucydidis locum minime aptum afferatur, cf. Stud. Lips. IV. p. 101.

⁵⁾ Conv. Hes. Ex B. A. 46, 17. κερχρίσθαι σκορπίω. ἀντὶ τοῦ πεπληγένει ὑπὸ σκορπίου καὶ σὺν τῇ προθέσει ἐγκερχρίσθαι Dionysium σκορπίον vocem non obiectivo sed subiectivo sensu adhibuisse perspicuum est.

147. ¹⁾ Totum locum verbotenus praebet Suid. et Et. M. 315, 37, qui sub finem adicit: οὕτως εἶρον εἰς τὸ πρῶτον λεξιόν. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εἶρον οὕτως· ἐδέατρος ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων (Sylb. corr. ἐδωδίμων) καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς. ῥήτορικῆ. cf. Heyden p. 208., qui Pausaniam altero loco adhibitum esse putat. Breviora Hes. Ammon. p. 48. Valck. (cf. Eust. 1766, 43. 1874, 32. 773, 40). Fontem cognosce fuisse Pamphilum ex Ath. IV. 171. B. (cf. Naber. Prol. p. 21.), qui ipse Artemidori Aristophanci glossas exscripsit, cf. Valck. Adn. p. 73. Prol. p. 66. Verba, quae, vocula φησι seductus, ipsius Aelii putaveris, χρῆσιν Artemidori exhibent, quae per Pamphilum et Dionysium ad Eustathium transmigravit.

ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομισθῆ ἰδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστά-
την τῆς ὄλης διακορίας καὶ παρασκευῆς.

148. Eustath. p. 872, 61. ὅτι δὲ ἔδος¹⁾ λέγεται καὶ τὸ
ἴδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὃ Πανσαρίας γησίον.

5 149. Eustath. p. 1403, 31. οὕτω καὶ ἔδω βαρότονον
ἄφ' οὗ ἡ ἔδωδῆ. καὶ ἔδω περισπώμενον, οὗ ὃ μέλλον οὐ μόν-
ρον ἐδήσω τὸ παράγον τῆν ἐδητὸν, ἀλλὰ καὶ ἐδέσω, ἄφ' οὗ
τὸ ἔδεσμα¹⁾. Πανσαρίας δὲ παρίγει καὶ χρήσεις τοιαύτας·
Πλάτων (fr. 138. Koek) Σοφιστῆ

10 ἐν τρισὶ πηγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος,
καὶ ἐν Ἑορταῖς (fr. 35. Koek)

κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εἰθύνε.

150. Eustath. p. 800, 27. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἐθέλω¹⁾.
καθὰ καὶ ἀλλαγῆ ἐγράφη²⁾, οὐ μόνον παρὰ τῷ ποιητῆ τρι-
20 συλλάβως προσφέρεται αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τὸ πλέον
μετὰ τοῖ ἔ, ὡς καὶ Ἀίλιος Διονύσιος παρασημειοῦται, ὄθεν,
φησί, καὶ ἐθελοντῆς³⁾, ὃ ἀθαιρέτως τι ποιῶν. ἐκαλοῦντο
δὲ καὶ ἐθελοντὰ διδάσκαλοι, δραμάτων δηλαδή, ὅτε τις μὴ
λαβὼν χορὸν μηδὲ χορηγητὴν ἔχων ἐαντῷ τὰ πάντα παρείχε.

20 151. Eustath. p. 1158, 20. ἴστίον δὲ ὅτι ὁ Ὀμηρικὸς
ἴστωρ καὶ ἰδύος¹⁾ ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐν διαφορομένη
γραφῇ. Πανσαρίας γοῦν, ἐν οἷς ἔγραψε κατὰ στοιχείον,
ἐν μὲν τῷ ἔ στοιχείῳ γράφει. „εἰδύοι μάρτυρες“. ἐν δὲ τῷ ι
25 „ιδύοις· μάρτυρας συνίστορας“²⁾. δηλον δὲ ὅτι συνίστωρ σύ-
στοιχόν ἐστὶ τῷ ἴστορι. εἰ δὲ διαφορεῖ τὴν γραφὴν καὶ αὐτὸς,

148. ¹⁾ cf. Tim. lex. Plat. ἔδος. τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἴδονται.
Et. M. 316, 57. Et. Gud. p. 160, 42. Plura ap. Hes. et Suid. (= Lex.
Bachm. 207, 6), Lex. Bachm. 206, 12. B. A. 246, 3. Similia ap. Eust.
p. 146. 2. 155, 20.

149. ¹⁾ cf. fr. 147. et 205, quae arte cum nostro cohaerent. Eadem
docet Eust. p. 137, 2. cf. Et. M. 315, 33. 316, 31. Et. Gud. 160, 21. 27.

150. ¹⁾ Lob. Phryn. p. 4. sqq. Et. M. 318, 18. Fortasse hoc loco atti-
cista iterum Tryphonem sequitur.

²⁾ Etiam proxima adiungenda sunt, quod Hes. τοὺς βουλομένους ἢ
χορηγοὺς. exhibet: quae glossa ap. Suid. ἐθελοντῆς. βουλόμενος, † χω-
ρητός corrupta extat et inde corrigenda est.

³⁾ ad rem vide Athen. XIV. 621. cf. Eust. 884, 24.

151. ¹⁾ Pausaniae doctrina recurrit ap. Eust. p. 1154. 35. — p. 1570,
40. οἱ παλαιοὶ vocem protulisse traduntur.

²⁾ conv. Hes. —

καινὸν οὐδέν. ὅτι δὲ ἰδύονες καὶ Δράκων καὶ Σόλων³⁾ τοῦς μάστράς φησιν, Ἀλλίος Διονύσιος ἴστωρεῖ.

152. Eustath. p. 1413, 37. Ἀλλίος δὲ¹⁾ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθὺφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διαφθόγγον γράφει, ὃ δηλοῖ, φησιν, αἰδοῖον ἐκτεταμένον καὶ ἄσμα Διονυσιακὸν Ἀθήρησι καὶ⁵ ἔταιρικὸν δὲ, ταυτέστι γίλον ταῖς ἔταιρίσιν, αἶ καὶ ἀνασεισίφαλλοι²⁾ φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κομφοδία, ὡς ἀνασειουσαί, φησι, τὸν γάλητα, ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός. Πανσαρίας δὲ διὰ διαφθόγγον γράφων καὶ αὐτὸς φησιν, ὅτι εἰθὺφαλλος αἰδοῖον. καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ῥῶδῃ ἐπό-¹⁰κερος.

153. Eustath. p. 1417, 30. καὶ ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι (εἰζοσί), ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς ᾧ τρέπει, οἷον εἰζοσιστάδιον καὶ εἰκοσαστάδιον Ἀλλίος Διονύσιος¹⁾ λέγει. οὔτω δὲ φησι καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε. οἷον¹⁵ πεντέπηχυν²⁾ πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέμηρον, πεντεσύριγγον ξύλον, ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ ᾧ λέγεται πεντάπηχυν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

154. Eustath. p. 1394, 41. Πανσαρίας δὲ λέγει καὶ γυραῖζας εἰλίποδας¹⁾ διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν.²⁰

³⁾ Aliam formam ἰδύιοι paullo ante praebet, cf. Seidler, ad Ar. Dactyl. fr. 1.

152. ¹⁾ Praecedit fr. 397. Cum Dionysii doctrina concinit Harp. (cuius epitome ap. Phot. gl. 2.) Hes. s. v. εἰθὺφαλλοι Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 166. — Corrupta sunt ap. Phot. gl. 1 (= Hes. ἰθὺφαλλος), quem locum Suid. infeliciter sanare conatus est. — Aliena, sed ut ad simillimum fontem reducere possis, ap. Mill. Mél. p. 100. (= B A. 246, 19.), ubi lexicogr. add. εἶρον τὴν λέξιν ἐν τῷ ἠητορικῷ λεξικῷ. Heyden. p. 256. ad att. refert.

²⁾ Ex scortorum catalogo petium (cf. Prol. p. 53.), quem lacerum habes ap. Mill. Mél. p. 414. Eundem repetit Eust. 1329, 33. 1088, 37. nonnullis vocibus auctum 1921, 58. ita, ut ad lex. rhet. fragmentum 406. eadem adiungat. cf. Bergk. Poet. Lyr. II⁴. p. 494.

153. ¹⁾ Atticistae doctrina recurrit p. 1273, 33., ubi ὁ γράψας laudatur. Eum ipsum grammaticorum scrinia adiisse apparet ex Et. M. 346. 14. 767, 19., cf. Herod. ed. Lentz II. p. 222, 13. 241. 11.

²⁾ cf. Phot. s. v. πεντέπηχυν et πεντεσυρίγγω ξύλω (= Hes.) Schol. Ar. Eq. 1049 (= Suid.) Mocr. 207, 34. Bekk. Phryn. Lob. p. 412. Prol. p. 25.

154. ¹⁾ Similia Hes., qui Anacreontem testem laudat (Bergk. Poet. Lyr. III⁴. p. 294). Comicorum propriam vocem fuisse constat ex Ath. VII.

155. Eustath. p. 947, 6. ἰλλάδες¹⁾ δέ φασι κατ' Ἴονας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων ἀπὸ τοῦ εἴλλω, ἢ ἴλλω· „τὸ συστρέφω“, ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως²⁾. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τούτης σημασίας τὸ εἰλεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσανίας εἰπὼν·
 5 εἰλάειν (l. εἴλλειν)³⁾· στρεβλοῦν, πιέζειν. μάλιστα δὲ ἐπὶ ὑγρῶν οἰκειά ἢ λέξις, οἷον σταφυλῶν [κατ' αὐτὸν] ἢ ἐλαιῶν. καὶ εἰλεῖν⁴⁾ τὸ συνάγειν, φησὶν, εἰς ταῦτ' οὐσταφυλάς. ἕτερος δὲ τεχνικός φησὶν· εἰλεῖν· ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέρφυλα.

156. Eustath. p. 1435, 62. τὸ δὲ ἔειπες ἔχει τις γράψαι
 10 καὶ ἔειπας. φησὶ γὰρ Ἀἴλιος Διονύσιος¹⁾, ὅτι εἶπον καὶ εἶπα ἀμφότερα παρὰ Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον. καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ εἰπὲ καὶ † εἰπὼν ὀξυτόνως †²⁾. καὶ αἰμετοχαὶ ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἶπας³⁾. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ εἶπον

286.E. IX. 400.C (= Eust. 1534, 15). — Ex Suetonii scortorum catalogo desumptum est, cf. Eust. p. 1922, 1. Suid. s. v. *μισάγη* Prol. p. 53.

155. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. s. v. *ιλλάδες*, Suid. *ιλλάσι* Et. Gud. p. 277, 10. Et. M. 470, 282. 290. (ubi *ιλλόμενος* corruptum in *ιλλόμ.* corrigas).

²⁾ Eadem Paus. ap. Eust. p. 1769, 32. sqq. cf. Phot. *κατοινάδα*. cf. fr. 225.

³⁾ Sic scribendum, cf. Phot. l. l. sub fin. *εἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν Ὅμηρος*. Hes. praebet: *εἰλόμενοι, εἰλομένων, εἰλλόμενον*. Ex more atticista voces *ει* diphthongo pro *ι* posterioris aetatis adhibet. Aesch. fr. 25 Nauck.

⁴⁾ cf. Et. M. 424, 43. Et. Gud. 166, 32. 180, 52. cf. fr. 377. Prol. p. 18.

156. ¹⁾ Omnia ex A. D. prolata esse demonstrat Photius s. v. *ἡνεγκα*. — An Naberii suspicio ad l. l., etiam B. A. 41, 28 huc referendum esse, recte se habeat, dubito. — Mira sunt, quae Antiatt. p. 98, 10. *ἡνεγρον ἐπὶ πρότον προσώπων· Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφορίαις* exhibet, cum res manifestissima minime egeat testimoniis. — cf. Schol. Ar. Ran. 1299.

²⁾ Vel A. D. vehementer errat, vel, quod multo videtur probabilius, Eust. ex more suo quaedam miscuit. De re cf. Lob. ad Phryn. p. 348, qui Schaeferum ad Gregor. p. 341 impugnans, *εἰπὼν* imperativum nullum fuisse luculenter demonstravit. Verba transponenda, et *εἰπὲ ὀξυτόνως καὶ εἶπον* legenda sunt, cf. Choerob. ap. Herod. I. p. 460, 22, qui, ex Menandro *εἶπον* (= *εἰπὲ*). laudans, formam *εἰπὼν* ut plane barbaram reicit, et Herod. II. p. 779, 16. Et. Gud. 169, 25. 37. — Etym. M. 302, 32 *εἰπὼν* formam ex script. sacr. laudat, qua re solum efficitur, barbaros posterioris aetatis tale quid admisisse.

³⁾ cf. Eust. 670, 9. Inde pro vulgata in Anthol. Planud. 23. *εἶπον* cum Ursino contra Bergk, Poet. Lyr. III⁴. p. 500 scribendum est, cf. Boisson. ad Anth. Pal. XII. 168, 5.

καὶ εἶπα, οὐτῶ καὶ ἤνεργα καὶ ἤνεργοι. καὶ μᾶλλον τοῦτο
ὡς ὁ κομικὸς ἐν *Λυσιστράτῃ*. (984.)

τάλαινα' ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἤνεργον μυχὸν
τοῦ δὲ ἐτέρου χρῆσις παρ' *Εὐριπίδῃ*.

ἤνεργα κάξέσωσα.

5

157. Eustath. p. 1283, 6. ἐν δὲ τοῖς *Πανσανίου*¹⁾ κεί-
ται ταῦτα· εἰρεσιώνη. θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίω, προσ-
κρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς. τοῦτον ἐκφέρει
παῖς ἀμφιθαλῆς καὶ τίθησι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ
ἐν τοῖς πνευεψίοις. λέγεται γάρ, φησι, *Θησεία*, ὅτε εἰς *Κρήτην* 10
ἔπλει προσσχόντα *Δήλῳ* τῇ νήσῳ διὰ χειμῶνα, εὐξασθαι
Ἀπόλλωνι καταστέφασθαι κλάδοις ἐλαίας, εἰ τὸν *Μινώταυρον*
κτείνας σωθῆ, καὶ θυσιάσειν. καὶ γοῦν τὴν ἰκετηρίαν ταύτην
καταστέφας λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτρους καὶ βομῶν
ιδρύσασθαι. διὸ καὶ πνευεψία λέγεσθαι, οἷον κνευεψία, διὰ τὸ 15
πνέμους πρότερον τοὺς κνέμους καλεῖσθαι. ἤγον δὲ ἔσθ' ὅτε
ταῦτα καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ. ἤδον δὲ παῖδες οὐτῶ·

εἰρεσιώνη σῶκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους

καὶ μέλιτος κοτύλην καὶ ἔλαιον ἐπικρήσασθαι

καὶ κνέλικα εὐζωρον, ἵνα μεθύουσα καθεύδῃ.

20

μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν ἔξω ἀγρῶν τιθέασι παρὰ τὰς θύρας. *Κρά-
της* δέ, φησιν, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης *Ἀθήνας* θαλλοὺς κα-
ταστέφαντας ἐρίους ἰκετηρίαν ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι. ἀλλαχοῦ³⁾

157. ¹⁾ Pausaniae doctrina fere ἀντολεξεί recurrit ap. Suid. s. v. In carmine autem ἀποψήσασθαι exhibetur, paullo ante ἐπὶ τῇ ἀποτροπῇ λοιμῶν (cf. Schol. Ar. Eq. 725) et *Κράτης* ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἰθρήνησι θυσιῶν fons huius explicationis fuisse traditur. Iam veterem fuisse doctrinam docet Plut. Thes. 22, qui eisdem fere verbis eadem docet atque Pausanias. — Altera doctrina, quam optimam habes ap. Schol. Ar. Eq. 725, contractam et corruptam vides ap. Schol. Ar. Plut. 1054. (= Suid. gl. 2. 3.) Hes. — Tertia doctrina ap. B. A. 246, 27, quae ex parte congruit cum Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hellén. I. 149.

²⁾ Cum εἰρεσιώνη voce confer Phot. Hes. s. v. πνέουσι, Eust. 254, 37. 948, 28. Poll. VI. 61. Ath. IX. 408 A. XIV. 648 B., qua ex voce *Παννόψια* nomen traxisse veteres docent. Cf. Hes. Harp. (cui inepta etymologia a voce *Παννόψια* tracta adscribenda est, cf. not. 3, non Lyeurgo, ut Preller Gr. Mythol. I⁴. p. 262. not. 3 voluit).

³⁾ Sine dubio alteri atticistae attribuenda, cum concinat Et. Gud. 170, 14. Et. M. 303, 18, cuius glossa (ut Mill. Mél. p. 103 testatur) ex lexico rhetorico petita est. Quam glossam multis locis cum Pausania

δὲ λέγεται καὶ ὅτι στέμμα λευκὸν καὶ φοινιζοῦν ἀπήρητο τοῦ θαλλοῦ καὶ ὅτι προὔτιθετο ἰκεσία τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἡν ἡμέραν οἱ περὶ Θησεία σωθῆναι δοκοῦσι, καὶ ὅτι καταχέσματα καὶ κύβητα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς ἐπέλεγον τὴν
 5 ῥήθεισαν ῥόδην.

158. Eustath. p. 1158, 39. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διογυρίου γέρεται καὶ ὡς Ἀττικὰ μὲν τὸ εἶτα¹⁾ καὶ ἔπειτα. τὸ δὲ εἶτέν, φησιν, καὶ ἔπειτεν Ἰακά. διό, φησι, καὶ παρ' Ἡροδότῳ²⁾ κεῖνται.

10 159. Eustath. p. 1401, 61. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ (οὕτω τοῖς κρατῆρας ἐπιστέφεσθαι) ἀνάπαλιν τοῦ ἐπιστέψαι ἐκστέψαι¹⁾ ὁ Πανσανίας φησίν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐστὶ πληροῦσαι ποτοῦ, τοῦτο δὲ ἐκκενωῦσαι. ἐδήλον δὲ φησιν, ἐκστέψαι καὶ τὸ ἀποθέσθαι τι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων.

15 160. Eustath. p. 897, 56. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον σφηκες ὑπὲρ τέκνων ἀμυντικοὶ, διὸ καὶ παροιμία τὸ „σφηκίαν ἐκίνησας“¹⁾ (ἦγον βλάβην ἐκώμασας), ἀλλὰ καὶ μελίττις ὁμοίως ἀμύνονται. ὅθεν πεπαροιμιασμένον τὸ εἰς μελίττις ἐκώμασας²⁾ ἐκ τῶν παραδόξως κακοιμένων, ὡς φησι Πανσανίας· ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόνον σφηκίσκοι³⁾ ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὄξυ συνηγμένα. καὶ σφηκώδεις⁴⁾ οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ σενεζωσμένοι.

161. Eustath. p. 1532, 4. τὸ τρυπᾶν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ,

conspirare manifestum est. Lycurgum χοῖσιν ad Cratetis locum prae-buisse inde discimus.

158. ¹⁾ Lob. Phryn. 124. εἶτεν καὶ ἔπειτεν ἐσχάτως βάρβαρα. εἶτα οὖν σὺ καὶ ἔπειτα λέγε.

²⁾ IX. 83. 89.

159. ¹⁾ Hes. ἐκστέψας· † λόγον γεμνώσας, ἐκκενώσας. κἀδον? cf. ἐπιστέψαι.

160. ¹⁾ cf. Eust. 1058, 49. Macar. VII. 94.

²⁾ Eodem modo explicatur a Zen. III. 53. Diogen. II. 54. App. Prov. II. 27. Suid. Hes. cf. Htop. in Neue Jahrb. Suppl. XVI. 275.

³⁾ Etiam has voces ex att. petitas esse censeo, cum eodem modo explicatae redcant ap. lexicogr., cf. σφηκίσκος ap. Phot. s. v. σφήκες, Suid. s. v. σφηκώδεις, Hes. σφηκίσκους (unde μικρὰ pro μικρὰ lexicis restituendum est, cf. Ar. Plut. 301.) Et. M. 738, 38. Schol. Ar. Plut. 301.

⁴⁾ cf. Suid. I. I. Phot. s. v. σφηκώδεις, Hes. I. I., Et. M. 738, 40. — Apud Phot. Et. M. σφηκῶσαι· τὸ δῆσαι. Φοίνιχος· οὕτω. adnexum est, quam glossam probabiliter ex eodem fonte fluxisse concedes.

ἐν οἷς καὶ ἐκτροπῆσαι κατὰ Πανσαρίαν, τὸ μετὰ βίας ἐξελεθῆναι. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστροπᾶν καὶ ἐκτροπᾶν φησὶ τὸ παρεισθῆναι καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελεθῆναι¹⁾).

162. Eustath. p. 1944, 7. ἔνθα σημειωτέον καὶ ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη θηλυκῶς ἐλαία ἐλέγτο, ἡ δὲ ἀγρία ἔλαιος κατὰ 5 Ἀἴλιον Διονύσιον, καὶ οὐκ ἀγριέλαιος¹⁾. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας²⁾ Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον καὶ ἐλᾶς δυσλλάβως καὶ ἐλαολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας³⁾. ἦν δέ, φησὶ, καὶ Ἐλαία⁴⁾ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. ἐν μέντοι ἑτέρῳ ἡ-τορικῷ λεξικῷ γράφει, ὅτι Ἐλαία Αἰολίς πόλις, Ἐλέα δὲ ἐν 10 Ἰταλίᾳ.

163. Eustath. p. 331, 26. ὁ δ' αὐτὸς¹⁾ Πανσαρίας ἰστορεῖ καὶ τινα Ἐμβαρον ἐπὶ εὐχῇ σοφίσασθαι. ἰδρύσατο γάρ, φησὶ²⁾, Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν. ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ καὶ ὑπ' Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λοιμὸς ἐπεγένετο, 15 οὗ ἀπαλλαγὴν ὁ θεὸς ἐχρησμάθησεν, εἴ τις τὴν θυγατέρα θύσει τῇ Ἀρτέμιδι. Βάρος δὲ, ἢ Ἐμβαρος, ὑποσχόμενος οὕτω ποιήσειν ἐπὶ τῷ τὴν ἱεροσύνην τὸ γένος αὐτοῦ διὰ βίου ἔχειν διακομήσας τὴν θυγατέρα, αὐτὴν μὲν ἀπέκρουεν ἐν τῷ ἀδύτῳ, αἶγα δὲ ἐσθίει κομήσας ὡς τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. ὅθεν εἰς 20 παρουμίαν, φησὶ, περιέστη Ἐμβαρος εἰ, τουτέστι ρουνεχίης, φρόνημος³⁾).

164. Eustath. p. 1167, 19. εἰδός τι ὀρχήσεως ἐμμέλεια. φησὶ γοῦν Πανσαρίας, ὅτι ὀρχησὶς τις ἦν τραγικῆ λεγομένη

161. ¹⁾ Dionysii doctrinam integram habet Hes. Alterum vocab. explicat Suid. s. v. εἰστροπᾶν, ἐκτροπῆσαι, Schol. Ar. Eccles. 337. cf. fr. 311. not. 3.

162. ¹⁾ Conv. B. A. 339, 28. Suid. s. v. ἔλαιος ἀγριος. Bergk, Lyr. 14. p. 384. — Moer. s. v. ζόνιτος idem ἀγριέλαιον non Atticum esse affirmat.

²⁾ Nostrum locum resp. Eust. 949, 50. 1572, 34. cf. Suid.

³⁾ Cf. Schol. Ar. Vesp. 712.

⁴⁾ Errorem altera editione atticista ipse correxit. cf. Steph. Byz. (= Eust. 1697, 15). An Harp. *Ελαιός* hue referendus?

163. ¹⁾ cf. fr. 204.

²⁾ Prorsus conv. Suid. qui tantum ordinem verborum mutavit et λιμός pro λοιμός praebet (cf. Apostol. VII. 10), quam vocem perperam ab episcopo intrusam esse censeo, cf. fr. 157; ubi idem factum esse constat. — Similia ap. App. prov. II. 54. Mill. Mél. p. 350.

³⁾ In breve contracta ap. Hes. Ἐμβαρος et οὐκ Ἐμβαρος εἰ. Preller, Griech. Mythol. I⁴. p. 312 not. 2.

ἐμμέλεια. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι καὶ αὐτὸς¹⁾ ὅτι ἐμμέ-
 λεια²⁾ τραγικὴ ὄρχησις, ὡσπερ ἡ κωμικὴ κόρδαξ³⁾ καὶ ἡ σα-
 τυρικὴ σίκιρινις⁴⁾. ἐκαλεῖτο δέ, φησιν, ἐμμέλεια⁵⁾ καὶ τὸ ὑπὸ
 τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾄδόμενον ἀἴλημα.

5 165. Eustath. p. 527, 18. ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύ-
 σιος μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ ἐμπαλασσόμε-
 νοι¹⁾ ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι, δόρατι φηρό-
 μνοι.

166. Eustath. p. 950, 1. ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς παρὰ Παν-
 10 σανία ἔνρινον, ἴσως καὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα, ᾧ τὰς
 ῥινάς, φησιν, ἐνεχρίοντο.

167. Eustath. p. 836, 42. περὶ τοῦ τοιούτου ὄλμου λό-
 γος ἦν, ὡς οἱ κωμώμενοι ἐν αὐτῷ μαρτιζοὶ ἐγένοντο. Παν-
 σατίας γοῶν φησι παροιμιακῶς „ἐν ὄλμῳ ἐκωμῆσω“ ἤγγον
 15 μαρτιζὸς ἐγένον¹⁾.

Schol. Hom. ap. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 184. οἱ

164. ¹⁾ Eadem definitio ap. Plato. Legg. VII. 816 B. Luc. Salt. 22.
 26. Ammon. p. 83. Schol. Ar. Nub. 540. et Phot. Et. M. 712, 53. B. A.
 101, 17., qui adiecit ὡς Ἀριστόξενος α' περὶ τραγικῆς ὄρχησεως. εἴρηται
 δὲ σίκιρινις παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ κινεῖσθαι. ἢ ἀπὸ κιλ. Etymologiam
 (cf. Et. Gud. p. 500, 31.) vetustioris originis esse docet Athen. XIV.
 630 B, qui eam a Scamone in primo libro περὶ εἰρημάτων prolatam esse
 tradit; unde succurremus Hesyhii loco corrupto: σίκιρινις ὄρχησις τις †
 στρατιωτικῆ· (Σκάμων πρότη?). Σατύρων σύντονος, ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ
 κινεῖσθαι. ἦν δὲ καὶ ἐμμέλεια τραγικὴ καὶ κωμικὴ κόρδαξ. Etiam Et. M.
 635, 1. σίκιρινις ἢ τις ἐστὶν † ἱερατικὴ inde corrigendum esse videtur. —
 Etiam de aliis saltationis generibus atticistas exposuisse docet fr. ξηρισ-
 μὸς et Poll. IV. 99 ibi laudatus.

²⁾ cf. Suid. gl. 1. Plura sed corrupta Hes. cf. Hermann. Opusc. VII.
 p. 207. Aeschyl. fr. 19. Nauck.

³⁾ cf. Hes. s. v. κόρδαξ, κορδακισμὸς, κορδακίζονσα, Suid. s. v.
 κορδακίζει (Lex. Bachm. p. 281, 18).

⁴⁾ cf. Suid. qui hanc saltationem etiam σίκιρινον vocari tradit, cf.
 Et. Gud. p. 500, 31.

⁵⁾ Alteram definitionem subesse suspicor in Suid. gl. 2. Schol. He-
 rodot. II. p. 460. Stein.

165. ¹⁾ Conv. Schol. Thuc. VII. 84. Suid. Similia Hes. s. v. ἐμπαλάξαι,
 ἐμπαλάγματα.

167. ¹⁾ Doctrina Aristophanis Byzantii est, cf. Zenob. III. 63., Nauck.
 Ar. Byz. p. 239. Simili modo explicatur a Suid. Hes. Et. M. 344, 38.
 cf. Schol. Ar. Plut. 9.

παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ τι τερατολογοῦντας ἔφασκον ἐφ' ὄλμον κοι-
μᾶσθαι. διὸ καὶ Πανσαρίας ἐπὶ τινα γραφὴν ἔλεγε παρ'
ὄλμου ὑπνώττειν. καὶ εἰς παροιμίαν τὸ πρῶγμα ἐξέπεσε
πρὸς τὰ ματικά ἐφορῶντας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὄλλειν
καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πισσόμενα²⁾. 5

168. Eustath. p. 881, 42. κωλάριον οὖν τι παροιμιῶδες
Ἀἴλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παιδῶν λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέ-
χειν, ὃ ἔστιν ἐπιτετακέναι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης [Νήσοις
fr. 389. Kock]

λέξεις ἄρα

10

ὥσπερ τὰ παιδί' ἐξεχ' ὃ φίλ' ἥλιε¹⁾.

ἤγουν ἀνάτειλον.

169. Eustath. p. 219, 26. Ζητητέον δὲ, εἴπερ ἡ ἐόρρη¹⁾,
τουτέστιν ἡ τορύνη, καὶ τὸ ἐοργίζεται, ἤγουν τορυνᾶται,
τὰ παρὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ Πανσαρίαν ἐκ τοιούτου 15
ἔοργα γίνεται.

170. Eustath. p. 1539, 22. ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἰδός τι
ὁ κέλης, δηλοῖ ὁ εἰπὼν πέντε κέλητας πεντασκάλμους. ἔνθα
ὄρα καὶ ὅτι σκαλμὸς διὰ τοῦ λ. ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ
γράφας οὕτω¹⁾. ἐπακτρίδες αἱ ἀλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ 20
κυνηγοί. ἐπακτροκέλης δὲ πλοῖον ληστρικὸν μεταξὺ ἐπακ-
τρίδος, καὶ κέλητος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν²⁾. ib. p. 1871,
62 ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοί, ὡς δη-

²⁾ Pausaniae doctrina nusquam recurrit. Etymologia allata iteratur ap. Eust. l. l. et 835, 47. 402, 21.

168. ¹⁾ Convenit Suid., unde Νήσοις addidi. Testimonium e Vespis 771. adicit. Cf. Hes. Poll. IX. 123. Fresenius totum locum ex Ar. Byz. peti- tum esse censet, cf. Dem. ad Macart. 62.

169. ¹⁾ Conv. Hes. s. v. ἐοργίζεται. Similia ap. Hes. s. v. εὐεργία, unde Et. M. 762, 34 τορύνη· ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὴν εὐεργεῖν σημαίνει cum Hemsterhusio in εὐεργην καλουμένην mutandum est. cf. Poll. VI. 88. X. 97.

170. ¹⁾ Cum e secundo loco appareat, Aelium Dionysium eundem fuisse atque ὁ γράφας οὕτω in priore, etiam voces ἐπακτρίδες et ἐπακτρεῖς ad atticistas reducendae sunt. cf. Prol. p. 24 sq. Auctor lexicī rhetoricī igitur fuit Pausanias, qui saepissime concinuit cum Dionysio. Quem Eustath. evolvisse loco superiore fr. 259. statim intelleges.

²⁾ Conv. Hes. s. v. ἐπακτρίδας Et. M. 353, 7. cf. Freyer. Stud. Lips. V. p. 266. sqq. cf. Poll. I. 82.

λοῖ ὁ γράψας ἐν ὀητορικῶν λεξικῶν, ὅτι ἐπακτρίδες³⁾ αἱ ἑλίαιδες· ἐπακτρεῖς⁴⁾ γὰρ οἱ κωνηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ὀηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν⁵⁾, προδεδήλωται.

- 5 171. Eustath. p. 1337, 42. ἀπὸ δὲ τῆς ἀδῆς καὶ τὸ αἴλιον ὑποκοριστικῶς ἢ κατὰ παραγωγὴν ὡς τὸ ἔριον, καὶ ἡ αἴλιος θύρα, καὶ ἐπαύλια τὰ μετὰ τὸν γάμον, ὡς δηλοῖ καὶ Πανσαρίας, ἐν οἷς λέγει ἐπαυλίαν ἡμέραν¹⁾, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπὴλύσται, καὶ ἐπαύ-
 10 λια τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς, φερόμενα τοῖς νυμφίοις ἐν σχήματι πομπῆς. παῖς γάρ, φησιν, ἤγειτο χλαρίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην, ἔπειτα παῖς ἑτέρα κωνηφόρος, εἶτα λοιπαί, φέρονσαι λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβά-
 15 στρους, σαυδάλια, θήκας, μύρα, ρίτρα²⁾, ἐπίστῃ, φησὶ, καὶ τὴν προῖκα.

172. Eustath. p. 1419, 50. πόθεν δὲ ἡ Παλλὰς καὶ ὅτι οὐ μόνον Πάλλας¹⁾ ὁ νέος, ἀλλὰ καὶ πάλλαξ, ἕξ οὗ καὶ παλλακὴ καὶ παλλάκια κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον, οὐ παλ-
 20 λήκια, ἔστιν ἐδρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἱ καὶ ἱστοροῦσιν δι-

³⁾ Conv. Suid. Hes.

⁴⁾ Et. M. 353, 4. (unde Et. Gud. 196, 40. emendandum est). — Aliena ap. Lex. Bachm. 226, 4. cf. Enst. p. 1098, 59. 1871, 56.

⁵⁾ cf. Suid. Ammon. p. 81. Et. M. 502, 44. Gud. 313, 60. B. A. 187, 31. 255, 13. Schol. Aesch. I. 191.

171. ¹⁾ Totam doctrinam repetit ἀπολεξεί Et. M. 354, 2. et Suid., qui s. f. addit: οἱ δὲ φασὶν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοῦ γάμου ἡμέραν καλεῖσθαι. ἐν ἣ πρώτον ἐπανέλκεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. = Hes. Cf. Poll. III. 39. οἱ δὲ καὶ τὰ διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ καλοῦσιν ἐπαύλια. cf. Et. M. 119, 17. Hes. s. v. ἀπαύλια. cf. Proil. p. 60.

²⁾ Suid. μωράλειπτρα, Et. M. μωράνιπτρα exhibet.

172. ¹⁾ Secundum Eust. p. 84, 39. Philistides ἐν Συγγενικοῖς haec tradidit; neque tamen dubium est, quin haec frustula ex Ar. Byz. petita sint, cf. Nauck. p. 92. Mill. Mél. p. 428. Poll. II. 9. Plat. eom. fr. 206. Kock. — Dionysii doctrina iteratur ap. Eust. p. 763, 20, ubi primo quidem Aristophanes ipse adhibetur, tum autem episcopus ubi pergit: σαφέστερον δὲ ταῦτα φράζει ὁ γράψας, ὅτι παλλακαὶ καλοῦνται τὸ μὲν ἀκριβὲς τῶν παιδῶν ἢ νέαι, καθὰ καὶ τῶν ἀρσένων πάλλακες. cf. Eust. 1742, 34. — Hesych. praebet: παλλάκιον· μειράκιον. † παλλακὸς· ἐρωμένος (ἐρώμενος?) πάλληξ. βούπαις.

καστήριον Ἀθήρησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. Ἀριστογάνης (fr. 585. Kock).

ἄκων κτενῶ σε τέκνον. ὁ δ' ἀπεκρίνατο·

ἐπὶ Παλλαδίῳ, παρ' ᾧ, πάτερ, δώσεις δίκην.

ἐδίκαζον δὲ κατὰ Πανσαρίαν²⁾ ἔκει ἀνοσούτους γόνους οἱ ἐφέ- 5
ται. Ἀργεῖοι γάρ, γῆσιν, ἀπὸ Ἰλίου πλείοντες, ἤνικα προσ-
έσχον Φαλήροισι ἐπὶ Ἀθηναίων ἀγροοῦμενοι ἀνηρέθησαν.
ἕστερον δὲ Ἀζάμαρτος γρωρίσαντος καὶ τοῦ ἰστορηθέντος
Παλλαδίου ἐφεθέντος, κατὰ χρησμόν αὐτόθι τὸ δικαστήριον
ἀπέδειξαν. Κλειτόδημός φησιν, Ἀγαμέμνωνος σὺν τῷ παλ- 10
λαδίῳ προσενεχθέντος ταῖς Ἀθήναις Δημοφῶντα τὸ παλλά-
διον ἀρπάσαι καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ
Ἀγαμέμνωνος δυσχεραίνοντος κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν ἐπὶ πεν-
τήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσοῦτων Ἀργείων, οὓς ἐφέτας κλη-
θῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως 15
καὶ τὸ δικαστήριον ἐπώνυμον τῇ Παλλάδι γενέσθαι.

173. Eustath. p. 1278, 53. τὸ δὲ ῥηθὲν πάσσειν Κυ-
πρίων φασὶ λέξις, ὅθεν καὶ ὁ παστός¹⁾. τὸ μέντοι ἕτερον πάσ-
σειν ἐν τῇ ἰσραφωδία κοινόν ἐστιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀλίπαστον
καὶ τὰ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ παστά²⁾, ἔτρος δηλαδὴ, ἀλ- 20
γίτοις μεμιγμένον. καὶ ἐπίπαστά³⁾, φησιν, αὐτὰ τὰ ἄλφιτα.

174. Eustath. p. 1469, 29. ἔπιπλα κατὰ Πανσαρίαν
τὰ μὴ ἔργαια κτήματα, ἀλλ' ἢ κατ' οἶκον κτήσις ἢ δυναμένη
πλεῦσαι¹⁾.

²⁾ Duplicem doctrinam a Pausania prolatam, priorem inde a voce Ἀργεῖοι ex Phanodemō, (fr. 12. Müll.) alteram ex Clitodemō (fr. 12. Müll.) atthidographis fluxisse dudum compertum est, cf. Suid. s. v. Ea quae verbis Ἀργεῖοι γάρ praecedunt, fortasse Aristotelis sunt, cf. Harp. s. v. Ar. fragm. 457. ed. Val. Rose. Hes. B. A. 257, 13. Harp. s. v. ἐφέται. Phanodemi historia recurrit ap. Schol. Aesch. II. 87. (cf. Freyer. p. 252) Polluc. VIII. 18. Clitodemum habes ap. Harp. Et. M. 362. 43. B. A. 311, 3. Schol. Aristid. III. 320. Ddf. Schol. Dem. Patm. ad Aristocr. 71. (= Bulletin de corréspond. hellén. I. 138).

173. ¹⁾ Fragm. 219. praecedit. cf. Eust. p. 393, 14. 1178, 13.

²⁾ Conv. Phot. Hes. — Poll. VI. 56 παστάς panes illos vocat. Cf. Eupol. fr. 365. Kock. Aristoph. fr. 657. Kock.

³⁾ Conv. Et. M. p. 362, 51 ex lex. rhet. cf. Heyden p. 223. Hes. — Plura ex simili fonte hausta ap. Schol. Ar. Eq. 103, unde Suidae locum corruptum emendare poteris, cf. Poll. VI. 56.

174. ¹⁾ Tres glossae apud Suid. — Prima convenit cum Hes. B. A. 255,

175. Eustath. p. 1818, 51. *ιστίον δὲ ὅτι σφέλας καὶ ἐπὶ
 ἠγῶς λέγεται. γηοὶ γοῦν Πανσαρίας, ὅτι ἐπισφελίτης¹⁾ ὁ
 θρανίτης. σφέλας²⁾ γὰρ τὸ ἐποπόδιον. ἔχει δέ, φησιν οὗτος,
 τὴν ἄνω ἕδραν, τὴν δευτέραν ζύγιος³⁾, τὴν τρίτην θαλάμιος⁴⁾,
 5 ὅς καὶ θαλάμαξ παρὰ τῷ κομικῷ.*

176. Eustath. p. 1437, 47. *ιστίον δὲ ὅτι ἔργα ἐπίστα-
 σθαι δίδωσιν Ἀθηναῖ, ἐπεὶ κατὰ Πανσαρίαν ἐργάτη λέγεται,
 ὡς ἔργους ἐπιστατοῦσα. αὐτὴ γὰρ εὔρε τὰς τέχνας¹⁾.*

177. Eustath. p. 941, 24. *ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἐρεικό-
 10 μενος καὶ τὸ αὐτοῦ θέμα τὸ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τε ἐρείκη¹⁾,
 ὃ παραφθειρόντες οἱ χυδαῖοι ἐρείκην λέγουσιν, καὶ ὄσπρια
 ἐρεικτὰ τὰ σχιστὰ²⁾, ὅποσον ὁ νέματος. Πανσαρίας δὲ καὶ
 ἐρεικτὸν πυρὸν³⁾ λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀλληλεσμένον, ἀλλ'
 ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι [ὄν ἀνθρωπος κοινὸς εἶποι ἂν
 15 ἀδράλεστον].*

178. Eustath. p. 653, 54. *ἐρινεὸς¹⁾ δὲ κατὰ μὲν τινὰς
 καὶ ἡ ἀγρία συκῆ, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, ὡς περ καὶ ἐλαία
 τό τε φυτόν καὶ ὁ καρπός. Ἀριστοτέλης δὲ ἐρινεὸς μὲν τὸ
 φυτόν ἐν τοῖς περὶ ζῳῶν (V. 32), ἐρινοὺς δὲ τὸν καρπὸν, ἄφ'
 20 οὗ, κατὰ Πανσαρίαν, ἐρινάζειν²⁾ τὸ περιάπτειν ταῖς ἡμέραις*

11. Et. M. 363, 12. Altera, fere eadem verba continens, quam Pausaniae esse puto, congruit cum Et. M. 363, 9. Schol. Herod. II. p. 464, 7. Stein. Tertia = Harp. — Herodianum ἐπίπλα pronuntiasse monco, qui accentus redit in Et. Gud. p. 62, 58. cf. Gaisf. ad Et. M. I. 1.

175. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Hes. Et. M. 738, 32. Et. Orion. 148, 11.

³⁾ Contra Hes. cf. Phot.

⁴⁾ Conv. Hes. θαλαμὸς ἐρίτης, cf. Suid. θαλάμακες. Schol. Ar. Ran. 1074. Et. M. 441, 24.

176. ¹⁾ Conv. Phot. Et. M. 369, 49. Preller Griech. Myth. I⁴. p. 221. Ann. 4. Diversa Suid. Hes.

177. ¹⁾ Cf. Eustath. 1824, 64. Phot. Suid. Hes. s. v. ἐρίκη, ἐρεικόμερος. Et. M. 372, 16. 276, 2. Et. Gud. 206, 6.

²⁾ Suid. Eust. I. 1.

³⁾ Conv. Phot. s. v. ἐρικτῶν. Ultima verba, quae Rindfl. addidit, uncinis inclusi, cum ap. Phot. desint. ἀδράλεστος novissimae originis est.

178. ¹⁾ Conv. Hes. cf. Ath. III. 76E.

²⁾ Conv. Phot. Similia ap. Hes. s. v. ἐρινάξει et. Poll. VII. 143. cf. Et. M. 108, 11. Suid. s. v. ἀνερίναστος. — Ex eodem fonte hausisse videtur atticista atque Athen. I. 1., qui III. 77A. Pamphilum ex Aristophane sua detraxisse autumat.

συκαῖς ὀλένθους, ἥτοι ἐρινούς, γησαί. ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψή-
ρες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων καρπὸν καὶ κρατύ-
ρουνσιν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τοῦ δένδρου³).

179. Eustath. p. 969, 1. κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον καὶ
πλεχτιά τινα ἐκ τριχῶν ἔρκη¹) παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐλέγοντο, ⁵
καὶ ὅτι ἐρκάνη²) κατ' αὐτὸν ὁ φραγμὸς ἀπὸ τοῦ ἔρκου ἐσοῦς.

180. Eustath. p. 976, 32. Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι
ἔρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσῃ πέτρα¹).

181. Schol. Thuc. VI. 27. (e. cod. Augustano) ἰστέον ὅτι
Πανσανίας ἐν τῇ διαπεπονημένῃ τῶν Ἀττικῶν ὄνο- ¹⁰
μάτων συναγωγῇ τοὺς τραγῆλους καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἐρμῆς
περιζοπῆναι γησι καὶ τοὺς τοῦτο δράσαντας Ἐρμοκοπίδας
καλεῖσθαι¹).

182. Eustath. p. 965, 47. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρέειν — δοκεῖ
παρήχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Πανσανίᾳ ἐρυσμός. λάχανόν, γησι, ¹⁵
θερματικόν, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίρουσιν αἰ κίνουσαι γυ-
ναῖκες.

³) Fortasse huc revocandus est Eust. p. 1536. 14. γασὶ δὲ οἱ πα-
λαιοὶ καὶ ὅτι ἀρσενικῶς μὲν ἐρινὸς λέγεται τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ
ὁ καρπός. οἱ καὶ ἡ κέδροσ γασὶ θηλικῶς τὸ γινόν. τὸ κέδρον δὲ ὁ
καρπός. οἱ δ' αὐτοὶ γασὶ καὶ ὅτι ῥινὸν Ἰλλυριοὶ λέγουσι τὴν ἀγλὴν. cf.
fr. 217. not. 27.

179. ¹) Eustath. 1572, 21. Utramque glossam Phot. descripsit, inserta
glossa ἔρκεσιν δικτύοις, cf. Hes. Soph. Atham. fr. 2. Et. M. 375, 21.
Poll. V. 26., qui Pherecratem auctorem laudat, cf. fr. 73.

²) Altera glossa ap. Hes. s. v. ἐρκάνην (cf. quae confusissima s. v.
ὀρκάνην exhibet) et ἐρκατή, cui iam M. Schmidt mederi studuit.

180. ¹) Phot. Suid. ἐρμῶν ὕψαλος πέτρα. Ἀντιφῶν καὶ Ἀριστοφάνης
ex Harpocr. epitome hauserunt. Corruptelam ἐρμῶν (Valesius iam eam
sustulit) iam in genuino Harpocrate adfuisse constat, cf. Prol. p. 36.
Similia ap. Hes. qui Anacreontis locum servat. Bergk. Lyr. III⁴. p. 266.
Et. M. 375, 54. = B. A. 256, 23.

181. ¹) Duplex extat glossa ap. Phot., quarum prior fluxit e Pausania.
quī ipse Philochoro usus est, cf. Nab. l. I. Schol. Ar. Lys. 1094. Hesychius
cum altera conspirare videtur. cf. Müller. Fragm. Hist. Graec. I. fr. 110.

182. ¹) Conv. Photius. Si ἐρυσμός scriptura, quae alias nusquam re-
currit, vitiosa est, iam veterrima corruptela videtur, cf. Prol. p. 35. Hes.
ἐρῆσιμον κάρδαμον ἄγχιον. cf. Nic. Alexiph. 607. cum Schol. et Euteku.
Ther. 894. et Eutecn. metaphr. ed. Bussemaker. Plin. N. H. XVIII. 96.
XXII. 156.

183. Eustath. p. 1747, 1. *Μανσανίας*¹⁾ δέ φησιν, ὅτι Βοιωτοῖς ἔχρησεν ὁ θεός, ἔνθα λευκοὶ κόρακας αὐτοῖς ὄφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν. ἰδόντες οὖν, φησι, κόρακας πετομένους [τοὺς Ἀπόλλωνος adde ex Phot., cf. Val. Rose, Aristot. fragmt. no. 496.]
 5 περὶ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον, οὓς ἄκακοὶ παῖδες ἐγύψωσαν, ᾤκησαν ἐκεῖ, καλέσαντες τὸ χωρίον κόρακας. ἴστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἔπεμπον ἐκεῖ τοὺς φυγαδευομένους. ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης (fr. 496. Val. Rose.) ἵστορεῖ, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων
 10 τοὺς ἀνθρώπους θηριόοντας αὐτοὺς καὶ περιαιθάροντας ἀπαοιδᾶς ἀφιέναι καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ Ἀἴσωπος (fab. no. 101). πλάττει μυθικῶς κολοιδὸν μέγαν, ρομίσαντα τοῖς κόραξιν ἐξισοῦσθαι, προσμιξῆσαι αὐτοῖς, ἤτηθέντα δὲ ὑποστρέφαι πάλιν εἰς τοὺς κολοιοῦς. τοὺς δὲ
 15 ἀγανακτήσαντας παῖειν αὐτὸν καὶ βοᾶν „φεῦγ' ἐς κόρακας“. Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραγείδι τόποις καὶ κρημνῶδεσι τοὺς κόρακας νεοσοποιεῖσθαι λέγειν ἡμᾶς „φεῦγ' ἐς κόρακας“, ὃ ἔστιν εἰς ἀποκρήμους τόπους καὶ εἰς φθοράν.

184. Eustath. p. 1446, 20. ἔστι δὲ τὸ μὲν εὖειν¹⁾ ἀρχαῖον, οὐπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι. καὶ γίνεται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ εὖστρα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς¹⁾, ἡπερ ἔστιν ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τοιαῦτα εὔρονται· οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν οὕτω· εὖστρα· βόθρος, ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὕδων τρίχας. κατὰ Πανσανίαν²⁾ δὲ τὸ ἐκ σταχείων
 25 κενθέντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων. ἦτοι ὁ περικεκανμένος στάχυς. ἕτεροι δὲ, ὅτι ἡ ὠρίμη κριθή, ἣ καὶ ἀμφίκανστις παρὰ Αἰλίου Διονυσίου. κωμικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ γυ-

183. ¹⁾ Prorsus convenit Photius, quem Nab. ex Eustath. emendavit. Primam et tertiam fabulam αὐτολεξεῖν profert Et. Gud. 64, 34. Primam fabulam usque ad Aristotelis testimonium fusius Zenobius III. 67. Mill. Mél. p. 356. Schol. Clem. Alex. vol. IV. p. 97, 67. Klotz. proferunt, unde descripsit priorem glossae partem Suidas, qui deinde Pausaniam sequitur. (Negat E. Zarneke, Symbol. ad Poll. Lips. 1885. p. 55). Prior narratio ap. Schol. Ar. Nub. 133., unde Photius corrigendus est. Fortasse ex nostra glossa colligendum est, Phot. s. v. *σορακίζεῖν* gl. 2. = Hes. Suid. Et. M. 719, 7. Zenob. V. 90. ex eodem fonte fluxisse.

184. ¹⁾ Cf. Eust. 1286, 20. Conv. Hes. et Schol. 1. Ar. Eq. 1236. Suid. Et. M. 398, 31. gl. 1. Poll. VI. 91.

²⁾ Pausaniae doctrina non recurrit. Ael. Dion. habes ap. Schol. 2.

ρακείου μορίου φασίν. Κρατῖνος (fr. 381. Kock). δὲ τὴν ὄσφεν
οὕτως ἔφη.

185. Eustath. p. 1864, 14. δοκεῖ δέ τι πρὸς ποιηρίαν
τῷ τοιούτῳ Εὐρυβάτῃ συμβαλέσθαι καὶ ἡ πατρις Ἐφεσος, ἀφ'
ἧς καὶ παροιμία τὸ Ἐφέσια γράμματα ἐπὶ τῶν ἀσαφῆ τινα
λαλούντων καὶ δυσπαρακολούθητα. ἐπρὸς γάρ τινές, φασιν,
Ἐφέσια γράμματα ἐκεῖνα ἦσαν, ἃς καὶ Κροῖσος ἐπὶ τῆς πυρᾶς
εἰπὼν ἀφελήθη· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δέ, φασί, Μιλησίων τινὸς καὶ
Ἐφεσίου παλαιόντων τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν διὰ
τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα,
ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων τριαζοντάκις τὸ ἐφεξῆς πεσεῖν
τὸν Ἐφέσιον¹⁾. Πανσαρία δὲ γησιν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν δη-
τορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι φωνὰ ἦσαν τὰ Ἐφέσια γράμματα
φυσικὸν ἐμπεριέχονσαι τοῦν ἀλεξίκακον, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ
πυρᾶς, γησι καὶ αὐτὸς, εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀσαφὸς καὶ αἰνιγμα-
τωδὸς δοκεῖ ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης, καὶ στεφάνης ἐπιγεγράφ-
θαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα.

186. Eustath. p. 1726, 20. εἰ δὲ οὐχ ἡδὺς ὁ τότε κατὰ
τοὺς δειδρυμένους¹⁾ βίος καὶ τοὺς βαλαρηγαοῦντας, ἀλλὰ
τῶν οὐ περὶ βίον τρυφεροῦ ὁ λόγος, ἀλλ' ἄρχαῖου. τραχὺν
γὰρ τὸν βίον ἐκεῖνον εἶναι καὶ παροιμία δηλοῖ παρὰ Πανσα-
ρία λέγουσα· „ἔφθυγον κακὸν εὖρον ἄμεινον“²⁾ ἦν ἔλεγέ,
φησι, παῖς ἀμφιθαλής³⁾ Ἀθήνησιν, ἐστεμμένους ἀκάνθαις μετὰ

Ar. Eq. 1236. cf. Hes. s. v. καῦσις, ἀμφικανσις, Phot. s. v. καῦσις,
Et. M. 90, 33. 398, 31. gl. 2. Kock, Com. I. p. 119.

185. ¹⁾ Rectissime Naber Proll. ad Phot. p. 46. sq., cum tres Photii
glossae cum Eust. conspirantes supersint, primam (= Suid. Et. M. 402,
22.) Aelio Dionysio tribuit, alteram (= Et. M. 402, 28. — Gaisf. male di-
stinxit) ex altera recensione derivat, tertiam Pausaniae adscribit. Prima
autem verbotenus cum loco supra allato convenit, ita ut etiam foedum
illud mendum *τριάκοντα* (pro *τοῖς*, cf. Philostr. Gymnast. II. p. 266, 8.
Kayser. Phot. *τριάκθηναι*) accuratissime servatum sit. cf. Proll. p. 35. De
re cf. Schneidewin. ad Diog. IV. 78. Lob. Aglaoph. p. 1163. — Plane
diversa Hes. tradit.

186. ¹⁾ cf. fr. 119.

²⁾ Conv. Phot. Suid. paucissimis immutatis et Hes., ubi *στέμμα* pro
κάμμα legendum est. Paulo plura differunt ap. Zenob. III. 98. (= Plut.
16) neque tamen talem in modum, ut communem fontem agnoscere im-
pediamur. Diog. IV. 74.

³⁾ cf. fr. 352.

δρυϊνων καρπων, λιγνον βασταζον πληρες ἄφτων, ἀνισόμοι-
ρος τὴν ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου ἐπὶ τὸ κρείττον μεταβολήν.

Z.

187. Eustath. p. 217, 14. ὅτι δὲ τὸ σμῶδιξ καθὰ καὶ
τὸ σμερδαλέον καὶ τὸ σμικρὸν διὰ τοῦ ζ εἶχον, τὴν προ-
5 φοριζήν ἀρχὴν πάσαι ποτὲ διὰ τὰ παρεοικὸς τοῦ ἦχον, δηλοῦ-
σιν οἱ παλαιοὶ, ὧν ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς τοῖς κατὰ
στοιχείον¹⁾ κέεται καὶ ταῦτα ἐν τῷ ζ στοιχείῳ· ζμινύη²⁾ ὅτε
τὸ σκαφεῖον, ὅτε τὸ ἀξινάριον, οἱ δὲ δίκελλαι. καὶ ζβέσαι³⁾
τὸ παῦσαι, λῆξαι, κοιμίσαι. καὶ ζβεννυμενάων αἰγῶν (Hes.
10 Opp. 590) ληγουσῶν. καὶ ζμῶσαι⁴⁾· τὸ πατάξαι. Ἄλλιος δὲ
Διονύσιός φησιν, ὅτι ζμικρὸν⁵⁾ καὶ μικρὸν οἱ Ἄττικοι, μικ-
κὸν δὲ οἱ Ἰωνεες. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα⁶⁾ καὶ τὴν
ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς ἀξινάριον λέγει φέρων καὶ χοῆσιν
Ἀριστοφάνους [Ολκάσι] ταύτην·

15

ἀλλ' ἴμαντά μοι

δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐπὶ ζύλα.

188. Eustath. p. 956, 8. ζυγός¹⁾ ἐπὶ νηός, ἐξ οὗ ζύ-
γιοι ἐρέται²⁾. ἔστι καὶ σαυδαλίον ζύγος³⁾ κατὰ Πανσανίαν

187. ¹⁾ Zetacismus ille apud veteres saepius commemoratur, cf. Luc. ind. voc. 9. Sext. Empir. p. 638, 13. 639, 14. Bekk. Eustath. p. 228, 21. 936, 10. Hes. s. v. ζατράπης, ζακκίτροφον, ζάσσον, ζέβνται, Harp. ζειρά (cf. Et. M. 400, 20 c lex. rhet., cf. Heyden. p. 221). Curtius, Grundzüge. p. 447. Blass, Ausspr. d. Griech. p. 89. 118. sq. 140. Vocum σμῶδιξ, σμερδαλέον, σμικρὸν usum zeta vocali ineuntium nondum indagavi.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 367, 22. Schol. Ar. Nub. 1500 Plat. Rep. 370D. Tim. lex. Plat. Similia ap. Moer. s. v. Poll. X. 129. 173. unde cum Cobeto, Mnemos. X. 80. Ὀλκάδων (fr. 402. Kock.) titulum testimonio Aristophaneo adieci.

³⁾ Primam explicationem serv. Suid. Lex. Bachm. 362, 17. cf. Eustath. p. 1260, 5.

⁴⁾ cf. Moer. s. v. σμῶμενος. Inde Eust. 1277, 8. σμῶσαι pro σμῶξαι legendum est, et Et. Gud. 506, 41. unde 507, 14. σμῶξαι· τὸ πατάξαι in πατάξαι mutabis.

⁵⁾ cf. Eust. p. 1421, 8. Phot. Suid. Hes. Schäf. ad Greg. Cor. p. 500.

⁶⁾ cf. Lob. Phryn. p. 253.

188. ¹⁾ Cf. Prol. 25. Haec tantummodo atticistis tribuenda sunt.

²⁾ Conv. Phot. et. fr. 175.

³⁾ Conv. Phot. cf. Poll. VII. 87. Schol. Ar. Lys. 417.

τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους. καὶ κίβωτοῦ δὲ, ὡς δηλοῖ τὸ ζύγαστρον⁴⁾ ἢ ξυλίγη σορός. παρὰ τῷ ἐξυγῶσθαι, οἷον „κοίλω ζυγάστρω“ (Soph. Trach. 692), [ἐξ οὗ παρέσθαρται τὸ κοινολεκτούμενον σίγιστρον]. καὶ θύρας δὲ ζυγὸς ὁ μοχλός, ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας. Πανσανίας δὲ οὕτω φησὶ ζυγώσω⁵⁾. ἀντὶ τοῦ καθέξω, δαμάσω. [Αισχύλος Κίρκη Σατυρικῶ fr. 115. Nauck.]

H.

189. Eustath. p. 1761, 50. τὸ δὲ καὶ προδηλωθὲν ἕα, οὗ χρήσις καὶ ἐν τῷ „τοῖος ἕα“ διαλελεύσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦ, οὗ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίου Διονυσίου¹⁾ εἰπόντι, ὅτι Ἴωνες μὲν ἕα φασίν, Ἀττικοὶ δὲ ἦ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νῦ οἷον, „ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπανόμην“. τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε, φησιν, ἀνευ τοῦ νῦ. ἕτερος δὲ ῥήτωρ γράσει· ἕα καὶ ἐν συναιρέσει ἦ. Ἴωνες δὲ ἐκτείνοντες ἦά φασιν.

190. Eustath. p. 1417, 18. ὅλως δὲ κατὰ πᾶσαν κίνησιν τὰ ἀπὸ τοῦ ἦδος δασύνονται ὡς καὶ τὸ ἀνδάνω. καθὰ δηλοῖ τὰ παρὰ τῷ τραγικῷ (Soph. Ant. 501.) ἀφανδάνοντα. καὶ ἀφάδιον παρὰ Πανσανία τὸ ἐχθρόν καὶ ἀπαρέσκον¹⁾ καὶ ἦδος δὲ τὸ μὲν ὄφελος φιλοῦσιν οἱ πλείους²⁾ ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἦδοις εἰς τροχάϊον, ἐπὶ δὲ ὄξους δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ³⁾. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οἷον καὶ ἦδυλισ-

⁴⁾ Eadem doctrina eisdem verbis redit ap. Eust. p. 1604, 14. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν . . ἕτεροι δὲ φασιν κτλ. Et. M. 412, 29. ex lex. rhet., ubi sub finem habes (= Phot. Suid.) παρὰ Δελφοῖς δὲ καλεῖται ζύγαστρον τὸ γραμματοφυλάκιον, cf. Heyden. p. 196. 201. 210. Nauck. Eur. fr. 1110 igitur delendum est.

⁵⁾ conv. Phot. et Hes., unde testimonium addidi.

189. ¹⁾ Cf. Eust. 883, 20. 1759, 1. An Phot. s. v. ἦ. Suid. s. v. ἦ. Hes. s. v. ἦ, ἕα, Schol. Plat. Conv. 173A. Schol. Ar. Vesp. 1019. 1074. huc referenda sint, dubium, cum in doctrina tritissima vix ex glossis certa indicia elicias, quibus fretus nonnulla ad Ael. Dion. reducere possis.

190. ¹⁾ Duae glossae ap. Hes. Et. M. 174, 50. ἀφάδιον, ἀφάδιαν extant, quas ambas tribuere Paus. malo, quod altera, Eupolidis testimonio ap. Et. M. ornata, recurrit ap. B. A. 468, 25.

²⁾ Conv. Suid. ἦδος· ὄφελος φιλοῦται. cf. Et. M. 420, 24. Herod. ed. Lentz I. 537, 12.

³⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 249, 13. cf. Et. M. 626, 58. Et. Or. 118,

μὸν⁴⁾, ὃς εἶδος τι κολακείας ἐστίν. ἀφ' οὗ καὶ ἠδουλίξειν παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 28. Kock). Πανσανίας δὲ εἰπὼν ὅτι ἦδος τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος⁵⁾ οὐδέν τι περὶ πνεύματος ἔφη.

191. Eustath. p. 1480, 11. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ
5 ἔθους οὗ μόνον ὁ ἐταῖρος καὶ ὁ ἔτης, ἀλλὰ φανερωῶς καὶ ὁ
ἐθάς¹⁾ ὅν τινες καὶ ἠθάδα λέγουσιν, ὡς γησιν Αἴλιος
Διονύσιος.

192. Eustath. p. 1166, 33. ὄρα δὲ καὶ τὸ ἠίθειο καὶ
παρθένιοι. ὁ¹⁾ γὰρ ἐν ἡλικίᾳ γενναίων αἱ παρθένοιοι, τοῦτο ἐν
10 ἀνδράσιν ἠίθειοι, οἱ ὄρατοί, φασί, γέμον καὶ μηδέπω γεγα-
μηγότες²⁾. ὡς δὲ καὶ τρισυλλάβως ἠίθειος λέγεται ὁ ἠίθειος
προσγραφέντος τοῦ ι, Διονύσιος Αἴλιός φησι, καὶ ἔστι,
φασί, Ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τοῦ ἠίθειος καὶ
χοῆσις φέρεται εἰς τοῦτο αὐτῆ [Εὐπόλοδος fr. 332 Kock]

15 εἰ μὴ κόρη δέξαιε τὸ σταῖς ἠίθειος.

193. Eustath. p. 1473, 45. ἡ δὲ τοιαύτη (sc. βοῦς ἀ-
δημίτη) καὶ ἠκέστη¹⁾ ἐν ἄλλοις, ὁ ἐστὶν ἀκέρτητος. καλοῦσι
γὰρ κατὰ Πανσανίαν βόας ἠκέστας· φορβάδας, ἀδαμιάστους,
νομάδας.

20 194. Eustath. p. 1423, 12. οἱ δὲ ἡλακατηῆνες¹⁾, ὅθεν

14. Athen. II. 67C. Aelius Dionysius iterum Tryphonem secutus est cf. Cram. Anecd. Par. III. 367, 16. Tryphon. fr. ed. Velsen. p. 7. Prol. p. 70.

⁴⁾ Conv. Phot. Hes.

⁵⁾ Fortasse huc Hes. s. v. ἦδος spectat.

191. ¹⁾ Atticōs varia forma usos esse constat, ex. gr. ἠθάς ap. Soph. El. 372, ἐθάς ap. Thuc. II. 44. — ἐθάς glossa ap. Hes. ἐθάδες, ἐθάδων B. A. 245, 5. Suid. Lex. Bachm. 207, 17. — ἠθάς ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 249, 20. Hes. ἠθάδες, ἠθάς. Et. Gud. 238, 13, ubi accentus corrigendus est.

192. ¹⁾ Totum locum cum Cobet. Mnem. X. 59. Dionysio tribuo, cum Eust. p. 500, 35, 1163, 48. Etymol. M. 422, 43 plane cum loco nostro consentiant. (Meier et Rindfl. p. 79 futilia contra Cobetum proferunt).

²⁾ Conv. Phot., qui sub fin. addicit ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εἰγαίμος, argumentum summi pretii, ut etiam locum Eupolideum ex atticista petatum esse credamus. Similia ap. Suid. Tim. Hes. Et. Gud. 238, 42. Formam ἠίθειος iam Poll. II. 9.

193. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. Eadem explicatio, sed etymologia, quam aliunde petiere, addita, ap. Eust. p. 627, 16. 21. Et. Gud. 239, 8. Et. M. 432, 10. Et. Or. 70, 25.

194. ¹⁾ Vocis rarissimae explicationem Pausaniam ex Mnesimachei Hippotrophi versu θυννὸς κωβιὸς ἡλακατηῆνες (cf. Ath. VII. 301.D., IX.

γίνονται, ζητητέον. ἰχθύες δὲ οὗτοι θαλάσσιοι κοβιόδεις ταρκενόμενοι, ὡς φησὶ Πανσανίας (cf. fr. 303).

195. Eustath. p. 1483, 33. καὶ ἤλεκτρα δὲ κατὰ Ἀλλιον Διονύσιον, ἐν κλίνας ποικιλλόμενα ἐκ τοῦ ἤλεκτρον φαίνεται¹⁾.

5

196. Eustath. p. 576, 41. σημείωσαι δὲ ὅτι κατ' Ἀλλιον Διονύσιον καὶ τέγμα ἦν ἀξιόλογον οἱ ἠνίοχοι¹⁾. κατελέγοντο γὰρ, φησιν, οἱ εὐπορώτατοι ἀρματοροφίσσαντες.

197. Eustath. p. 338, 24. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν προσηρηθέντων Ἀσιασῶν Μαγνήτων ἢ Ἡράκλεια λίθος ἦν¹⁾.¹⁰ φησὶ γοῶν Ἀλλιος Διονύσιος οὕτω· Ἡράκλεια ἢ καὶ Μαγνησία. δεκαοκτῶ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Ἀνδία, ὄθεν

403.B. cf. Eust. 1488, 34.) finxisse puto, cum natura gobii ab Ar. Hist. Anim. VI. 15. VIII. 19 et saepius descripta non conveniat cum pisce balaenarum simili. Quae quidem est explicatio Athenaei VII. p. 301.D. Hesychii, cf. Herodian. I. 16, 7. II. 923, 9. (π. μ. λ. cap. 17.) ἡλακατὴν· καὶ τοῦτο ὄνομα ἰχθύος ζητόδου.

195. ¹⁾ Una fuit ex Dionysii glossis, quarum alteram servavit Et. M. 425, 25. ἤλεκτρον· ἀλλότπουρον χρυσίον, μεμιγμένον ἐλέφ καὶ λιθῆ. οὕτω φητορικῆ. (ex conl. Sylburgii, cf. Heyden p. 236) cf. Phot. gl. 2. Suid. Hes. Lex. Bachm. I. 250, 4. Et. Gud. 240, 9., quae eadem paucissimis mutatis praebent. — Nostram glossam ap. Phot. gl. 3. Et. M. 425, 30. — Plane aliena ap. Eustath. multis locis (cf. 366, 30 et quae de ἤλεκτρον voce 659, 28. 826, 13. 1189, 62. alias exponit), quae ex Etymologi glossa prima p. 425, 11. (Et. Gud. p. 240, 1.) fluxisse haud negaverim.

196. ¹⁾ Conv. Phot. Ex parte Eustathium transscripsit Schol. Lipsiens. ad Il. B 505.

197. ¹⁾ Eadem doctrina ex Dionysio ipso petita apud Phot. Bibl. cod. 279 (i. e. Helladii chrestomathiam) ὅτι οὗτος μὲν (ὁ Δ.) φησιν οὐχὶ Μαγνήτιν ἀλλ' Ἡράκλειαν καλεῖσθαι τὴν λίθον, ἣτις ἔλκει τὰ σιδήρια· πολλοὶ δὲ ἄλλοι τὴν αὐτὴν καλεῖσθαι καὶ Μαγνήτιν καὶ Ἡράκλειαν λέγουσιν ἀποδιδόντες καὶ τὰς αἰτίας τῆς διαφόρου σημασίας. Miro igitur casu accidit, ut Dionysius primo loco conspiret cum Diogeniani sententia (cf. Schol. Plat. Ion. 533 D. Hes. s. v. Ἡρακλεία λίθος cf. Cohn. Neue Jahrb. Suppl. XIII. 784. sqq.), altero autem sententiam Eustathiano loco oppositam proferat. Aelii igitur Dionysii locum ap. Eust. laudatum lacerum esse crediderim. Cum Ael. Dion. conv. Phot. s. v. Ἡρακλείαν λίθον (= Suid.), Ἡρακλειώτης λίθος. Apud Phot. Suid. χοῆσις Euripidea (fr. 571. Nauck) non recto loco obversatur (cf. Prol. p. 36). Glossa veteri corruptela intricata est. Iam veteres idem sensisse atque atticistam apparet ex Plat. Ion cap. 5. Philodem. IV. 4, 22. p. 3. Gomperz. cf. Usener, Epicurea p. 208. sq. Plin. II. N. XXXVI. 127.

ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ἕρ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπόμενος τὸν σίδηρον.

198. Eustath. p. 1593, 15. τὸν δὲ Ἡρακλῆν, οὗ πολλὸς λόγος τοῖς παλαιοῖς καὶ Ἡρακλείδην¹⁾ Πανσαντίας καλεῖσθαι φησιν. cf. Eustath. p. 989, 46. ὅτι δὲ ὁ δηλωθεὶς Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο ὡς Ἀριστείδης, ἔτι δὲ καὶ Ἡρῦλλος²⁾ ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι, παρ' οἷς δῆλον καὶ ὡς ὑποκεκόρισται ὁ Ἡρῦλλος ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς, ὡς ἐκ τοῦ Ἀριστοκλῆς ὁ Ἀρίστουλλος³⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ ἐκ τοῦ Βαθυκλῆς Βάθυλλος.

Θ.

199. Eustath. p. 906, 48. καὶ τῆς ἀρπαγῆς¹⁾ δὲ [ἦτοι διαρπάγης] ἢ ἀρπάγη σκεῦος, αἴτη, ᾧ κἀδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμαι²⁾ μὲν βαρυτόνως ζωικαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Ἀλλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο.

200. Eustath. p. 1557, 24. ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον θαλλός¹⁾ ἐν δυοὶ λάμβδα καὶ ὀξύτόνως δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸς πᾶν

198. ¹⁾ En luculentum exemplum, rhetorica lexica nil aliud esse quam atticistarum opera! cf. Prol. p. 16. Ἡρακλείδης ap. Phot.

²⁾ cf. Suid. Hes.

³⁾ cf. Suid. Ar. Eccles. 642. Plut. 316. cum scholiis. Et. M. 147, 55. 437, 25.

199. ¹⁾ Quae Dionysii esse docet fr. 217. *καζκάβη*. Aelius Dionysius ipse sua petivit ex Tryphone cf. Nab. Prol. p. 77. An recte Valcken. adn. ad. Ammon. p. 35 *ἀστίρ* pro *ἀστὴ* scripserit, dubitandum est. Dionysii doctrinam repetitam habes in B. A. 446, 10.

²⁾ Et ipsa ex Tryphonis libro *περὶ Ἀττικῆς προσφθίας* cf. Ammon. p. 68. (unde Eustath. p. 1541, 46) Et. Gud. 253, 15, cuius verba ultima καὶ . . . *μηνύσει* legenda sunt. Cf. v. Veßen, Tryph. p. 12. — Dionysii verba ap. Eust. p. 640, 9., Phot., cuius glossam Nab. correxit, Hes. — Eadem doctrina Greg. Cor. p. 570. Schaef. Erot. p. 76, 13. Klein.

200. ¹⁾ Quo cum loco cf. Eustath. p. 1818, 14. *θαλλός* δὲ ἢ πᾶν, φασί, τὸ ἐκ γῆς φνόμενον ἢ φνύλλος ἢ κλάδος δένδρον. Ἀττικοὶ δὲ, ὡς πον καὶ προσεγράφη, ἐπὶ μόνῃς τῆς ἐλαίας τὴν λέξιν ἰδιάζουσιν. — ὅτι δὲ ὁ Ἀττικὸς θαλλός ἐξαιρετός ἦν, ἀφ' οὗ στέφανος Ἀθήνησι τοῖς νικηταῖς ἦν, ἢ ἱστορία καὶ αὐτὸ δηλοῖ. ἐκ δὲ τοῦ θαλλοῦ καὶ θαλλοφόρος παροιμαζὸς, ὁ μὴδὲν χρήσιμος, ἀλλ' ἢ βοσκῆμασι θαλλὸν παραβάλλειν. Ex consuetudine huic doctrinae episcopus Ath. XIII. 582E. 583C inseruit. Nexum inter utrumque locum Eustathianum artum esse concedes.

τὸ θάλλον καθὰ καὶ τὸ θάλος. ἐθέλει δὲ ἔχειν προσθήκην. διὸ κατὰ Ἀίλιον Διονύσιον προστιθέασιν ἑλάας ἢ ἄλλον τινός. καὶ θαλλοφόροι²⁾ δὲ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήραις. τοιοῦτοι δὲ ἔν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι.

201. Eustath. p. 298, 2. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ἄμυρις τις⁵ εὔρηται δίχα τοῦ θ ἐν ταῖς τῶν παροιμιῶν ἀναγραφαῖς, εἶτε μουσικός εἶτε καὶ ἕτερος· διὸ καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ „Θάμυρις μαίνεται“ τινὲς Ἄμυρον ἔγραψαν δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ, περὶ οὗ Πανσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχείον ῥητορικῷ αὐτοῦ λεξικῷ¹⁾ ἰστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαρι-¹⁰ τῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφούς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον καὶ εἰς ἱερὸν προσφυγόντα καὶ μὴ ἀπολούμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνημα καταφυγόντα καὶ ἀπολυθέντα, συνείς τὸ λόγιον¹⁵ καὶ ἐξαργυρισόμενος τὰ ἴδια ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Συβαρίται μὲν, ὃ λογισμῶ πεποίηκεν, εἰς μαρίαν ἐδέξαντο, ἐπιλέγοντες· Ἄμυρις μαίνεται· ὃ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μαρίαν ἐθαυμάσθη.

202. Eustath. p. 1699, 35. τοῦ δὲ θεμιστεύειν πρωτό-²⁰ τυπον τὸ θεμίσιον, ἐξ οὗ καὶ παρὰ Πανσανία τὸ θεμισσέτω¹⁾, τουτέστι νομοθετεῖτω, δικαζέτω· καὶ ἡ θέμις.

203. Eustath. p. 258, 26. τὴν δὲ βασιλικὴν θειότητα δηλοῖ καὶ τὸ „θεὸς θεός“, ὃ κατὰ Πανσανίαν ταῖς ἀρχαῖς οἱ παλαιοὶ ἐπέλεγον, ἐπιφημιζόμενοι¹⁾. Αἴλιος δὲ Διονύ-²⁵

²⁾ θαλλοφόρος vocis altera significatio (ex Arist. Vesp. 544. ioco orta) atticistis an nota fuerit, dubitare licet, quod Phot. priorem tantum profert. Coniuncta vero utraque apparet ap. Hes. Et. M. 441, 51. Altera, quae Suetonio (i. e. Ar. Byz.) debetur, ap. Mill. Mél. 423. Schol. Ar. Vesp. 544. (ὑπομνήματα ibi laudata = Homeri scholia esse suspicor) — θαλλὸς ἑλάας cf. Phot. Hes. Suid. Lex. Bachm. 253, 26. Et. M. 441, 47. Tim. lex. Plat.

201. ¹⁾ Pausaniam igitur Ἄμυρις formam meliorem putasse apparet. Conv. Suid., scriptor cod. Coislin. Diogen. III. 26., Apostol. II. 60. (ubi corrigas ἀπολλύμενον). — Similis fons fuit Athenaei XII. 520.E. cf. Hottop., de Eustath. prov. p. 257. 287.

202. ¹⁾ Eadem Pausaniae nomine addito p. 735, 55. et omissio 993, 14. Conv. Phot. Hes. cf. Et. M. 445, 24.

203. ¹⁾ Conv. Hes. cf. Lob. ad Phryn p. 597.

σίος φησιν ὅτι καὶ ἐν ἱεροποιίαις καὶ ἄλλαις πράξεσι τὸ „θεὸς θεός“ ἐπελέγεται. ἐν δὲ ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι παρτὸς ἔργον ἀρχόμενοι ἔλεγον „θεὸς θεός“.

204. Eustath. p. 331, 13. Θετταλικὴ ἔλεγχο ἔνθε-
 5 σις¹⁾ μέγας ψωμὸς, ὡς Πανσαρίας δηλοῖ, καὶ Θετταλικὰ
 πτερά²⁾ διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας, ἃς
 ἕτερος ῥήτωρ Θετταλικὰ γέρα³⁾ λέγει διὰ τὸ ἔπαθλον ἐν
 τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν αὐτὰς κεισθαι, ὡς λέγει καὶ ὅτι Θετταλικοὶ
 δίφροισι⁴⁾ διάφοροι, τούτεστι διαφέροντες πρὸς τοὺς ἄλλους,
 10 καὶ ὅτι Θετταλὸν σόφισμα⁵⁾ ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων
 ἐν παρατάξεσι παρομιάζεται, ἀλλὰ κακοουρούντων. Πανσα-
 ρίας δὲ εἰς τοῦτο σαφέστερον φράζων φησὶ⁶⁾ Θετταλὸν σόφισμα
 ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως τίττεται
 ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀράτω κατιόντι ὁ θεὸς ἔχρησε φυλα-
 15 ξασθαι, μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας ἐρχῆ μείζονι καὶ λαμ-
 προτέρῳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. ὁ δὲ ἐκατόμβην ἀνδρῶν εὐ-
 ξαστο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι. κατορθώσας δὲ, ἃ ἐβούλετο, ἀνε-
 βάλλετο αἰεὶ τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι, [ὄθην ἢ
 παρομιμία ἐπὶ τῶν διατριβόντων τὰς ὑποσχέσεις ἢ καὶ ἄλλως
 20 παρακρουόντων].

205. Eustath. p. 1403, 34. ὁ δ' αὐτὸς (sc. Πανσαρίας¹⁾)
 λέγει καὶ ὅτι θριπήδεστα²⁾ ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρω-
 μένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔδω. οἷς ἐχρῶντό, φησιν, οἱ σφόδρα οἰκο-

204. 1) Conv. Phot. Hes. Eust. p. 857, 32. cf. Poll. VI. 43.

2) Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 448, 37. Diogeniani codd. VB. ad V. 20., qui addunt: πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἐκατέρωθεν γοῖαι διὰ τὸ εὐκείναι πτέρυξιν. Cf. Poll. VII. 46.

3) Haec vox nusquam recurrit. Locum ex Aelii Dionysii lexico desumptum esse puto, cf. not. 5.

4) Conv. Phot. Hes. Poll. X. 47. 48. VII. 112.

5) Conv. Phot. Hes. Schol. Eur. Phoen. 141.

6) Ad verbum repetita apud Phot. Suid. Vetus iam inest corruptela cum Ἀράτω pro Ἀράτω legendum esse O. Müller, Handb. der Archäol. 466. demonstraverit, cf. Hotop, p. 274. 280. Nostrum locum fr. 163. subsequitur.

205. 1) cf. fr. 147. 149.

2) Cum Paus. convenit Phot. gl. 1. Suid. gl. 1. Et. M. 456, 23. Hes. Ammon. p. 74. Schol. Ar. Thesmoph. v. 434. B. A. 264, 30. sed ita, ut verba non plane concinant. — Phot. gl. 2. (= Suid. gl. 2.), Hyperli-

νομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφαιρίδων τινές δὲ αὐτὰ πεντεσυλλάβως θρηνηθέντα εἶπον. ἐκ δὲ τοῦ ἔδειν δὲ καὶ ἡ τερηθῶν³⁾ θηρίδιόν, φασί, ξυλοθάγον, οὗ ἡ χρῆσις καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἰππεῦσιν·

τείρει γὰρ καὶ ἔδειν τὸ παραπεσόν.

5

206. Eustath. p. 1534, 49. Τὸν δὲ θύλακόν¹⁾ (καὶ θυλάκιον ἔποχοριστικῶς) φασιν οἱ ἀρχαῖοι καὶ μάρσιππον. ἀλλὰ καὶ κρυοῦχον²⁾ ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι· κρυοῦχος· θυλάκιον, μάρσιππον. Πανσανίας δὲ καὶ γάσκωλον ἐρμηνεύει τὸν θύλακον, εἰπὼν, ὅτι θύλακος³⁾ ῥαπτὸς γάσκωλος. cf. ib. 10 p. 1446, 5. φασκόλιον, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· φασκόλιον⁴⁾ δερμάτινον βαλάντιον οἷον θυλάκιον. καὶ γάσκωλος ἡ ἱματιοφορῖς, ὡς φησὶν Αἴλιος Διονύσιος. — οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ σάκταν⁵⁾ θύλακον ἐρμηνεύουσιν, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν· σάκτας. θύλακος. μάρσιππος.

15

I.

207. Eustath. p. 859, 52. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἱατρὸν γυναικα, Ἀλεξίς (fr. 318. Kock) δὲ ἰάτριαν. ἡ δὲ ἱατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν.

208. Eustath. p. 1472, 7. ἰστέον δὲ ὅτι ἴκρια¹⁾ προ-

dis testimonio (fr. 85. Blass) ornata cum Harpocrate concinunt et simillimum fontem habuisse produnt. — De re vide Valck. ad Ammon. p. 104. sqq.

³⁾ cf. Phot. Suid. Eust. 1532, 15. Hes. Hanc glossam Pausaniae esse puto, cum atticistarum fragmenta arte subsequantur.

206. ¹⁾ Conv. Phot. cf. Prol. p. 23. sq.

²⁾ Conv. Phot. Hes.

³⁾ Conv. Phot., cuius ad glossam Harpocrateionis glossa adscripta est. Suidas utramque contexuit. Et. M. 789, 8 Dionysium sequitur, glossa Harpocrateionea paullo ante allata. Eadem differentia verborum ap. Ammon. p. 141. Valck., (unde corrigas corruptissima ap. Et. Gud. 550, 1. γάσκαλος (l. γάσκωλ.) φασκόλιον διαφέρει. γάσκαλον μὲν γὰρ ἱμάτιον χωρὶς (l. ἱματιοφορῖς), φασκόλιον δὲ τὸ δερμάτιον) et Lex. Bachm. 404, 7. cf. Poll. VII. 79. X. 137. B. A. 314, 4.

⁴⁾ conv. Hes. cf. Schol. Ar. Plut. 681. vid. fr. 296. not. 6.

207. ¹⁾ Cf. Suid. Secundum Lob. Phryn. p. 651 posterioris fuit Graecitatis. cf. Ritschl. Opusc. I. 627. sqq., qui iam Orum (l. l. ab episcopo allatum) cum atticistis consensisse docuit.

208. ¹⁾ Conv. Phot. — Ea, quae ap. Hes. Schol. Ar. Thesmoph. 395.

παροξυτόνως ἔλεγοντο καὶ τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν σκευασθῆναι τὸ ἐν Διούρῳ θέατρον. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοίλη²⁾ ἔλεγοντο, Πανσανίας δηλοῖ.

- 5 209. Eustath. p. 206, 27. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ κατὰ τὸν στραβὸν οἱ παλαιοὶ καὶ οὕτω φράζουσιν. οἱ μὲν ὡς βλεπεδαίμων ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ἐπὶ δαίμονος πεπληγῶς¹⁾. Πανσανίας δὲ προστίθησι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικούς οὕτως ἔλεγον. ἄλλοι δὲ ὅτι ἰλλός²⁾· πλάγιος, διεστραμμένος, στραβός. καὶ ἰλλώπτειν τὸ στραβίζειν³⁾. τινὲς δὲ ὅτι ἐπιλλος ὁ παράστραβος⁴⁾, καὶ ὅτι ὁ στρεβλός⁵⁾, ὃν οἱ παλαιοὶ στραβὸν λέγουσι, καὶ ὅτι ἰλλώπτει καὶ ἐπιλλώπτειν⁶⁾ τὸ ἕρπειν, ὡς φησὶν Ἀἴλιος Διονύσιος, καὶ ἐπιμόουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν. Πανσανίας δὲ ἐπιλλειν⁷⁾ τὸ ὀφθαλμοῖς καταμωκῶσθαι καὶ ἰλλώπτειν καὶ ἐπιλλοῦν⁸⁾ τὸ μυκτηρίζειν καὶ κατιλλώπτειν τὸ καταμυκτηρίζειν.

210. Eustath. p. 1222, 33. ἐκ τῆς Ἰμβρου φηγοδικοῦντας Ἰμβρίους παροιμιακῶς ἐκάλουν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διού-

(= Suid.) Lex. Bachm. 261, 9. (= Suid.). Et. M. 470, 83. Et. Gud. 273, 27. Eustath. p. 1037, 32. 1528, 59. 1719, 31. leguntur, aliunde petita sunt, et quodammodo cum iis, quae ante locum nostrum habes, conveniunt, neque tamen ita, ut fontium nexus inde agnoscere possit.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Comicorum iocus fuit.

209. ¹⁾ Conv. Suid. cf. Poll. I. 21. Lob. Phryn. p. 769. Pausaniae definitionem nusquam iterum inveni.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 261, 27. Moer. Eustath. p. 768, 34.

³⁾ Hes. Schol. Plutarch. de adul. et amic. 51c cf. M. Treu, Progr. Iaurav. 1871, p. 10. Fortasse huc referenda sunt, quae Eust. p. 1834, 50. 1798, 37. de ἐπιλλίζειν voce protulit. cf. Hes. gl. 2.

⁴⁾ Conv. Phot. Galen. Lex. Hippocr. vol. XIX. p. 141. Kühn. Contra disputat Phryn. in B. A. 62, 23.

⁵⁾ Conv. Phot., cf. Suid. s. v. ἐπιλλίζουσα.

⁶⁾ Pausaniae doctrina ap. Hes. s. v. ἐπιλλίζουσα. Utriusque atticistae doctrina contaminata ap. Hes. s. v. ἐπιλλώπτειν, Et. M. 342, 53. Unde in Lex. Bachm. p. 230, 32 legas ἐπιλλώπιονσαν· ἐπισκώπιονσαν.

⁷⁾ Hae voces nusquam reperiuntur. — Vix dubium videtur, quin ceterae voces ab ἴλλος = ὀφθαλμός voce derivatae omnes ad eundem fontem redeant. cf. fr. 225.

σιος οὕτως· Ἰμβριοι· οἱ τὺς δίκας ὑποφείγοντες, ἐπεὶ τινες εἰς δίκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρῳ εἶναι¹⁾.

211. Eustath. p. 1453, 3. ἰμοριὰ¹⁾ κατὰ Ἀλλιον ἰμάς, σχοιῖον, ᾧ ὕδωρ ἀντλοῦμεν, καὶ ἰμᾶν· τὸ ἀντλεῖν²⁾. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ ἀνιμᾶσθαι³⁾ κάτωθεν δηλαδὴ ἄνω. καὶ τὸ ἀνά- 5 παλιν καθιμᾶσθαι⁴⁾· οἶον· νύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τευχῶν αὐτοὺς καθιμῆσαντας φεύγει.

212. Eustath. p. 877, 12. κατὰ μεταφορὰν καὶ ἰναῶσθαι¹⁾ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι καὶ ὑπέρινος ὁ ὑπερκεκαθαρμένος²⁾ [διὰ³⁾ τὸ κατὰ οἶον λεπτύ- 10 νεσθαι. λέγονται δὲ πον καὶ αἵματος ἴνες κατὰ τινα ὁμοιότητα. ὁ μέντοι ἴννος ἕτερος ἴσως ὄν παρὰ τὸν Ἀριστοτελικὸν γίννον ἄδηλον, εἰ ἐκ τοιούτου τινὸς γίνεται]. τοῦτο δὲ μόνον οἶδαμεν περὶ αὐτοῦ ἔκ τινος παλαιοῦ, ὅτι ἴννος⁴⁾ ὁ ἐξ ἡ- 15 μίονου καὶ θηλείας ἵππου· προστίθησι δὲ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι ζῆ¹⁵ δὲ ἡμίονος πεντήκοντα ἔτη.

210. ¹⁾ Conv. Phot. cf. Hes. Macar. IV. 76, 77. Crusius, Anal. p. 69. Hotop. p. 274. — Comicorum iocus fuisse videtur, cf. Poll. VIII. 81. Meier-Schönm. att. Proc. p. 908. ed. Lipsius.

211. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 12. Hes. Schol. Ar. Eccles. 351. Ran. 1297. cf. Et. M. 470, 281. 297. Et. Gud. 278, 44. 288, 26. Et. Or. 76, 23. Schol. Luc. vol. IV. p. 168. Jacobitz. — A. Dionysius cum Herodiani libro de orthographia concinere videtur, cf. II. 413, 25. 452, 4. et. I. 298, 15. ed. Lentz.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 262, 3. Hes. Et. Gud. 278, 39.

³⁾ Cf. Eustath. p. 1944, 63. 599, 2. Hes. s. v. ἀνιμώμενος. B. A. 405, 11. Et. M. 110, 36. Gud. 58, 39.

⁴⁾ Quinque sunt glossae Hes. (cf. praeterea κατιμώμενοι ap. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. 266, 2) καθιμῆσεν, καθιμῶσιν.

212. ¹⁾ Conv. Phot., qui etiam alteram glossam adiunxit, et Hes.

²⁾ Conv. Et. M. 779, 5. Galen. lex. Hippocr. vol. XIX. p. 148. Kühn. Cf. B. A. 69, 15.

³⁾ Uncis inclusa episcopus conscripsit, ut melius ad alteram glossam ἴννος proficisceretur. Omnia pendent ex Aristot. Hist. anim. VI. 24. (de gen. anim. II. 8.)

⁴⁾ Cum Schwartzio p. 70. not. 7. atticistis tribuere non dubito. Conv. Phot., qui ipse conspirat cum Aristot. I. I. — Mirum est, quod Ar. Byz. (p. 104. 108. Nauck. et Mill. Mél. 430, 15) plane contradicit Aristoteli. Cf. Et. M. 621, 56. Herod. II. p. 295, 10. Lentz et fr. 268. ὄλιον. Cf. Prol. p. 48. not. 3.

213. Eustath. p. 916, 18. *ἰππάκη*¹⁾ κατὰ *Ἄϊλιον Διονύσιον* βρωῖμα *Σκυθικὸν* διὰ γάλακτος ἰππίου σκευαζόμενον.

214. Eustath. p. 911, 62. καὶ *ἰτέας*¹⁾ δὲ τινὰς ἀσπίδας *Ἄϊλιος Διονύσιος* ἱστορεῖ φέρων καὶ χοῦσιν ἐξ *Ἀριστοφάνους*
5 (fr. 65. Kock.) *ταύτην*.

*ἀνὴρ πεδότης*²⁾ *ἰτέαν ἐνημμένος*.

215. Eustath. p. 1896, 49. διαφορὰν δὲ τινὲς φασὶ *Σικελιωτῶν* καὶ *Σικελῶν* τὸ τοῦς μὲν Ἕλληνας τοῦς δὲ βαρβάρους εἶναι. φησὶ γοῦν *Ἄϊλιος Διονύσιος*, ὅτι *Ἴταλοὶ*¹⁾ μὲν
10 οἱ βάρβαροι, *Ἴταλιῶται* δὲ οἱ ἐπρωκηκότεες Ἕλληνες τὴν *Ἰταλίαν*. οὕτω καὶ *Σικελοὶ*, φησὶ, καὶ *Σικελιωταὶ* διαφέρουσιν. οὐκέτι δὲ ἀνάλογόν, φησὶ, *Θεσσαλοὶ* καὶ *Θεσσαλιῶται* πρὸς ἀλλήλους ἔχουσαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ὑπεροικούντων τὴν *Θεσσαλίαν* βαρβάρων *Θεσσα-*
15 *λιῶται* καλοῦνται.

216. Eustath. p. 811, 42. ἐλέγετο δὲ καὶ *ἰχθύκεντρον*¹⁾ κατὰ *Πανσαντίαν* τρίαίνα, ἣ ἐπὶ μεγάλων *ἰχθύων* χρῶνται.

K.

217. Eustath. p. 1390, 48. θηλυκῶς λέγει τὰς κίνας κατὰ διάλεκτον *Ἰωνικὴν*: ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τῶν *Ἀττικῶν*.
20 *μυρία* δὲ τοιαυτὰ ἔστι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, οἳ τὰς βοῦς λέγουσι καὶ τὰς ἵππους καὶ τὰς ἡμιόνοους καὶ τὰς ἔλλοιους καὶ τὰς κύνιας καὶ τὰς οἰς καὶ ἕτερα. *Ἄϊλιος* δὲ *Διονύσιος* παρὰσημειούμενός τινα, ὅπως κατὰ γένη προσφέρονται, φησὶν,

213. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. — *ἰππάκη* recte Rindfl. p. 83. cf. Strab. VII. p. 300, qui locum Aeschyleum (fr. 198. Nauck:) laudat.

214. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. cf. Eust. p. 1239, 61. 1667, 19. cf. fr. lex. rhet. 408. *λωτός*. — Fuerit fortasse adiectivum ab ἴνυς nomine derivatum.

²⁾ Fuit vox Aristophanis Byzantii cf. Mill. Mél. p. 425., unde coniecerim ea, quae Eustath. p. 725, 31. (Phot. Poll. III. 79.) proferat, ita ad nos pervenisse, ut per atticistas ad nostram aetatem manaverint.

215. ¹⁾ cf. Steph. Byz. s. v. *Ἰταλία*, *Σικελία*. Ammon. p. 77. 128. Et. Gud. 284, 51. 500, 29. — Cf. A. Kopp. De Ammon. distinct. synon. p. 33. (Regimonti 1883). Ex Tryphonis libris *περὶ παρωνύμων* fluxisse puto.

216. ¹⁾ Conv. Phot. Eandem significationem habes ap. Hes. Lex. Bachm. 265, 1. Suid., qui omnes *ἰχθύνκεντρον* exhibent. Solus Poll. X. 133. *τρίαίναν ἰχθύνκεντρον* profert.

οὕτω· κακκάβη¹⁾ θηλυκῶς, ἰ κάκκαβος [ὁ καὶ παρὰ τῷ
 Ἀθηναίῳ κέῖται ἐν τῷ κακκάβα ζέουσα]. οὕτω καὶ ἡ ἀρπάγη²⁾,
 δι' ἧς ἐκ φρεάτων κἀδδους ἀνάγουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἡ βῶλος³⁾
 καὶ ἡ ὕαλος⁴⁾ καὶ ἡ φάρυγξ⁵⁾ καὶ ἡ † στρόχνος⁶⁾ καὶ ἰ
 χάραξ⁷⁾, τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, ὁ μείντοι χάραξ τὸ χαρά- 5
 κωμα τοῦ στρατοπέδου. ἔτι θηλυκῶς καὶ ἡ τύλη⁸⁾· τὸ φῦμα
 τὸ ἐπὶ τοῦ ἀνῆνος, καὶ ἡ ὄμφαξ⁹⁾ καὶ ἡ ἄσβολος¹⁰⁾ καὶ
 ἡ ψύλλα¹¹⁾ καὶ ἰ μεῖραξ¹²⁾ καὶ ἡ θόλος¹³⁾ καὶ ἡ μί-

217. Quae omnia ex Aelio Dionysio fluxere. Eustathius ex more ex illius opere ea delibavit, quae ad propositum congruere videbantur, cf. Prol. p. 31. Ita factum est, ut nostro quidem loco nil fere inveniatur, nisi lemmata glossarum, quarum explicationes uberiores lexicogr. tradiderunt.

1) Cf. Phot. gl. 1. Hes. gl. 1. B. A. 104, 33. cf. Hermipp. fr. 20. Kock. Lex. Bachmann. 266, 34. Eustath. 872, 13. Et. M. 485, 1. Et. Gud. 293, 1 (corrigere: κακκάβη). Or. 87, 26. Moer. p. 200, 11. Bekk. Phryn. Lob. p. 427. Sequiores comici iam forma κάκκαβος utebantur, cf. Poll. X. 106.

2) Cf. fr. 199. cf. Hes. gl. 1. et. s. v. κρεάγρα. Ammon. p. 22. B. A. 446, 10. Et. M. 87, 37. Hes. s. v. λύκος. Et. Gud. 80, 4.

3) Suid.? Phryn. Lob. p. 54. Unde lege B. A. 30, 22. Moer. p. 192, 22. βῶλος θηλυκῶς. Sext. Emp. 633, 12.

4) Phot. Lex. Bachm. 392, 31. Cf. Phryn. Lob. p. 309. B. A. 68, 22. Et. M. 774, 4. Et. Gud. 538, 52. Schol. Ar. Nub. 768.

5) Suid. Phryn. Lob. p. 65. 470. Schol. Ar. Ran. 257. Et. M. 788, 35.

6) Corruptum esse puto: lege τρῶχμος, cf. Phot. Suid. Et. M. 771, 1.

7) Cf. Ammon. p. 145. Valck. Lex. Bachm. 413, 13. Moer. 212, 13. Hes. s. v. χάρακες. Phryn. Lob. p. 61. B. A. 72, 1. Poll. IX. 14. Et. M. 806, 30 (unde corrigas 330, 36). Et. Gud. 561, 8. Cf. Eust. 1163, 32, qui proverbium ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον affert. Cf. Macar. III. 96. Diogen. III. 90. Zenob. VI. 80. Schol. Ar. Vesp. 1291. Suid. Hes. Diversa ab atticistae consilio Harp. Suid.

8) Cf. Phot. Hes. Poll. VII. 133. 192. Schol. Ar. Ach. 860 (= Suid.) 954. Contra disputant Phryn. Lob. p. 173. Moer. p. 201, 20. Bekk.

9) Cf. Phryn. Lob. p. 54.

10) Fortasse huc pertinet Eust. p. 1405, 20., cf. Ar. Thesmoph. 246. cum schol. (= Suid.) B. A. 450, 32. Moer. 187, 17. Phryn. Lob. p. 113. B. A. 17, 22.

11) Cf. Phot. Hes. Suid. Schol. Ar. Nub. 145. Plut. 538. Phryn. Lob. p. 332. Moer. 213, 36.

12) Quae forma iam fuit Aristophanis Byzantii, cf. Mill. Mél. p. 429., unde transiit ad Poll. II. 18. Cf. Anecd. Bachm. II. p. 374, 30. Et. M. 583, 1. Et. Gud. 384, 37. Moer. 203, 19. Phryn. Lob. p. 212. Ammon. p. 93. — Alias diversa Aristophanes, cf. Nauck p. 80.

13) Cf. Phot. Suid. (qui sua partim ex Harp. traxit.) Hes. gl. 2. B.

χωρ¹⁴). Θουκυδίδης οὖν (IV. 26.) μήκωνα μεμελιτωμένην φησί. ταῦτα κατὰ γένος θηλυκόν. ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς¹⁵), ὁ ὄρφος¹⁶), ὁ λιμὸς¹⁷), ὁ σκότος¹⁸), ὁ Τάρας¹⁹), ὁ Ἀκράγας²⁰). οὐδέτερα δὲ τὸ νῶτον²¹), τὸ ζυγὸν²²), τὰ ἐπίδεσμα²³), τὸ
 5 στρωματόδεσμον²⁴), τὸ θύμον²⁵), τὸ σίαλον²⁶), τὸ ζέδρον²⁷), τὰ θεμέλια²⁸), τὸ τέμαχος²⁹). ἀρσενικὰ δὲ καὶ οὐδέτερα ὁ τάριχος³⁰) καὶ τὸ τάριχον, τὰ στάδια³¹) καὶ οἱ στάδιοι.

A. 264, 29. Et. M. 453, 35. Et. Gud. 264, 16. Sext. Emp. p. 633, 12. Bekk. Cf. fr. 394.

¹⁴) Cf. Hes. Et. M. 583, 56. Et. Gud. 381, 12.

¹⁵) Cf. Eust. p. 305, 43. 1504, 38. 1835, 19. Hes. Lex. Bachm. p. 418, 13.

¹⁶) Cf. Phot. Suid. Hes. Eustath. p. 1358, 50. Lex. Bachm. 321, 2. Et. Gud. 248, 34.

¹⁷) Quam vocem feminini generis esse docuit Diodorus gramm., cf. Eust. 1504, 37. 1631, 3. — Ad Ael. Dion. revoco Phot. Suid. s. v. βοίλιμος. Cf. Phryn. Lob. p. 188. Et. M. 566, 11. Et. Gud. 371, 1. Sext. Emp. p. 633, 16. Bekk.

¹⁸) Idem docuit Paus., cf. fr. 300. Cf. Eust. 520, 20. 1869, 48. 432, 16. 73, 46. Phot. Moer. 209, 29. Et. M. 635, 57. Et. Gud. 510, 17.

¹⁹) Cf. Steph. Byz. ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν. οὐδὲν γὰρ εἰς ῥᾶς θηλυκῶς ἐρίσκειται. τοῦτο δ' εἴρηται καὶ θηλυκῶς. Quae verba ad Herodianum reduxit Lentz. I. 56, 6.

²⁰) Lexicographorum testimonia desunt. Fortasse Ἀκράγας propter fluvium cognominem fuerit gen. masc., cf. Herod. Lentz. I. p. 53, 14.

²¹) Cf. Phot. Phryn. Lob. p. 290. B. A. 109, 21. Moer. 204, 5. Et. M. 607, 46. Et. Gud. 414, 1. Eadem doctrina in fr. 416. νοτοπλήξ. Cf. Phot. s. v. Eust. 216, 12.

²²) Cf. fr. 188. cf. Phot. ζυγὸν· οὐδέτερος τὸ τῶν ἐποζυγίων. Hes. Eust. 1071, 35. 946, 55. Et. M. 585, 35. Et. Gud. 233, 3.

²³) Cf. Phryn. Lob. p. 292. cf. Schäf. ad Greg. Cor. p. 874. Eust. 1598, 17.

²⁴) Lex. Bachm. 372, 14. Phryn. Lob. p. 401. B. A. 113, 26. (303, 12) Moer. 210, 4. Poll. X. 137.

²⁵) Cf. Schol. Ar. Plut. 253. s. f. Eustath. p. 1148, 25.

²⁶) Cf. Suid. Moer. 209, 15. Et. M. 712, 1.

²⁷) Cf. fr. 178. not. 3., cf. Phot. Moer. 201, 23. Hes. Et. M. 498, 42. Et. Gud. 309, 11.

²⁸) Lex. Bachm. 254, 29. Moer. p. 198, 34.

²⁹) Cf. Suid. Et. M. 439, 45. 506, 45. Phryn. Lob. p. 21. B. A. 65, 3.

³⁰) Cf. Eustath. p. 73, 42 qui Herodianum auctorem laudavit (cf. I. 226, 12. 394, 6. ed. Lentz, ubi nescio qui factum sit, ut Menandri et Philippidis versus omittantur). Suid. Moer. p. 210, 29. B. A. 309, 14. Sext. Empir. p. 642, 15. Bekk. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533a 35. Bekk.

³¹) Cf. Phot. Naberi Proll. p. 25. — Iam antiquitus hanc generis

δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς Διονύσιος ἐπεξέροχεται. ἄλλως γὰρ καὶ ἡ θίς λέγεται. ὅτι καὶ ἡ λιμὸς τὸ σκότος καὶ ἡ Τάρας καὶ ἕτερα τῶν τοῦ Διονυσίου, ἐτέρως.

218. Eustath. p. 1387, 5. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ 5 ἄθυρμά, φασί, δασύνεται, ὡς καὶ ἔνος ὁ ἐνιαυτός· ὅθεν ἄφερος· ὁ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, καὶ τὸ ἔννη καὶ νέα δασεῖαν τότε εἶχε. καὶ ἡ ἀμις καὶ ἡ ἄμαξα¹⁾, ὅθεν καὶ τὸ καθημαξενυμένως²⁾, ὡς φησὶν Ἀἴλιος Διονύσιος. καὶ θαμάξιον τὸ ἀμάξιον. χαίρουσι γὰρ φησὶ τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί. 10

219. Eustath. p. 1278, 49. ἰστίον δὲ ὅτι κατὰ πολωνυμίας λόγον τὰ θρόνα καὶ φάρμακα καὶ κάλλη ἐλέγοντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φησὶ γοῦν Πανσατίας· κάλλη¹⁾ ἄρθη βάμματα, ὅθεν καὶ καλλύνειν²⁾ τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῦν. ἴσως δὲ ἐκ τούτου καὶ κάλλαια³⁾ παρὰ τῷ κομικῷ οἱ πόγων 15 νες τῶν ἀλεκτρονίων, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ περὰ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.

220. Eustath. p. 1183, 19. λέγεται δέ, φασί, καὶ ἀφροδισία ἄγρα, καθὰ πέροδιξ, οὕτω καὶ οὔς. καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῦρος κατοφερῆς εἰς ἀφροδισία. ὅθεν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ κάπραινα¹⁾ γυνή ἢ ὀργῶσα πρὸς μίξεις καὶ κα-ambiguitatem notam fuisse docet Ath. III. 119B. D, cf. Lorenz, Epicharm. p. 282. Cum loco nostro componenda sunt, quae Eust. p. 73, 42 nomine auctoris celato congressit.

218. ¹⁾ Mirum in modum ex duobus excerptis plane sibi contradicentibus sua habet Eust. p. 1156, 19., ubi sub finem legitur: καθημαξενυμένα ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Cf. fr. 58. cf. Suid. — Alteram opinionem (κατημ.) sequuntur Hes. Et. M. 497, 13. Phot. Lex. Bachm. 273, 29.

²⁾ Cf. quae ad fr. 40 exposuimus. Novum affertur fundamentum, ut totum locum 1636, 20 sqq. ad atticistas referendum esse contendamus.

219. ¹⁾ Conv. Hes. Moer. p. 200, 17. Ammon. p. 80. Valck. Et. M. 486, 43. Et. Gud. 294, 28. 34. 296, 4.

²⁾ Conv. Phot. Similia Hes. Suid. Et. M. 322, 13. Luc. Lexiph. 11.

³⁾ Eadem ὁ γράψας p. 1205, 26. Apud posteriores confertur cum κάλλη vocabulo, cf. Ammon. Et. M. 1. 1. (cf. Poll. VII. 63). Schol. Ar. Eq. 48. Hes. Suid. — Contra hanc explicationem pugnare videtur Phot. τὰ τῶν ἀλεκτρονίων γένεια (cf. Moer. p. 200, 18). Cave eam dicrepantiam tanti facias! Attici enim consentientes cum Dionysio κάλλαια πόγωνες τῶν ἀ. adhibuerunt, cf. Ar. Hist. anim. IX. 49. 50.

220. ¹⁾ Eadem doctrina nomine auctoris omisso ap. Eust. p. 853, 31. 1676, 35. — Conv. Hes. cf. Poll. VII. 202. 203.

πρωῶν²⁾ κυρίως τὸ ὀρέγεσθαι κάπρον τὴν ὄν, ὡς καὶ ταυροῶν φησι τὸ ταύρον ἐγείεσθαι τὴν βοῶν.

221. Eustath. p. 1461, 25. τὸ δὲ οἴνω βεβαρῆσθαι καὶ καρηβαρεῖν εἴη ἂν, καὶ καραιβαροῶν¹⁾ λέγει καὶ Φερε-
5 κράτης (fr. 218. Kock), ὃς φησιν Ἄλλιος Διονύσιος. ὃς λέ-
γει καὶ ὅτι καρηβοῶν²⁾ τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρωῶσθαι τὴν
κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν.

222. Eustath. p. 363, 37. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ
τῶν καρβάνων ἦτοι βαρβάρων λέξις ἐκ τῶν Καρῶν εἰλησθαι
10 δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ Πανσανίᾳ κάρδακες¹⁾, ὃ ἔστι στρα-
τιώται περὶ Ἀσίαν. ὃ δὲ Ἄλλιος Διονύσιος οὕτω φησί· κάρ-
δακες· οὐ δίκαιόν τι γένος, ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατενόμενοι βάρ-
βαροι παρὰ Θεοπόμπω. ἀπλῶς δέ, φησιν, οἱ Πέρσαι πάντα
τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλωπὴ κάρδακα ἐκάλουν. ἔτι ἰστέον, ὅτι πα-
15 ροιμία παρὰ Πανσανίᾳ φέρεται ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελεσί τὰς
πέρας ποιουμένων τὸ „ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον“²⁾ ἐπεὶ Κάρ-
ρές, φησι, πρῶτος ἐμισθοφόρησαν.

223. Eustath. p. 1508, 53. καὶ ὅρα ὡς γῆν μὲν ἰαίνεται
καρδία. ὅτε δὲ ἄλλως πάσχει, τότε τὸ καρδιώττειν¹⁾ ἐπ’
20 αὐτῆς λέγεται. ὅπερ δηλοῖ κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον τὸ ραν-
τιᾶν καὶ ἀλγεῖν τὴν καρδίαν.

²⁾ cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Plut. 1024. Artemid. Onir. II. 12. Me-
nand. fr. 917. Kock. Voces explicatae ex Ar. Hist. anim. VI. 18. petitae
esse videntur.

221. ¹⁾ Ael. Dion. hanc χρῆσιν sub v. καρηβαροῶν protulisse videtur: forma
καραιβ. nusquam alibi recurrit. καρηβαροῶν atticissimum fuisse docet Luc.
Lexiph. 13. Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 268, 13. Et. M. 478, 37.
Vid. Poll. II. 41 (ubi καρηβαροῶν legendum est, cf. Phryn. Lob. p. 80).

²⁾ Conv. Phot., cf. Greg. Cor. ed. Schäf. p. 553.

222. ¹⁾ Conv. Phot. — Hesych. utriusque atticistae explicationem conta-
minavit. Cf. Strab. XV. 734., ubi scholion in textum inrepsisse puto, cf.
Kramer. l. l. Theopompus comicus fuisse videtur.

²⁾ Explicatio prorsus convenit cum prima ap. Zenob. III. 59 (=
Mill. Mél. p. 349), cf. Schol. Plat. Lach. 187 B. Et. M. 492, 7. Suid. Greg.
Cyp. III. 45. Schol. Ven. ad II. I 378. Schol. Aristid. Vol. III. p. 244.
Ddf. Philol. nov. ser. I. p. 196.

223. ¹⁾ Ael. Dion., cum de sigmatismo ageret, hac voce usus est, cf.
fr. 298. Eadem doctrina, sed multo fusior et χρῆσεσιν egregiis ornata
ap. Phot. Suid. Breviora Hes. Cf. Poll. II. 217. Schol. Thuc. II. 49. Erot.
p. 80, 11. Klein.

224. Eustath. p. 1291, 52. διαπλήσσειν δὲ τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν φησὶν, ὅπερ ὁ Πανσανίας κατακορμίσαι¹⁾ λέγει.

225. Eustath. p. 1769, 32. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τὴν τοιαύτην νύκτα, ἴσως δὲ μᾶλλον τὴν ἐφεξῆς ῥηθεῖσαν πηγυλίδα¹⁾ καὶ χιονοβόλον καὶ κατουλάδα²⁾ καλεῖσθαι Πανσανίας φησὶν, ὡς κατίλλουσαν καὶ κατείρουσαν, καθὰ καὶ ἐξοὔλης³⁾ φησὶ· δίκη ἢ τῆς ἐξείρξεως. ἕτεροι δὲ τὴν πανώλεθρον· οὐλον⁴⁾ γὰρ τὸ ὀλέθριον. ἢ τὴν ἔχουσαν συστροφὰς ἀνέμων. ἴλλειν γὰρ καὶ τὸ συστρέφειν [ᾧθεν καὶ ἰλλὰς παρὰ Ἰωσὴν ὁ ἀπὸ λόγου δεσμὸς ἐν Ἰλιάδι καὶ τὸ „ἰλλαδὸν εἰς ἀγορὴν“ καὶ οὐλῆ θριξ. ἢ καὶ ἄλλως.] κατουλὰς νύξ ἢ ζοφώδης ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμά, φασιν, οὐλῆς, [ἀφ’ ἧς καὶ ὑπουλος⁵⁾ ὁ κακὸς τροπος]. μελαντέρα γὰρ, φασιν, αὐτῇ ὡς ἐπιπολύ.

226. Eustath. p. 1399, 3. οὐδαμοῦ ὁ ποιητὴς μέμνηται . . . κανσίας, ἣτις γὰρ κατὰ Πανσανίαν πῖλος ἦν πλατύς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ, φησι, βασιλεῖς ἐφόρουσαν λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες¹⁾.

224. 1) Conv. Phot. Hes. Cf. Hes. s. v. κατακορμίσαι.

225. 1) Hes. Suid.

2) Omnia repetuntur ap. Phot., qui testimonium ex Nauplio Sophoclea adfigit. Uncinis inclusa et ipsa Pausaniae debentur, cf. fr. 155. not. 2. et. 3. Locus est inter paucos memorabilis, ex quo ratio Eustathii, qua in depingendis glossis usus est (cf. Prol. p. 27. sq.), cognoscatur. — Hes. glossas confudit. Paucissima Et. M. 497, 25. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1695. Et. Gud. 308, 19.

3) Cf. Et. M. 348, 48 (= Suid. gl. 3) Hes. — Heyden p. 228. cum lex. rhet. laudetur, dubitanter locus ad atticistas refert. Propter ἐξίλλειν verbum ibi laudatum eius opinioni accedo. Cf. B. A. 188, 7. 252, 15.

4) Hes. Phot. Suid. Lex. Bachm. 322, 14.

5) Huc refertur liceat Et. M. 784, 21. ὑπουλία γόνυα καὶ ὑπουλον πόδα· καὶ ὑπουλον χεῖρα καὶ σῶμα. τὸ φλεγμαῖνον διὰ τινὰς πληγὰς, καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀγίστασθαι ὄν. ῥητορικὴ. (= Phot. gl. 3. Suid. gl. 1. B. A. 68, 4.) et Et. M. 784, 15. = Lex. Bachm. 400, 4. Phot. gl. 4. Suid. gl. 3. cf. Hes. v. ὑπουλος. Et. Gud. 545, 27. Eust. p. 1496, 36. Unde conicio etiam ὑπίλλειν vocem ab atticistis explicatam fuisse, cf. Eustath. p. 1834, 54. Quae recurrit ap. Erot. p. 130, 1. Klein. (cf. Athen. XV. 701 B. Ael. Hist. anim. XII. 7.) Galen. lex. vol. XIX. p. 148. Hesyehii corruptum ἐπελεῖν ἐπείλειν inde in ὑπίλλειν· ὑπείλλειν emendandum est.

226. 1) Conv. Eust. p. 255, 1. Phot. Suid. B. A. 269, 19. Ex Menandro glossam traxisse videtur, cf. Poll. X. 162. 139. — Et. M. 487. 50 (= Et. Gud. 308, 38). 493, 35.

227. Eustath. p. 1835, 43. *κριθαὶ καὶ κάχυρος*¹⁾ διουλί-
λάβως καὶ ἐπεταμένως ἐλέγοντο κατὰ Αἴλιον Διονύσιον
θηλυκῶς. ὅθεν καὶ κατακαχυρῶσαι²⁾ παρὰ Πανσανίᾳ με-
ταφορικῶς τὸ καταφρύξαι καὶ συντρίψαι.

5 228. Eustath. p. 884, 16. *χοῆσις* δὲ τῶν κελόντων παρὰ
τε ἄλλοις καὶ παρὰ Πανσανίᾳ, ὅς φησιν, ὅτι κελέοντες οἱ
ἰστοπόδες καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πηροειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ
Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι κελέοντες οἱ ἰστοπόδες καὶ πάντα τὰ
μακρὰ ξύλα¹⁾.

10 229. Eustath. p. 1392, 18. *Πανσανίας* γοῦν φησιν, ὅτι
κέσκος¹⁾ λιμὴν πον, ᾧ παράκειται ποταμὸς Νοῦς καλού-
μερος.

230. Eustath. p. 907, 36. *φνταλιὰ*¹⁾ δὲ κατὰ τοὺς πα-
λαιούς χωρίον δεινρόφοντον, οἷπερ ἀνάπαλιν ἄρουρα ἢ γυμνῆ
15 *φντῶν* ἄροσις, εἴτονν φιλή. ἐξ ἧς δὴ λέξεως καὶ φιλιται²⁾
οἱ ἐν μάχῃ γυμνήτες, καὶ φιλιξέσθαι τὸ φιλοῦσθαι, ὡς ἐν
ῥητορικῶ εὔρηται λεξικῶ. λέγεται δὲ καὶ κῆπος³⁾ ἢ ῥη-
θεῖσα φνταλιὰ. ὁμώνυμος δὲ καὶ ἡ λέξις αὐτῆ· κῆπος γὰρ οὐ
μόνον φνταλιὰ, ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης, κατ' Αἴλιον
20 *Διονύσιον*, καὶ κουρᾶς διὰθεις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θου-

227. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. s. v. *καχυρότων*. Schol. Ar. Vesp. 1306. Nub. 1358. Moer. p. 200, 28. Et. M. 495, 10. Luc. Lexiph. cap. 2.

²⁾ Conv. Phot. gl. 1. — Cum altera Photii glossa prioris simillima conveniunt Suid. Hes., cf. Hes. s. v. *καχυρῶσω*, *ἐκκαχυρῶσω*.

228. ¹⁾ Utrumque atticistam una cum Harpocr. unum fontem adisse perspicuum est. — Harpocr. sequitur Phot. gl. 1. Suid. Dionysium habes ap. Phot. gl. 2. Hes. Fortasse ap. Et. M. 502, 11. (= Et. Gud. 313, 57). B. A. 271, 17. Et. M. 502, 13. cf. Poll. VII. 36.

229. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. — Proverbium inde tractum *κέσκον οὐκ ἔχεις*, cf. Zenob. IV. 51. (Cod. C. iterum plane convenit cum Pausania) Diog. V. 52. Plin. XXXI. 2, 15.

230. ¹⁾ Cf. 636, 17. 1202, 58. Suid. Hes. Lex. Bachm. 411, 5.

²⁾ Cf. 1222, 53. Hes. s. v. *φιλόος*. cf. Schol. Thuc. I. 60.

³⁾ Cf. 1292, 62. Apud Phot. quattuor glossae. Prima (= Suid.) ex Harp. Altera ex Ael. Dion. fluxit. Conv. Suid. gl. 2. Schol. Ar. Av. 806. Schol. Luc. Lexiph. 5. Poll. II. 29. IX. 13. Schol. Eur. Tro. 1165. — Tertia Aristophani Byz. debetur, cf. Suid. s. *μυσάγνη*. Eustath. p. 1921, 63, Nauck. p. 168. L. Cohn in Neue Jahrb. XII. p. 329. Quartam Nab. iterum ad Ael. Dion. rettulit. — Tres ultimas Hes. in suis conglutinauit.

κνδίδης δὲ κήπιόν⁴⁾ φησι, κομικοὶ δὲ κηποκόμαν⁵⁾ τὸν κήπον κειρόμενον, ὡσπερ ἕτερον σκαφιόκουρον⁶⁾ καὶ ἔστι καὶ παρὰ τῷ κομικῷ ἡ λέξις τοῦ σκαγιόν κείρεσθαι.

231. Eustath. p. 1957, 58. ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς¹⁾ παρ' οἷς καὶ διὰ διαφθόγγου καὶ διὰ μόνου δὲ διχρόνου ἢ τῆς 5 λέξεως ἄρχουσα εὔρηται, κείνται καὶ ταῦτα· κλεισίον· θυρεῶν, ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἴσταται. καὶ κλεισίαι²⁾· ἀλλειοὶ πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ὡς κλεισίον³⁾. καὶ ὅτι θυρῶν τοῦτο μέγας, καὶ κλεισίαι αἱ τούτου θύραι πλατεῖαι καὶ εἰς τὸ ἐκ- 10 τὸς ἀνοιγόμεναι. ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλεισίον Ἀμερίας τὸ πρόστονον ἴσως παρὰ Ἰωσιν, ὡς καὶ Ὀμηρος·

περὶ δὲ κλεισίον θίε πάντη.

παρὰ δὲ Ἀττικοῖς κλεισίον ὁ μέγας θυρῶν. καὶ μήποτε, φησι, τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλ- 15 λεται καὶ προπαροξύνεται.

232. Eustath. p. 1324, 54. Πανσαρίας ἱστορεῖ λέγων ὅτι ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὅτε χρονοτριβοῖεν οἱ πύκται, κλιμαξ εἰσέφεροτο, ὥστε διαστάντας καὶ χόραν λαβόντας ἐκείνους μένειν ἐν ταύτῃ ἔνεκεν τοῦ μὴ περιστασθαι [του- 20 τέστιν ἐπίστασθαι] τὰς φερομένας πληγὰς περιτρέχοντας ἀλλὰ μένοντας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῆ ποιᾶ τῶν χειρῶν ἐκτάσει

⁴⁾ κηπίον scribendum est, cf. Schmidt, Did. p. 67. Respicit Ael. Dion. ad Thuc. II. 62. cf. Stud. Lips. IV. p. 101. sq. Eustathium igitur atticistae locum turbasse apertum est.

⁵⁾ Iocus fuit comicus, cum κηποκόμος = κηπουρός sit. Cf. Hes. Et. M. 511, 11.

⁶⁾ Tres glossae ap. Phot. Prima = Ael. Dion., cf. Et. M. 715, 57. Altera = Harp. Tertia = Ael. Dion. cf. Suid. — Hesych. sua ex tribus prioribus contexuit.

231. ¹⁾ Cf. fr. 397. Prol. p. 9. Meisterhans, Gramm. d. att. Inschr. p. 28. not. 172.

²⁾ Similia ap. Phot. κλεισάδες Hes. B. A. 272, 13. Et. M. 520, 16. Et. Gud. 328, 28. Lex. Bachm. 279, 9. Moer. 201, 17.

³⁾ Ael. Dionysium plane congruisse cum altero lexicographo apparet. Ex altera recensione sua petivit Hes. gl. 6. Regulam de accentu vocis κλεισίον allatam Et. M. ad Herodianum, Et. Gud. ad Orum refert. Lentzius II. 415, Herodiani nomen protulit. Et. Flor. ap. Mill. Mél. p. 189. κλεισίον ad Herodianum, κλεισίον ad Orum rettulit; unde Herod. II. 536, 3. Lentz. corrigas. — Dionysii doctrina in recensione altera redit ap. Eust. p. 1165, 52, ubi Δίον in Διονύσιος mutandum videtur.

φυλάττεσθαι¹⁾. καὶ ἐλέγετο τοῦτο „ἐκ κλίμακος“ παροιμαζόμενον ἴσως ἐπὶ τῶν ἐκ προμηθείας τινὸς λαμβανόντων ἐν πόμοις ἄνεσιν.

233. Eustath. p. 1871, 51. ἡ δὲ λέξις, ἀφ' ἧς οἱ ἄκολοι¹⁾ γίνονται, παράγει καὶ τὸ κολόκυμα²⁾: τὸ κωφὸν κῆμα, ὃ καὶ κόλον κῆμα διαλελυμένως λέγεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ κόλαφος παρ' Ἐπιχάρμου³⁾ καὶ τὸ ἐκολάφισεν³⁾ ἐντεῦθεν Πανσανίας φησίν. Ἄττικοι δὲ τὸν κόλαφον κόνδυλον⁴⁾ φασὶ διὰ τοῦ δ, κόντυλος⁵⁾ μέντοι εἶδος ὄρνέου.

10 234. Eustath. p. 1915, 6. κόλλωψ δὲ ὁ παρὰ τοῖς ἕστερον κόλλαβος δι' οὗ τείνεται αἱ τοιαῦτα χορδαί. καὶ οὕτω, φασὶ, λεγόμενον διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τῷ τραχήλῳ τῶν βοῶν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν, ἃ καὶ αὐτὰ κόλλωπες ἐκαλοῦντο διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀναβραττο-
15 μένων κόλλων γίνεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Πανσανίας γράψας, ὅτι ἐκολλόπωσε¹⁾: τὸ κόλλη συνήρμοσε. ἀπὸ γὰρ τοῦ ρωτιαίου, φησὶ, κόλλωπος τῶν βοῶν ἐφομένον ἐγίνετο κόλλα, ὅθεν καὶ κόλλωψ, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς. ἦν γὰρ, φησὶ, δερμάτινος. . . . ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ἐκολλό-
20 πωσε: τὸ ἐκόλλησε²⁾. κόλλωπες γὰρ βοῶν ρεῦρα, ὅθεν κόλλα γίνεται. ἀλλαχού³⁾ δὲ³⁾ οὕτω: κόλλωψ τὸ τραχηλιαῖον τοῦ

232. ¹⁾ Conv. Et. M. 322, 31. ἐκ τοῦ ὁμηροικοῦ, cf. Heyden p. 209. Hes. s. v. ἐκ κλίμακος.

233. ¹⁾ Cf. fr. 30, quod arte cohaeret.

²⁾ Inde a κολοκῆμα voce omnia atticistis debentur. κολόκυμα p. 942, 44. (cum κολαφίσειν coniunctum) et p. 1539, 52. (ubi ὁ γράψας laudatur.) = Suid. Schol. Ar. Eq. 692.

³⁾ Cf. Suid. s. v. κόνδυλος. Et. M. 525, 4. Et. Gud. 333, 33. Hes. s. v. κόλαφος, κόνδυλος. Lorenz. Epicharm. p. 219.

⁴⁾ Et. M. 528, 21. Schol. Ar. Pac. 123, ubi Eupolidis versus (Et. M. 529, 10) iam nomine auctoris omisso adfertur.

⁵⁾ Et. M. 529, 7. Hes. κόντυλος praebet.

234. ¹⁾ Ex hac uberrima doctrina ad lexicographos pauca pervenerunt. Conv. Et. M. 526, 19. Et. Gud. 333, 60. Hes. s. v. ἐκολλόπωσε. Et. M. 323, 22. Schol. Plat. Rep. 531 B. (cf. Tim. Cohn. Jahrb. XIII. 782. Schol. Rav. ad Ar. Vesp. 574.)

²⁾ Conv. Hes. s. v. κολλοπῶσαι.

³⁾ Cf. Hes. s. v. κόλλαπες, κόλλωψ, qui compluria lexica contaminavit. Sequentia Suetonio (cf. Mill. Méi. 416) et Aristoph. Byzantio debentur, cf. Nauck p. 170. Cohn, Jahrb. XII. 334. — Et. M. 525, 30. Gud.

ταύρου σὺν τῇ ἐπὶ τὴν φορὴν [ἤγουρ ἐπὶ τὸ δέριμα] πιμελῆ,
 ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς.

235. Eustath. p. 947, 25. ἡ δὲ κόρρη, ὅτι καὶ κόρρη λέ-
 γεται, ἔγνωσται ἰκανῶς ἀλλαγῶ. ἀφ' οὗ καὶ κατὰ κόρρης¹⁾
 καὶ ἐπὶ κόρρης δὲ, κατὰ Ἀλλιον Διονύσιον, πληρῆ τυχόν⁵
 ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταρον. κόρρη²⁾
 δέ, φησί, καὶ κόρρη Ἀπτικοὶ τὴν ὄλην κερφαλὴν σὺν τῷ ἀσθένει
 λέγουσι, διὸ καὶ προσηλακισμὸς ἰσχυρός, φασί, τὸ ἐπὶ κόρρης
 καὶ μείζων τοῦ κονδύλου. ἀπὸ τῆς κόρρης εἴρηται ἐν ῥητο-
 ρικῷ λεξικῷ καὶ δίκροσον³⁾ ἀντὶ τοῦ δικόρουρον, δικραεῖς,¹⁰
 δικέγαλον. εἴρηται δὲ ἴσως τὸ δίκραεῖς εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον.

236. Eustath. p. 749, 6. Πανσαρίας δὲ φησι κρατεν-
 ταί¹⁾ ὀβελοὶ ἢ λίθοι, ἢ σιδήριά τινα, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι
 ἐπιτίθενται.

237. Eustath. p. 747, 25. Πανσαρίας δὲ κανοὺν παρα-¹⁵
 δίδωσι τὸ κρεῖον¹⁾, ἢ ἄλλο τι, ἐφ' οὗ τὸ κρέα κόπτεται.
 ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ κρέας τὸ κρεῖον, οὕτω καὶ ἡ κρεάγρα²⁾

334, 9. Or. 80, 6. Schol. Ven. ad Ar. Vesp. l. l. ex scholio Homericō
 fluxisse videntur, cum ἐπόμνημα Ἀνδρονίκου fons laudetur.

235. ¹⁾ Cf. p. 492, 37. Hes. et Et. M. 529, 42. Et. Gud. 255, 24. 303.
 30. (unde Schmidt Did. p. 67. hanc glossam Didymeam esse effecit).

²⁾ Eadem explicatio ap. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 400. Cf. Schol.
 Dem. p. 573, 23 Ddf. Schol. Plut. Gorg. 308D. Lex. Bachm. 230, 14.
 Schol. Dem. in Bull. de corresp. hellén. I. 15. Giesing, de schol. Platon.
 Lips. 1883. p. 14. Cohn, Jahrb. XIII. p. 823. (qui glossam Pseudo-Di-
 dymeam Boetho tribuere studuit l. l. p. 797). — Ultima glossae Mille-
 rianae verba conv. cum Harp. ἐπὶ κόρρης. (= Suid.). Cf. Hyperid. ed.
 Blass. p. 89. Et. M. 360, 34 et Mill. Mél. p. 121. Hes. Suid. s. v. ῥάπι-
 σσα. Phryn. Lob. p. 175.

³⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 199, 7.

236. ¹⁾ Vox fuit inter rarissimas, cf. Apollon. lex. hom. 103, 24. Ex-
 plicatio Pausaniae ad Aristarchum redit. Cuius explicationem Eustath.
 ipse affert, cum paulo ante οἱ δὲ ἀκριβέστεροι dicat. Cf. Apoll. l. l. Re-
 petitur ap. Hes. cf. Schol. Ven. A. I 214 = Et. M. 535, 20. Gud. 343,
 90. Poll. X. 96. — Ex Eustathio transiit glossa ad Cram. An. Par. III.
 58, 33.

237. ¹⁾ Cf. Eust. p. 1899, 4. κρεῖον τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον cf. Cram.
 Anecd. Parisin. III. 58, 6. Conv. Suid. Et. M. 536, 56. Et. Gud. 344, 13.
 Schol. Hom. Ven. A. I 206. (Totum illud scholion congruit cum Et. M.
 Gud., quae multo pleniora et doctiora proferunt).

²⁾ Cf. Hes. Poll. X. 31. 98. Suid. et fr. 217. not. 2.

καὶ ὁ κρεανόμος. τὴν δὲ κρεάγραν καὶ ἄρπαγα καὶ λίκον Πανσανίας καλεῖσθαι φησιν.

238. Eustath. p. 1511, 12. [κρεῖ] ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ κρέιμου ἄλλα τέ τινα¹⁾ παράγει καὶ τὸν κρέιβανον²⁾, ὃς ἐστὶ κρέιβανος βαῦνος, τουτέστι κάμινος κατ' Αἴλιον Διογύσιον, ὃς καὶ κλίβανος³⁾ λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ κεφαλαργία, κεφαλαργία. ὡς δὲ βαῦνος⁴⁾ καὶ ἡ ἐστία λέγεται, ὃ ἐστὶ κάμινος, ἀφ' ἧς, ὡς ἀλλαχοῦ ἐφάνη, καὶ ὁ βάνανσος⁵⁾, ἡ Δωρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρι καὶ νῦν δηλοῖ.

10 239. Eustath. p. 867, 29. αἱ μέντοι κρουπέξαι¹⁾ παρὰ Πανσανία, ὃ δηλοῖ, ὡς ἐκεῖνός φησι, Βοιωτία ὑποδήματα ξύλινα, ἐκ τῆς κατὰ τοὺς πόδας πέξῃς γίνονται.

240. Eustath. p. 976, 29. κρωσός¹⁾ — διὰ τοῦ ᾠ μεγάλου παρὰ Πανσανία, κεράμιον κρατῆρ ὕδατος, ὕδρια.

238. ¹⁾ Simillima p. 1218, 27. An iure addiderim βαῦνος et βάνανσος, dubitabis. Sed vide Eustath. p. 1564, 35. 132, 32. Voces ibi omnes iunctas esse inde intelleges, cf. not. 4.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 538, 17. Gud. 346, 26. 328, 40. Orion. 82, 17. 90, 11. Schol. Ar. Ach. 86, ubi κλιβανίτης ἄρτος et Ἄννας κρέιβανος laudantur (cf. Suid. s. v. κλίβανος B. A. 103, 3, Ἄννας ἄρτος redit in App. Prov. I. 31).

³⁾ κλίβανος forma dorica fuit, cf. Et. M. 538, 17. (cf. fr. 63. not. 1. Cram. An. Par. IV. 46, 3. cf. Lorenz, Epicharm. p. 284.) κρέιβανος autem atticorum, cf. Athen. III. 110C. Ἰπτικὸι μὲν διὰ τοῦ ρ στοιχείου λέγουσι καὶ κρέιβανον καὶ κρέιβανίτην. Cf. Phryn. Lob. p. 179. Cram. An. Par. IV. 248.

⁴⁾ Ael. Dion. (βαῦνος = κάμινος) redit ap. Et. M. 187, 38. βάνανσος· κυρίως πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. (= Suid. Lex. Bachm. 178, 20.) ἱστορικῆ. βάνανσος vocem inde ex eodem fonte fluxisse apparet. βαῦνος eodem modo explicatur ap. Hes. s. v. βάννη, βαῦνος. Lex. Bachm. 179, 15. Et. Gud. 104, 10.

⁵⁾ Plerumque cum priore glossa coniuncta, cf. B. A. 222, 20. Schol. Plat. Theaet. 176C. Et. M. 174, 35. 187, 42. Et. Gud. 95, 17. 103, 53. 104, 4. (unde apparet Ael. Dion. sua ex Tryphone traxisse. cf. Prol. 72. sq.) Et. Or. 32, 8. Hes. s. v. βανανσία. cf. Tryph. ed. Velsen p. 94.

239. ¹⁾ Conv. Phot. κ. ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτειον· οἱ δὲ κρόταλον, ὃ ἐπιφοσοῦσιν οἱ αἰληταὶ τὸ βάταλον (πᾶσσαλον?). Cf. Nab. I. I. Hes. s. v. κρούπανα, κρουπαλίας, κρουπεζοῦμενος, κρούπετα. Poll. VII. 87. X. 153. Schol. Pind. Ol. VI. 152. Cratin. fr. 310. Kock.

240. ¹⁾ Vox semper cum θύσανος voce (cf. fr. 67) coniuncta recurrit ap. Eustath. p. 600, 23. 603, 22. Altero loco praecedit fr. 17. ex ipso Pausania petitur, cf. Suid. Hes. Et. M. 541, 30. Or. 84, 14. Poll. VI. 14. VIII. 66. Unde emenda Et. Gud. 349, 57. κρωπός· ἰδρία, ἦτοι ἄγγος.

241. Eustath. p. 403, 37. ἔστι δὲ κτίλος¹⁾ μὲν ὁ χειροθήτης καὶ ἡμερος [ἐκ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι] ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος, ἐξ οὗ καὶ ἐκτιλωμένος²⁾ παρὰ Πανσανίαν ὁ συνήθης τινὶ καὶ κτιλώσαι³⁾ ῥῆμα παρ' Ἡροδότῳ (IV. 113) εἰπόντι „ἐκτιλώσαστο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων“, ἡγουν εἰς 5 γυναικάς ἔσχον προἄναντες.

242. Eustath. p. 584, 9. ἔστι δὲ καὶ κυμβειον¹⁾ εἰδὸς τι ποτηρίου, ὡς Πανσανίας ἐν τῷ οἰκείῳ φησὶ λεξικῶ. παρὰ τὸ κυφὸν δέ, φασιν, ἐτυμολογεῖται ἢ κύμβη ὡς περιγεροῆς. 10

A.

243. Eustath. p. 294, 41. Ἄλλιος δὲ Διονύσιός φησιν οὕτω Λακεδαιμόνα¹⁾ καὶ Σπάρτην διορίζουσί τινας, Λακεδαιμόνα μὲν πᾶσαν καλοῦντες τὴν Λάκαιαν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν, Ἄττιχοι δὲ αὐτὴν καὶ Λακεδαιμόνα. Κρατίτος (fr. 368. Kock) δὲ καὶ τὴν χώραν Σπάρτην οἶδεν, οὐ μόνον 15 Λακεδαιμόνα.

244. Eustath. p. 1235, 55. φησὶ τις ἐν ἠητορικῶ λεξικῶ ὅτι λείβηθρον¹⁾ ὄχετός ἐδραγωγός. ἐν δὲ τοῖς Ἄλ-

241. ¹⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 284, 6. Et. M. 324, 50. 542, 33. 758, 31. Et. Gud. 350, 36. (unde originem etymologiae agnosces), ib. 350, 46. Et. Or. 79, 12. 86, 14.

²⁾ Conv. Hes. Et. M. 324, 150. B. A. 258, 20. Zonar. ed. Tittm. 675.

³⁾ Cf. Hes. — Altera vocis κτίλος etymologia ap. Herod. II. p. 186.

Lentz.

242. ¹⁾ Sic Rindfl. restituit. — Cf. Eust. p. 1205, 58. κύμβη γὰρ πλοίου εἶδος, ἣ δμῶννον ποτήριον κύμβα. Simillima ubique ap. lexicogr., cf. Phot. Suid. Hes. B. A. 274, 28. Et. M. 545, 31. Et. Gud. 434, 43. Or. 81, 17. 86, 26. Naber Photianam glossam damnavit, cum in Harp. recurrat. Non tamen est, cur eum sequamur. Iam Herodianum simili modo sua explicasse discas ex Schol. Dem. p. 618, 7. Ddf. (cf. Herod. I. 358, 5. 361, 3. Lentz., ubi scholion illud desideratur). Didymi fuerunt verba, ἀτολεξεί ubique repetita, cf. Schmidt. Did. 75. Ath. XI. 481F. — Iam pridem atticistas de illa glossa disputasse apparet ex Ath. XI. 483A. κύμβη. Φιλῆμων ἐν ταῖς Ἄττιχαῖς φωναῖς ποτηρίου εἶδος, cf. R. Weber. in Commentat. Ribbeck. p. 445.

243. ¹⁾ Conv. Phot. Nonnulla in Schol. Hom. Ven. A. B 582. Ap. Eust. plura ejusdem generis afferuntur. Haec tantummodo ex illo loco atticistae adsignaverim.

244. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes.

λιου Διονυσίου γράφεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μό-
ρου διχρόνου, ὅτι λιβηθρα²⁾ ἔφθρα χωρία καὶ διαφρούσεις
υδάτων. πλείων δὲ ἢ διὰ διφθόγγου γραφή. καὶ οὕτω γρά-
φουσι καὶ τὰ Μακεδονικὰ λείβηθρα³⁾. τὸ ὄρος, οὗ τοπικόν
5 οὐ βάρβαροι λειβήθριοι, οἷς ἐνδιατρίψαι ποτ' Ὀρφεὺς λέγεται.

245. Eustath. p. 1761, 12. ἐφόλκιον (l. ἐφόλιον) τὸ
πηθάλιον λέγει (sc. Hom.), ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς¹⁾, παρὰ
τὸ ἐφέλλεσθαι τῇ γῆ — ἐφόλκιον μέντοι εἶδος πλοῖον —
καὶ παρὰ Πανσανίᾳ εἰπόντι λέμβος²⁾ καὶ ἐφόλκιον, σκάφος
10 ἢ πλοῖον. τὸ δ' αὐτὸ ἐφόλκιον, καὶ ἐφολκίδα³⁾ λέγει ὁ τὰ
ἐρωτικὰ παιξας Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ (Achill. Tat. ed. Hercher.
III. 3. passim) *πλεονάσας τῇ λέξει διὰ τὸ καιρίον.*

246. Eustath. p. 741, 14. ἰστίον δὲ ὅτι δοκεῖ οὐκ ἀγα-
θοὺς ἀνθρώπους ἢ Λέσβος ἐνεργεῖν, ὅθεν καὶ λεσβίῃσαι τὸ
15 αἰσχροῦς μολῶναι τὸ στόμα κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον¹⁾, ὃς καὶ
τὸν τῆς παροιμίας λέσβιον φῶδον²⁾ Τέρπανδρόν φησιν ἢ
Ἐυανειτίδην ἢ Ἀριστοκλείδην. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Λακε-
δαιμονίων πολιτείᾳ (fr. 545. Rose) τὸ „τὸν λέσβιον φῶδον“
τὸν Τέρπανδρόν φησι δηλοῦν. ἐκαλοῦντο δέ, φασί, καὶ ἕστε-

²⁾ Conv. Phot., qui Eupolidis locum (fr. 428. Kock) adicit. Lex.
Bachm. 291, 12. cf. Eustath. p. 1471, 29. 1476, 28.

³⁾ Dubitans addidi propter Hes. s. v. λειβηθρα.

245. ¹⁾ Hanc explicationem atticistarum fuisse puto, cf. Eust. 1533, 45.
1324, 46. Lex. rhet. fr. 413. οἶαξ. Et. M. 403, 53. Et. Gud. 224, 34. —
Hes. ἐφόλκιον διὰ τοῦ τ scribi iubet.

²⁾ Totum locum ita explicandum esse puto, ut Eustath. ex glossa
Pausaniae λέμβος hanc vocis ἐφόλκιον significationem sibi delibaverit.
Lexicographorum glossae ad ἐφόλκιον (= πλοιάριον, Phot. = Suid. Hes.
Et. M. l. l.) alienam originem tradunt. Glossa λέμβος vero eadem ex-
plicatione, atque Pausaniae, reperitur ap. Phot. gl. 3. Hes. gl. 2. Suid.
Et. M. 561, 55. Et. Gud. 366, 4. Lex. anon. post Et. Gud. 626, 10 (quod
facillime foedissimis mendis liberatur). Eustath. p. 1646, 62. Ammon.
p. 88. An etiam ea, quae apud Eustathium loco nostro adduntur, Pau-
saniae sint, qui et ipse Ar. Byz. doctrinam ad nos propagaverit, incertum
est. Vide tamen Prol. p. 55.

³⁾ Hes. Eur. Andr. 200.

246. ¹⁾ Atticista Aristophanem Byz. sequitur, cf. Nauck p. 179. Mill.
Mél. p. 425. Cohn, Jahrb. XII. 339. Prol. p. 56. — Conv. Phot. Suid.

²⁾ Cf. Phot. s. v. λέσβιον φῶδον (Schol. Ar. Av. 971). — Proverbium
ipsum fuit μετὰ λέσβιον φῶδον, quod Aristoteles primum explicasse vide-
tur. Iteratur ap. Zen. V. 9. (Mill. Mél. p. 375.) Plut. II. 10. Hes. Phot. Suid.

ρον· εἰς τὴν ἐκείνον τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἴ τις ἄλλος παρῆν Λέσβιος. εἶθ' οὕτως οἱ λοιποὶ „μετὰ Λέσβιον ὄδον“ τὸν ἀπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.

247. Eustath. p. 1022, 65. οὐ μόνον δὲ ἡ ῥηθεῖσα παροιμία (sc. στάθμης ἀκριβέστερος) ἐκ τῆς τεχνικῆς εἴληπται 5 στάθμης, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι, οἷον καὶ τὸ λευκὴ στάθμη¹⁾ ἀπὸ τοῦ ἔθελος στάθμη κατὰ Πανσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἢ λευκὴ στάθμη. διὸ κείσθαι ἢ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων, οἷον [Σοφοκλῆς Κηδάλιον fr. 135] 10

τοῖς λόγοις τοὺς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι

οὐ μᾶλλον ἢ λευκῶ λίθῳ λευκὴν στάθμην.

Eustath. p. 1531, 63. ὅθεν καὶ παροιμία τὸ λευκὴ στάθμη· φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος λευκὴ στάθμη· ὁ μηδὲν διακρίρων 15 μηδὲ διαγιώσκων.

248. Eustath. p. 455, 37. ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. ὦν ἐν θατέρῳ μὲν κείται, ὅτι λευκοὶ¹⁾ οἱ δειλοὶ καὶ † λευκώπιοι οἱ αὐτοί. ἐν δὲ ἑτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδὴ, τὸ „οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος“²⁾ ᾧ συμπαράκεινται καὶ 20 ἕτεροι κεφαλαϊώδεις παροιμίαι αὐταί, καὶ „οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστνυκῶς ἀνήρ“.

249. Eustath. p. 1926, 52. ἴσως δὲ ἐκ τοιούτου τυνὸς

247. ¹⁾ Conv. Phot. Suid., unde ea traximus, quae uncis inclusa sunt. Simillima Schol. Plat. Charm. 154B. Vix crediderim illud scholion ex Zenob. IV. 89 et Plut. I. 39 contaminatum esse (Cohn, Jahrb. XIII. 852. Giesing. p. 17. 29.) Lemma ap. Hes. — Paroemiographi similia, cf. Diog. VI. 8. Mill. Mél. p. 372.

248. ¹⁾ Conv. Phot., unde cum Meiero λευκώπιοι restituo, cf. Eustath. p. 863, 29., qui ex fonte adhuc ignoto Alexidis fragmentum testimonii loco adfert. An totum locum cum Freyero p. 360. atticistis tribuamus, dubitari potest. — Sim. Hes. Suid. App. Prov. III. 61. Schol. Ar. Lys. 902.

²⁾ Explicatur proverbium ap. Suid. App. Prov. IV. 35. Ex ultimis fragmenti verbis officio, etiam ea proverbialia, quae sola ap. Phot. Suid. extant, ex Aelii Dionysii lexico fluxisse. (οὐδ' ἀπὸ γαστρῶν ἴσεν, οὐδεὶς κομῆτης ὅστις οὐ περαινεται, οὐδὲν πρὸς ἔπος, οὐδὲ τὰρχαῖον ποιεῖ, οὐκ ἔν δύναιο γαστρὶ περθῆσαι νεκρῶν, οὐκ ἔν φθάνοιμι τὴν μάχαιραν παρῶντων, οὐ τρέφει μία λόγχη δύο ἐριθάκους). Ea omnia sub lemmate οὐδεὶς fuisse Meiero facile concedendum est.

τρόποι καὶ λίγδος παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ ὁ χῶνος, περὶ οὗ
 ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται¹⁾ καὶ ὅτι λίγδος χω-
 νεία ἀλοιφή. καὶ λίγδοι χωνευτήρια, χόανα, νομισμάτων διατύ-
 πωσις. ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι λίγδος²⁾ χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ,
 5 παραπλήσια τῷ Δ, δι' ὧν χαλκὸς ὠθεῖται.

250. Eustath. p. 421, 28. καὶ λίνον¹⁾ δὲ τὴν χορδὴν
 λέγειν ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ὕστερον καθήκει. πάλαι γάρ
 ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, ὡς καὶ ὁ Αἰ-
 λιος ὑποδηλοῖ.

10 251. Eustath. p. 809, 42. παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖ-
 ται τὸ λυκοφιλιῶς¹⁾ ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως ὑπόλυος, ὃς φέρει
 καὶ Μενάνδρου χοῆσον ταύτην

λυκοφίλιοι μὲν εἰσιν αἱ διαλλαγῆαι (fr. 833. Kock).

δῆλον δὲ ὡς ἡ ῥηθῆισα ἀμφιλύκη καὶ ἐκ τοῦ λέγγη²⁾ γίνεται, ὃ
 15 σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιούς τὴν σκιάν. προσλαβὼν δὲ τὸ η
 ποιεῖ τὴν ἡλύγη³⁾, ὃ δηλοῖ σκέπην, σκιάν. ἐξ οὗ ἐπηλυγα-
 σάμενος⁴⁾ παρὰ Πλάτῳ ὁ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμε-
 νος. ὅτι δὲ καὶ νυκτερινοὶ κύνες⁵⁾ λέγονται οἱ λύκοι, ἔστιν
 εἴρεῖν ἐν τοῖς παλαιοῖς.

M.

20 251a. Eustath. p. 1710, 20¹⁾. ἐνθα ἐνθυμητίον καὶ τὸ

249. ¹⁾ Glossa prima non recurrit; alteram Eustath. p. 1229. ἀτο-
 λεξεί (si *κονία* corruptum in *κωνεία* corrigas), una cum tertia repetivit.

²⁾ Conv. Phot. Cf. Hes. Poll. X. 193.

250. ¹⁾ Sine dubio atticista auctor fuit, cf. Eustath. p. 1164, 1. Schol.
 Hom. Σ 570. Schol. Herod. (ed. Stein. vol. II. 435). Et. M. 566, 36. Et.
 Gud. 371, 8. 104, 31. Fortasse hinc manavit Phot. gl. 2.

251. ¹⁾ Conv. Phot.

²⁾ Cf. Hes. *λύγαια*, *λυγαίως*, *λυκάβας*, cf. Et. M. 571, 24. 356, 32.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Lys. 207 B.

⁴⁾ Cf. Suid. Et. M. 356, 32, qui duas glossas inter se simillimas
 proferunt. Etymologi glossa prior ex rhetorico lexico sumpta est. Con-
 venit cum illa Et. Gud. 199, 52 (foedissimis mendis ex Et. M. liberan-
 dum) Mill. Mél. p. 399. Tim. Schol. Luc. vol. IV. 231. Jacobitz. Moer.
 p. 197, 12. Bekk. Cum altera concinit Hes. — Inde corrige *ἐπηλυγάζε-*
σθα ap. Marcell. vit. Thuc. § 52.

⁵⁾ Conv. Phot.

251a. ¹⁾ Apud lexicogr. nil simile redit. Glossam ipsam in Eustathii

. . . μαλακὸς κηρὸς, ὁ ἐν τῷ γραμματεῖῳ κατὰ τὸν Αἴλιον Διονύσιον, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακίδων κηρῶ τοιούτῳ μαλακῷ ἀηλιμμένον, ἐν ᾧ ἔγραφον διὰ τινας γραφείου σκληροῦ.

252. Eustath. p. 1854, 32. Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Περσικὸν ὄνομα καὶ ὁ μανδύας¹⁾. ἔοικε δὲ, φησι, φανόλη. καὶ ὁ γράψας δὲ γέντα²⁾. τὰ κρέα κατὰ γλώσσαν Θρακῶν ἔγραφεν.

253. Eustath. p. 1496, 51. μύσταξ δὲ οὐ μόνον ἡ τρουφή ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ὡς ἐνταῦθα. παρὰ τὸ μαστᾶσθαι δὲ γίνεται καὶ ἀμφοτέρα. τινὲς δὲ καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εἴρηται καὶ μύσταξ¹⁾. αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κείσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φωνεῖ (fr. 650. Nauck). ἐκεῖ δὲ ἐμφέρεται καὶ ὅτι μύσταξ αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες. πάππος δ' αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω²⁾. ¹⁵ Ἐνθα σημειῶσαι ὡς ὁ παρὰ τοῖς ἄλλοις κοινῶς γενόμενος μύσταξ διὰ τοῦ ν μύσταξ ἐκείσε διὰ τοῦ α γράφεται. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ μασταρῦζειν³⁾ φησὶ τὸ κακῶς μασθᾶσθαι καὶ βλακικῶς.

254. Eustath. p. 1387, 16. μέγαρον δὲ, ὡς ἐν ῥητορικῷ φέρεται λεξικῷ¹⁾ οὐ μόνως τὸ κοινῶς ἀλλὰ καὶ ἰδικῶς μέγαρον· κατάγεια οἰκήματά, φησι, ταῖν θεαῖν ἤγονν

loco excidisse, cum vocabula *μ. κ.* usitatissima minime explicatione egeant, suspicor, cf. Prol. p. 34. — Fortasse μάλθῃ glossa fuit, cf. Et. M. 574, 34. Lex. Bachm. 295, 8. B. A. 278, 23.

252. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 295, 12. cf. Et. M. 402, 49. Schol. Luc. vol. IV. p. 69. Jacobitz. Hes.

²⁾ Cf. p. 918, 29, ubi eade μοῖ τὰ τῶν γλωσσῶν ἱστορήσαντες tradidisse feruntur. cf. Suid. Hes.

253. ¹⁾ Quo cum loco coniungendum est 1353, 56 ἐπήρη δὲ ἡ κοινῶς τὸ γένειον κατὰ τινας, ἢ καὶ ἄλλως. μύσταξ μὲν, φασίν, αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες, αἱ δὲ κάτω πάππος (cf. 565, 36), τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ἐπήρη· καὶ ὁ ζωμικὸς οὕτω νοεῖ, ἐν οἷς λέγει μολύνειν τὴν ἐπήρην, cf. fr. 419. — Conv. Phot., cf. Hes. Et. M. 574, 223. — Altera significatio ap. Suid. Phot. Hes. Et. M. 574, 180. Lex. Bachm. 295, 23.

²⁾ Conv. Phot. cf. Et. M. 780, 29. ex lex. rhet. Hes. s. v. ἐπήρη.

³⁾ Cf. Phot. Hes.

254. ¹⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 296, 9. Et. M. 574, 48. Hes. s. v. μέγαρον, μέγαρον. — Cf. locum, quem Suid. complurics attulit, cf. γέννης, εἰνοῦχος, ἐκνευρισθεῖς, μέγαρον. Lob. Aglaoph. p. 829.

Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησι, καὶ ὅτι μάγαρον²⁾, οὐχὶ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικά ἱερὰ κατατίθεται.

255. Eustath. p. 862, 16. μέσσαυλον¹⁾ δὲ ἢ καὶ ἀνλῆ
5 καὶ ἔπανλις καὶ αὔλις. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκή-
σεως ὡς δηλοῖ τὸ

ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο.

οἱ δὲ παλαιοὶ σημειοῦνται, ὡς Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσσην θύραν
μέσσαυλόν²⁾ φασί, μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσσην δυοῖν ἀνλαιν,
10 ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἣν καὶ μέταυλον αὐτὸς λέγει
πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μεθόριον³⁾ καὶ μεταίχιμιον.

256. Eustath. p. 1333, 34. ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν
μήρινθον¹⁾ οἶδε, Πανσανίας δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ σμηρίνθους
τινάς. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ, ὅτι σμήριν-
15 θοι²⁾ δεσμοὶ ἢ σπασμοί. Πλάτων Νόμων πρώτῳ (p. 644E).
ταῦτα τὰ πάθη, νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐνιοῦσαι, σπῶσί τε
ἡμᾶς καὶ ἀλλήλοις ἀνθέλκονσιν.

257. Eustath. p. 310, 33. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μιλωρυ-
χία¹⁾ ἐλέγετο τόπος, ἐν ᾧ μίλωτος ὀρούσεται, καὶ ὅτι κατὰ
20 τὸν Πανσανίαν μίλωτος ἐλέγετο καὶ ἢ ἐρυσίβη²⁾. ὀρούσος δέ,
φησιν, αὐτὴ καταληφθεῖσα ἐπὶ καύσεως, ἐφ' ἧς διαφθεί-
ρεται πῶς σπόριμος καρπός.

258. Eustath. p. 1340, 29. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν παραλέ-

²⁾ Conv. Phot., qui Menandrum testem laudat.

255. ¹⁾ Saepissime haec iterantur, cf. p. 883, 45. 1337, 40. 1664, 27. Et. M. 581, 7. Hes. — Diversa ap. Harp. Suid. gl. μέταυλος.

²⁾ Cf. Phot. (ubi s. f. μεταίχιμιον legas). Et. M. l. l. Hes. s. v. μέσσαυλον. Lex. Bachm. 298, 16. Moer. Phryn. Lob. p. 195. Schol. Apoll. Rhod. III. 235.

³⁾ Fortasse utrumque atticistis debetur, cf. Phot. s. v. μεθόριον, μεταίχιμιον. Eust. p. 384, 46. 516, 21. 833, 32. Et. M. 586, 21. Et. Gud. 388, 53 (ubi στρατῶν pro στρατιῶτων legas). Hes.

256. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Schol. Ar. Thesmoph. 928. (cf. Eustath. p. 760, 42) Et. M. 584, 32. 36. Et. Gud. 392, 16. 626, 42. Hes.

²⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 367, 21. Suid. Hes.

257. ¹⁾ Praecedit fr. 438. — Conv. Phot. cf. Hes. Poll. VII. 100.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 236, 20. Schol. Plat. Rep. 609A. Hes. Et. M. 378, 46. Et. Gud. 210, 18. 25., quae similia de hoc frumenti morbo proferunt, neque tamen vocem aut explicationem iteraverunt.

γούσαν τοῦ μόλυβδος¹⁾ διὰ τοῦ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τοῦ βύβλος. Αἴλιος γοῦν Διονύσιός φησιν, ὅτι μόλυβδος διὰ τοῦ υ καὶ δ. ὄθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος καὶ ἡ μολύβδαινα²⁾. ἔν δὲ τῷ

μόλυβος ὡς ἐγράφεται αἰχμή 5

διὰ μέτρον, φασὶν, οὕτω γέγραπται. ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀπτικοῖς μόλυβδον λέγουσιν.

259. Eustath. p. 1539, 30. ὁ δὲ μόνιππος ἀνὴρ ὁμοῖος τῷ κελητίζοντι. φησὶ γὰρ ὁ αὐτὸς Πανσανίας οὕτω μόνιππος¹⁾. ὁ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμος. 10

260. Eustath. p. 1476, 61. αἱ δὲ γε μυστίλαι¹⁾, ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα διὰ τοῦ ῥ, ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ἰῶτα, ψωμοὶ εἶσι κοῖλοι, οἷον μίστρα²⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, τουτέστιν μυστρία εἰπεῖν ἰδιωτικῶς. καὶ μυστιλᾶσθαι³⁾ φησὶ τὸ οὕτως ἐσθίειν. κατὰ δὲ ἄλλους τὸ κοιλαίνειν ψωμοὺς. 15

N.

261. Eustath. p. 229, 4. ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος ὁμωνυμίαν εἰσάγει τοῦ νεοσσῶ, ἔνθα φησὶν, ὅτι νεοσσοῦ¹⁾ λέκιθος ῥοῦ.

258. ¹⁾ Cf. p. 841, 17. Moer. p. 203, 8. Et. M. 590, 8. Et. Gud. 397, 21. Zon. 1366. Tittm. Kock. Com. III. p. 397.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 303, 4.

259. ¹⁾ Arte cohaeret cum fr. 45. 170. — Conv. Phot. Suid.

260. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. μυστίλαι, μυστίλην. Hes. Suid. Lex. Bachm. p. 305, 9., cf. Poll. VI. 87. X. 89. — Falso scriptum ap. Eust. p. 135, 8. Greg. Cor. p. 559. Schaeff. (confusum cum μυστιλᾶσθαι verbo notissimo).

²⁾ Cf. Athen. III. p. 126 B.

³⁾ Conv. Hes. Schol. Ar. Eq. 827. 1168. Schol. prim. ad Ar. Plut. 627. (alterum editionis Iunt. ex Eust. p. 135, 8 fluxisse puto). Et. M. 595, 50., cf. Ath. VI. 286 F.

261. ¹⁾ Praecedit Aristophanis Byz. doctrina, cf. Eust. p. 753, 54. Nauck, Ar. Byz. p. 127. Tum sequitur etymologia posterioris aetatis, cf. Et. M. 600, 47. Et. Gud. 406, 14. Aelii Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid., sed multo fusior: νεοσσῶ· ἡ τοῦ ῥοῦ λέκιθος. καὶ τὸ περρόν. Μένανδρος Ἄνδρα (fr. 42 Kock)

καὶ τετάρων ῥῶν μετὰ τοῦτο, φιλάτη,
τὸ ρεότιον.

Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ ῥῶν συγγράμματι φησιν· ῥῶν διαδίδοται ἡ ἀρχὴ

262. Eustath. p. 1562, 34. *Ἄλλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Ἰωνεὺς μὲν νεῶνάς¹⁾ φασιν. Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια²⁾. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ νεωρεῖν³⁾ φασὶ τὸ ναυφυλακεῖν.*

263. Eustath. p. 1450, 42. *σημείωσαι δὲ, ὅτι, ὥσπερ 5 διαφέρει τὸ ἐπομνύναι καὶ ἀπομνύναι, οὕτω διαφέρει κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον¹⁾ καὶ τὰ ὀρθωματικά ἐπιρρήματα. τὸ μὲν γὰρ, „νὴ τὸν“ καὶ „ναὶ μὰ τὸν“ κατομοτικά φασιν. ἔξ Ὀμήρου οἶμαι λαβὼν τὸ „ναὶ μὰ τόν“ εἰπόντος*

ναὶ μὰ τόδε σῆπτρον (A 234),

10 ἀπομοτικά δὲ τὸ „μὰ τὸν“ καὶ „οὐ μὰ τόν“.

Ξ.

264. Eustath. p. 1167, 23. (Antecedit fr. 164) *ὁ δὲ Πανσανίας λέγει¹⁾, καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς²⁾ καὶ*

ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκὸν. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοτιῷ. διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρὸ τοῦ τούτου φήσαντες, καὶ ἔστι τὸ ὄχρον περιττωμα τοῦ σπέρματος. ὅτι δὲ καὶ τὸ ὄχρον ὀπίθων ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ χρησιμῶν. ὄναρ γὰρ τινά, φησι, θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι ψά, προσαναθέσθαι ὀνειροκρίτη. τὸν δὲ εἰπεῖν „ὀρύττων θησαυρὸν ἐνρήσεις κατὰ τὸν τόπον τούτον“. ἐνδρόντα δὲ σταμνίων, ἐν ᾧ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τι τοῦ ἀργύριον τῷ μάντι. τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοτιοῦ οὐδέν μοι δίδως; καὶ Διφίλος (fr. 121. Kock.) κέχρηται τῇ λέξει·

ψῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεόττια.

Fortasse omnia atticistae debentur. — Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 206. B. A. 109, 22. Ammon. Valck. p. 145.

262. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. νεῶνας, Hes.

²⁾ Similia p. 1579, 42. Cf. Harp. Phot. Suid. Et. M. 601, 18. Et. Gud. 406, 60.

³⁾ Conv. Phot. Hes.

263. ¹⁾ Plane conv. Phot. s. v. νὴ τόν. Fortasse, si λαβὼν ad atticist. referendum esse concedes, etiam p. 92, 16—27 ad Ael. Dion. reducenda sunt, cf. Hes. s. v. ναὶ μὰ, μὰ. Suid. νὴ Δία, ναὶ μὰ τὸν, μὰ et saepius.

264. ¹⁾ Ex eodem fonte manavit Eust. 1604, 50. *ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ξίφους οὐ μόνον διαξιφίσσασθαι τὸ πολεμεῖν, ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ, οἶον „Μήθοισι διεξιφίσσω“, ἀλλὰ ξιφίξειν τὸ χειροτονεῖν παραπλήσιον, φασί, ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα καὶ ξιφισμός, φασί, σχῆμα ἐμμελείας. Cf. Et. M. 269, 21. Hes. διαξιφίσσασθαι. Ex communi fonte, id est ex lexico antiquiore, etiam fluxit Poll. IV. 99. εἶδη δὲ ὀρχημάτων ἐμμελεία τραγική, κόρδακες κωμικοὶ, σίκωνις σατυρική. ἐνόπλιοι ὀρχήσεις πυρρίχη τε καὶ τελεσίας. ἐπώνυμοι δὲ Κρητῶν ὀρχηστῶν Περφίχον τε καὶ*

σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξίφισαι³⁾ τὸ ἐξορχήσασθαι ὡςπερ καὶ ἀποφοιτᾶν⁴⁾ παρὰ Λυσία τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, τουτέστι μανθάνοντα.

265. Eustath. p. 939, 8. τὸ δὲ νεήγεσιν¹⁾ οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἠγονημένοις, οἱ δὲ τοῖς ἔχουσι νεὰν ἀκὴν — ἐχρῆν⁵ οὔν, φασιν, ὀξύνεσθαι καὶ τὸ νεήκης. ἔχει γὰρ θηλυκὸν τε τὴν ἀκὴν προὔπαρχον καὶ οὐδέτερον εἰς ες καὶ γενικὴν εἰς οὐς. ἀλλ' ἢ παράδοσις βαρύνει αὐτὸ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης καὶ μεγακῆτης καὶ τῶν τοιούτων. βαρύνεται δὲ ὁμοίως καὶ ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ ζουριῶν²⁾, ὧς φησιν¹⁰ Αἴλλιος Διονύσιος.

O.

266. Eustath. p. 1828, 48. ἐκ δὲ τῶν ὀίων καὶ ὄα¹⁾, κατὰ Αἴλλιον Διονύσιον ἐπὶ ἱματίου διὰ τοῦ ὀ μικροῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἐκεῖνος ἐν τῷ ὀ στοιχείῳ τῷ μικροῦ. ἐν δὲ τῷ ὠ μεγάλῳ φησὶν ὁ αὐτὸς· ὄα²⁾· μῆλωτῆ διφθέρα. οἷς γὰρ τὸ¹⁵

Τελεσίον. ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ ξιφισμός καὶ † ποδισμός καὶ ἱκννοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὄσφιν φορτικῶς περιάγειν. Quo ex loco statim apertum fiet, Et. M. 270, 5, atticistarum doctrinam repetere: διαορκινοῦσθαι· τὸ τὴν ὄσφιν φορτικῶς περιάγειν. Κρατῖνος Τροφωνίῳ (fr. 219. Kock.)

ξίφισε καὶ σπόδιζε καὶ διαορκινοῦ.

ἐκ τοῦ ὀητορικοῦ. cf. Heyden p. 254. Non σπύρθισε cum Kockio scribes, sed scripturam traditam tenebis: immo ex Etym. Pollux corrigendus et σποδισμός pro corrupto ποδισμός restituendus est (nisi ex Ath. XIV. 630 A. διποδισμός mavis). Voces διαορκινοῦσθαι, ἱκννός, ἱκννοῦσθαι eodem modo explicatas vides ap. Phot., cf. Soph. fr. 295. Hes. s. διαορκινοῦσθαι, διεορκινοῦντο.

²⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Athen. XIV. 630F. Hes. s. v. σκιφίζει, ξιφισμός.

³⁾ Cf. B. A. 432, 32. Hes.

⁴⁾ Cf. B. A. 439, 8. Hes. Suid. Apud Lysiam frustra quaesiveris: unde efficitur, etiam testimonium Lysianum (ex deperdita oratione desumptum) operi Dionysiano infuisse, cf. HSt. I. 2. 1783.

265. ¹⁾ Totum locum cum canone ab atticista allatum esse censeo, cum ex consuetudine illius sit, ita res grammaticas explicare. — Vox νεήκης cum priore explicatione ap. Suid. Lex. Bachm. 307, 1.

²⁾ Conv. Phot. Suid.

266. ¹⁾ Conv. Phot. s. v. ὄας. cf. Et. M. 820, 6.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. (partim aliena adiecta sunt, cf. Lex. Bachm. 420, 18. Et. Gud. 575, 43. (l. περιστόμιον). Quae fuit Aristophanis Byzantii doctrina, cf. Nauck. p. 197. Mill. Mél. p. 430. Prol. p. 48. et not. 1.

πρόβατον. ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ ῥητορικῷ γράφεται, ὅτι
 ᾧ³⁾· ἔσχαται ἄκραι. [ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι ᾧ⁴⁾ ἢ μηλωτὴ κατὰ
 ἔκτασιν. καὶ δῆλον δὲ ἐκ τῶν ῥηθέντων, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον,
 ἡγουν τὸ διὰ τοῦ ὀ μικροῦ, φυσικόν ἐστιν ἐκ τοῦ οἴς, τὸ δὲ
 5 δεύτερον ἐξετάθη. ἔνθα προσεκτέον τῷ γράψαντι, ὅτι οἶαι
 διφθέραι μηλωταί. οὐ ἐκτάσει καὶ συναίρεσαι ᾧαι. ὁμοίως δῆ-
 λον καὶ ὅτι οὐ πολυτελεῖς κατὰ τὴν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τοῦ
 Ὀδυσσεῶς χρυσῆν ᾧαν αἱ λοιπαὶ κυρίως ᾧαι, ἀλλὰ μηλωταί
 τινες, ὅποια πολλὰ καὶ μέχρι νῦν παρὰ τοῖς ἀγροίοις]. ἐν
 10 δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως
 καὶ συνεσταλμένως ὀαι⁵⁾ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ
 κωμικοῦ τὸ (Ar. fr. 228 Kock).

ὅτε τὰς ὀὰς ἐποιήσατο.

οἱ γὰρ παλαιοί, φησι, καὶ ταύταις οἴος δέρμα προσέροραπτον,
 15 ἵνα ἤμιστα τρίβοντο τὰ κάτω τῶν ἱματίων.

267. Eustath. p. 1773, 30. Ἄλλιος μέντοι Διονύσιος
 γράφει ὅτι καὶ τὸ οἴσθα¹⁾ καὶ οἴσθας ἄμφω Ἑλληνικὰ, καθὰ
 καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας. ἅπαξ δέ, φασι, παρ' Ὀμήρῳ τὸ οἴδας
 ἐν τῷ (α 337).

20 πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελεκτήρια οἴδας.

268. Eustath. p. 1160, 17. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ Αἰ-
 λίου Διονυσίου φέρεται καὶ ὄλιον¹⁾ τὸ ὀλίγον. φησὶ γὰρ
 ὀλίγον. τὸ δὲ ὄλιον ἢ βάρβαρον ἢ ἱακόν.

— Mire accidit, quod eadem doctrina recurrit ap. Phot. s. v. ὄας. Moer.
 p. 205, 22. Bekk. Hes. s. v. ὄα. ubi s. f. adicitur ἢ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις
 ᾧαι. cf. Poll. VII. 62. 64.

³⁾ Conv. Et. M. 620, 40. Suspicio movetur, an recta Eust. tradiderit.

⁴⁾ Omnia ex tractatu grammatico inserta sunt. Partim recurrunt
 ap. Et. Gud. p. 575, 31., cf. Herod. ed. Lentz. II. 609, 9. Cf. Lob. Phryn.
 p. 495 (Hes. s. v. οἶαι).

⁵⁾ Conv. Phot., qui Daetalenses advocat. Cf. Schol. Apoll. Rhod. IV.
 46. Et. Gud. 575, 48. Hes. s. v. ὀάς.

267. ¹⁾ Moer. p. 205, 6. — Herodiani doctrina fuit, cf. II. 195, 24.
 Lentz. Cratin fr. 105. Kock. — An ea, quae Hes. contra affert: οἴσθας.
 οἴδας. ἐκατέρως Ἄτικοί, iure cum Lentzio, Herod. II. 559, 13 ad Hero-
 diani libros περὶ ὀρθογραφίας referenda sint, dubito.

268. ¹⁾ Eustathii locus non recte sese habere videtur. ὄλιον enim non
 Ionum, sed Tarentinorum proprium fuit, cf. Herod. II. 925, 24. Lentz.
 Et. M. 621, 51. (cf. Herod. II. 295, 9). — Ionum forma ὀλίζων (non sem-
 per sensu comparativo accepta, cf. Et. M. 622, 1. Cohn. Stud. Berol. I. 673.)

269. Eustath. p. 862, 40. ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ τι σκεῦος (sc. ὄνος) οἶδε παρὰ τοῖς Ἀριστοτελικοῖς καὶ ἔστιν ἀπ' αὐτοῦ ὀνεύειν ῥῆμα, περὶ οὗ Ἀίλιος Διονύσιος γράφων φησίν· ὄνευον¹⁾· παρὰ Θουκυδίδη τὸ ἐκίνουν καὶ περιήγον. ὄνος γὰρ τοῦ μύλον τὸ κινούμενον. καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ ὄνος. 5

270. Eustath. p. 964, 64. δῆλον δὲ, ὅτι μαντική ποτε λέξις τὸ ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν αἰεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. τοιαύτη δὲ λέξις ἔστιν ὅτε καὶ ἰ ὄψ, ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὅπα (l. ὄττα)¹⁾ τὴν κληδόνα καὶ ὀπέυεσθαι (l. ὀττεύεσθαι)²⁾ τὸ κληδονίζεσθαι. Ἀριστοφάνης 10
Λουισιτράτη·

ὄπτενόμενος κάθηται (vs. 597).

II.

271. Eustath. p. 898, 7. πάλη¹⁾ δὲ κυρίως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον, καὶ τέφρα· Φερεκράτης 15
Ἰπνω (fr. 60 Kock)

ἀνέπλησα τὸ φθαλμὸν πάλης φουσῶν τὸ πῦρ

erat, cf. Eustath. p. 1643, 1., qui ad Heraclidem provocat. Barbara forma autem fuit ὄλιον, cf. Plat. Hyperb. fr. 168., quae optime quadrat ad Hyperbolum Lydum vel Phrygem, ut appellatur a Polyzelo (cf. Schol. Luc. vol. IV. p. 46. Jacobitz.). Ex Platonis fragmento ap. Eust. rectum accentum vocis ὄλιον servatum esse crediderim. — A. Dionysii glossam autem ex duabus contaminatam esse censeo, quarum altera fuit ὄλλῖζον δὲ Ἰακόν, cf. Hes. Suid. ὄλλῖζονος Schol. Nic. Ther. 372. Et. M. 622, 1.

269. ¹⁾ Prorsus conv. Suid. Schol. Thuc. VII. 25., cf. B. A. 57, 21. — Verbum ipsum recurrit ap. Hes. s. v. ἰνεύει. Galen. Lex. Hippocr. (vol. XIX. p. 126. Kuehn). Erot. p. 102, 19. — ὄνος vocem explicat Et. M. 114, not. Hes., cui Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 533b, 10. Bekk. contradicit.

270. ¹⁾ Eadem doctrina, sed recta lectione p. 1398, 29. Conv. Phot. Suid. Tim. Schol. Plut. Legg. 800C. — Corruptelas iam Rindfl. sanavit, cf. Prol. p. 33. — Cf. B. A. 55, 12.

²⁾ Verbum solum ap. Hes. Schol. Ar. Lys. 597.

271. ¹⁾ Totum locum atticistae deberi, fortasse etiam plura, docet p. 786, 21. — πάλη vocem habes ap. Phot. παλημάτιον, Hes. gl. 2., coniunctam cum altera παιπάλη ap. Et. Gud. 449, 37. 627, 44. Et. Or. 126, 14, quod Larcher corr. — Ap. Et. M. 661, 9. tertia vox accedit πασπάλη, quam cave cum παιπάλη confundas. Fuit glossa a ceteris discernenda, quae apparet ap. Phot. Hes. Schol. Ar. Vesp. 91. Moer. p. 208, 18. Bekk. Galen. Lex. vol. XIX. p. 128, 15. Kuehn. Confusum cum παιπάλη ap. Hes. s. v. παιπάλη.

ἡ δὲ τοιαύτη πάλῃ ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὴν λαίλαπα καὶ κατὰ τὸ παιφάσσειν ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην²⁾.

272. Eustath. p. 166, 14. τὸ δὲ πανσυνδίη¹⁾ καὶ διὰ τῶν δύο σ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ὁ σύσσιτος, σύσσομος καὶ τὰ ὅμοια. [δηλοῖ δὲ κατὰ τινὰς τὸ παμπληθεῖ²⁾. ἕτεροι δὲ φασι πασσυνδίη ἀντὶ τοῦ πανστρατιᾶ, μηδενὸς μαχομένου ἀπομένοντος. ἄλλοι δὲ πανσυνδίη ἀντὶ τοῦ πανορμεῖ.] Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἀντὶ τοῦ παντελῶς, ὄθεν παρὰ Θουκυδίδη³⁾ τὸ πανσυνδεῖ διεφθάρθαι.

10 273. Eustath. p. 833, 48. παραιβάτης¹⁾, ᾧ ἐόκει παρὰ

²⁾ *παιπάλη* vox sola exhibetur ap. Phot. Lex. Bachm. 325, 19. Suid. Schol. Aesch. II. 40. Et. M. 661, 9. Et. Gud. 447, 44. Semper fere coniungitur altera glossa *παιπάλημα*. τὸν πανοῦργον καὶ ποικίλον ἐν *κακία* καὶ *παμπόνηρον* σὺν *ἀγγυνοῖα*. Sola haec explicatio ap. Suid. gl. 3. Schol. Ar. Av. 430. Schol. Luc. v. IV. p. 238. Jacobitz. Freyer. p. 272 idoneis de causis etiam hanc glossae significationem atticistis deberi demonstrat. — Fortasse ex Eust. p. 786, 19. etiam *παλύνειν* (= *λευκαίνειν*) verbum ex eodem fonte prodiisse affirmari potest, cf. Hes. Suid. *παλυνομένης*. Erotian. p. 111, 6. Klein. Et. M. 648, 7. 650, 2. Et. Gud. 449, 34. (ubi in *παλύνῃ* restitutas) 449, 36. 628, 41.

272. ¹⁾ Recurrit ap. Phot. *πασσυνδί· παντελῶς· ὁ Θουκυδίδης ἡ· μὴ οὕτω γε πασσυνδί διεφθάρθαι· ὅπερ ἀγνοήσαντές τινες γράφουσι πανσυνδί*. ἔστι καὶ ἐν *Αὐτομόλοις Φερεκράτους* (fr. 31. Koek). A. Dionysio igitur forma *πασσυνδί* placuit, neque facit cum Aristarcho in Schol. Ven. A. ad B 12., qui *πασσυνδίη* praetulit, cf. Cob. Mnemos. X. 53. Neque tamen cum Cobeto glossam Photianam laceram esse iudicaverim.

²⁾ Uncinis inclusa ex Et. M. 650, 54 (unde in Et. Gud. 450, 45. *σεύεσθαι* pro *σέβεσθαι* restitutas) petita esse puto. Neque tamen prorsus ea vetustioris originis esse negaverim, cf. Hes. Suid. Lex. Bachm. 334, 17. Et. Or. 138, 28. — Non est, cur cum Lentzio (II. p. 563, 22.) glossam Hesychianam Herodiani esse putemus.

³⁾ De loco Thucydideo cf. Stud. Lips. IV. p. 102. Redit glossa in schol. Patm. ad VIII. 1. Revue de phil. I. p. 188.

273. ¹⁾ Quo cum loco cf. Eust. p. 652, 44. *ὀρθότερον γὰρ ἔστι παρανμφίον καλεῖσθαι τὸν συναπάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην ἢ πεζῆ ἢ ἐφ' ἀμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίοις, ἐφ' ᾧν καὶ πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναβαίνειν καὶ ὀχονόμενῳ τῷ νυμφίῳ παροχεῖσθαι*. Unde hanc doctrinam Aristophaneam (cf. Nauck p. 80. 146. sq.) usque ad etymologiam transisse ad Pausaniam apertum est. Didymum eadem tradidisse affirmat Schol. Eur. Or. 1369. Schmidt, Did. p. 245., cf. Prol. p. 58. sq. Pausaniae doctrina recurrit *ἀντολεξεῖ* ap. Phot. Suid. s. v. *ζεῦγος ἡμωρικόν*. Et. M. 409, 34. Magnam partem conv. Phot. Suid. Hes. s. v. *πάρο-*

τοῖς μεθ' Ὀμηρον ὁ ἐν τοῖς γάμοις λεγόμενος πάροχος. φησὶ γὰρ Πανσανίας, ὅτι ἐν γάμοις τρεῖς ἐπὶ ἀμάξης ἐκάθηντο, μέση ἢ νύμφη, ἐκάτερθεν δὲ ὁ νύμφιος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἔνθα σημειῶσαι ἐπὶ οἴου σημαυνομένου ὁ πάροχος ἔκειτο· οὐ γὰρ 5 ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθους, ὅς ἐκ τοῦ παρέχειν γίνεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ, ὡς εἴρηται, παροχομένου καὶ ὡσανεὶ παραβαίτου.

274. Eustath. p. 914, 46. ἔτι δὲ καὶ παρώπιον τὸ καὶ ἀντήλιον¹⁾. τὸ δὲ ἦν δέγμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος²⁾. ὅπερ οἱ θεωρικοὶ πάρωπον λέ- 10 γουσι.

275. Eustath. p. 1408, 27. [τὸ δὲ δῶ ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ δῶμα, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἦλος ἦλ κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ ἄλλα ὅμοια.] καὶ ὡς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον¹⁾. 15

276. Eustath. p. 1280, 33. κάπη δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κάπτω δοκεῖ γίνεσθαι· ἀπ' αὐτῆς δὲ πανσικάπη¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον μηγάνημά τι τροχῶ ἔμφορες, δι' οὗ τὸν τραχήλον διεῖρον ὑποζυγίων, ὥστε μὴ ἐσθίειν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε, φησὶ, μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῶ στόματι 20 προσάγειν.

277. Eustath. p. 1493, 54. μάλιστα δὲ ὁμοιότερον πρὸς τὸν ῥηθέντα Ὀμηρικὸν κρατῆρα τὸ παρὰ Αἴλιου Διονυσίου πανσινύσταλον¹⁾ εἶτε βρωμά, φησιν, εἶτ' ἄλλο τοιοῦτον.

οχος. Phot. παροχήσομαι. Cf. Et. M. 145, 30. Schol. Ar. Av. 1737, Schol. Luc. vol. IV. p. 122. Jacobitz. Poll. III. 40.

274. ¹⁾ Cf. fragm. 57. A. Dionysii verba ἀντολεξεί repetita ap. Phot. Suid. Quae Hes. fere eisdem verbis profert. Similia Poll. II. 53, ubi κανθήλια, quod nemo audivit, velim corrigas, cf. ib. X. 54. παρώπια. ἀνθήλια.

²⁾ Eadem doctrina paullo fusius repetitur p. 1281, 2. καὶ παρώπια· τὰ ὀφθαλμοῖς ἵππων περιτιθέμενα δέγματα καὶ τὰ χάριν σκιᾶς ἀντήλια, τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἠλιαζομένοις.

275. ¹⁾ Conv. Phot.

276. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 14. Etymologiam addidi, quod ex loco Aristophaneo fr. 302. petita esse videtur. Cf. Poll. VII. 20. X. 112. Arist. fr. 301. Kock.

277. ¹⁾ Conv. Et. M. 312, 18., qui ex lex. rhet. descripsit et Pherecratis testimonium (fr. 203.) addit, cf. Heyden p. 207.

τὸ δὲ πανσύνσταλον ὁμοίον, φασί, τῷ ἐρηγόρσιον, ὃ δηλοῖ τὸ ποιοῦν ἐρηγορέναι καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον.

278. Eustath. p. 735, 57. ἡ δὲ τοῦ δ καὶ τοῦ τ συγγένεια δηλοῦται καὶ διὰ τῆς χάριτος. ὡς γὰρ θέμιδος θέμιτος, οὕτω καὶ χάριτος χάριδος. ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ πελιδνοῦ¹⁾. αὐτὸ γὰρ καὶ πελιτνὸν διὰ τοῦ τ παρὰ Θουκυδίδη²⁾ εὔρηται, ὡς καὶ Ἀίλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.

279. Eustath. p. 1421, 63. πηνίον¹⁾ δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ χρυσεοπήνιτον²⁾ ἄμφιον. καὶ ἐκπηνίζω ἤημα³⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἐκπηνιέται³⁾, ὃ ἐστι μισητόν, καὶ κατὰ Πανσαρίαν ἐξειλήσει εἰς πηνίον. καὶ ἔστι κατὰ τὴν ἔτυμολογίαν ταύτην τὸ Πηνελόπη κλήσις ἰστορῶν γυναικὶ πρόπουσα. τὸ μέντοι διαπηνικίζειν⁴⁾, ὃ ἐστι διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, οὐκ ἐντεῦθεν ποθεν παρῆται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πηνήκης, ἣ περικεφάλειον δηλοῖ περίθετον ἐκ τριχῶν, οὐ μόνον γυναιξίν, ἀλλὰ καὶ γυναικίζομένοις ἀνδράσι χρῆσθην, οἳ τριχῶν ἐπίλωνται.

280. Eustath. p. 905, 55. „καρικοεργέα ὄχανα“¹⁾ ὃ ἐστι

278. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes., cf. Moer. p. 208, 8. Eustath. p. 869, 65. B. A. 293, 14. Lex. Bachm. 335, 28. Et. Gud. 460, 2. 461, 9. Poll. IV. 141. De scribendi ratione iam Herodianum disputantem habes II. 568, 15. Lentz.

²⁾ Cf. Stud. Lips. IV. 103. — Repetitur vocula ap. Dio. Chrysost. II. p. 202, 27. Ddf.

279. ¹⁾ Verba omnia a πηνίον voce derivata ex atticistae scrinio petita esse docet locus geminus p. 1328, 48, cui fr. rhet. 405 adnexum est. Cf. Prol. p. 17. — πηνίον redit ap. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 342, 25.

²⁾ Cf. Hes.

³⁾ Cf. Hes. Suid. Schol. Ar. Ran. 578.

⁴⁾ Dubitanter ad atticistas rettuli. Recurrit vox plerumque cum πηνίκη conexas, cf. Suid. Hes. Et. M. 269, 35. cf. 790, 18. Mill. Mél. p. 87. Sola extat vox πηνίκη ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 342, 20. Schol. Luc. vol. IV. p. 245. Jacobitz. πηνικίζειν ap. Gramm. ms. apud Hermann. Opusc. III. 40. οἱ παλαιότεροι κωμικοὶ πηνίην καὶ πηνικίζειν ἔλεγον. Κρατίδος ποτηροῦς ἐξαπατᾶ. λέγεται δὲ ἡ πηνίκη ἢ ἐπίθετος κόμη. Cf. Suid. ἐπηνικίζειν. — διαπηνικίσαι item Cratini fuit, cf. fr. 282. Kock, non mutandum cum illo in διαπηνίσαι. — Vocis πηνίκη explicationem iam vetustioris originis esse docet Poll. II. 30. X. 170.

280. ¹⁾ Anacreontis verba, cf. Eust. p. 707, 57. sq. Bergk. Lyr. III⁴. p. 279. (qui falso ad codicem Et. M. Florentinum provocat).

τοὺς πόρπακας²⁾, οὓς *Ἄλλιος Διονύσιος* ἐξημερέων φησί· πόρπαξ, τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον. τοῦτο δὲ καθ' ὁμοιότητα τῆς πόρπης, ἀφ' ἧς καὶ ἐπιπόρπημα³⁾, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ τῶν καθαροφθῶν ἐφαπτίς, ἦν οἱ Λωριεῖς ἐπιπόρπαμά φασιν. 5

281. Eustath. p. 487, 6. σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸ ὁδοῦ¹⁾ οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν, ὡς Πανσανίας δηλοῖ, τὸ ἀναγκαιότερον καὶ ὡς εἰπεῖν, προὔργον.

282. Eustath. p. 405, 35. ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων προξένων ἀστοξένων δορυξένων καὶ ἰδιοξένων¹⁾ μὲν κατὰ Ἄλλιον Διονύσιον οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται. καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι²⁾ δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδία. δορυξένοι³⁾ δὲ οἱ ἐκ πολέμου¹⁵ ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι⁴⁾ δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες. Πανσανίας δὲ περὶ ἀστοξένων οὕτω φησὶν· ἀστόξενοι⁵⁾ οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει ἀνέκαθεν, οὐκ

²⁾ Conv. p. 995, 20. *Κᾶρες* δὲ, ὡς προεφρέθη, τοὺς πόρπακας εὔρον, οἵπερ ἦσαν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, προσθήματα ἐντὸς τῆς ἀσπίδος, δι' ἃν ἡ χεῖρ διείρετο. Conv. Phot., cf. Suid. Schol. Ar. Pac. 661. Eq. 849. Hes.

³⁾ Dubitanter attuli: nusquam enim nisi apud Poll. X. 190 hac notione invenitur.

281. ¹⁾ Paullo ante φροῦδος ex hac voce ortum esse episcopus affirmat, cf. p. 805, 45. Hes. Suid. Et. M. 800, 57. — Doctrina Pausaniae, cum nusquam simile quid appareat, suspicionem corruptelae movet.

282. ¹⁾ De totius loci fontibus cf. Prol. p. 43. sq. Plerumque atticista Aristophanis doctrinam sequitur. — Tota Dionysii doctrina recurrit ap. Phot. Suid. s. v. *ἰδιόξενος*. — *πρόξενοι* = Schol. Luc. IV. p. 138. Jacobitz. initio. Schol. Ar. Av. 1022. Schol. Dem. 175, 21. Ddf. ib. p. 651, 20. Ammon. p. 118. Et. Gud. 481, 29. Suid. Schol. Aesch. I. 89. III. 138. Freyer. p. 282. sqq. Hes. gl. *πρόξενοι* Schol. Her. (vol. II. p. 459. Stein). Erot. 112, 8. Klein. Schol. Hom. Δ 377.

²⁾ Hes. s. v. *ἀστόξενος*. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας κτλ. cf. *ἀστυξένοι*.

³⁾ Cf. Plut. Quaest. graec. 17. Hes.

⁴⁾ Moer. Hes. Schol. Luc. l. l. sub finem. Hunc ad locum ea, quae lexicogr. de *ἐθελοπρόξενος* voce proferunt (Hes. B. A. 95, 18. Suid. Schol. Thuc. III. 70), refero.

⁵⁾ Pausaniae doctrinam pleniorē habes ap. Eust. p. 485, 12. *πρόξενος* ὁ ὑπὸ πόλεως ἡξιωμένος ἐν τῇ σφετέρᾳ προῖστασθαι ξένους· ἰδιό-

ὄντες δὲ πολῖται ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. ἕτεροι δὲ οὕτω ἀστόξενοι⁶⁾ οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες ἐπὶ δὲ ἀλλοδαπῆς γεγονότες. περὶ δὲ δορυξένων ὁ αὐτὸς Πανσανίας φησὶν, ὅτι δορυξένος ὁ ἐκ 5 πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβευόμενος περὶ λύτρων, εἰ ζωογραφεῖεν τινες.

283. Eustath. p. 854, 12. τῶν δὲ ὀδόντων κοινὴ μὲν εὐθεία ὁ ὀδός. εὐρηται δὲ καὶ ὁ ὀδόν. ἐξ οὗ καὶ προόδων¹⁾ κατὰ Πανσανίαν ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος, 10 καὶ ὁ χαυλιόδων²⁾ καὶ ἀμφόδων³⁾ καὶ ὁ χαλκόδων⁴⁾ καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰακὸν δέ, φασιν, ὁ ὀδών, ὄθεν καὶ ὀδόντισμα⁵⁾ διάλεκτος ἀλγητικὴ ἢ κροῦμά τι. cf. p. 1872, 33. χαυλιόδων⁶⁾ γὰρ ἔστι, τουτέστι κεχλασμένον τὸν ὀδόντα ἐξω ἔχων — δηλον δ' ὅτι καὶ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ 15 φασιν, ὅτι προόδων ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος.

284. Eustath. p. 983, 48. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρ' Αἰλίου Διονυσίου κείμενος προῦ- 10 νεικος¹⁾, ἥγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ (l. ἀγορᾶς).

285. Eustath. p. 1025, 38. γίνεται δὲ τὸ πρόιον ἐκ τοῦ 20 προῖ, ὡς καὶ τὸ πρόιμος καὶ τὸ προιζιά. προῦπάρχει δὲ ἀ-

ξενος δὲ ὁ ἰδίᾳ ἢ πατρόθεν ξένος — ἀστόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων τισὶν ἐπιχώριος — δορυξένος δὲ ὁ πολέμου χάριν ἢ ἐκ πολέμου φιλωθείς. Pleraque inter se consentiunt. Sequitur Pausaniam ad δορυξένοι: Suid., ad ἰδιόξενος: Phot. Lex. Bachm. 260, 3. Hes. gl. 2.

⁶⁾ Conv. Hes. gl. 1. οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. B. A. 456, 5.

283. ¹⁾ Conv. Phot., ubi Naber προόδων scribendum esse censet. An recte? Error si subest, potius Pausaniae ipsius videtur, cf. B. A. 58, 21. Poll. II. 96. Hes.

²⁾ Conv. Suid. Hes. Lex. Bachm. 413, 26. Et. M. 807, 37. 493, 10. Et. Gud. 301, 54 (ultimam vocem l. ἀσπάλαξ).

³⁾ Cf. Hes. Et. M. 94, 5. 493, 8. Et. Gud. 301, 51., unde suspicio oritur, etiam *καρχαρόδους* glossam ex eodem fonte ortam esse.

⁴⁾ Suid. lemma solum exhibet; num Hes. *χαλκιδόντας στόλους* huc pertinet?

⁵⁾ ὀδοντισμός scribendum esse puto, cf. Phot. Hes. Poll. II. 84.

284. ¹⁾ Conv. Phot., ubi vide Naber adn. Cf. Hes., qui alteram Photii (= Suid.) glossam cum sua contraxit, Lex. Bachm. 353, 1. Et. M. 691, 19. Et. Gud. 483, 48. B. A. 1415., cf. Poll. VII. 132. Kock, Com. III. p. 468.

τῶν μονοσύλλαβον¹⁾ τὸ πρῶ (l. πρῶ), ὃ δηλοῖ κατὰ Παν-
σανίαν τὸ πρῶ ἢ πρὸ καιροῦ.

286. Eustath. p. 905, 14. δηλοῦσι δὲ οἱ πρῶνες¹⁾ κατὰ
Πανσανίαν ὀρθῶν ἐξοχὰς, λόφους. καὶ γίνεται, φησιν, ἀπὸ
τοῦ προῶσθαι. 5

287. Eustath. p. 437, 10. ἐκ τοῦ πίσσειν καὶ ἀνεῖν¹⁾
ταῦτοδυνάμων λέξεων, ὡς φησι Πανσανίας ἐν τῷ αὐτοῦ
λεξικῶ, ἢ πισσάνη²⁾.

288. Eustath. p. 948, 19. ὅτι δὲ τὸ πτύον¹⁾ καὶ πτέον
ἔλεγον οἱ Ἄττικοι ὕστερον, Αἴλιος Διονύσιός φησιν. ἔτερος¹⁰
δὲ τις λέγει πτέον οἱ ἄλλοι, πτύον δὲ Σοφοκλῆς (fr. 980.
Nauck.) ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

289. Eustath. p. 870, 27. ὁ δὲ πυθμῆν καὶ πύνδαξ¹⁾
ἐλέγετο, ὅθεν παροιμία τὸ „ἀπυνδάκωτος²⁾” οὐ τραπεζοῦται

285. ¹⁾ An lexicographorum loci huc pertineant, dubium est. Fortasse
huc spectat Hes. s. v. πρῶ. Suid. B. A. 61, 18. Phot. πρῶι. — Glossa
Platonica ὄρθροῦ βαθέος ap. Phot. Suid. Tim. a nostra secernenda est.
— Eustath. p. 226, 46 πρῶζόν formam profert κατὰ τοὺς παλαιούς. Sub
finem ibi legas καὶ ὅτι χθιζὸν κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ χθέσινον καὶ (πρῶζόν)
τὸ ἑπόγγον. Cf. Et. M. 692, 1. B. A. 295, 27.

286. ¹⁾ Eadem explicatio recurrit p. 729, 48. 1060, 57. Conv. Phot. (cui
iniuria Naber hanc glossam ademit, quod ap. Apollon. 136, 30. Bekk. re-
currat), Suid. Lex. Bachm. 353, 29., cf. Hes. Et. M. 692, 47. Et. Gud.
484, 32.

287. ¹⁾ Cf. fr. 21. not. 5.

²⁾ Iam antiquitus hanc doctrinam in usu fuisse docet Ath. X. 455E.
Poll. VII. 24., cf. Herod. II. p. 930, 27. Lentz. — Cum Pausania conve-
nit Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 354, 12., cf. Et. M. 694, 37. Et. Gud.
485, 42. Et. Or. 135, 19., qui etiam de voce πίσσειν agunt, cf. Phot. Hes.
Schol. Ar. Ach. 507. — Aelii Dionysii de πισσάνη doctrinam agnosco in
p. 1218, 31. (praecedit fr. 238) παρ' οἷς (sc. τοῖς παλαιοῖς) κεῖται, καὶ
ὅτι κριθὴ σύνθετος ἀφλοῖος ἢ πισσάνης.

288. ¹⁾ Fuit ἐργαλεῖον γεωργικόν, cf. Poll. VI. 89. Apoll. lex. hom.
187, 2. Bekk. (itaque Et. M. 695, 10. Gud. 485, 46. Or. 136, 1. diversa
proferunt). — Conv. Phot., cf. Suid. Hes. Schol. Hom. Ven. A. N 588. —
Iam antea eadem docuisse veteres apparet ex Poll. I. 245. X. 128., cf.
Phot. s. v. λιστόριον. Poll. X. 98. Phryn. Lob. p. 321.

289. ¹⁾ Conv. Phot. Hes., cf. Luc. Lexiph. cap. 13.

²⁾ Conv. Hes. Apud Et. M. 133, 50. testimonium pro lemmate ex-
hibetur. Proverbium (= Soph. fr. 554. Nauck.) iterum ap. Paroemiogr.
II. 747, 19. Rhet. Graec. ed. Walz IX. p. 52 (Demetr. π. ἐ. qui Theo-
phrastum auctorem adlegat). Mire convenit Paus. cum Poll. X. 79.

κύλιξ“ ἤγρον ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ
 ξίφους πύνδακα εἶρηκεν, ὡς φησι Πανσανίας. Αἴλιος δὲ
 Διονύσιος καὶ αὐτὸς πύνδακα τὸν πυθμένα εἰπὼν λέγει, καὶ
 ὅτι πτερνίδες τὰ πυθμένα τῶν λεκανίων³⁾. τοῦτο δὲ ἴσως
 5 ἀπὸ τῆς πτέρνης ἐν μέσῳ κειμένης.

290. Eustath. p. 1626, 3. σημειῶσαι δὲ ὅτι ὁ λεγόμενος
 παρὰ τοῖς παλαιοῖς πνὸς¹⁾ ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσφορῇ φα-
 σίν, ὡς τυρὸς ἔχει ἀνάπαλιν πρὸς τὸν ὄρον. ἔστι δέ, φασι,
 πνὸς²⁾ τὸ πρωτόρροτον γάλα καὶ νοστιμώτατον κατὰ Αἴλιον
 10 Διονύσιον, ὃ τινες πύαρ³⁾ φασίν. ἡ χρῆσις παρ' Ἀριστοφάνει
 ἐν Εἰρήνῃ. ὄθεν, φασι, καὶ πναρίτης (l. πνριάτης)⁴⁾ τὸ πύ-
 ρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

P.

291. Eustath. p. 1509, 44. ἐκ μέντοι τοῦ ῥάδιον ῥα-
 διουρηγός¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ κακοῦργος καὶ ῥα-
 15 διουρηγία¹⁾ φησίν, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγορία καὶ θρασύτης. Ξενο-
 φῶν (Mem. II. 1. 20) δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχορήσατο τῇ λέξει.
 λέγεται δὲ καὶ ῥάων ὁ ἐκ νόσου ὑγίης καὶ ῥάξιεν²⁾ τὸ ἀπὸ
 νόσου ἀνασφάλλιν.

292. Eustath. p. 1485, 59. θηλῆ δὲ ἐστὶ τὸ ἀκρότατον
 20 τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ῥάξι¹⁾ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς

³⁾ Conv. Phot. cf. Hes. Poll. II. 197. IV. 182.

290. ¹⁾ Cf. p. 1877, 1. Secundum Herod. I. 111, 20. 376, 10. Lentz. accentus sic collocandus est.

²⁾ Conv. Phot. Suid., cf. Hes. Schol. Ar. Pac. 1150. Iam veteres de accentu ac scribendi ratione dissensisse doc. Et. M. 697. 3. Gud. 487, 54. Or. 125, 17. (Ath. VI. 269 A.)

³⁾ Cf. Hes. Ath. II. 57 A.

⁴⁾ Conv. Phot. πνριάτη· θηλυκῶς τὸ πνρίεφθον. οὐχὶ πνρίατος, οὐδὲ πνριατῆ ὀξυτόνως, οὐδὲ πνρίεφθος, cf. Hes. Schol. Ar. Vesp. 711. Luc. Lexiph. 3. c. schol.

291. ¹⁾ Conv. Phot. Altera eius glossa = Suid., ubi initio additur: ῥ. ὁ πλαστογράφος. Cf. Naber ad l. l., cf. Lex. Bachm. 357, 20. Hes. Et. M. 700, 50. Gud. 489, 38.

²⁾ Cf. Hes., qui duplicem glossam habet. Et. M. 701, 57. Harp. Moer. 208, 24. (= Phot. Suid. Lex. Bachm. 357, 24). Schol. Dem. p. 55, 12. Ddf.

292. ¹⁾ Conv. Phot., cf. Phryn. p. 75. ἡ ῥάξι ἐρεῖς· ὁ γὰρ ῥάξι δύο ἔχει ἀμμορτήματα. Vide not. Lobeckii. Hes. ῥάξι. ἡ τῆς σταφυλῆς et Eust. p. 1633, 42, qui paullo ante Suid. s. v. Hes. secutus est. Cf. Et. M. 705, 52.

κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγός, οὐ μὴν ῥωγός. ῥὼξ γὰρ εἶπεν βαρβαρισμός καὶ σολοικισμός ἐστιν, ὡς φησιν Αἴλλιος Διονύσιος.

293. Eustath. p. 998, 30. δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν¹⁾ ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν δι' ὀσφρήσεων ἀπατωμένων ἢ καὶ ἀπατώντων. ἴ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσωνία, ὅς φησιν, ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Μενάνδρος (fr. 895. Kock.)

ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν

ib. p. 1822, 43. δοκεῖ ῥινᾶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, λέγεσθαι τὸ ἐξαπατᾶν [ὅτε δηλαδὴ αἱ ῥίνες ἀπατήσουσι κύνα]. φέροι δὲ¹⁰ χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης ἐκ Μενάνδρου Αἴλλιος Διονύσιος τὸ „ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν“.

294. Eustath. p. 1430, 39. ὅτι δὲ οἱ Αἰολεῖς τὸ ὀ εἰς ὀ τρέπουσι, μυριαχόθεν δῆλον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοφειν¹⁾, ὃ ῥυφειν λέγουσιν Ἴωνες καὶ Δωριεῖς κατὰ τοὺς¹⁵ παλαιοὺς. Αἴλλιος δὲ Διονύσιος ῥόφειν φησὶ λέγεσθαι, ὡς γράφειν, καὶ ῥόφουσι ὡς γράφουσι.

295. Eustath. p. 927, 54. ῥῶπος¹⁾ μέντοι λεπτός καὶ ἀτελής φόρτος, ὡς δὲ Αἴλλιος Διονύσιος λέγει καὶ ποικίλος. γέλγην²⁾ δέ, φασιν, αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὄθεν, καθὰ ὁ ῥωποπώλης³⁾, οὕτω καὶ ὁ γέλγοπώλης.²⁾ ἢ δὲ λέξις τοῦ ῥώπου παρὰ τε Δημοσθένει καὶ ἑτέροις. [κεῖται δὲ καὶ παρὰ τῷ Στράβωνι]. ἐκ τούτου δὲ καὶ ῥωποπερπερήθρα³⁾ τις προσερρέθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος, οὗ ἢ παραγωγὴ κατὰ τὸ δακτυλήθρα καὶ τὰ ὅμοια. φέρεται δὲ καὶ²⁵ ῥῆμα τὸ ῥωπίζειν⁴⁾, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν.

293. ¹⁾ Cf. Prol. p. 3. not. 4. Conv. Phot. ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν· οὕτω Μενάνδρος., cf. Hes. Men. fr. 895. Kock.

294. ¹⁾ Praecurrat fr. 9. Conv. Phot. Hes. s. v. ῥύψαι. Et. M. 705, 27. Bergk. Lyr. II⁴. p. 498.

295. ¹⁾ Cum γέλγη in una glossa coniunctum Phot. gl. 3. Hes. s. v. ῥωποπώλης (s. v. ῥῶπος cum Phot. gl. 1. Suid. contaminatus est). B. A. 61, 32. Et. M. 705, 55., cf. Poll. III. 127. VII. 8. I. 99.

²⁾ Cf. Hes. Luc. Lexiph. 3.

³⁾ Demosthenes ipse fuit, cf. Plut. Dem. 9.

⁴⁾ Conv. Phot. Et. M. 377, 29. Hes. s. v. qui Ionis testimonium adlegat. — An cum Nabero Phot. gl. 1. Suid. B. A. 299, 27. ad attic. referenda sint, dubium est.

Σ.

296. Eustath. p. 940, 27. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ πο-
 λεμικὸν σακεῦτος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος σάκκος¹⁾ δι'
 ἑνὸς κάππα προεφέρετο παρ' Ἀθηναίους, καθά φησιν Αἴλιος
 Διονύσιος. ὅθεν καὶ σακεύειν²⁾ φησὶ τὸ ὑλίξειν, ὡς Ἡρό-
 5 δοτος (IV. 23) . . . † „χρήματα ὑποσακίζόμενοι“³⁾ καὶ ὑπο-
 σακίζειν τῆς ὁδοῦ καὶ ὑφαιρεῖσθαι.

297. Eustath. p. 1625, 24. σηκὸς¹⁾ γοῦν φασιν ἠρῶον,
 οἶον (Nauck. Fragm. trag. adesp. 164.)

ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκόν, ἴλεως γενεῶν.

10 ἔλέγοντο δέ, φασί, καὶ σηκίδες²⁾ οἰκογενῆ παιδισκάρια. κατὰ
 δὲ Αἴλιον Διονύσιον σηκύλη καὶ σηκίς κυρίως ἢ ἐν ἀρῶν
 ταμιεῖον φυλάττουσα.

298. Eustath. p. 813, 43. Αἴλιος δὲ Διονύσιος¹⁾ ἱστορεῖ

296. ¹⁾ Conv. p. 588, 12. καὶ μὴν οἱ παλαιοὶ καὶ τὸν σάκκον φασὶ καὶ
 δι' ἑνὸς γράφεσθαι κ, ὃν καὶ σάκταν φασί, καθά δηλοῖ καὶ ὁ κομμικός,
 ὡς ἀπὸ τοῦ σάττω τὸ φορτίζω, cf. fr. 206. not. 4. Prol. p. 34. Conv. Phot.
 Suid. (cf. Schol. Ar. Lys. 1211.), cf. Phryn. Lob. p. 257. Moer. p. 209, 27.
 Schol. Ar. Ach. 822. (quod ad 745. respicit). Meisterhans, Gramm. der
 att. Inschriften p. 73. not. 672.

²⁾ Conv. Phot. Suid. B. A. 113, 32. Cf. Schmidt. Did. p. 52. sq.

³⁾ Quae vehementer turbata esse neminem fugiet, cf. Prol. l. 1. Duas
 glossas agnosco et ὑποσακίζειν. ὑπεξαιρεῖν. ἀναλοῦν . . . χρήματ' ὑποσακίζό-
 μενοι. 2) ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ. προκόπτειν scribendum esse puto, cf. Et. M.
 783, 26. Phot. B. A. 68, 30. Cf. Heyden. p. 218. — Glossa Hes. σακίζειν
 ex duabus contaminata est: προκόπτειν (sic Salmas.) enim ad ὑποσα-
 κίζειν referendum est.

297. ¹⁾ Fortasse ad att. revocandum est. Redit ap. Phot. Hes. Poll. I. 4.
 Ammon. p. 96. 128. (cf. Valck. animadv. p. 153. sq.). Et. M. 710, 53. Gud.
 499, 18. Eustath. 1818, 11.

²⁾ Conv. Phot. Suid., cf. Schol. Ar. Vesp. 768. Hes. s. v. σηκίς, ση-
 κύλλοι. Poll. III. 76. (qui obloquitur Aristoph. Byzantio ap. Mill. Mél.
 p. 434.) Commemoratur σηκίς ap. Ath. VI. 263 B. (Pherecr. fr. 10. Kock).

298. ¹⁾ De comoediae asigmatismo similia ap. Eustath. p. 1379, 56.,
 qui iterum Platonis locum adfert. Plura quaedam p. 896, 54., cf. Cram.
 An. Par. III. 13, 36. B. A. p. 1169. Apud Eust. scribitur ἐκ τῶν σιγμα-
 των Εὐρηπίδων. Sed cf. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532a 15. Bekk. — An
 hoc fragmentum optima doctrinae plenum hoc loco iuste inseratur, du-
 bium est. Equidem toti lexico praecessisse puto, imprimis quod exempla
 adlata non in lexicorum congerie iterum appareant, cf. p. 84.

τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξ-
ήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγωδίᾳ μάλιστ' ἂν ἀρμόττοι. διὸ
καὶ διασίροντες τοὺς τραγικοὺς προσπαίξουσιν ἐν τῷ

ἔσωσης ἡμῶς ἐκ τῶν σῆμα τῶν Εὐριπίδου (Plat. com.
fr. 30. Kock).

5

λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ
σ σχηματισμὸν τοῦ στόματος, ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατὺν, γυμνα-
ζόμενον ἀεὶ πρὸς τὸ κάτωτρον. καὶ ὅτι Θετταλοὶ²⁾ καὶ Κι-
τιεῖς (I. Κιτιεῖς)³⁾, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον,
ὧν πόλις Κίτιον, κληθεῖσα οὕτω, φασίν, ἀπὸ Κιττίου γυ-
ναϊκός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώτ-
τειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικῶ νο-
μίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων φησὶ Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρον
μῆτε τραγικοὺς μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κερῆσθαι αὐ-
τοῖς. ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου φησὶν ὁ αὐτὸς οὕτω· καὶ 15
Ὀμηρος δὲ ποιητῆς ὧν καὶ ῥαψοδῶν προσείχεν ἄλλως τῷ
ὄγκῳ. διὸ καὶ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως οὐκ ἰωνίζει οὐδὲ „θεῆ“
λέγει, ἵνα μὴ συστείλας τὰ χεῖλη στενὸν τὸν ὄγκον ποιήῃ.

299. Eustath. p. 204, 28. ταῖς δὲ τοιαύταις λέξεσι¹⁾
σύστοιχον παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ τὸ σιλλοῦν²⁾, ὃ ἔστι 20
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν [ἐν (ἐπὶ Meier) τῷ διαφαν-
λίξειν καὶ διασύρειν].

300. Eustath. p. 953, 53. σημειῶσαι δὲ ὅτι κατὰ Παν-
σανίαν¹⁾ σζότη ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσκοτωμένα,
φησὶ, τὰ ἐξωγραφημένα καὶ κερῶσμένα ἐλέγετο.

25

²⁾ Exempli gratia allati sunt Θετταλοὶ (cf. Meisterhans, p. 77. not. 729) et Κιτιεῖς, non, ut aliis placuit, eorum lingua explicatur. Κιτιεῖς enim Phoenices erant.

³⁾ A. D. non errore perductum ita scripsisse (Nab. Prol. 29), sed rectam formam servasse docet Boeckh. C. I. G. I. p. 523.

299. ¹⁾ Ante Eustathius de σιλλος eiusque derivatis egit: fortasse, si σύστοιχον premis, omnia ad Ael. Dion. revocanda sunt. Imprimis vox σιλ-
λαίνειν hanc suspicionem movet, cum ap. Hes. Poll. II. 54 (qui ad ἰλλός =
oculus, cf. fr. 209. not. 7. fr. 225. not. 5., provocat) eadem explicatione
utatur atque σιλλοῦν. Cf. Phot. σιλλαίνει. Lex. Bachm. 364, 19. Et. M.
713, 7. Suid.

²⁾ Conv. Phot., cf. Hes. σιλλοι. Ultima dubitanter afferro, cum similia
tantum redeant ap. B. A. 36, 20.

300. ¹⁾ Cf. fr. 217. not. 18. Idem protulit Eust. 1256, 44. — De voce

301. Eustath. p. 228, 38. *Ἄλλιος γοῦν Διονύσιος ο Ἀλικαρνασσεύς, ἐν οἷς γράφει πρὸς Σκύμμον, φησὶ ἄγριοι στρουθοὶ αἱ στρουθοκάμηλοι¹⁾. δῆλον δὲ ὅτι καὶ Λιβυκαὶ στρουθοὶ αἱ αὐταὶ λέγονται. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ 5 στρουθίζειν τὸ ἐντελῶς πως ἕδειν, δηλοῖ ὁ κομικός.*

302. Eustath. p. 959, 42. τὸ δὲ σῶς¹⁾ εὐρηταί, φασί, καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης (fr. 658. Kock)
οὕτω παρ' ἡμῖν ἢ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.
καὶ σᾶ²⁾ τὰ σῶα οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἢ σῶα. *Εὐροι- 10 πίδης ἐν Ὑψιπύλῃ (fr. 762. Nauck.)*

εὐφημα (N. εὐσημα) καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα
Ἀριστοφάνης (fr. 631. Kock.)

ἢ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χῶ κάραβος
Ἄλλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα λέγει 15 ὅτι καὶ σῶοι σοί. καὶ σῶ³⁾ δέ, φησί, μονοσυλλάβως οἱ σῶοι παρὰ Θουκυδίδη.

T.

303. Eustath. p. 1423, 9. ἡλάσκει, ὃ ἐρμηνεύει τὴν ταλασίαν¹⁾ καὶ τὸ ταλάσιον κατὰ τὸν εἰπόντα Πανσανίαν, ὅτι ταλάσια²⁾ τὰ ἔριουργικὰ καὶ ταλασία²⁾ ἢ ἔριουργία.

ἀπεσκοτωμένα idem docent Suid. Hes. — Mire sane accidit, quod sub eodem lemme ap. Suid. B. A. 431, 26 legitur ἀπόμακτρα σκντάλων, ἀπεσκοτημένα ἐσκιωτροφημένα. cf. Aristoph. fr. 712. Kock. (l. ἀπεσκοτωμένα· ἐσκιαγραφημένα) quae glossae seiungendae sunt.

301. ¹⁾ Dubium, an in lexico ipso fuerit. Vix simile quidquam invenis. Cf. Hes. Suid. Apud Ar. στρουθός passim nominatur, etiam Libya, cf. Hist. anim. IX. 15.

302. ¹⁾ Haec omnia debentur atticistis. σῶς quidem (= salva) adhuc repperiri non potuit. σᾶ = σῶα et σῶα autem fuisse docet Phot. gl. 1. σᾶ.

²⁾ Phot. gl. 2. haec exhibet σᾶ. τὰ σῶα λέγονσι μονοσυλλάβως ἀπὸ τοῦ σῶα συναυροῦντες. καὶ τὸν σῶον καὶ σῶν καὶ σῶοι σοί παρὰ Θουκυδίδη. οἱ δὲ δισυλλάβως σῶοι, cf. Cob. Mnem. X. 92. Cf. Schol. Plat. Criti. 111 B. Hes. B. A. 302, 20.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 742, 1. Et. Gud. 586, 12. Cf. Giesing. p. 14. sq. Cohn. Jahrb. XIII. 809.

303. ¹⁾ Cf. p. 1393, 46. et 962, 53, unde addas καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασία.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Lex. Bachm. 381, 10. Schol. Plat. Leg. 805 A. cf. Gies. p. 28., cf. Hes. Tim. s. v. ταλασιουργία. Poll. VII. 29. Cf. fr. 304. Lex.

304. Eustath. p. 746, 37. *τάπητες δὲ νῦν τὰ προσκεφάλαια, καὶ σημεῖωσαι, ὅτι ὁ τάπητος ὑπόκειται, οὐ μὴν ὑπέρκειται, οἷά τι σκέπασμα, καθάτινες ἐν ἄλλοις οἴονται. καὶ πῶς δηλοῖ τοῦτο καὶ ἡ τῆς λέξεως ἔτυμολογία, παραγενομένης ἐκ τοῦ πατεῖσθαι (cf. p. 1057, 10) κατὰ μετάθεσιν, ἐξ οὗ ῥήματος παρήκται καὶ ὁ ταπεινός. εἰκόσασι δὲ καὶ μαλλωτοὶ τάπητες¹⁾ εἶναι. ὅθεν Αἴλιος Διονύσιος ἀμφιτάπητάς²⁾ φησι τοὺς μὴ ἑτερομάλλους, ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς. καὶ Πανσανίας δὲ λέγει, ὅτι ἀμφιτάπητες οἱ ἀμφιμαλλοὶ³⁾, οἱ δὲ ἑτερόμαλλοι τάπητες. Quocum loco coniungendus est alter ap. Eust. 1645, 24. περὶ δὲ ταπήτων ἀρκεῖ εἰπεῖν ἄρτι, ὅτι εἰκόσασι ταῦτόν ποτε εἶναι τάπητες καὶ δάπιδες, ὡς δηλοῖ Πανσανίας, ἐν οἷς φησι ψιλοδάπιδας⁴⁾ ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτάς, ὡς δηλαδὴ καὶ μαλλωτῶν οὐσῶν δαπιδῶν, ὅποιοι καὶ οἱ τάπητες ἐπιπολί.*

15

305. Eustath. p. 1625, 12. *ταρσοὶ¹⁾ δὲ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, κληθέντες οὕτω παρὰ τὸ τέρσαι τὸ ξηρᾶναι, ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροὶ, οὗς καὶ πλεκτοὺς ταλάρους²⁾ ἔρεῖς. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν τοιοῦτον ταρσὸν καὶ ταρρὸν λέγουσιν, οἱ μεθ' Ὀμηρον δηλαδὴ, ἐν οἷς καὶ ὁ κωμικὸς³⁾, οἱ καὶ φασιν, ὅτι ταρρὸς τὸ τυροκομεῖον, καὶ ὅτι ἄρριχοὶ⁴⁾ μὲν κόφι-*

post. Et. Gud. 637, 63. Et. M. 746, 17. — Fortasse etiam cetera de colu allata ad atticistam revocanda sunt, ut ἡλακᾶτη, πτέρνα, τράχηλος, κρηχίσιον. Subsequitur fr. 194.

304. ¹⁾ Cf. fr. 116. Locos ideo coniunxi, quod eadem doctrina coniuncta, sed auctoris nomine omisso occurrit 1057, 12. δοκοῦσι δὲ ἀμαλλοὶ μὲν αἱ ψιλοτάπιδες εἶναι, ὡς καὶ αἱ ψιλοδάπιδες, ἀμφιμαλλοὶ δὲ οἱ ἀμφιταποὶ, ἑτερόμαλλοι δὲ οἱ τάπητες.

²⁾ Eadem Poll. VI. 9., qui formam ἀμφιταποὶ tuetur. Cf. Ath. VI. 255 E.

³⁾ Conv. Suid. B. A. 389, 15. Similia Hes. Ammon. p. 133. Valck. (= Et. Gud. 571, 60.) et in Scholiis ad Ar. Plut. 527. Commemorantur ἀμφιτάπητες ap. Poll. X. 38. B. A. 83, 15.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Similia Hes.

305. ¹⁾ Dubitari nequit, quin haec omnia ex Pausania fluxerint, cum fr. ἄρριχοὶ (no. 76) insertum sit. Cf. Nab. ad Phot. ταρροί, Freyer p. 354. Prol. p. 18. — Conv. Eustath. p. 843, 35. Hes. gl. 2. Poll. VII. 173.

²⁾ Cf. p. 699. 19. 850, 36. 1488, 53. Et. M. 744, 56.

³⁾ Alludit ad locum celeberrimum Nub. 226. Cum nostro κρημαστήρ coniungendus est, cf. Schol. l. l. Hes. ταρρὸς gl. 2.

⁴⁾ Cf. fr. 76. not. 1. Phot. l. l.

νοι σταφυλοφόροι, ταρρὸς δὲ ἀγγεῖον πλεχτὸν, ὡς ψίαθος ἐκ
καλάμων, ἐν ᾧ τυρεύουσιν. καὶ κρεμαστήρ⁵⁾ δέ, φασιν,
ἐλέγετο ταρρὸς, ἐφ' οὗ τυροὺς ἔτερον. ὄθεν καὶ τρασιά⁶⁾,
οὗ σῶκα ψύγεται. ἐλέγετο δέ, φασί, ταρσὸς⁷⁾ καὶ τὸ ἄνω τοῦ
5 ποδὸς καὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. Αἰλλίος δὲ Διονύσιός φησίν,
ὅτι ταρροὶ⁸⁾ καὶ ταρσοὶ, τάλαροι καὶ τὰ πλατύματα τῶν
κωπῶν. Ἔτεροι δὲ⁹⁾ ὅτι ταρροὶ κρέμαστρα καλαμίνη καὶ τὰ
τῶν πυρῶν ἀγγεῖα καὶ τὰ τῶν λαχάνων. καὶ τάρρωμα¹⁰⁾ ἢ
κωπηλασία. ταρρὸς γάρ, φασιν, ὁ στοίχος τῶν κωπῶν, ἐπει
10 πτεροῖς ἰοίκασιν.

306. Eustath. p. 881, 24. τέλη δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ στρα-
τιωτικὰ λέγει τάγματα. δῆλον δὲ ὅτι πολυσήμαντον τὸ τέ-
λος¹⁾ ἐστίν. τέλος γάρ, φασί, ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχή καὶ
γάμος. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ ἀνάλωμα γίνεται ἀτελεῖ²⁾
15 κατὰ Πανσανίαν τὰ ἀδάπανα, ὡς καὶ πολυτελεῖ τὰ πολυ-
δάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐτελεῖς³⁾ ὁ φειδωλός, φασί, καὶ

⁵⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 449, 26. Cf. Hes. Schol. Ar. Nub. 50. Poll. VII. 144. X. 129.

⁶⁾ Conv. p. 850, 34. Phot. Suid. Lex. Bachm. p. 382, 6. Et. M. 747, 7. Cf. Et. Gud. 523, 5. An recte legatur τὸ ἄνω, ambiguum est. Ceteri enim omnes ad unum tradunt τὸ κάτω vel τὸ πλάτος (cf. Et. Gud. 523, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 146, 3. Kühn, Erot. p. 124, 15. Klein). Solus obstat Poll. II. 197.

⁷⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 747, 1, qui addunt: καὶ τὸ πτέρωμα καὶ Θουκυδίδης οὕτως, quod atticistae restituo. Cf. Prol. p. 36.

⁸⁾ Pausaniam agnosco, cum iterum κρέμαστρα afferatur, cf. not. 3. Huc pertinet Phot. ταρσοὶ = Suid. Lex. Bachm. 382, 4. Et. M. 747, 1. (ubi adiungitur: ἐκ μέρους ἢ τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς ἢ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. ἦτ., unde perspicitur, etiam τρασιά not. 6. Pausaniae deberi).

⁹⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 382, 8. Et. M. 747, 3. cf. Poll. I. 90. 93.

¹⁰⁾ Cf. Suid. Schol. Herod. (vol. II. p. 461. Stein).

306. ¹⁾ Atticistas iam vocis τέλος diversas notiones enotasse apparet ex. Phot. Suid. Lex. Bachm. 383, 25. Schol. Plat. Conv. 205A. Et. M. 750, 38. Et. Gud. 524, 31. — Cave tamen locos illos confundamus cum eis, qui ex schol. Hom. K 56 prodierunt, exscripta ap. Eustath. p. 789, 12. (= Schol. Ar. Ran. 386.) Cf. Prol. p. 60. sq. Locum nostrum non omnibus explanationibus atticistarum uti ibi demonstravimus. — Incertum est, unde Eust. p. 686, 14. 892, 37. sua hausit.

²⁾ Conv. Suid. B. A. 458, 26.

³⁾ Conv. Suid. (cf. Hes. s. v. πολυτελεῖ. ἀτελεῖ), qui duos Menandri locos adicit (cf. fr. 615. Kock), unde iterum apparet εὐτελεῖς et πολυτε-

ὀλιγοδάπανος, ὡς πολυτελής ὁ πολυδάπανος. ἐκ δὲ τοῦ σημαίνοντος τὴν τάξιν ἤδη δὲ καὶ ἀρχὴν αἱ μυστικαὶ τελέται⁴⁾ καὶ τὸ τελείσθαι ἀντὶ τοῦ μνεῖσθαι καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν τελειότης, καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τέλειοι καὶ οἱ ἐν τέλει⁵⁾, τουτέστιν οἱ ἀρχικοὶ καὶ τάσσοντες, ἦτοι κοσμητορες, ὡς τὸ⁵
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι (Soph. Ant. 67).

ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους, ὃ σημαίνει τὸν γάμον, τὰ προτέλεια, ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ Αἰλίου Διονυσίου⁶⁾, ἐρημεία δὲ παρὰ Πανσανία εἰπόντι· ὅτε προτέλεια ἢ πρὸ τῶν γάμων θέα (1. θυσία), ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ἐκείθεν δὲ¹⁰ καὶ τέλειοι⁷⁾, οἱ γεγαμηκότες καὶ τελειωθῆναι τὸ γῆμαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ παντὸς πράγματος πέρας τέλος λέγεται, ἀφ' οὗ καὶ ἡ τελευτή κτλ.

307. Eustath. p. 1405, 28. τριώβολον· μισθὸς δικαστικός καὶ οἱ ἀπλῶς τρεῖς ὀβολοί. ἐξ ὧν τριωβολιματος¹⁾ ὁ¹⁵ εὐτέλης. καὶ τετρωβολίζειν²⁾ τὸ λαμβάνειν δικαστικὸν τετρώλης una in glossa iuncta fuisse. Cum apud Lex. Bachm. hoc fragm. deficiat, Aelio Dionysio tribuerim (cf. Nab. Proll. p. 130. sq.). Fontem illius vero ap. Athen. II. 40D repperiri nemo negabit. Cf. Prol. p. 67. Unde profecerit glossa Suid. s. v. πολυτελής (cf. Schol. Thuc. VII. 27. I. 10.) dubium est. Cf. Phot. πολυτελεῖν. Hes. εὐτέλης. Et. M. 321, 19. Et. Gud. 222, 14.

⁴⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 19. Et. M. 751, 11. Ath. I. I. Phot. Suid. s. v. τελεσθῆναι.

⁵⁾ Cf. Suid. ἐν τέλει. Hes. Fortasse Phot. τελοῦντα· τεταγμένον huc pertinet. Lex. Bachm. 383, 28.

⁶⁾ Locus Aelii Dionysii deficit; fortasse idem fuit, atque Harp. Phot. Suid. προτέλεια, si in verbis τὰ πρὸ τοῦ τελευθῆναι — προτέλεια Lycurgi testimonium agnosci potest. Pausaniae doctrina multifariam redit. Phot. προτέλεια· ἢ πρὸ τῶν γάμων θυσία· οὕτω Μένανδρος. Cf. Hes. Et. M. 750, 48. Alia notio vix diversa fuit ap. Moer. p. 206, 9. προτέλεια· ἢ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα. Cf. Phot. Suid. προτελείαν ἡμέραν. Ex Poll. III. 38. Aristophanem Byzantium Pausaniae auctorem effecimus. Cf. Prol. p. 45. Indidem apparet etiam glossam Ἦρα τελεία eiusdem originis esse apud Suid. Schol. Ar. Thesm. 973. Schol. Pind. Nem. 10, 31. Aesch. fr. 381. Nauck.

⁷⁾ Conv. Phot. s. v. τέλεον, cf. Hes.

307. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Et. M. 766, 37. Cobetus Mnem. VII. 477. τριωβολιαῖος scribi iubet: non tamen est, cur sequamur, cf. Phryn. Lob. p. 550. sq.

²⁾ Conv. Phot. Sine dubio Pausanias erravit. A Poll. IX. 64. (Theopomp. fr. 55. Kock) errorem incepisse Naber iubet.

βολον. ἐγένετο γάρ, φασι, καὶ τοσοῦτόν ποτε· καὶ τετραβόλον βίος³⁾ παρὰ Πανσανία ἀντὶ τοῦ στρατιώτου μισθός. καὶ ἀμφώβολά⁴⁾, φασι, παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγχχνων μαντεῖαι.

5 308. Eustath. p. 968, 3. *τεντάζειν*¹⁾ λέγεται κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι.

309. Eustath. p. 971, 23¹⁾. καὶ ὅτι *τηθαλλαδοῦς*²⁾, ὃν οἱ πολλοὶ *μαμμόθρεπτον* λέγουσι, παρὰ τὴν *τήθην*³⁾ Ἄττι-
10 *κῶς* τὴν ἀνωτέρω *ξηθείσαν*, ἣν, ὡς λέγει Αἴλιος Διονύσιος,

³⁾ Eadem p. 951, 4. auctoris nomine celato. Cf. Suid. Schol. Ar. Pac. 254.

⁴⁾ Fortasse huc referenda fuerunt, cf. Suid. Etiam reliquae Eustathii disputationi, quam l. l. de *βάλλειν* verbi derivatis instituit, nonnulla alia atticistarum propria inesse puto.

308. ¹⁾ Uberiora et optima doctrinae plenissima Phot. (= Suid. Et. M. 755, 38), quae Schmidt Did. p. 48. Nab. Proll. p. 66. Aelio Dionysio abiudicaverunt. Nexum adhuc statuere non potui: tamen ex att. fluxisse mihi persuasum est, cum alter, qui inter Didymum et Phot. intercedat, inveniri vix possit. Naber l. l. Cohn, Jahrb. XIII. p. 796 de Boetho cogitaverunt. Sed cf. Prol. p. 65. — Multo breviora habes ap. Phot. gl. *ταντάζειν*, *τεντάζων*, Hes. *τεντάζει* (= Lex. Bachm. p. 386, 3) *τεντασμός*, Lex. Bachm. p. 386, 5. Poll. IX. 137. Mill. Mél. p. 399. Schol. Plat. Philob. p. 56 C.

309. ¹⁾ Cf. ib. p. 971, 35. *περὶ δὲ γε τήθης καὶ μάμης καὶ οὕτω φασὶ τινες. τήθην οἱ Ἕλληρες τὴν πατρὸς ἢ μητρὸς μητέρα. οἱ δὲ παλαιοὶ (l. πολλοὶ, cf. Piers. ad Moer. p. 259. Nauck. Ar. Byz. 139) ἀκύρωτος μάμην καὶ μάταν· μάμην γάρ Ἄττικοὶ καὶ μαμμαίαν τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα (sc. Ἄττικοὶ καλοῦσιν), μάταν δὲ ὡς ἡμεῖς τὴν ἐπ' Ἰώνων ὀμφαλητόμον. Cf. Fresenius p. 54. sq. — Difficillimum est constituere, qui loci ad Ar. Byz. (cf. Nauck. p. 139) an ad nostrum reducendi sint, cum plerumque consentiant et ex fr. 419. opes Ar. Byz. ad atticistas transisse affirmetur. Cf. Prol. 40. sq.*

²⁾ Conv. Phot. Cf. Mill. Mél. p. 421. 434. Fresen. p. 55. Suid. Hes. Et. M. 756, 31.

³⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 386, 19. Poll. III. 17. Suid. B. A. 309, 29. Et. M. 756, 35 (Heyden p. 216) Schol. Ar. Ach. 49. — De *τηθίς* voce omnes loci consentiunt cum Ar. Byz. ap. Nauck p. 139. Mill. Mél. 431. Cf. Hes. Tim. lex. Platon. Lex. Bachm. 386, 20. B. A. 193, 33. 309, 30. Et. Gud. 528, 54. Schol. Aesch. I. 26. Ammon. p. 138. Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 530a 8. Bekk. — De *μάμμη* voce cf. Phot. Hes. Moer. p. 203, 12. Cf. Freyer. p. 246.

ὀκνοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ μάμμην λέγειν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων.

310. Eustath. p. 598, 27. σημείωσαι δὲ ὡς ἡ πλήμνη καὶ τόρμη λέγεται, καθὰ δηλοῖ ὁ γράψας· τόρμη¹⁾ ἢ πλήμνη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται, καὶ ὁ ἐν ἰπποδρόμῳ δὲ δρόμος, ἢ ἢ κάμψη, καὶ ὁ ὑσπληξ — [οἶδαμεν δὲ καὶ, ὡς ἡ τῶν Κρητῶν γλωσσοσά τόρμαν²⁾ οἶδεν ἰδίαν καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐνταῦθα, ἧς ὁ προάροχον τορμάροχης λέγεται παρ' αὐτοῖς.] Πανσανίας δὲ ἐκ τῆς τόρμης καὶ ἐκτορμεῖν³⁾ λέγει τὸ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν. 10

311. Eustath. p. 1517, 8. ἀπ' αὐτοῦ δὲ (sc. τρίῳ) καὶ τρύμη¹⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ ὁ πανοῦργος [καὶ ἰητικὸς καὶ κατ' ἐκείνον εἰπεῖν, ἴτης, ὅ ἐστιν ἰταμός.] ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τρῦσιππον, ὃ τοῖς τετραμμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται, ἢ κατὰ Ἀἴλιον Διονύσιον τρῦσιππειον²⁾ τετρα-¹⁵ συλλάβως· ἔγκανμα ἵππου γεγηρακός ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ. φέρει δὲ αὐτὸς καὶ χρῆσιν Εὐπόλιδος ταύτην (fr. 318. Kock).

ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μουπιβαλεῖς τρῦσιππειον³⁾.

Y.

312. Eustath. p. 1442, 6. ὑπαντὰξ¹⁾, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος λέγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς ²⁰ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους (fr. 616. Kock) τὸ

ἔφενγε κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμεν.

313. Boissonadii Anecd. gr. I. p. 413. ὑπογράφειν¹⁾

310. ¹⁾ Atticistarum est. Conv. Phot. qui τόρμος scribit, Suid. τόρμη· νάσσα, καμπτήρ, Hes.

²⁾ Cf. 1610, 51.

³⁾ Conv. Suid. Cf. Hes. s. v. ἐκτορμεῖν, ἐκτόρμης.

311. ¹⁾ Cf. p. 1471, 8. Vide fr. 142. not. 3. Conv. Phot. cf. Suid. Schol. Ar. Nub. 449.

²⁾ Conv. Phot. Et. M. 771, 16. (ῥητ. cf. Heyden p. 209.) Cf. Hes. Poll. VII. 186., cf. Zenob. IV. 41. Diogen. V. 27. Hes. ἵππου τροχός. Phot. ἰππότροχος.

³⁾ Fortasse etiam ea, quae Eustath. l. l. de τρυτάνη, τρυμαλιά exposuit, ad atticist. revocanda sunt, cf. p. 1532, 3, ubi insequitur fr. 161.

312. ¹⁾ Conv. Hes. Kock l. l. φλόμην scribi iubet.

313. ¹⁾ Cf. Phot. Et. M. 782, 9. Poll. V. 102. B. A. 68, 17.

τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ πρόσωπα (οὕτως γὰρ εἴρηται ἀεὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς) λέγει Διονύσιος ὁ Ἄλικαρνασσεύς ἐν τῷ περὶ χρήσεως Ἀττικῶν ὀνομάτων, ὅτι τὴν ὑπὸ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ πολλὰκις καὶ ἀντὶ τῆς πρὸ ἐκτιθέσθαι, ὡς τὸ ὑπει-
 5 πειν²⁾ ἀντὶ τοῦ προειπεῖν καὶ ὑπάγειν³⁾ ἀντὶ τοῦ προάγειν, οὕτω καὶ τὸ ὑπογράφειν⁴⁾ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸ πρόσωπον ἀντὶ τοῦ προγράφειν.

314. B. A. p. 1073¹⁾. κείται δὲ (ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύ-
 10 λος ἐν Πέρσαις μέμνηται καὶ Διογενιανὸς²⁾ ἐν τῇ λέξει τούτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων, ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περιουθία φησὶν· (fr. 399. Kock).

οὐδ' αὐτὸς εἰμὶ σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

οἶον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος³⁾ οὐδὲ ἀληθής, ἀπὸ τῶν ξυλί-
 15 νων καὶ περιηργρωμένων σκευῶν.

Φ.

315. Eustath. p. 924, 6. φάλαγξ¹⁾ δὲ οὐ μόνον στρα-

²⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 395, 9. Suid. Schol. Thuc. I. 35.

³⁾ Fortasse omnia, quae a lexicographis ad ὑπάγειν, ὑπαγωγή etc. traduntur, huc referenda sunt, cf. Stud. Lips. IV. p. 121.

⁴⁾ Locum corruptum esse inde apparet, quod προγράφειν nusquam = ὑπογράφειν esse poterit, cf. Rindfl. p. 114. Rem ita constituo, ut regulam ad ὑπάγειν, ὑπειπεῖν allatam esse putem, ὑπογράφειν autem a grammaticastro per errorem appictum esse censeam.

314. ¹⁾ Grammaticus paullo ante ad Phrynichum provocat, cf. B. A. 67, 5. Totum locum vehementer abbreviatum habes ap. Max. Planud. in Walz. Rhett. V. 486. Imprimis nomina auctorum exciderunt. Vox ipsa recurrit ap. Luc. Iupp. frag. cap. 8.

²⁾ Cf. Cobet. Mncm. X. 54. Naber, Prol. p. 26. Boysen p. 61. Schmidt, Quaest. Hesych. p. XC.

³⁾ Conv. Phot. Et. M. 783, 17, ubi Aristophanes falso laudatur, cf. Poll. III. 56. Aristoph. fr. 881. Kock. Bast. ad Greg. Cor. p. 241. Schaeff.

315. ¹⁾ Ael. Dion. sic recurrit ap. Phot. gl. 2. Suid. gl. 4. φάλαγξ· θηλυκῶς ὁ ἀράγης. Πλάτων Ἑλλάδι κτλ. Etiam vitia scribendi (cf. Nab. l. 1.) eadem recurrit, cf. not. 2. Tertio loco adhibendus est Et. M. 786, 50. Fragmentum ideo insigne est, quod insertum invenies in Phot. gl. 1. (= Suid. Hes) φάλαγγες· στίχες τάξεις. οἱ δὲ τὸ ἐκ πλειόνων τάξεων ὀπλιτικὸν πλήθος. λέγεται καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρθρα (unde corr. Suid.

τιωτικὸν σύστημα — ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης. [παρὰ τοῖς ὕστερον οὐ μόνον ὁ μείζων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον, ὡς δηλοῖ Ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ὑπομνημονεύμασιν (I. 3, 12.)]. τῆς δὲ τοιαύτης φάλαγγος συχναὶ μὲν αἱ χοήσεις. Ἀἴλιος δὲ Διονύσιος παράγει τοιαύτην ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλά-⁵τωνος (Ἑλλάδι fr. 22. Kock.)²⁾

εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοισι τοῖσι λεπτοῖς
ἀραχνίοις, ἃν τοῖσι τοίχοις ἢ φάλαγξ ὑφαίνει.

τῆν³⁾ δὲ ἔννοιαν πλείους εἰς τὸν Σκύθην ἀνάγουσιν Ἀνά-
χαρσιν.¹⁰

316. Schol. Hom. Il. O. 705 (Ven. A.) σχόλιον (ad ὠκύα-
λου) ἐπιθετικὸν γὰρ ὃν δασύνεσθαι ὄφειλεν. ἀλλὰ τοῦτο, εἰ
σύνθετον ἦν, ἐγένετο ἄν. νῦν δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἄνω εἶπεν, πα-
ραγωγὴν ἔλαβε τῆς αλος κατὰ παρολκὴν κειμένης. Διονύσιος
δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεύς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων¹⁵
οὕτως ἔφη· φιλίππος¹⁾ μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσ-
ηγορικόν. οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεὶ Σοφοκλέους (fr. 523. Nauck)
ἀναγινώσκωμεν·

ἦμιε φιλίπποις Θρηξὶ πρέσβιστον σέλας.

Φίλιππος δὲ ψιλῶς ὁ Μακεδών. καὶ ὠκύαλος μὲν δασέως ἢ²⁰
ναῦς, ψιλῶς δὲ ὁ ἀνήρ.

ὄρωτο μὲν Ἀκρόνεός τε καὶ Ὠκύαλος (θ 111)

ἐναντίως δὲ ὁ Ἡρωδιανός³⁾.

317. Eustath. ad Diog. Perieg. p. 912. Ἀἴλιος δὲ Διο-

gl. 5., cf. Aristot. H. A. I. 15. Poll. II. 145.). ἔννοι καὶ τὸ στρογγύλον
ξύλον. καὶ σύμμετρον φαλάγγιον λέγεται καὶ τοῦ ζυγοῦ ὁ κανὼν φάλαγξ
καὶ ἐπὶ τῆς νεῶς ἢ διαβάθρα. καὶ ὁ ἀράχνης δὲ. ὃν ἔννοι φαλάγγιον. (ap.
Et. M. sequ. θηλ. ὁ ἀρ. Πλ. Ἑλ.) καὶ οἱ κόρακες δὲ παρ' Ἀττικοῖς φα-
λάγγια. Quae ex παλαιῶν doctrina repetuntur ap. Eust. p. 469, 15., cf.
p. 140, 9. 285, 42.

²⁾ Eust. habet: εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ
τοῖσι τοίχοις ἢ φάλαγξ ὑφαίνει. Cobeti (Plat. Com. 195.) tetrametri magis
placuerunt quam trimetri, quos Kockius agnoscere sibi visus est.

³⁾ Omittere nolui, quod ad Platonis locum explicandum addita vi-
dentur, et minime ad ceteram Eustath. disputationem quadrant.

316. ¹⁾ Cf. Eustath. p. 980, 34.

²⁾ Herod. II. p. 48, 11. Lentz. (Schol. Ven. A. ad E 76). Herodiani
locum supra allatum apud Lentz. desidero. — Fortasse Dionysius Try-
phonem sequitur, qui de spiritu intercalari egit, cf. Athen. IX. p. 397E.
Prol. p. 70.

νύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀττικῶν λέξεων ὑπογράφει σαφέστερον τὴν τοῦ φυτοῦ φύσιν, τῆς βύβλου, ἔνθα περὶ φιλύρας φησὶν, ὅτι φυτὸν ἢ φιλύρα¹⁾, φλοιὸν ἔχον βύβλου, παπύρω ὁμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν.

⁵ 318. Eustath. p. 1757, 54. ἰστέον δὲ ὅτι περικλυτον γένος οἱ Φοίνικες, ἐξ ὧν Φοινίκια γράμματα¹⁾, ἐπεὶ, φασί, δοκεῖ Κάδμος ἀπὸ Φοινίκης αὐτὰ κομίσαι. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ γράψας, ὅτι Φοίνικες εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσεται. καὶ ψεῦδος δὲ Φοινικικὸν²⁾ ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Κάδμον τὸν Φοίνικα καὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς Σπαρτοὺς μυθικῶς λεγομένων, ὡς φησι Πανσανίας, ἵνα ἢ Φοινικικὸν ψεῦδος τὸ τερατώδες.

¹⁵ 319. Eustath. p. 1452, 16. καὶ φορμὸς ὁ κόφινος καὶ φορμίσκος¹⁾ κατὰ Πανσανίαν λεπτόν (l. πλεκτόν) τι ἄγειον. ἕτεροι δὲ φασιν οὕτω· ἐκ τοῦ φέρω φορμὸς²⁾ ἤγουν πλέγμα, σπυρὶς, ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον.

²⁰ 320. Eustath. p. 239, 30. καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς φράτωρ¹⁾ καὶ φράτριον τόπος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας συνήγοντο. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ φρατρίας. ἀπὸ δὲ γε φρατρίας φατριάζειν Ἀττικῶς τὸ εἰς τὸ αὐτὸ συνίεναι. Ἀλλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησὶ· φατρία²⁾,

317. ¹⁾ Conv. Phot. Lex. Bachm. 406, 28. Et. M. 795, 4. Cf. fr. 367.

318. ¹⁾ Vid. Hes. φοινικίους γράμμασι.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 414 C. Similia Diogen. VIII. 67. Cf. Cohn, Jahrb. XIII. p. 810. Giesing. p. 26, 34.

319. ¹⁾ Congruunt Suid. φορμίσκοι (glossa φορμὸς ex utroque lexico conglutinata videtur). Lex. Bachm. 408, 25. (ubi glossa Aeschinea appicta est, cf. schol. Aesch. III. 166) Et. M. 798, 51. Hes. Schol. Herod. II. p. 470. Stein. Schol. Plat. Lys. 206 E. Tim. lex. plat. s. v. φορμίσκος Ar. Plut. 542. Ar. Vesp. 58. Cf. Poll. X. 169.

²⁾ Cf. Freyer, Stud. Lips. V. p. 281. — Glossae, ut posteriorum mos fuit, saepissime ita traditae sunt, ut vix dignoscas, utri auctori debeantur.

320. ¹⁾ Contra Meierum non dubitandum est, quin forma φάτρια et similia servanda sit, cf. Meisterhans, p. 63. no. 4. — Allata doctrina recurrit ap. Eust. p. 707, 52. κατὰ τὴν ἱστορίαν, cf. Steph. Byz. p. 674, 3. Mein., quibus ex locis inter se comparatis, hunc locum ad ἕτερον ὁμοιον λ. pertinere concludo. Cf. Et. M. 799, 28. Fortasse hic redit Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. Schol. Ar. Eq. 255. Cf. Schol. Ar. Ran. 418. B. A. 315, 21.

²⁾ Certa fragmenta ad A. D. reduci nequeunt, cum Eust. ex more

ἦν Ἴωνες πατρίαν· καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φρατέρας φασὶ διὰ τοῦ ε̄. οὐδ̄, φησιν, ἢ ὄρθῃ φράτρη³⁾ — ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται, ὅτι φράτρη³⁾ Ἀπτικοὶ φασιν. Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω̄. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ φρήτην, ὃ καὶ φρατρία⁴⁾ λέγεται, ὅθεν φρατρίζειν⁵⁾ τὸ⁵ εἰς φρατρίαν συνίεναι. — ἀλλαχοῦ δὲ⁶⁾, ὅτι τεσσάρων οὐδῶν ποτε φυλῶν Ἀθήνησι πρὸς μίμησιν τῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὠρῶν εἰς τρία ἐκάστην διεῖλον μέρος, ἤγουν εἰς φατρίας, ὃ ἔστι τριτῶς δώδεκα καθ' ὁμοιότητα τῶν μηνῶν. ἐκάστην δὲ φατρίαν εἰς γένη τριάκοντα, καθάπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες, ἥδη¹⁰ δὲ καὶ οἱ πολῖται καὶ οἱ θιασῶται καὶ οἱ φυλῆται καὶ οἱ λοχῖται καὶ οἱ ἐθνῖται καὶ οἱ δαιταλεῖς. ἔχει δέ, φησι, τὸ μὲν γένος ἄνδρας τριάκοντα, ἐκάστη δὲ φατρία, εἴτουν τριτῶς, γένη τριάκοντα.

321. Boisson. Anecd. Gr. I. p. 411. ἐν τῷ περὶ λέξεων¹⁵ Διονυσίου φύσκη¹⁾ τὸ παχὺ ἔντερον, ὃ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται φύσκαν.

X.

322. Eustath. p. 999, 22. περὶ δὲ τοῦ χαμᾶξ^ε¹⁾ λέγει

expl'ca'iones omiserit. Vix dubium est, quin plerumque cum altero lexicographo concensei.

³⁾ Forma tuenda est, cf. Cram. An. Oxon. I. 346. Meisterhans. p. 103. not. 966. — Cf. Eustath. p. 707, 55.

⁴⁾ Phot. Hes. Lex, Bachm. 404, 14.

⁵⁾ Cf. B. A. 115, 29. Fortasse ea, quae ap. Suid. gl. 3. B. A. 313, 27. traduntur de φράτορες, φρατρία, φρατορίαρχος, omnia ex hoc lexico anonymo fluxerunt: nexus quidem artior inter illas glossas statuendus est, cf. Harp. s. v. φρατέρες Poll. III. 51. VIII. 107.

⁶⁾ Aristotelis verba sunt, cf. Schol. Dem. Patm. in. Bull. de corr. hellén. I. p. 152 (Ar. fr. ed. Rose p. 262): quae scholia iam Riemannus potius lexicus cuiusdam rhetorici fragmentum esse docuit (ibid. p. 191). Suid. s. v. φατρία. Harp. τριτῶς. Schol. Aesch. III. 30. — Eodem scholio facile adducimur, ut etiam Phot. glossas praeclarissimas ὄργεῶνες 1., τριτῶς (cf. Schol. Plat. 416B γεινήται) ad atticistas reducamus.

321. ¹⁾ Conv. Et. M. 502, 56. Orion. p. 161, 5. Schol. Ar. Eq. 364. Suid. Cf. Hes. Poll. VI. 56. Vox fuit imprimis attica, cf. Luc. Lexiph. cap. 3. Non est, cur cum Rindfl. p. 113 de Dionysio atticista auctore dubites.

322. ¹⁾ Conv. Herod. I. 499, 14. 536, 18. II. 14, 17. 38, 34. 951, 20. (π. u. λ.) Lentz Apollon. de adv. 194, 20. ed. Schneider.

καὶ Ἀλλίος Διονύσιος, ὡς αἰεὶ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν²⁾
ὡς ἐπὶ πλειστον.

323. Eustath. p. 772, 63. ὅτι δὲ ἡ χλόη καὶ χειλὸς ἐλέ-
γετο, δηλοῖ Ἀλλίος Διονύσιος εἰπὼν· χειλὸς¹⁾· πόα, χόρτος.
5 παρ' αὐτῷ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁ τοιοῦτος χιλὸς,
ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. δηλοῖ δὲ τοιαύτην
χιλοῦ ἔννοιαν καὶ τὸ ἐκχιλοῦσθαι. φησὶ γοῦν Πανσανίας,
ὅτι ἐκκεχιλωμένη²⁾ ἐψευσμένη, ἐξημελημένη, κεχερωσμένη·
ἐπεὶ ὁ χιλὸς³⁾, φησιν, ἐν χέρσῳ φύεται. τοῦτο δὲ ἐστὶ χόρτος.

10 324. Eustath. p. 858, 41. Ἀλλίος Διονύσιος συντόμως
οὔτω φησὶν· χεϊμάρρους¹⁾ τρῆμα νεῶς, ἢ θηλυκῶς τρῆμη, ὡς
πλήμη, ὅθεν ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.

325. Eustath. p. 1166, 51. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτώ-
νων καὶ τοιαυτὰ φασιν οἱ παλαιοί. χιτῶν¹⁾ ὁ ζωστὸς καὶ
15 γυναικεῖος. ὁ δ' ἀνδρεῖος χιτωνίσκος²⁾, ὃ τινες ἐπενδύτην,
τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον. χιτῶνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπ-
τὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές· Μένανδρος (fr. 77. Kock)·

λελουμένη γὰρ ἡ ταῖρα (ἡτέρα Bentl.) καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα

20 Ἀριστοφάνης (fr. 632. Kock)·

ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτῶνιον.

ταῦτα Ἀλλίος Διονύσιος, παρ' ᾧ καὶ ὅτι χορταλὸς³⁾· ὁ δα-
σὺς καὶ μαλλωτὸς χιτῶν. καὶ πάλιν· χορταλὸς⁴⁾ χιτῶν ποδή-
ρης, ἔχων χειρίδας. ἀλλαχοῦ δὲ ὅτι χιτῶνος εἶδος καὶ ἡ ἐξω-
25 μίς⁵⁾. ἐξωμὶς γάρ, φησι, χιτῶν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. ἄλλος

²⁾ Cf. Moer. 213, 12. Lob. Phryn. p. 94. Apollon. de adv. p. 187, 7. ed. Schneider. Ar. Vesp. 249. Eustath. p. 377, 3.

323. ¹⁾ Cf. fr. 397. Prol. p. 9. sq., cf. Hes. χελὸς.

²⁾ Conv. Suid. Et. M. 322, 14., cf. Hes.

³⁾ Fortasse huc revocanda, quae in lexicis s. v. χελὸς traduntur. Hes. Lex. Bachm. 415, 25. Et. M. 811, 47. Schol. Nic. Ther. 563., cf. Eust. p. 14, 20. 15, 11.

324. ¹⁾ Nusquam vox recurrit. De forma cf. Phryn. Lob. p. 234. 669.

325. ¹⁾ Ab episcopo χιτῶν mire ad feminam refertur: suspicio oritur, an locus corruptus sit.

²⁾ Cf. Ammon. p. 141. Valek. Moer. p. 213, 27., cf. Suid. Lex. Bachm. 415, 27. Et. M. 812, 15.

³⁾ Conv. Suid. Cf. Poll. IV. 118. VII. 60. Hes.

⁴⁾ Ex altera Dionysii recensione fluxisse apparet.

⁵⁾ Cf. Hes. Suid. Et. M. 349, 43. (glossa rhetorica, cf. Heyden p. 227).

δέ τις ἰστορεῖ καὶ ὀρθοσταδίους χιτῶνας, λέγων, ὅτι ὀρθοσταδίοι⁶⁾, μὲν οἱ στατοὶ, συρτοὶ δὲ οἱ συρόμενοι.

326. Eustath. p. 883, 55. καινὸν δὲ οὐδὲν χόρτον¹⁾ ἀνλῆς λέγεσθαι τὴν περιοχὴν, ἀπὸ χόρτου κατ' ἀρχαῖσμον, εἶγε καὶ τὸ χορτάζεσθαι²⁾ κυρίως μὲν ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ 5 τὸν χόρτον, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ Αἴλιος Διονύσιος παρασημειοῦται.

327. Eustath. p. 1752, 29. τὸ δὲ χύριον (l. χύρριον)¹⁾ πάνυ δυσχερὲς πῶς ἂν διὰ τοῦ ε̄ ψιλοῦ γράφοιτο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ ὀνοματοποιίαν τινά; ὅτι γὰρ ἄλλως μέτεστί τι τῶν 10 χοίρων καὶ τῶ χυρρίῳ, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι χύρριον δεσμός, ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια, καὶ ὅτι χύρριον ξύλον, ᾧ προσδεσμεύονται οἱ ὄξ. ὑπονοεῖται δὲ κατ' ὀνοματοποιίαν ἢ τοιαύτη εἶναι γραφή, ἐξ οὗ γράφει Αἴλιος Διονύσιος εἰπὼν· χύρρε· ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὄξ. 15

Ψ.

328. Eustath. p. 1914, 26. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ νευρᾶς, ἀλλ' οὖν ἐπὶ χορδῶν μουσικῶν κεισθαι καὶ τὸ ψατάλλειν¹⁾ καὶ τὸ ψαθαλεῖν ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν.

Schol. Luc. vol. IV. p. 87. Jacobitz. (= An. Bachm. II. 331, 31.) Ap. Et. M. Schol. Luc. plenior doctrina Aelii Dionysii servata est, cf. Freyer. Stud. Lips. V. p. 264. not. 3. Fortasse inde glossa ἑτερομάχαλος (ap. Phot. Suid. Schol. Ar. Vesp. 444) ad atticistas referenda est.

⁶⁾ Conv. Phot. Suid. Schol. Ar. Lys. 45. Cf. Hes. Phryn. Lob. p. 238. Poll. VII. 49. Ex Hes. *κιμβερικὸν* (cf. Phot. Poll. VII. 49.) etiam hanc glossam atticistarum esse efficio, cf. Gell. VII. 12. Schol. Ar. Lys. 45.

326. ¹⁾ Cf. Hes.

²⁾ Conv. Lex. Bachm. 418, 17. Cf. Et. M. 814, 1. Gud. 569, 1. Orion. p. 165, 21. Poll. VI. 43. — Pamphilum fontem fuisse huius observationis docet Ath. III. 56. (p. 99E), ubi Ulpianus multis et egregiis testimoniis se a crimine, nimis tumide se dicere, defendere studet. Cf. Prol. Cap. V. § 3.

327. ¹⁾ Etiam χύρριον glossam apud Aelium fuisse censeo propter Hes. s. v. — χύρρα habes ap. Hes. Ex *ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίων* laudatur ap. Eust. p. 855, 24., cf. fr. 337. De fonte vid. Nauck Ar. Byz. p. 166. Prol. p. 19. 68.

328. ¹⁾ Conv. Suid. *ψατάλλειν, ψαθαάλλειν*, cf. Hes. Moer. 214, 8. Bekk. B. A. 9, 6.

329. Eustath. p. 1445, 58. τὰ τῶν τρυφόντων ψαιστὰ¹⁾ ἄλφιστα ὄντα, κατὰ Πανσανίαν, οἶνον καὶ ἐλαίω μεμαγμένα ἢ δεδευμένα.

330. Eustath. p. 1881, 1. διὸ καὶ ψιθύρου¹⁾ Ἀφροδίτης
 5 κατὰ Πανσανίαν ἱερὸν ἦν Ἀθήνησιν καὶ Ἐρωτος δὲ (καὶ Ἐρμοῦ). οὗ καὶ Δημοσθένης, φησὶ, μέμνηται ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἐκαλεῖτο δέ, φασι, ψιθύρος²⁾ διὰ τὸ τὰς εὐχομένας αὐτῇ πρὸς τὸ οὐδὲ λέγειν, ὅπερ ἐδήλου μὲν χρῆραι μυστηριάζεσθαι τὰ τοιαῦτα.

10 331. Eustath. p. 1631, 4. Πανσανίας δὲ καὶ ψιττάξιν λέγει τὸ ποιμενικῶς φθέγγεσθαι¹⁾

Ω.

332. Eustath. p. 1279, 34. ἰστέον δὲ ὅτι οἰμογῆ μὲν ἐκ τοῦ οἰμῶζω. αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὄξιν¹⁾, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὠ γίνεται. τούτου δὲ ἡ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐ-
 15 μενίσιν (121). λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιοῦτου ὀρίματος καὶ Ἀλλιοῦ Διονυσίου οὕτω· ὄξιν· τὸ θαναμάξιν, ὡς ὠ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμῶξιν τὸ οἴμοι λέγειν καὶ φεύξιν τὸ φεῦ λέγειν.

333. Hell. d. ap. Phot. Bibl. 559b 29. Bekk. ὅτι Διονυσίος φησὶ μὴ λέγειν τοὺς ἀττικιστὰς ὠνησάμην¹⁾, ἀλλ'

329. ¹⁾ Couv. Suid. Lex. Bachm. 419, 24. Hes. Cf. B. A. 317, 26. Et. M. 818, 41. Gud. 571, 53. Schol. Ar. Plut. 138. Tim. lex. Plat. s. v. ψαιστὰ. Galen. lex. Hippocr. XIX. p. 156., Kühn. Vide Jacobs. ad Anthol. Pal. V. 17.

330. ¹⁾ Locum turbatum esse iam Meier intellexit, qui ex Dem. 1358, 6: καὶ Ἐρμοῦ excidisse vel librarii vel episcopi culpa contendit. Quae si inserueris, statim Paus. cum Harp. Suid. ad eundem fontem redire intelleges. — Cf. B. A. 317, 11. Preller, Gr. Mythologie. I.

²⁾ ψιθυρίζειν verbum ap. Suid. Hes. Lex. Bachm. 420, 3. Schol. Ar. Nub. 1007.

331. ¹⁾ Cf. Hes. ψίττα. et ψιττάξων. ψίττα ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα. Cf. Schol. Theocr. IV. 38.

332. ¹⁾ Etymologiam dubitanter attuli: recurrit ap. sol. Hesych. ὄξιν-τες. Phot. haec tantum exhibet: ὄξιν· τὸ θαναμάξιν, cf. Schol. Ar. Vesp. 1526.

333. ¹⁾ Schwartz p. 163. veri simile tantum esse contendit, ut hic locus ad Ael. Dionysium referatur. — Quid posteriores senserint, optime habes ap. Phryn. Lob. p. 137. Cf. Poll. III. 126. Et. Gud. 636, 3. B. A. p. 95, 25 (ubi ad Lysiam provocatur). Schol. Ar. Plut. 7. — De re ipsa cf. Meisterhans p. 145. Not. 1259.

ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντες.

334. Eustath. p. 1330, 10. ἔστιν ὁμογέρων¹⁾ ὁ μήπω καθεψηθεις καὶ οἶον ἐφθὸς τῷ γήρῳ γινόμενος, ἢ ὁ ἄσρος καὶ στερρὸς καὶ σκληρὸς καὶ μήπω πέπων, ἐξ οὗ ὁ πέμπτε- 5 λος²⁾. ζητητέον δὲ εἰ ταυτόν ἐστιν ὁμογέροντα εἰπεῖν καὶ προπόλιον. ἔστι δὲ προπόλιος³⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὁ θᾶπτον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκός. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄσρογα πρεσβυτικά ὀνόματα. ἐν δὲ ἰδέα σζώμματος⁴⁾ βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες Κρόνοι, Ἰαπετοὶ, Τιθωνοὶ, σαπροὶ, 10 βεκεσεῖληνοι, πρωτοσεῖληνοι, τυμβογέροντες, παρεξηγηλῆμενοι⁵⁾ ὅπερ ἔστιν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖοι, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων γλωσσίδων αὐλοῦ, ἔτι δὲ σοροπλῆγες καὶ σορόπληκτοι καὶ σορέλληρες⁶⁾, περὶ οὗ καὶ προεγράφη· τούτου δὲ καὶ θηλυκόν, φασι, ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορέλλην ἀνάκρουσιν. οἱ δὲ τὰ 15 τοιαῦτα γράψαντες⁷⁾ καὶ λαλοῦσι καὶ περὶ Τιθωνοῦ, ὅτι τε εἰς τέττιγα μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ ἢ κρατάλῳ (I. καρτάλω cf. Mill. Mél. I. 1.) ἐκρεμάσθη.

335. Eustath. p. 1324, 38. ὠτοκάταξις¹⁾ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὠτοθλαδίας· τὰ ὄτα τεθλασμένως ἐν παλαιστρα. 20

334. Totum locum, qui plerumque ex Ar. Byz. fluxit (cf. Nauck. p. 88. 98. Mill. Mél. p. 423. 429), hic inserui, quod nonnulla inde in atticistaturn scriinia transierunt, cf. Prol. p. 19. 46.

¹⁾ Cf. p. 1784, 19. 1762, 17. Hes. Suid. Et. M. 821, 48. Lex. Bachm. 421, 20. Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 54.

²⁾ Cf. fr. 137, cf. Suid. Hes. Et. 660, 6. 230, 32. Schol. Lycophr. 682.

³⁾ Cf. Nauck Ar. Byz. p. 97. not. 20. Athen. XIV. 622C.

⁴⁾ Quo in catalogo desideratur *θαλλοφόρος*: habes ap. Mill. Mél. p. 423. Cf. fr. 200. not. 1.

⁵⁾ Explicatio vocis, quam Ar. Byz. ex Ar. Ach. 681 deprompsit, debetur atticistis. Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 348, 27. Cf. Schol. Ar. Ach. 681. Poll. IV. 73.

⁶⁾ Non recurrit in excerptis Aristophaneis. Explicatio debetur atticistis, cf. Eustath. p. 1289, 16. *ἄπαξ δέ, φασιν, ἐνταῦθα ἡ λέξις (σορός) εἴρηται τῷ ποιητῇ, ἀφ' ἧς καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῶ.* Conv. Phot. Hes. Aristoph. fr. 198. Kock. Diogen. II. 58. Cf. Prol. p. 19.

⁷⁾ Ad Aristophanem redit, cf. Mill. Mél. p. 423.

335. ¹⁾ Conv. Hes. Cf. Suid. B. A. 116, 32. Poll. II. 83. IV. 144. *ὠτοκαταξίας*. Et. M. 826, 29. B. A. 287, 12. Phryn. Lob. p. 623.

336. Eustath. p. 561, 2. ὅτος δὲ τό τε κύριον, ὡς ἔρ-
 ρέθη, καὶ ὄρνέον τι παρά τε Ἀριστοτέλει (H. A. VIII. 12) καὶ
 ἑτέροις, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπών· ὦτος¹⁾· παραπλήσιος γλανκί,
 ἔχων περὶ τὰ ὦτα πτερόγυια. οἱ δὲ νυκτικόρακα. Αἴλιος δὲ
 5 Διονύσιος οὕτω περὶ τούτου φησὶν· ὦτος²⁾· ὄρνέον, ὃ περὶ
 τὰ ὦτα ἔχει πτερόγυια. τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον,
 ὥσπερ ὁ νυκτικόραξ, ἀλίσκεται. διὸ τοὺς χαύνους καὶ κερνο-
 δόξους ὦτους ἐκάλουν. Cf. p. 1522, 55, ἰστέον δὲ ὅτι τὸν λά-
 ρον³⁾ ἢ ὕστερον προσοχὴ παροιμιακῶς ἀποκληροῖ. ὅθεν καὶ
 10 λάρους τοὺς εὐήθεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέπφους⁴⁾ ἀπὸ
 κούφου, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὄρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρί-
 στου, καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἔστιν εὐρεῖν. καὶ ὦτοι³⁾
 δὲ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὄρνιθος μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου, ὡς ἀλλα-
 χοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμωδία σκόπτουσα τοὺς
 15 Ἀθηναίους

ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων (Com. III. p. 407, Kock)
 ἔφη, ὡς ὄξον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσιν.

336. 1) Conv. Hes.

2) Plane congruit Suid. Ex Aristot. H. A. VIII. 12. cognoscitur, eum librum ab A. Dionysio expilatatum esse.

3) Duabus de causis fragmentum huc attuli: quod episcopus ad locum priorem provocat: quod explicatio prior cum posteriore coniuncta legitur ap. Et. M. 826, 20. Fontem habes Dionysii Aristoph. Byzantium, cf. Mill. Mél. p. 422. ὦτος· εἶδος ὄρνέον μιμηλοῦ πρὸς ὧσι τὰς πτέρυγας ἔχοντος, ὁμοίον γλανκί, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν. οὕτω δὲ καὶ τοὺς εὐεξαπατήτους ἐκάλουν. Cf. Prol. p. 54. Versus allatus ap. Kock, Com. III. p. 407. Cf. Athen. IX. 390D. = Eust. 1687, 54.

4) λάρος et κέπφος idem est, cf. Schol. Ar. Plut. 912. κέπφος Aristophaneum est, cf. Fragm. Par. §. 20. (Nauck. p. 81.) Mill. Mél. p. 421., cf. Prol. l. l. Non seiungendum putavi, quod eadem explicatio apud fere omnes lexicographos redit, cf. Phot. Suid. Hes. Et. M. 504, 1. Schol. Ar. Pac. 1067. = Schol. Nic. Alex. 165. Unde concludo etiam κερφωθελς ocem eiusdem originis fuisse ap. Suid. Lex. Bachm. 275, 24. Hes.

Lexicorum rhetoricorum,
quae Eustathius laudat, fragmenta.

(cf. Prol. p. 16. sq.)

A.

337. Eustath. p. 855, 20. καὶ κεῖται ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ἂ ἂ¹⁾ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. οὕτω καὶ βᾶ²⁾ ἐπίρρημα παρὰ Ἑρμίππου (fr. 19. Kock), ὅπερ εἰώθαμεν ἀντεμβοῶντες λέγειν, ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τι, τουτέστιν ἀπὸ τινος φωνοῦντος πρὸς τινα ἔτερον. εἰσὶ δὲ καὶ τινες μιμητικὰ φωνὰ ἀντὰ κατὰ αὐτοὺς τοὺς φωνοῦντας, ὡς τὸ ἀρῶ³⁾, ἐπίφθεγμὰ φασὶ κωπηλατῶν· καὶ τὸ ὠ ὄψ⁴⁾ φθέγμα τῶν ἀφιέντων τινὰς ἅμα τρέχειν· καὶ τὸ ὠ ὄπ ραυτικόν⁵⁾, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ τὸ μᾶ⁶⁾

337. Ad Aelium Dionysium referenda sunt, quod voces βῆ et χῆρος laudatae ab illo explicatae redeunt, cf. fr. 92. 327. — De totius loci fontibus cf. Prol. p. 68. not. 1.

¹⁾ Phot. ἂ ἂ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώγημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησὶ Διογενιανός. Boysen. de Harp. font. p. 62. hanc glossam et apud Photium et apud Eust. Diogeniano ipsi deberi censet. Cf. contra fr. 413. οἷαξ. Diogenianum iam in lexico rhetorico ipso nominatum esse puto, unde Eust. transcripsit. Fortasse omnia, quae Phot. (cf. Hes.) attulit, ad atticistam referenda sunt. Prior glossae pars ap. Schol. Ar. Plut. 1052.

²⁾ βᾶ cf. B. A. 85, 31. ubi tamen lemma deest.

³⁾ Cf. Hes. ἄρρον· ἐπίφθεγμα κωπηλατῶν, ὡς τὸ σίξε ἐπὶ κνηγούντων καὶ τὸ σίττα ποιμένων. et B. A. 446, 32.

⁴⁾ Conv. Suid.

⁵⁾ Tres glossae ap. Suid. Prima = Schol. Ar. Av. 1395, tertia = Schol. Ar. Ran. 208.

⁶⁾ Ap. Theocr. non extat.

παρὰ Θεοκρίτω, καὶ τὸ ψὸ⁷⁾ ποιμενικὸν, καὶ τὸ βῆ, περὶ οὗ ἀλλαγῶ δηλοῦται, καὶ τὸ χύρρε συβοτικὸν, ὡς ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσειαν δεδήλωται, καὶ τὸ φίττα⁸⁾ δηλωτικὸν φασὶ τάχους οἶον,

5 „φίττα Μαλιάδες, φίττα ῥοαί“.

νυμφῶν δέ φασὶ ταῦτα ἐποννύμια· ἔτι δὲ καὶ τὸ σίττε⁹⁾ οἶον „σίττ’ ἀμνίδες“.

338. Eustath. p. 1494, 64. ὁ μέντοι ἄβαξ¹⁾ ἀνάπαλιν, ὡς ἐν ῥητορικῶ κείται λεξικῶ τὸν ἄλαλον δηλοῖ καὶ ἀσύν-
10 ετον καὶ ἀπειρον, παρὰ τὸ μὴ βάζειν. δηλοῖ δέ, φασὶ, καὶ σαυίδιον ὁ ἄβαξ²⁾, ὅθεν ἀβάκιον, ἐφ’ οὗ ψηφίζουσιν. δῆλον δὲ ὅτι οὐκ ἂν χρήζοι τῆς λέξεως τοῦ ἀβακεῖν ὁ καταλογάδην γράφων.

339. Eustath. p. 789, 51. ἐν δὲ παλαιῶ τινι κατὰ
15 στοιχεῖον λεξικῶ γράφεται οὕτως· ἀβροτάξις¹⁾· ἁμαρτία, [διαμφοδῆσις] καὶ ἀβροτάξομεν²⁾· ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων. καὶ ὅρα τὸ διαμφοδῆσαι³⁾ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἀντὶ τοῦ ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφοδου (= Cram. Anecd. Par. III. 373).

20 340. Eustath. p. 200, 1. ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ γράφεται ταῦτα· ἀγανὸν¹⁾· τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ προσηγνές. ποτὲ

⁷⁾ Cf. Phot. Et. M. 405, 32. Herod. II. p. 951, 25.

⁸⁾ Eadem doctrina p. 1963, 40. Cf. Poll. IX. 127. Mill. Mél. p. 436. φίττα. τὸ ταχὺ σημαίνει (ex Suetonio). φίττα Miller falso coniecit.

⁹⁾ σίττα corrigendum, cf. Schol. Theocr. IV. 45. V. 3.

338. ¹⁾ Cf. Hes. s. v. ἀβακῆμων, ἀβάκην, ἄβαξ. B. A. 323, 3. 5. Et. M. 2, 1. — Ad idem lexicon vocem ἀβακῆσαι refero, cf. B. A. 323, 6. Cf. Et. M. 2, 32 (quod e lex. rhet. prodiit, cf. Heyden. p. 231), Suid. Lex. post Philem. Osanni p. 223. (Varinus Camers. in Aldi Cornucop. p. 1.)

²⁾ Differentiam vocum dubitanter attuli; recurrit ap. Ammon. p. 1. Valek. (= Ptolem. π. διαφ. λέξ. in Herm. XXII. 392). Eustath. p. 1397, 42 (qui ad Et. M. provocat p. 2, 1.). Cf. B. A. 323, 8. 17, 18. Suid. s. v. ἄβαξι, Poll. VI. 86, 90. Apollon. lex. hom. p. 2, 16. Bekk.

339. ¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Conv. Hes. (= Apollon. lex. hom. p. 3, 1), Et. M. 4, 35. Gud. 2, 1. 8. Orion. 13, 9. Cf. Eustath. p. 548, 14. Schol. Ven. K 65. Suid. Et. Gud. 1, 19. Or. 19, 28 (= Philem. ed. Osann p. 223, 2).

³⁾ Dubitanter attuli: vocem, nisi apud Apoll. l. 1, nusquam recurere vidi.

340. ¹⁾ Cf. Suid., qui inverso ordine eadem fere tradit et ipse ad alium

δὲ κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαλεπὸν· ἐν ἑτέρῳ δὲ, ὅτι ἔστι καὶ ἄγανον²⁾ προπαροξυτόνως καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός. τραγικώτερον δέ, φησι, τὸ ὄνομα (= Cram. An. Par. III. 373, 32.).

341. Eustath. p. 1414, 28. ἰστίον δὲ, ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέγεται, τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Trach. 695.).⁵ εὔρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα¹⁾ οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βήρηξ²⁾ ἢ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπὼν· βήρηκες· φυράματα μαζῶν καὶ αἱ τολύπαι³⁾ τῶν ἐρίων.

342. Eustath. p. 1394, 35. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς¹⁰ φέρεται καὶ ταῦτα· ἄδην¹⁾· Ἀττικοὶ τὸ δαφιλωῶς, ὅθεν καὶ ἀδήφαγοι ἵπποι²⁾· οἱ τέλειοι καὶ ἀδήφαγον ἄρμα³⁾ διὰ τοὺς κατ' αὐτὸ τελείους ἵππους [καὶ ἄδος⁴⁾ κόρος, πλησμονή, κάματος· ἀφ' οὗ ἀδολέσχος, δι' ἐνὸς δ, ὁ καὶ ἀδολέσχης, καὶ ἀδαῖον⁵⁾ παρὰ Σώφρονι τὸ εἰς κόρον ἔργον]. ἔτι δὲ καὶ ὅτι¹⁵ ἀδήφαγοι ἵπποι⁵⁾ οἱ τέλειοι. τοῖς γὰρ πώλοισι, φησὶν, οὐκ

auctorem (οἱ δὲ) provocat. Fusiora ap. B. A. 335, 12. (cf. Cratin fr. 238. Kock), cf. Apion. post Et. Gud. 604, 44. Et. M. 5, 57. Eustath. p. 1467. 60. Apollon. lex. hom. p. 5, 14. — Schol. Ar. Vesp. 1467. ἄγανός cum ἀγανοφροσύνη coniungit, cf. Hes. B. A. 324, 13. Schol. Eur. Or. 1392.

²⁾ Cf. Suid. l. l. Hes. B. A. 335, 10. Schol. Ar. Lys. 886.

341. Aelii Dionysii esse puto, cf. Prol. p. 73. Fr. 8. not. 2.

¹⁾ Conv. B. A. 324, 19. Priora adiunxit Hes. (ubi πέμματα legas), cf. Suid. Et. M. 11, 47. Eust. p. 1399, 63. Lobeck, Aglaoph. p. 1064.

²⁾ Conv. Hes. s. βήρηκες. Cf. βήρηκες· τολύπη B. A. 226, 1. Poll. VI. 77. (ubi l. διαττημένον, cf. fr. 126). Doctrinam nostram cum fr. 8 coniunctam ap. Varin. Cam. in Ald. Cornucop. p. 3.

³⁾ σφαῖρα excidisse puto, cf. p. 1337, 19. Nam vox τολύπη aut ad placentam aut ad glomera refertur, cf. Eust. p. 969, 12. Hes. Et. M. 761, 52.

342. ¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Schol. Plat. Charm. p. 135D. Et. M. 17, 52. Gud. 7, 23. B. A. 341, 16. Eust. p. 539, 1. Mill. Mél. p. 400. Sed ubique multo uberiora traduntur. — Deinde ἀδήφαγος glossa (ap. Phot. B. A. 341, 9.) excidisse videtur.

²⁾ Cf. not. 6.

³⁾ Cf. Phot. ἀδήφαγον ἄρμα B. A. 343, 26. — Fortasse huc referenda sunt B. A. 343, 27. (= Phot.) 203, 19., cf. Nab. Prol. p. 54.

⁴⁾ Fortasse huc resp. Hes. s. v. ἄδδην. Gracculum posterioris actatis hic agnoscere mihi videor.

⁵⁾ Cf. Hes.

ἐδίδοσαν τροφῆς πλήθος. *Λυσίας δὲ καὶ ναῦν ἀδήφαγόν*⁶⁾
γῆσι τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ. [καὶ λέχνους ἀδη-
φάγους. ὅποῖος ὁ ἐν ταῖς Νεφέλαις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει].

343. Eustath. p. 1387, 4. *ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς*
5 φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους¹⁾, οἷον·
ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, ἤγουν σὺν ὄλῳ τῷ στρατεύματι.
καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 633. Kock)

ἐστῶτας ὥσπερ τοὺς ὄρεωκόμους ἄθρους.

344. Eustath. p. 307, 28. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέ-*
10 ρεται οὕτως· αἰγίλιψ¹⁾· ἀπρόσβατος, ψιλῆ, ἀβόσκητος. ἰστέον
δὲ ὅτι, ὥσπερ ἡ αἰγίλιψ ἐκ τῆς αἰγί σύγκειται δοτικῆς, οὕτω
καὶ ἡ αἰγίπυρρος²⁾· πόα, φασί, πυρρὰ, ἢν αἶγες κατανέ-
μονται.

345. Eustath. p. 1500, 27. *ἐξ οὗ (sc. ἄω) οὐ μόνον*
15 ἀήτης¹⁾ ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἀήσυρον²⁾ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ

⁶⁾ Huc referendam esse puto Photii glossam uberrimam: ἀδηφάγοι· ἀγωνισταὶ ἴπποι οὕτως ἐκαλοῦντο ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Φερεκράτης (fr. 197.). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς (Phil. 313.) καὶ ἀδηφαγεῖν Ἐρμῆπος (fr. 84) ἀλλὰ καὶ ἀδηφαγον εἶπε Λυσίας (ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρίᾳ, cf. Harp. Hes.) τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς (ἐν τῇ κωμωδοτραγωδίᾳ fr. 21. Kock., cf. Harp. Apostol. I. 37) καὶ τοὺς πότας λεγομένους λέχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος. καὶ ὁμοεῖς δὲ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρ' Ἀργείοις οὕτως. λέγονσι δὲ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον. Simillima redeunt ap. Harp. (cuius epitomen Phot. gl. 4 (Pors. p. 10, 15). Suid. exhibent). Hes. Poll. I. 121. Apostol. I. 37. Apostolii loco usi fortasse locum ex Nubibus tractum lexico rhet. reddere possumus. Similis fons fuit Moeridis p. 192, 9. Bekk.

343. Fortasse etiam plura, quae inde ab 1386, 62 proferuntur, ad att. reducenda sunt. Doctrinam Aelii Dionysii afferri puto. Sequuntur fr. 218. 254.

¹⁾ Cf. B. A. 350, 3. Hes. s. v. ἀθρόους. ἀθρόως. Schol. Ar. Ach. 26. Suid. Eust. 251, 39. 1788, 36.

344. ¹⁾ Cf. Eust. p. 733, 35. 1041, 60. Similia ap. Et. M. 27, 43., qui sub f. οὕτως Ὠρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικῆ ἡ λέξις (cf. Heyden. p. 233.) Et. Gud. 14, 5.

²⁾ Conv. B. A. 360, 19. — Unde corrige Et. M. 28, 18. αἰγίλωψ· πόα τις καὶ πάθος. αἰγίλωψ omnino nihil est. Conflatum esse puto ex αἰγίπυρος· πόα τις et αἰμάλωψ· πάθος (cf. Erot. p. 100, 6. Klein).

345. ¹⁾ Tota doctrina inverso ordine recurrit p. 1547, 19. Plerumque convenit lex. (quod a principio ἀμωδεῖν Arthur. Kopp. appellavit) post

κοῦφον, ὅθεν καὶ „ἀήσυροι μίσημαρες“ παρὰ Αἰσχύλῳ (Protr. 454.) ἀλλὰ καὶ ἀΐτης³⁾ διὰ διχρόνον, ὁ ἐρώμενος, ἤγουν ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν. εἰσπνέεται γάρ, φασί, τῆς μορφῆς τι καὶ τῆς ὥρας. ὅθεν καὶ εἰσπνίλαι παρὰ Λάκωσιν αἱ ἐρασταί. καὶ ταῦτα μὲν ἔν τινι ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ἑτέρῳ⁵ δὲ ὁ ῥηθεις ἀΐτης⁴⁾, ἤγουν ἐρώμενος, διὰ διφθόγγου φέρεται.

346. Eustath. p. 1066, 20. ὅτι δὲ περιεκτικὸν ἐκ τῆς χαράδρας ὁ χαραδρεὼν, αἱ ῥητορικαὶ δηλοῦσι χρήσεις, ἐν αἷς καὶ ἐξ ἀκάνθης καὶ ὁ ἀκανθεὼν.

347. Eustath. p. 852, 37. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέ-¹⁰ρεται, ὡς ὁ ἀκήριος¹⁾ οὐ μόνον ἄψυχος, ἀλλὰ καὶ ἄριστος, ὑγιής, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλαδὴ κηρί.

348. Eustath. p. 1393, 32. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ „ἀλάω-
σεν ὀφθαλμοῦ“ κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ἀλαωπὸς¹⁾
σύνθετος ὁ ἀφανής ἢ ὁ τυφλός. ὡς νυκτάλωψ²⁾ ὁ νύκτωρ¹⁵
ἀλάως τοὺς ὄπας· καὶ νυκταλωπῶν³⁾ ὁ νυστάζων. ἐκ δὲ
τοῦ ἀλάωσε γίνεται ἀλαωτὸς⁴⁾ ἢ τύφλωσις.

349. Eustath. p. 1783, 37. ἀπὸ δὲ τῆς ἄλης, ὅτι καὶ ὁ
ἀλήτης καὶ ὁ ἀλαζών, δῆλον. κεῖται γάρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ,
ὅτι ἀλαζών¹⁾ κυρίως ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν καὶ ἀγύρτης, ἀπλῶς²⁰
δὲ ὁ φένας.

350. Eustath. p. 764, 14. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ τοίχους

Et. Gud. p. 617, 46 cum priore lexico. Idem respexit Eustath. p. 732, 24. 1300, 54. — ἀήτης cf. Suid. Hes. Et. M. 23, 17. 43, 11. 387, 31. Gud. 12, 26.

²⁾ Cf. Hes. Suid. B. A. 349, 12. Et. M. 23, 21.

³⁾ Cf. not. 1. Recurrit in Et. M. 43, 21. Schol. Theocr. XII. 1.

⁴⁾ Cf. B. A. 348, 2. Aristoph. fr. 738. Kock.

347. ¹⁾ Huc respicit p. 1715, 56. — Conv. Hes. s. v. ἀκήριοι. Glossa eius ἀκήριος ex Eust. 1715, 56 corrigenda est. Cf. Et. M. 47, 50. 573, 33.

348. ¹⁾ Fortasse huc Hes. s. v. ἀλαῶπιον respicit.

²⁾ Cf. Et. M. 608, 54. 609, 33.

³⁾ Iam M. Schmidt. gloss. Hes. νυσταλωπιῶν huc rettulit.

⁴⁾ Cf. Hes.

349. ¹⁾ Cf. p. 1909, 57. κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ἀλώμενος ζῶν. Cf. Suid. gl. 2. B. A. 374, 20., cf. Com. I. p. 763. (Alc. fr. 31.) Kock. Ribbeck. Alazon. p. 96. Platonem in B. A. allatum cave comicum putaveris, cf. Tim. Lex. Plat. ἀλαζών. Doctrinam Aristophaneam atticista sibi adsumpsit, cf. Mill. Mém. p. 419. Prol. p. 54. — Similia, sed a nostra glossa diversa, Suid. gl. 1. B. A. 374, 18. Hes. Et. M. 55, 42., cf. Gaisf. p. XLVIII.

χρίειν ἀλείφειν λέγεται καὶ ἀλοιφή. διὸ ἐν ῥητορικοῖς
λεξικοῖς φέρεται, ὅτι ἀλοιμὸς¹⁾ τὸ αὐτὸ καὶ ἀλοιφή²⁾ τὸ
τῶν ἐν οἴκοις τοίχων χρίσμα καὶ ὅτι ἀλοιφεῖον³⁾, ᾧ οἱ
ἀλείπται χρῶνται.

5 351. Eustath. p. 1257, 40. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
εὔρηται καὶ ταῦτα· ἀλύσσειν¹⁾· τρέμειν, πάλλεσθαι, πηδᾶν,
δυσφορεῖν, λύσιν μὴ εὐρίσκειν, μαίνεσθαι. εἴρηται δέ τι περὶ
τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς Ὀδύσσειαν (p. 1636, 24), ἔνθα τὰ κατὰ
τὸν Ἴρον.

10 352. Eustath. p. 1283, 1. ἀμφιθαλῆς¹⁾ δὲ παῖς ὁ ἀμ-
φοτέρωθεν θάλλων [ἦτοι εὐδαιμονῶν], ἦγον, ᾧ πατήρ καὶ
μήτηρ περιεῖσι. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ
(X 496.). ἔτεροθαλῆς μέντοι, ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τού-
των κλάδων ἀπέσπασται, καθ' ἣν ἔννοια καὶ παῖδες πατρὸς
15 μὴ ὁμομήτριοι ἔτεροθαλεῖς λέγονται. — οἱ δὲ παλαιοὶ λέ-
γοντες, ὅτι ἀμφιθαλεῖς οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς,
προστιθέασι, καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκοσ-
μοῦντο.

353. Eustath. p. 1920, 30. περιρρηδῆς¹⁾ δὲ ὁ ἔρρα-
20 τισμένος αἵματι, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥάζω, περὶ οὗ προεῖρηται (p. 1887,
45). οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔρραδον. ὅθεν ὁ περιρρηδῆς. εὔρη-
ται δὲ καὶ ἀμφιρρηδῆς²⁾ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καθ' ὁμοιό-
τητα τούτου λεχθέν.

350. ¹⁾ Conv. Hes., cf. Eustath. p. 975, 48., qui paullo ante Pausaniam
depinxit. Et. M. 69, 41. B. A. 385, 9.

²⁾ Hes. Suid. B. A. 379, 18. — Fortasse gl. ἀλειφα ex eodem fonte
deducta est, cf. Hes. Galen. vol. XIX. p. 74. Kühn. B. A. 375, 7.

³⁾ Conv. Hes. s. v. ἀλείφιον.

351. Pausaniam agnoscere mihi videor, cf. Eust. p. 1636, 24. ἐξ οὗ
ἐν Πιάδι τὸ ἀλύσσειν, cf. not. 1. ad fr. 40.

¹⁾ Cf. Hes. s. v. ἀλύσσορτες, ἀλύσσειν. Et. M. 72, 45. 54.

352. ¹⁾ Non dubium, quin Eust. sese hoc loco ad atticistas ablegaverit.
cf. fr. 157. — Convenit Suid. (= Schol. Ar. Av. 1737.) Hes. B. A. 383, 31.
Et. M. 92, 33. Cf. Eust. p. 1445, 50, qui etiam ἀμφίδουλος, ἀμφίβολος
eodem modo e veterum usu explicare studuit.

353. ¹⁾ Cf. Phot. (= Lex. Bachm. 340, 6. Suid.), qui eandem corrup-
telam ἐπ' ὀχημάτων prae se ferunt, cf. Nab. l. l. — Cf. Hes. Erot. p. 110,
6. Klein. Galen. XIX. p. 130. Kühn. Et. M. 664, 31. Schol. Apoll. Rhod.
I. 431. IV. 1581.

²⁾ Non aliunde cognitum est.

354. Eustath. p. 1095, 8. *δηλον δὲ ὅτι τοῦ ἀναβεβρον-
χέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλύ-
σθονεῖν¹⁾ λέγεται, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ.*

355. Eustath. p. 1291, 35. *ἄναντα¹⁾ δὲ τὰ προσάντη
καὶ ἀνωφερῆ. κάταντα²⁾ δὲ τὰ κατωφερῆ. πάραντα³⁾ δὲ, ὡς ⁵
ἐν ῥητορικῷ κέεται λεξικῷ, πλάγια ἑτεροζωνῆ ἢ προσώματα
καὶ γήλοφα. δόχημα δὲ τὰ πλάγια.*

356. Eustath. p. 1667, 64. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
εὐρηται καὶ ταῦτα. Ἄορνος¹⁾ λίμνην περὶ Τυρσηνίαν. καὶ ἐν
Κύμῃ δέ, φησι, τῇ Χαλκιδικῇ Ἄορνος λίμνη, περὶ ἣν πεφυ- ¹⁰
κότων πολλῶν δένδρων μηδὲν τῶν ἀποπιπτόντων φύλλων
ἐπίπτειν εἰς αὐτήν. εἶναι δὲ καὶ νεκρομαντεῖον ἐκεῖ, [ταῦτόν
δὲ εἰπεῖν ψυχολόμιον²⁾ κατὰ τὸν γράψαντα, ὅτι ἔστι καὶ
ἐν Μολοττοῖς ψυχολόμιον, ὅθεν θεοὶ Μολοττικαὶ οἱ ἐν τούτῳ].*

357. Eustath. p. 952, 10. *δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ ¹⁵
στυλον, ὡς φαίνεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν ᾧ κέεται, καὶ
ὅτι ἀποσκόλυπτεν¹⁾ τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέγμα, ὅθεν καὶ τὸ
στυλέειν μεταφορικῶς.*

358. Eustath. p. 1156, 17. *ἡ δὲ ἄρκτος ὅτι μετὰ τοῦ τ
λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως· ἀρκτὸν, οὐχὶ ἄρκον¹⁾. τὸν ²⁰
μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ ἀπαρχίαν διὰ τὸ εὐφρων καὶ*

354. ¹⁾ Multo plura ap. Suid., qui Eupolidem testem adhibet (fr. 105. Kock). Cf. Et. M. 200, 54. Hes.

355. Cf. Prol. p. 17. Pausaniae fragmentum est, cf. fr. 136., ubi Paus. *δόχημα τὰ πλάγια* explicantem habes: *αὐτολεξεῖ* recurrit ap. Et. M. 98, 25.

¹⁾ Eadem Hes. Suid. B. A. 391, 25 *ἄναντα. ἀναντές.*

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. gl. 2. Lex. Bachm. 270, 17.

³⁾ Schol. Hom. Ψ 117. Hes.

356. ¹⁾ Conv. Et. M. 115, 52. B. A. 413, 31. (qui ad Soph. provocat), cf. Hes. s. v. Suid. Schol. Ar. Ran. 475.

²⁾ Verba uncis inclusa ap. lexicographos desunt. Fortasse pertinent ad finem libri VII. Strab. deperditum.

357. ¹⁾ Cf. B. A. 435, 24. Hes. s. v. *ἀποσκόλυπτε*. B. A. 423, 1. Et. M. 125, 41. 120, 26. Poll. II. 176.

358. ¹⁾ Ad lex. rhet. referendum, cf. fr. 73., ubi fere eadem doctrina recurrit. Nostra repetita et in breve contracta legis apud B. A. 415, 14. Cum sub finem de *ἄμαξα* eiusque *ψιλώσσει* agatur, Aelium Dionysium auctorem illius lexicī rhetorici fuisse suspicor, cf. fr. 218.

τὴν ἐκεῖθεν προὴν ἄρκιον, εἰς ὃ καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ταύτην (Aesch. fr. 127. Nauck.)

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει προὴν
ἄρκιος ὡς ναύτησιν ἀσκεύους μολῶν.

5 τὸ δὲ ἅμαξα οἱ παλαιοὶ φιλοῦσιν.

359. Eustath. p. 1289, 48. τὸ δὲ ἄμφ' ἀστραγάλοισιν Ἀπτικῶς ῥηθὲν εὐρύηται καὶ γένους θηλυκοῦ. [ἐν γὰρ παλαι- οῖς ὑπομνήμασι φέρεται, ὅτι οἱ πλείους ἄμφ' ἀστραγάλησι γράφουσιν]. καὶ ἔστιν Ἰωνικὸν ἢ ἀστραγάλη¹⁾, ὡς καὶ ἐν 10 ῥητορικῷ εὐρύηται λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀστραγάλους καὶ ἀστρίχους²⁾ λέγουσιν.

360. Eustath. p. 1872, 3. ὁ δὲ σῦς, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἀσχέδωρος¹⁾ λέγεται. φησὶ γὰρ ἀσχέδωρος ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλιώταις. ἠγγόησαν δὲ οἱ 15 ἀποδόντες τὸν ἄσχετα δωρούμενον. [ἤγγον οἱ ἐριμνησάντες, ὅτι ἀσχέδωρός ἐστιν ὁ ἄσχετα δωρούμενος, ὡς οἰᾷ τις μεγα- λόδωρος]. χρῆσις δέ, φασιν, ἀσχεδώρου παρ' Αἰσχύλῳ δια- τρίψαντι ἐν Σιζελίᾳ καὶ εἰδῶτι. φησὶ γὰρ (fr. 261. Nauck.)

ἔδν δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

20 λέγει δὲ καὶ ἡ κομφοδία. (Sclerias Meleagro)

ἔνθ' οὐτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ

οὐτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρῶζεται.

ἔνθα καὶ ὄρα τὸ καπρῶζεται²⁾, οὐ ὡς πον ἐν Ἰλιάδι προε-

359. Uncis inclusa conv. cum Schol. Ven. A. ad Ψ 88.

¹⁾ Eadem doctrina, sed multo fusior ap. B. A. 454, 22. Cf. Hes. Et. M. 159, 40. Cum forma Ionica explicetur, ad A. Dionysium refero.

²⁾ Altera glossa priori addita ap. B. A. 455, 2. Cf. Hes. s. v. ἀστριες. Et. M. 159, 32. Utramque formam (ἀστριες et ἀστρίχοι) atticis in usu fuisse docet Eust. p. 1397, 35. λέγει δὲ καὶ (sc. ὁ περὶ παιδιῶν γράφας) ἀστραγάλους, οἱ καὶ ἀστριες καὶ ἀστράγαλοι λέγονται φησιν. Unde ite- rum Aristophæus thesaurus per Suetonium ad attic. (et ad Poll. X. 99) transisse apertum est. Fortasse etiam Schol. Plat. Lys. p. 206 E., et ea, quae ap. Eust. locum nostrum sequuntur, ad atticistas referenda sunt, cf. Giesing. p. 41. sq. Cohn, Jahrb. XII. p. 360. sq.

360. Aelium Dionysium auctorem agnosco, cf. not. 2.

¹⁾ Cf. Eust. p. 774, 23. B. A. 457, 21. Hes. ἀσχέδωρος ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλοῖς, ubi non cum Nauckio l. l. nomen Aeschylī restituendum est.

²⁾ Cf. fr. 220. et Eust. p. 853, 37. — Ad fontem A. Dionysii (for- tasse Pamphilum, cf. Schönem. p. 87. 89.) perveneris ex Ath. IX. 402 B., qui cum lex. rhet. plane congruit. Atticistae doctrina cum Athe-

σημάνθη, θέμα παρ' ἄλλοις πρωτότυπον τὸ καπρᾶν. ἐξ οὗ
καὶ γυνή καπρῶσα ἢ μάχλος.

361. Eustath. p. 73, 39. ἔτι ἰστίον καὶ ὡς διαφορεῖται
ἄφενος¹⁾ κατὰ τὸ γένος. καὶ Ὅμηρος μὲν οὐδετέρως προοίγει
αὐτὸ λέγων

ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξει.

εὔρηται δὲ παρὰ τισὶ καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος. οὕτω καὶ ὄσ-
σος²⁾ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ διφόρησιν ἔχει, ὡς προοδεήλωται. κατὰ
δὲ Ἡροδιανὸν καὶ τάριχος³⁾ ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος
γὰρ καὶ ὁ τάριχος. φέρεται δ' ἐκεῖνος καὶ χρῆσεις ἀμφοῖν. Μέ-
νανδρος (fr. 178. Kock.)

ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας

Φιλιππίδης· (fr. 34. Kock.)

τυροὺς καὶ ταρίχους

Ἀριστοφάνης (fr. 630. Kock.)

ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

ὁ αὐτὸς· (fr. 220. Kock.)

τάριχον τοῦτον πλύνω.

δηλον δὲ ὡς οὕτω καὶ ὁ σκότος³⁾ φέρεται καὶ τὸ σκότος
[καὶ τὸ ὄνειδος⁴⁾ καὶ ὁ ὄνειδος. καὶ τὸ χρεῖος⁵⁾ [ἤγγον²⁰⁾
χρέος] καὶ ὁ χρεῖος παρὰ Φίλωνι (Herennio Philoni?), ὅθεν ὁ

naei verbis inde a vocibus χρῆσις δέ, φασι, κτλ. ab episcopo ita conta-
minata esse videtur, ut utrumque locum poeticum ex Naucratica desu-
meret, deinde vero ad lex. rhet., quod ante evoluerat, reverteretur, ut
καπρῶζεται vocis (cf. fr. 220. c. not.) explicationem adiungere posset.

361. ¹⁾ Quem locum ex parte atticistis deberi puto. Cf. Prol. 32. —
ἄφενος cf. 1302, 17. 1387, 8 ubi vox intercedit inter fr. lex. rhet. ἀθρόος
no. 343 et fr. 218. καθημαξενμένως, cf. Suid. Hes. Et. M. 178, 5. Et.
Gud. 95, 53.

²⁾ Ex lex. rhetor. petitum, cf. fr. ὄσσος et notas ibi congestas.

³⁾ Cf. fr. 217. not. 18. et not. 30. 31. Utraque glossa ex Aelio Dio-
nysio prodiit. Cf. Athen. III. 119B.

⁴⁾ Cf. Eust. 453, 15. 953, 51. (ubi statim sequitur fr. σκότος) 1632,
17. (ubi de ἄφενος et ἔλεος agitur) Et. M. 626, 15. 37.

⁵⁾ An sequentia atticistis debeantur dubium est, cum testimonia
lexicographorum desint. Ad νείκη cf. Eust. 1410, 17. χρεῖος fortasse adiec-
tivo sensu accipiendum est, cf. Moer. 213, 15. — βλάβος cf. Suid. Ar.
Ran. 1151. — τριβος ap. Eust. 1200, 34. 1327, 37. (qui locus ex Ar. Byz.
desumptus esse videtur). Et. M. 767, 57.

ἀχρεῖος σύγκειται. πολλή δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἡ διαφορήσις, ὡς καὶ ἡ νείκη δηλοῖ καὶ τὸ νεῖκος καὶ ἡ δίψα καὶ τὸ δίψος καὶ ἡ βλάβη καὶ τὸ βλάβος. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος καὶ ὁ τρίβος, ὡς φησὶν Εὐριπίδης.]

- 5 362. Eustath. p. 1429, 18. εὐρηται γὰρ ἐν λεξικῷ παλαιῷ ἐκφερομένῳ κατὰ στοιχεῖον, ὅτι ἄωτοι· οἱ νεκροὶ¹⁾, ὅπερ εἴληπται ἐκ τοῦ

κωφὴν δὴ γαῖαν ἀεικίζεις.

ἐκεῖ δὲ κεῖται καὶ ὅτι ἄωτεύειν²⁾ τὸ ὑφαίνειν καὶ ὑπροῦν.

- 10 τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ

πάννυχον ὑπνον ἄωτεις (K 159)

ἐκεῖνο δὲ ἐκ τοῦ

ὑφαινομένου ἄωτου

ἐρίου δηλαδὴ ἢ λίου.

B.

- 15 363. Eustath. p. 1404, 47. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς τρία σημαίνει τὸ βάλλειν¹⁾· τὸ προέσθαι, τὸ ῥίψαι, τὸ τρῦσαι.

364. Eustath. p. 812, 44. [τὸ δὲ βαμβαίνειν¹⁾, ὃ ἐστὶ συγκροῦεν τοὺς ὀδόντας, ἀπὸ τοῦ κατὰ στόμα ψόφον κατὰ
20 τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται. καὶ ἔστι, φασὶ, δυσερμήνευτον. συμβαίνει δὲ τοῖς ῥιγοῦσι καὶ τοῖς ὑποπτήσσοуси καὶ θέλουσι μὲν λαλῆσαι τι, ἀπορομένοισι δὲ καὶ ὑποτρέμουσι καὶ οὕτω τοὺς ὀδόντας συρρήσσοуси]. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ τινι λεξικῷ φέρεται βαμβάλιζειν²⁾ τὸ τρέμειν ὑπὸ

362. ¹⁾ Significatio allata nusquam iteratur.

²⁾ Priorem explicationem B. A. 476, 22 exhibet. Alterius similia ap. Et. M. 57, 55. 117, 47. Et. Gud. 11, 30. 30, 2. Hes.

363. ¹⁾ Fortasse huc respicit Hes. βάλει. — Heyden p. 232. ex eis, quae apud Eustathium sequuntur, glossam Et. M. p. 198. extr. βλάξ rhetoricam ad atticistas referre studet.

364. ¹⁾ Uncis inclusa Eust. petiuit ex schol. Hom. ad K 375, ut schol. Ven. A. statim probat. Venetus tradit οἱ δὲ ἐσχημάτισαν, episcopus κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς ἐσχημάτισται exhibet, unde iam Eustathio, qui fuerint οἱ παλαιοί, ignotum fuisse constat, cf. Prol. p. 20. Lexicographum vero utrique, et scholiastae et episcopo, subesse docet Hes. s. v. βαμβαίνων.

²⁾ An recte Eustathius lexicon exscripserit, dubium est. Schol. Ven. I. I. βαμβάλιζειν posterioris aetatis esse docet. Fortasse βαμβαίνειν vo-

ψύχους, ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι βαμβαίνων³⁾ μὲν βήματα βάλλον, καὶ βήμα πορευόμενος καὶ παπταίνων. βαμβαλίζων δὲ ῥιγῶν, ἀπολλύμενος.

365. Eustath. p. 632, 4. ὅτι δὲ ὁ Βελλεροφόντης καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως λέγεται, ποιητῆς ἕτερος δηλοῖ...⁵ ἰστέον δὲ ὡς καὶ Ἐλλεροφόντην τοῦτον ἰστόρησάν τινες καλεῖσθαι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἐν δὲ ῥητορικῶ εὐρηται λεξικῶ καὶ Βέλλερος¹⁾ λεγόμενος.

366. Eustath. p. 1735, 30. τὸ δὲ σκεπῶ περισπόμενον, ἐξ οὗ τὸ σκεπώσι, πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ σκεπάζω, ὡς καὶ¹⁰ τοῦ πετῶ τὸ πετάζω καὶ τὸ βιβῶ τοῦ βιβάζω¹⁾, ὃ δηλοῖ τὸ ὀχεύειν, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὐρηται λεξικῶ, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπλῶς βαίνειν.

367. Eustath. p. 1913, 28. βιβλίον δὲ οὐ τὸ ἐκ βιβλον ὃ ἐστὶ παπύρον Αἴγυπτίας, ἀλλὰ βοτάνης τινος ἑμφεροῦς πα-¹⁵ πύρου· οἱ δὲ κωννάβινόν φασιν, ἕτεροι δὲ τὸ ἐκ φιλόρα. ὅτι δὲ, καθὰ καὶ ὁ μόλυβδος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὕτω καὶ ἡ ῥηθεῖσα βιβλος διαφορεῖται κατὰ τὸ δίχρονον, ἐρρέθη μὲν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιγητοῦ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράφας ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ὅτι βύβλιον καὶ βιβλίον δίχρως¹⁾.²⁰

cem ante explicatam post βαμβαλίζειν Eust. omisit. Recurrit autem ap. Et. M. 187, 27. (e lex. rhet.) = Suid. Hes. — βαμβαλίζειν eodem modo repetitur ap. Hes. B. A. 30, 24.

³⁾ Explicatio Apionis est, cf. Apoll. lex. hom. p. 50, 21. Bekk. Contra disputat Schol. Ven. l. l. Apionem sequuntur Et. Gud. 103, 50. Orion. 36, 18., qui Philoxenum laudat ἐν Ἀναδιπλασιασμοῖς.

365. Aelium Dionysium agnosco. Simillima enim exhibet Eust. p. 633, 58., cf. fr. 111. 113. Fortasse proverbium ibi laudatum Βελλ. καθ' ἑαυτοῦ γράμματα (cf. Hotop. p. 262, 294) ex eodem fonte fluxit.

¹⁾ Cf. Hes. Βέλλερος ἐπὶ Βελλεροφόντου πτανθεῖς. ἢ ὁ Βελλεροφόντης. Zenob. II. 87. Et. M. 194, 54.

366. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. (= Lex. Bachm. 179, 28.) βιβάζει. † σζεύει, ὀχεύει.

367. Propter μόλυβδος vocem allatam Aelium Dionysium subesse puto, cf. fr. 258. Etiam φιλόρα vox ab A. D. explicata extat, cf. fr. 317. — Simillima doctrina extat p. 421, 30., ubi fr. 250. ex Aelio Dionysio petitum praecedit et locus supra allatus respicitur.

¹⁾ Cf. Moer. p. 192, 23. Bekk. βιβλία διὰ τοῦ τ, ὡς Πλάτων, Ἀττικοί. βιβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινόν. Hes. βιβλία, βυβλία. Et. M. 216, 31. 795, f. 197, 32. Fragm. trag. adesp. 149. Nauck.

Γ.

368. Eustath. p. 370, 13. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γάμμα στοιχειῶν γέμμα¹⁾ φασὶν Ἴωνες, καὶ μάλιστα Δημόκριτος, ὃς καὶ τὸ μῦ μῶ²⁾ λέγει, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ.

369. Eustath. p. 890, 14. ἐν Γρανίκῳ, φασί, συμβαλὼν⁵ Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τοὺς Δαρείου σατραπάς κατὰ κράτος, καὶ ἐφάνη ὡς γραιζόνικος διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν Γραικῶν νίκην, οὗς ἢ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Ἀνκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προσφέρονσιν ἐπὶ Ἑλλήνων, οἱ βάρβαροι δὲ Ραικοῦς¹⁾ φασὶ δίχα τοῦ γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὔρηται λεξικῷ ῥητορικῷ.

Δ.

369a. Eustath. p. 1407, 10. τὸ δὲ δῆπον¹⁾ νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται. ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δῆπονθεν βεβαιωτικά εἰσιν, ὥσπερ τὸ δηλαδὴ καὶ τὸ πάντως καὶ τὸ ἀμέλει. καὶ αὐτὸ γὰρ, ὡς τὰ πολλὰ,¹⁵ καθάπερ ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, ἀντὶ τοῦ πάντως λαμβάνεται συγκατάθεσιν δηλοῦν.

370. Eustath. p. 622, 50. περὶ δὲ τοῦ διδυμάονος κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ὅτι διδυμάονες¹⁾ μὲν οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, δίδυμοι δὲ οἱ συμφνεῖς.

368. Aelium Dionysium agnosco, quem et Ionum voces cum Atticis comparasse et de singulis elementis egisse (cf. fr. 298) et solum ap. Hel-
ladium (cf. p. 530a, 20. 532a, 15. Bekk., ubi de singulis litteris eum secundum veterem quendam auctorem agere intelleges) adhibitum esse constat.

¹⁾ Nusquam in lex. iteratur.

²⁾ Conv. Phot.

369. Fortasse Aelii Dionysii sunt, cf. Eust. p. 633, 50. εὖτω δὲ καὶ ραικοὺς προῦπάραξι τὸ ραικοὺς κατὰ τοὺς τεχνικοὺς, cf. fr. 109. 111. 113. 365.

¹⁾ Phot. 'Ραικοῦς· οἱ βάρβαροι τοὺς Ἑλληνας. Σοφοκλῆς (fr. 983. Nauck) τῆ λέξει κέχρηται. Corrupta sunt et Eustathio magis credes, si Sophoclem non barbarismo usum esse, et formam Γραικοῦς a Lycophr. 532. 1195. 1338. adhibitam esse intellexeris. — Cf. Hes. Et. M. 239, 15. 701, 13. — Suid. Zon. II. p. 1603. Tittm. vocem a Romanis adhibitam esse putant: erraverunt, cf. Lorenz. Epich. p. 290.

369a. ¹⁾ Conv. Hes. Suid. Lex. Bachm. 193, 21. Et. M. 264, 56. Moer. p. 195, 5. Bekk.

370. ¹⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 272, 33. Fortasse conspirat Dioneianus, cf. Schmidt, Quaestt. Hes. p. 99.

371. Eustath. p. 1770, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται *δνοπαλίξειν*¹⁾· τὸ κεντεῖν, ταράσσειν, ἐκτινάσσειν, σείειν, ἔστι δὲ οτε καὶ κτείνειν καὶ πολεμεῖν.

372. Eustath. p. 802, 26. . . καὶ ὅτι Ὀμηρος μὲν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται *λεξικῷ τῶν δύο, φησί, ἀκολούθως δη- 5* *λαδὴ τῇ Ἀθίδι καὶ τῇ κοινῇ . . .* ib. l. 32. λέγει δὲ τὸ αὐτὸ *λεξικόν, ὅτι τὸ δυοῖν ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς, οἶον* (Com. III. p. 459. no. 284. Kock).

δυοῖν γυναικῶν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

ἐν ἐτέρῳ δὲ τόπῳ φησὶ καὶ ὅτι δύο καὶ ἐν τῷ ᾧ δύο, 10 ἤγουν δύο διὰ τοῦ ᾧ μικροῦ, καὶ δύο, κατὰ ἑκασὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐκατέρως, δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς, τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδη¹⁾ [*λέγουσι δὲ καὶ τῶν δύο καὶ τοῖς δύο*]. τὸ δὲ δυοῖν βάρβαρόν, φησὶ, καὶ κατὰ χρῆσιν Ἀττικὴν καὶ κατὰ λόγον 15 γραμματικόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι νεωτέρων τὸ γράφειν *δυεῖν*. οὐδὲν γὰρ δυζὸν εἰς εἶν λήγειν φασὶν οἱ ἀναλογικοὶ²⁾. Ὀμηρος δέ, φησὶ³⁾, ἐπὶ μὲν ὀρθῆς δύο λέγει οὕτω·

δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρῷα ἔργα.

371. Fortasse fuit Pausaniae. cf. Eustath. p. 437, 13. Totum illum Eustathii locum e lexicis rhetoricis fluxisse putaverim.

¹⁾ Alludit ad nostrum Eust. p. 500, 10., cf. Hes. s. v. *δνοπαλίξειν, ἐδνοπάλιξεν*. In Et. M. 281, 17. altera glossa *δνοπαλίξεις* (sensu substantivo accipienda) cum atticistarum observatione coniuncta. — *δνοπαλίξεις* ap. Suid. Lex. Bachm. 200, 15. Hes. Et. Gud. 149, 9.

372. Lexica nil simile exhibent. Propter Thucydidis *χρησιν* fragmentum ex Aelio Dionysio petitum esse censeo, cf. Nab. Prol. p. 25.

¹⁾ Mire sane Thucydides laudatur, cuius in textu tradito forma *δυεῖν* nusquam apparet. *δυοῖ* vero mss. praebent ad VIII. 101, 1. Illo vero loco genetivum temporis, qui vocatur, desiderari iam Lobeckius et Herwerdenus intellexerunt, cf. Classen l. l. Ideo *δυοῖν ἡμέραι* in textum Cl. recepit. Lexico nostro suadente *δυεῖν* reponere malim, cf. Phryn. ed. Lob. p. 210. Schol. Eur. Hec. 45. — Verba sequentia uncis inclusimus, cum τὸ δὲ *δυοῖ* ad locum Thucydidicum respicere credam. Non vero ab atticistae consilio aliena, sed loco suo mota sunt.

²⁾ Cf. Herodian. ed. Lentz. I. 421, 27. II. 660, 31. — Suid. s. v. Polybium laudat. Et. M. 291, 17. diversa. — Mira sunt, quae Eustath. 1907, 50 ex Heraclide Milesio protulit. Cf. Cohn., Stud. Berol. I. p. 712.

³⁾ Ex eodem lexico prolata, ut apparet ex dativo omissio, quem Eustath. iam initio laudaverat.

ἐπὶ δὲ γενικῆς

τῶν δύο μοιράων

ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς

τὰς δύο χαλκείας

ἐπὶ δὲ κλητικῆς κατ' ἑκτασιν

δεῦτε δύο μοι ἐπεσθε.

E.

373. Eustath. p. 1600, 5. λέγεται δέ ποτε ἐγγύη¹⁾ καὶ γάμον ἀπογραφῆ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῶ.

374. Eustath. p. 1053, 61. προείρηται δὲ καὶ περὶ μο-
10 γοστόκου Εἰλειθυίας, ἧς, ὅτι τὸ ἱερὸν Εἰλειθυιον λέγεται,
ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῶ.

375. Eustath. p. 295, 30. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θηλυκὸν τῶν
ῥηθέντων Εἰλώτων αἱ Εἰλώτιδες¹⁾ ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρη-
ται λεξικῶ. ἐν ᾧ καὶ, ὅτι ὡσπερ Εἰλωτες ἐν Λακεδαιμόνι,
15 οὕτω Πενέσται²⁾ μὲν παρὰ Θετταλοῖς οἱ μὴ γόνυ δοῦλοι

373. Fortasse simillima illa, quae ap. Eust. p. 920, 31. 1344, 21. traduntur, ex eodem fonte fluxerunt, quem Pausaniam esse puto, cf. Prol. p. 39.

¹⁾ Conv. Hes. ἐγγύη· γάμον ἀπογραφῆ. καὶ σημεῖον ἐν θντικῆ. Cf. Poll. III. 34. Et. M. 309, 18. Gud. 157, 23. — Fortasse etiam ea verba, quae Suid. Lex. Bachm. Et. M. ex illa voce derivata attulerunt, huc referenda sunt.

375. ¹⁾ Conv. Suid.

²⁾ Sequentia omnia episcopum ex singulis lexicis locis collegisse puto, ut ex more eius est. — Πενέσται cf. Phot. Suid. (ubi vide, quae sub finem adiunxerint). Eustath. 1090, 50. Hes. Poll. III. 83. Ath. VI. 264 A. — Καλλιζύριοι ad Syracusanos referendi sunt, cf. Phot. s. v. Καλλιζύριοι (cf. Suid. Zenob. IV. 54. Aristot. fragm. ed. Val. Rose p. 360.) Locus noster corruptus est, cf. Ruhnken ad. Tim. p. 214. qui de verborum tractione satis egit. Sub ἀρότται (qui alias nusquam inveniuntur) Aristotelis nomen latere puto. — Μαριανδανοί cf. Ath. VI. 263 D. Schol. Aesch. Pers. 917. Phot. Hes. Schmidt, De Callistrato Aristophaneo p. 25, not. 63. Nab. Proll. p. 81. — Tota doctrina (an Aristotelica?) recurrit in Et. Gud. 165, 53. εἰλωτες. — οἱ αὐτοὶ δὲ παρὰ Ἀθηναίους θῆτες λέγονται, παρὰ Ἀργεῖοις γυμῆτες, παρὰ Θεσσαλοῖς πενέται (i. πενέσται), παρὰ Κρησὶ πελάται (?) παρὰ † Σικορονίοις κορυγάνιοι παρὰ δὲ Συρακοσίοις καλλιζαροί. Quae omnia misere corrupta sunt. πελάται enim non Cretensium fuerunt, sed vox undique cognita, cf. Tim. lex. Plat. s. v. Qui sint Σικορόνιοι et Κορυγάνιοι, cognosces ex Steph. Byz. p. 964, 3. οὔτοι (sc. οἱ

ἀλλὰ πολέμῳ, Κιλλικίζοιοι δὲ ἐν Κρήτῃ, Μαρνανδονοὶ δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Πορτικῇ καὶ Ἄροῦτται δὲ ἐν Συρακούσαις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς ἔστιν εἶδος μυῶν (1. μυῶν), αἱ λέγονται ἔλαιοι¹⁾. οὐ διασθροῖ δὲ καὶ ποίου ἔλους αὐταί. ἴσως δὲ καὶ ἀπλῶς οὕτω καλεῖ τὰς ἐν τοῖς 5 ἔλεσι.

376. Eustath. p. 1036, 14. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ τὸ εἰσωποῖ οὕτω ἐρμηνευόμενον· εἰσωποῖ¹⁾. εἶσω ἰδέσθαι, εἰς ὅπα, ἐνώπιον, ἐν ὀφθαλμοῖς.

377. Eustath. p. 1573, 43. ὅτι δὲ τὴν εἴλην οἱ παλαιοὶ 10 καὶ ἔλην φασίν, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦνται λεξικοῖς. ἔνθα κεῖται καὶ ὅτι εἴλη καὶ ἔλη¹⁾ ἢ τοῦ ἡλίου ἀγῆ. καὶ εἴληθερεῖν²⁾ τὸ ἡλιάζεσθαι καὶ εἰλεῖν³⁾ τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν καὶ εἴλειον⁴⁾ χωρίον τὸ εὐῆλιον καὶ πρόσσειλον⁵⁾ τὸ πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον καὶ εἰληθερεῖς²⁾ ὕδωρ τὸ ὑπὸ ἡλίου 15 τεθερμασμένον.

378. Eustath. p. 1353, 4. ἀνάκειται δὲ αὐτῷ (sc. Ἐρμῆ) καὶ ὡς δίχα φύγου, φασί, τετραγώνου ἢ τετραῖς ἄλλον τρόπον ἤπερ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐξ οὗ παροιμία τὸ „ἐν τετραδί γεγονας“ 1)

Ἄτιοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο θεράπονσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι κοῖς Εἰλωσι καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις καὶ Σικωνῶνιοι τοῖς Κορινθηφόροις (cf. Herod. I. 59. Suid. s. v.) καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς καὶ Κρήτες Μνωῖταις.

³⁾ Cf. Hes. ἐλειούς. Ar. Hist. Anim. VIII. 17.

376. ¹⁾ Cf. Suid. Hes.

377. Pausaniae esse puto, cf. Prol. p. 24.

¹⁾ Eadem, auctoris nomine omisso p. 700, 17. Cf. Et. M. 298, 53. 449, 25. Etiam vocem θειλόπεδον (cf. Hes.) ex eodem lexico petitam esse puto. Cf. Et. Gud. 256, 38. 135, 53. 166, 8. 52. 379, 43. Schol. Hippocr. ap. Erot. p. 22. Klein. Suid. Hes. s. v. εἴλη. Tim. lex. Plat. Pseudo-Did. ap. Mill. Mél. p. 401.

²⁾ Cf. Hesychii quattuor glossas. Et. M. 389, 42. Or. p. 66, 7. Galen. lex. vol. XIX. p. 97. Kuehn. Ilberg. in Comm. Ribbeck. p. 352.

³⁾ Significatio vocis a lex. rhet. allata non recurrit: fortasse fuit eadem atque in fr. 155. not. 4.

⁴⁾ Conv. Phot. Aristoph. fr. 780. Kock. Suid. Et. M. 390, 31. (e lex. rhet.). Hes. s. v. εἰλήιον. εἴλειον. Ad eandem originem reducenda videtur Hesychii glossa ἄελα πεδία· ἀνήλια. εἴλη γὰρ ἢ τοῦ ἡλίου ἀγῆ. Cf. B. A. 347, 32. Aeschyl. fr. 334. Nauck.

⁵⁾ Conv. Phot. Et. M. 690, 14. Cf. Suid. Schol. Aesch. Prom. 453. Com. I. p. 358. Kock. B. A. 14, 26. Poll. V. 66.

378. ¹⁾ Propter proverbium illud quod in fr. 72. ex lexico rhetorico pe-

ἦγον ἐν ἀποφράδι ἡμέρα, ἐπεὶ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τοιαύτῃ γεννηθεὶς κατὸν διήθλει βίον. δηλοῖ δὲ τὰ κατὰ τὸν Ἐρμῆν καὶ ὁ γράφας οὕτω ῥητῶς: Ἐρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον²⁾. ᾧ ἐπεγέγραπτο·

5 Ἐρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάνθ' ὄρας.

καὶ ἡ τετραὸς δέ, φησιν, ἱερά τοῦ θεοῦ. στροφαῖος δὲ Ἐρμῆς³⁾, φησιν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἰδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν, οἷον στρόφις.

10 379. Eustath. p. 1739, 58. ἐκ δὲ τούτου (sc. λώπη) δὲ καὶ τὸ ἐξελώπισας¹⁾ ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἀντὶ τοῦ ἐξεδόσας, ἕξω τοῦ λωποῦ ἐποίησας. φέρεται δὲ καὶ δίχα προθέσεως λωπίζειν²⁾. τὸ γυμνοῦν καὶ λῶπος³⁾ δὲ προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον. ὅθεν καὶ λωποδύτης⁴⁾ ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων.

15 380. Eustath. p. 1517, 59. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ἱμάς (sc. τροπωτήρ) καὶ ἐπικωπητήρ¹⁾ λέγεται.

titum esse didicimus, haec omnia ad. atticistas referenda sunt, cf. 1534, 34. Proverbium etiam a Mercurio dictum esse probant Phot. Suid. τετραδάδι γέγονας . . . Φιλόχορος δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ Ἐρμου δύνασθαι λέγεσθαι. διατεθεῖσθαι δὲ Ἡρακλεῖ τὴν ἡμέραν ἐν ταύτῃ εἰς θεοῦς μεταστάντι. (cf. Zenob. VI. 7. Mill. Mél. 366, qui Philochori nomine omisso eandem doctrinam proferunt). Cf. Prell. Gr. Myth. I⁴. 391.

²⁾ Lemma glossae ap. Phot. cf. Hes. Ἐρμῆς τρικέφαλος.

³⁾ Priorem glossae partem repetivere Phot. Ἐρμῆς στροφαῖος et Phot. Hes. στροφαῖος, cf. Schol. Ar. Plut. 1153.

379. Similia p. 1421, 63, quae statim fragm. Pausaniae no. 279. sequitur. Eadem doctrina in breve contracta p. 1237, 54. 1863, 59.

¹⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Hes. s. v. ἐκλωπίζω.

²⁾ Cf. Hes. s. v. λωπίζω.

³⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 579, 1. Et. Gud. 376, 23. 614, 56.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Et. Gud. 376, 14.

380. Pausaniae sunt, cf. Poll. I 57., et quae in Prol. p. 93. statuimus. τροπωτήρ enim et σκαλμός, quae paulo ante apud Eustath. explicantur (et fortasse igitur ad atticistas revocanda sunt), iterum ap. Poll. l. l. recurrunt.

¹⁾ Conv. Suid. Hes. Totam glossam Et. M. 360, 43. ἐπικωπος· ὁ παρὰ τῇ κόπῃ καθήμενος, ἐπικωπαστήρ καὶ ἐπικωπητήρ λέγεται ὁ τροπωτήρ ἱμάς, παρὰ τὴν κόπην eiusdem originis esse censeo. Paulo diversa in Et. Flor., cf. Mill. Mél. p. 121.

381. Eustath. p. 561, 16. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὅτι Ἐπιάλτην¹⁾ Ἄττικοί φασι δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ Ἐφιάτην, ἀνδρὸς ὄνομα. ἐτέρωθι δὲ, ὅτι ἐπιάλτης²⁾ ὁ πριγκάλιον ὑπό τιων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἠπιάλος. Cf. p. 1687, 52. ἔτι προσθετέον καὶ ὡς τὸ ἐκεῖ ῥηθὲν πάθος, ἤγουν τὸν³⁾ Ἐφιάτην, Ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν³⁾ ὁ Ἀλκαῖος λέγει (fr. 129. Bergk.). τὸ αὐτὸ πάθος καὶ ἠπιάλον τινας ἔλεγον, ἔτι δὲ καὶ ἠπιόλην, [ὡς τὸ Φανόλην.] καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ὅτι ἠπιάλος⁴⁾ οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, 10 ὃν οἱ πλείους ἠπιόλην φασὶ διὰ τοῦ ἠ.

382. Eustath. p. 1380, 62. ὅτι δὲ τὰ ἐξάμετρα οὐ πᾶν ἠξίουν ἔπη καλεῖσθαι, δηλοῖ ὁ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εἰπὼν, ὡς ἀντέκειτο ὁ ἐποποιὸς τῷ μελοποιῷ καὶ ἠρῶα ἔλεγον, οὐκ ἔπη, τὰ ἐξάμετρα. 15

383. Eustath. p. 859, 4. φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ, ὅτι ἔπειν Ἰωνέες φασι τὸ † κακοῦν καὶ περιελαίνειν, ὡς τὸ

Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι. (A 483).

384. Eustath. p. 279, 34. ἐκωμωδοῦντο δέ, φασιν, οἱ 20

381. Alterum locum attuli propter Et. M. 434, 13. cf. not. 3. Veram atticistarum opinionem difficillime agnoveris, cf. Nab. ad. Phot. ἠπιάλης.

1) Distinctio allata frustra in lexx. quaeratur. Ἐφιάτης et hominis et dei nomen esse docet Et. Gud. p. 224, 43.

2) Cf. Phot. ἠπιάλης. ἐφιάλας.

3) Cf. Et. M. 434, 13. ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπιάλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώριος δὲ φησι τὸν ἐπιάλτην αὐτὸν ἠπιάλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο ἠπιόλην.

4) Cf. Schol. Ar. Vesp. 1038. M. Schmidt. Did. p. 51. not. B. A. 42, 1. Hes. s. v. ἐπιάλης, ἐφιάτης, ἠπιάλος, ἠπιαλῶν, Ἰφιαλός. Suid. s. v. ἠπιάλος. Schol. Ar. Ach. 1164. Et. M. 434, 6. Et. Gud. 247, 40. Schol. Luc. vol. IV. p. 191. 225. 241. Jacobitz.

382. Fortasse ex praefatione fluxerunt, cum in lexicis nil ad voces aptum tradatur.

383. Deficit omne lexicorum et grammaticorum testimonium. Locus Homericus ipse minime aptus est, cum illic ἀμφέπειν verbum in tmesi, non ἔπειν adhibeatur. Corruptum est κακοῦν: medela incerta. Locum potius ad ἀμφέπειν lemma rettulerim.

384. Dionysii esse putaverim propter fr. 298. Atticista vero profisciscitur ab Ar. Byz. (cf. Prol. p. 57.)

Ἐρετριεῖς¹⁾, ὡς πολλῶ τῶ ρ ἐν ταῖς ὀμιλίαις χρῶμενοι. διὸ καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ οἱ Ἠλεῖοι, βαρβαρόφωνοι ἐκαλοῦντο, ὡς ἐν ῥήτορικῶ εὖρηται λεξικῶ, διὰ τὸν πλεονασμὸν τοῦ ρ.

385. Eustath. p. 932, 32. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀρχὴν οὐ μόνον ἐπὶ ζῶων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας· Ἔσμα φησὶν Ἀριστοτέλης. Θεόφραστος (I. 3.) δὲ μίσχον. ἐστὶ δὲ ὁ ἀρχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρόων.

386. Eustath. p. 1350, 19. ἐν δὲ ῥήτορικῶ λεξικῶ γράφει οὕτως· ἔστωρ¹⁾ σφῆν, ἔμβολος, γόμφος, ἢ πρῶτος¹⁰ τύλος τοῦ ἄρμου, ἢ κοίλωμα ζυγοῦ, ἐφ' ὃ ὁ τράχηλος.

387. Eustath. p. 1383, 42. ἐννοστος, φαῦλόν φασιν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μύλωσιν ἢ, ὡς ἐν ἐτέρῳ ῥήτορικῶ λεξικῶ κείται, ἐννοστος¹⁾. θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλέων. cf. p. 1885, 25. λέγει δὲ νόστος ὁ ῥή-¹⁵τωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὀμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλὰ τινα δαίμονα ἐπιμύλιον, ἐφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ ἐννοστος ἐλέγετο.

388. Eustath. p. 904, 7. παρὰ δὲ τὸ ἔχμα¹⁾ ἐχμάζειν²⁾

¹⁾ Cf. Hes. Ἐρετριέων ῥῶ. Ἐρετριεῖς τῶ ρ κατακόρως χρῶνται. Diogen. IV. 57., ubi vide Leutschium. Apostol. VII. 89. Suid. s. v. χαλκιδίζειν. Strab. X. p. 448.

385. Naber ad Phot. s. v. Ἔσμα locum Eustathii recte ad atticistas rettulit.

¹⁾ Prorsus Phot. concinit. Aristot. fr. 271. Val. Rose. Cf. Hes. Suid. s. v. μίσχος.

386. Praecedunt doctrina Aristarchi (cf. Hes. s. v.) et scholion, quod vocis derivandae causa episcopus intexuit (cf. Schol. Ω 272). Fortasse etiam aliud lexicon adhibitum est.

¹⁾ Cf. Hes. ἔστωρ· τὸ κοίλωμα τοῦ ἄρματος, ἦτοι ζυγοῦ, ἐνθα ὁ τράχηλος τῶν ἵππων ἐντίθεται. (Deinde Apoll. lex. hom. 77, 32. Bekk. exscribit. Tum sequitur Aristarchus.) Poll. I. 146. Et. M. 383, 24.

387. Loci Eustathiani ad eundem fontem redeunt: 1) quod νόστος ante priorem locum explicatur. 2) quod Hes. s. v. ἐννοστος utramque glossam contaminavit.

¹⁾ Priorem significationem solus Hes. l. l. Alteram ἀντολεξεί repetitive Phot. Et. M. 394, 3. Cf. Poll. VII. 180. Eust. p. 214, 18. Fortasse eiusdem originis sunt. Phot. Suid. Hes. s. v. προμνλατα. Poll. l. l.

388. Ultima nostri loci repetita p. 998, 14., ubi ὀχμάζειν τὸ συνέχειν explicatur. (Conv. Phot. Suid. Hes. Et. M. 645, 38. Et. Gud. 445, 11. 17.).

¹⁾ Lemmatis Eustathiani explicationem servant Hes. Suid. Et. M. 404, 19.

²⁾ Conv. Hes. ἐχμάζειν, ἔχμασον.

τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν καὶ ἐχμάσαι· κατασχεῖν, ἔλειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῶ· τοῦτο δὲ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ διὰ τοῦ ὀ κεῖται ἐν τῷ

μέσον μ' ὀχμάσεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον (Or. 265).

389. Eustath. p. 1831, 2. τῆς παλαιᾶς δέ, φασιν, Ἄτ- 5
θίδος ἐψιάσθων¹⁾ εἰπεῖν δυϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἐψιάσθωσαν. ποιη-
τικῇ δὲ λέξις τὸ ἐψιάσθαι, ἦτοι λόγον παίζειν²⁾. καὶ δασύ-
νεται, ὡς δῆλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκ τοῦ

ἐφεψιόωνται γυναικες

καὶ ἐκ τοῦ ἐφεψιάσάμην³⁾, ἦτοι ἀφωμίλησα, ὡς ἐν ῥητο- 10
ρικῷ κεῖται λεξικῶ. ἐκ τούτου δὲ ἴσως εἴρηται καὶ Φι-
λέψιος⁴⁾ ὁ κείμενος παρὰ τῷ κωμικῷ (Plut. 177.). οἱ δὲ πα-
λαιῶ ἐρμηρεύοντες τὴν λέξιν φασὶν οὕτως· ἐψιάται⁵⁾ ἀντὶ
τοῦ γελᾶ, παίζει, διαλέγεται. καὶ ἐψία· παιδιὰ, γέλως, χλευή.
καὶ ἐψία⁶⁾· ἑορταί. 15

H.

390. Eustath. p. 1399, 28. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῶ
ἠγείσθαι καὶ ἐπὶ γάμου πομπῆς καὶ προηγητῆρ φασιν ἀπ'
αὐτοῦ καὶ προηγητῆς¹⁾ παρ' Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ ζεύγους ἡγού-
μενος ἐν τοῖς γάμοις. ἐλέγετο δέ, φασί, καὶ ἠγῆτρια²⁾ παλάθη

389. Singularia recurrunt p. 1866, 40. 1868, 25.

¹⁾ Conv. Hes. (qui ex more ἐσπόμην aoristum cum nostra forma confudit) Suid.

²⁾ Conv. Hes. Suid. Et. M. 406, 12.

³⁾ Cf. Phot. Hes. Apoll. lex. hom. 80, 2. Bekk.

⁴⁾ Paulo plura ap. Suid. ἐψία. Et. M. 406, 8. Et. Gud. 246, 14. Glossa Photii Φιλέψιος confusissima fortasse huc respicit.

⁵⁾ Conv. Hes.

⁶⁾ Conv. Hes. qui Sophoclis Athamantem alterum laudat.

390. Aelii Dionysii fuisse suspicor, cf. Prol. p. 20. sq. fr. 36.

¹⁾ Cf. Hes.

²⁾ Conv. Phot. Et. M. 418, 49. (= Mill. Mél. p. 142). Heydeno p. 191. et Nabero Prol. p. 172 non concedendum est, glossam Etymologi cum Photii conspirare. Etiam ultimum subsidium, quo Naberi coniectura (Etymologum usum esse Photii lexico) nitetur, corruires vides. Magis congrunt, quae de ἱερὰ συνῆ et ἠγῆτορία fructu protulit, cum Ath. VII. 74.D. Cf. Eustath. p. 1964, 11. Cum Hesychius et ipse congruat cum Phot. et atticistis, Pamphilum auctorem iam agnoscere mihi videor.

τις, ἢ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. παλάθη δὲ κυρίου ἐλέγετο ἢ τῶν σύκων, ἦτοι τῶν ἰσχάδων, ἐπισύνθεσις.

Θ.

391. Eustath. p. 914, 34. θαιρὸς¹⁾ δὲ νῦν μὲν στρόφιγξ θύρας· ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται καὶ ὅτι θαιρὸς· ὁ
⁵ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ (Τριπολέμων fr. 539. Nauck).

392. Eustath. p. 378, 15. ὅτι δὲ ὁ θεοειδὴς καὶ θεονδὴς λέγεται κράσει μὲν τοῦ εἰ καὶ ὀ εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἕξω-
 θήσει δὲ τοῦ ι, ἐμφανεῖ που Όμηρος. ὁ δὲ γράφας ἐν στοι-
 χειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θεαιδέστατον¹⁾ διὰ τῆς α
¹⁰ διφθόγγου προπαραληγούσης τὸν θεοῖ ἰδέαν ἔχοντα καὶ πα-
 ραθεῖς χοῆσιν Ἀντιφῶντος (ἐν τῷ περὶ ὁμοιοίας fr. 108. Blass.)
 τὸ „ἀνθρωπος, ὃς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέ-
 σθαι“ καιρὸν μὲν τι γράφει, πιστεύεται δὲ ὡς λόγον ἄξιον.

393. Eustath. p. 1397, 57. οἱ μέντοι γλωσσογράφου
¹⁵ τοὺς Κρητὰς φασὶ θεράποντα¹⁾ τὸν ὄπλοφόρον δοῦλον καλεῖν.

394. Eustath. p. 1934, 6. θόλος¹⁾ δέ, φασιν, οἰκῆμα κνυλοτερές, εἰς ὃ τὰ καθεκάστην χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτί-
 θεντο, οἷον πίνακες, κρατῆρες, ἐκπώματα. — ἐν δὲ ῥητο-
 ρικῷ λεξικῷ εὔρηται καὶ οὕτω· θόλοι· στέγα, ἐπάλξεις,

391. ¹⁾ Priorem significationem servarunt Suid. Apollon. lex. hom. 85, 27. Et. M. 444, 4. 446, 31. (= Schol. II. M 460). Et. Gud. 253, 10. 12. Lex. Bachm. 253, 19. Hes. vero priorem cum altera coniunxit et Sophoclis testimonium addidit.

392. Cf. Prol. p. 10. 12. not. 1.

¹⁾ Prorsus cum nostro conspirant Phot. Suid. Et. M. 444, 13. Cf. B. A. 263, 31.

393. Dubium, an atticistis tribuendum sit. Meier ob formulae incertitudinem omisisse videtur.

¹⁾ Ad nostrum locum respicit p. 96, 15. 110, 8. 1097, 48 (cf. fr. 375) 1176, 26. — Cave, Athenaeum hic exscriptum esse putes. (VI. 267. C.) Non eadem continet, sed Clitarchum θεράποντα explicasse tradit (cf. Eust. p. 1094, 47). — Cf. Suid. Hes. Lex. Bachm. 255, 23. Et. M. 446, 41.

394. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 217. not. 13. Simillima tradidit Herennius Philo, cf. Eust. p. 907, 4.

¹⁾ Proxime accedit Hes. gl. 2. An recte huc referantur Phot. B. A. 264, 26. Schol. Dem. Patm. in Bull. de corr. hell. p. 147. Et. M. 453, 30 ambigitur. Ubique enim θόλος illa praeclara Atheniensis apparet, cuius

καμάραι. θολία²⁾ δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὄξυ ἀπολήγων. οἱ δὲ σκιάδιον.

I.

395. Eustath. p. 1622, 44. ἐν δὲ λέξεσι ῥητορικαῖς εὐρηται καὶ Ἰάων Ποσειδῶνος νῆος ὑπερφύης, οὐκ εὐπρόστος. ἦν δὲ ἄλλως καὶ Τιτυὸς ὑπερμεγέθης καθ' Ὀμηρον κτλ. 5

396. Eustath. p. 1238, 4. περὶ δὲ τοῦ εἰλώω ἰστέον, ὅτι ἐν λεξικῷ παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον ἐκτεθειμένων φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ἰ στοιχείῳ οὕτως. ἰλύσω¹⁾ τὸ περικαλύψω ἰλύϊ.

397. Eustath. p. 1413, 32. ὅτι δὲ ἡ γραφή τῆς Ἰλης ἐδιφορεῖτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥητορικοῖς¹⁰ λεξικοῖς παραδόντες, ὡς καὶ τὸ ἰστέον¹⁾ ἀντὶ τοῦ γνωστέον διὰ διαφθόγγου εἶχέ ποτε τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἶδω. καὶ τὸ Ἰλη²⁾ ἐπὶ τάγματος καὶ πλήθους παρὰ τὸ εἰλώ. καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι³⁾, ὃ ἔστιν ὁμοίως ὄφει καὶ σκόληκι εἰλεισθαι καὶ σπᾶσθαι, ἤγουν κινεῖσθαι. ὅθεν καὶ εἰλύσπωμα ἢ¹⁵ τοιαύτη κίνησις. καὶ ἡ κλεισία δὲ καὶ τὸ κλεισίον⁴⁾ καὶ τὸ πέδειλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλόσ⁵⁾.

398. Eustath. p. 450, 23. ἐν δὲ ῥητορικῷ τιμὴ λεξικῷ

ne vestigium quidem apud lex. rhet. indages. Cf. Poll. VIII. 155. — Harp. cum Suida concinit. Suid. gl. 2. Hes. gl. 1.

²⁾ Apud lexicogr. nusquam nisi ap. Harp. l. 1., cf. Poll. VII. 174. X. 127.

395. Nusquam recurrit nisi ap. Hes., qui ad Aristophanem (fr. 555) provocat.

396. Cf. fr. 155. 209. 225. 397.

¹⁾ Hes. conv. Cf. ib. ἰλύσαι. Et. M. 470, 208.

397. Aelii Dionysii fuisse puto, cf. fr. 155. 209. 225.

¹⁾ Conv. Hes.

²⁾ Conv. Hes. εἶλην, Suid. εἶλη. Lex. Bachm. 209, 6.

³⁾ Conv. Hes. εἰλυσπᾶσθαι, ἰλυσπῶντες, ἰλυσπᾶσθαι, εἰλυσπᾶτο [εἰλυσπῶνται aliunde traxit] Phot. Suid. Lex. Bachm. 262, 2. s. v. ἰλυσπῶντες, Et. M. 470, 217. Cf. Not. Gaisfordi ad p. 1346. ἰλη. 1347. ἰλυσπῶν Et. Gud. 277, 34. 40. 625, 42. Moer.

⁴⁾ Cf. fr. 231. Aelii igitur Dionysii sunt verba.

⁵⁾ Cf. fr. 328., unde iterum hic Aelii Dionysii doctrinam servari intellegitur.

398. Cf. fr. 422. παραδαλῆ. Fortasse fragmentum ex Aristoph. Byz. deductum est, cf. Mill. Mcl. p. 429.

φέρεται καὶ ὅτι ἱξάλος¹⁾ ὁ προπηδῶν καὶ τέλειος. ἐν δὲ ἑτέρῳ, ὅτι ὡσπερ παρδαλῆ καὶ λεοντῆ, οὕτω καὶ ἱξάλη²⁾ αἰγία περισπωμένως. ἐπεὶ ἱξάλοι αἴγες. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς διάφορα.

- 5 399. Eustath. p. 1750, 5. ἰονθάδος¹⁾ δὲ ἢ τῆς νέας (sc. αἰγός) κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ τῆς ταχείας παρὰ τὸ ἰέναι ἄδην — ἢ τῆς δασείας, (ἰονθοί²⁾ γὰρ φασιν αἱ ῥίζαι καὶ αἱ πρῶται τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις) ἢ τῆς ἐχούσης ἰόνθους, ὃ ἐστὶν ἐξανθήματα σώματός, φησιν, ἀκμάζοντος [ἄπερ οἱ ῥῶν χυ-
10 δαΐζοντες ἰονθοναρία φασιν]. καὶ δοκεῖ πιθανότητα ἔχειν μά-
λιστα ὁ τοιοῦτος ῥοῦς. εἰκὸς γὰρ τὰ τοιαῦτα δέγματα εἰς
στρομνῆν εἶναι χρηστὰ, ὡς μὴ εὐχρηστούμενα εἰς ἀσκοὺς διὰ
τοὺς ἰόνθους. ἐκ τῶν ἰόνθων δὲ καὶ τὸ ἐξιονθίζειν³⁾, ἥγουν
ἐκ ῥιζῶν αἴρειν τὰς τρίχας, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κέεται.
15 ἰονθοί³⁾ γὰρ, φησιν, αἱ πρῶται φερόμεναι τρίχες.

K.

400. Eustath. p. 1571, 56. καιρός δέ φασι καὶ και-
ρωμα¹⁾. τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἔῤ τοὺς στήμονας συγγέσθαι.
ἔξ οὗ καὶ καιρωστρίδες²⁾ ἢ καιρωστίδες γυναικες παρὰ

¹⁾ Cum alterius lexicis glossa conflavit Phot. Cf. Suid. Hes. s. v. ἱξάλον. Lex. Bachm. 262, 18. Et. M. 471, 41 (= Schol. Hom. *I* 107) Et. Gud. 279, 35. Apollon. lex. hom. p. 91, 17. Bekk. Eustath. p. 373, 29. 1750, 8.

²⁾ Conv. Phot. l. l., cf. Erotian. p. 79, 7. Galen. lex. Hipp. vol. XIX. p. 106. Kühn. Ap. Eustath. p. 276, 11. *τραγαῖ* vocibus supra allatis adi-
ciuntur et ad eundem fontem reducendae esse videntur.

399. Atticistarum doctrinam deberi Aristophani Byz. docet p. 1625, 36. Nauck. p. 104. 107. not. 39.

¹⁾ Quattuor notionum prima Aristophanea est; altera recurrit ap. Hes., cf. Apollon. lex. hom. p. 91, 30. Bekk.

²⁾ Cf. Hes. s. v. ἐξιονθίζω τρίχα.

³⁾ Cf. Et. M. 473, 18, quem cum Suida corrupto coniungas.

400. Fortasse haec omnia, non solum ultima verba, ex atticistarum seriniis ab episcopo deprompta sunt.

¹⁾ Nusquam invenire potui.

²⁾ Conv. Suid. (qui *καιρωσις* vocem addit), cf. Hes. Et. M. 498, 11. Poll. VII. 33. Cram. An. Par. IV. 62, 26.

Καλλιμάχῳ (fr. 356. Schneid.), ἀντὶ τοῦ ὑφάντρια, οὗ δὴ *Καλλιμάχου καὶ τὸ* (fr. 295. Schneid.)

ὑδάτινον καίρωμ' ὑμενέσσιν ὅμοιον

ὁ δὲ εἰπὼν τὸ καιροσέων ἀντὶ τοῦ κροσσῶτων, θυσανωτῶν, λέγει καὶ ὅτι καιρός³⁾· σειρὰ, δι' ἧς οἱ στήμονες καθίενται. 5 καὶ ὄρα ἐν τούτοις τὸ καιρός βαρυνθὲν πρὸς διαστολὴν χρονικοῦ τοῦ καιρός. ἔτι δὲ κατ' ἄλλους καὶ ἑτέρως καιρώμα⁴⁾ ἢ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ἣ ὁἱ στήμονες καθίενται. καὶ ἄλλως δὲ⁵⁾ τὸ διαπλεκόμενον παρὰ τὸν μίτον, ὡς ἂν οἱ στήμονες μὴ συγχέωνται. μίτος δὲ δι' οὗ τοὺς στήμονας ἐν- 10 ἀλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. [οἱ δὲ φασιν⁶⁾ ὅτι καιρός αὐτὸς ὁ μίτος ἐστίν, ἐξ οὗ παράγωγον ὁ καιρόεις —] [ἄλλοι δὲ εὐθείαν εἶπον ἢ καιρόσα μονήρη λέξιν, ὡς Ἄτοσσα, ὄθεν γενικὴ πληθυντικὴ καιροσῶν καὶ καιροσέων Ἰωνικῶς.] ἐπεὶ δὲ φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι μεσάκμων⁷⁾ 15 τὸ τῷ κανόνι ὑποδεδεμένον, ὃ καλεῖται καιρός σκοπητέον⁸⁾, κτλ.

401. Eustath. p. 1181, 51. ἀπὸ δὲ τῆς ῥηθείσης καλάμης καὶ καλαμᾶσθαι¹⁾· τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρῆται λεξικῷ, καὶ καλαμαῖόν²⁾ φασι, τεττίγιον ἐλάχιστον, καὶ καλάμιον³⁾· χρυσοῦν 20

³⁾ Conv. Phot. Naber Pausaniam sibi agnoscere videtur. Cf. Et. M. 498, 7. Et. Gud. 292, 20. (quae iam ad alteram opinionem sub not. 5. provocant.)

⁴⁾ Formulam indagare non potui.

⁵⁾ Conv. Suid. qui glossam καιρώμα post καιροσέων adicit. cf. Et. M. 498, 9.

⁶⁾ Herennii Philonis esse videntur, cf. Eust. p. 907, 13. 156, 44. Cf. Hes. s. v. καιροσέων. Apollon. lex. hom. 94, 9. Bekk.

⁷⁾ Cf. Suid. s. v. μεσάκμων. Hes.

⁸⁾ Cf. Et. M. 499, 44.

401. Pausaniae hanc doctrinam deberi efficitur ex fr. 87. Atticistae etiam cetera adscribo, quod Eustathio ex usu fiebat, ut non unam glossam, sed congeriem illorum depingeret.

¹⁾ Cf. Phot. Suid. s. v. καλαμάται. Hes. καλαμώμιον, Anecd. Bachm. I. p. 266, 30.

²⁾ Cf. Hes. s. v. κερζώπη.

³⁾ Cf. Hes. καλαμῖς· κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους. ἔνιοι σύριγγα, ἄλλοι χρυσοῦν περιτραχίλιον. καὶ γραφίων θήκη (cf. Poll. X. 59). ... δὲ τὸν τοῦ γάλακτος τασόν. καὶ ἀλιεντικὸς κάλαμος. Κερυνῖται δὲ τοῦς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας καλοῦσιν. — Κερυνῖται nomen, a Κε-

κοσμάριον, κατὰ τοὺς παλαιούς εἰπεῖν, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. αὐτὸ δὲ ἴσως οὐκ ἐκ τῆς καλάμης, ἀλλ' ἐκ καλάμου παρωνόμασται. καὶ τὸ ἀπλῶς δέ, φασί, θερίζειν ἀπὸ τῆς αὐτῆς καλάμης καλαμᾶσθαι λέγεται.

5 402. Eustath. p. 1835, 39. τὸ δὲ γρηῖ καμινοῖ¹⁾ ἴσας οἱ μὲν κατὰ τὸ πολυλαλὸν φασίν, ὡς ἐν ῥητορικῷ δηλοῦται λεξικῷ. ἕτεροι δὲ τὸ μὲν γρηῖ διὰ τὸ ὄυσόν τοῦ προσώπου εἶπον.

402a. Eustath. p. 1402, 29. Τὸ δὲ οἰνοχοεῦειν καὶ οἰνοχοεῖν οὐ μόνον κινρᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐγκανάσσειν¹⁾, ὃ ἐστὶ ἐγγέειν οἶνον, ὡς τὸ (Ar. Eq. 105)

ἄκρατον ἐγκανάξον μοι πολύν.

ὄθεν καὶ κἀναστρον²⁾ τρύβλιον, ὡς ἐν παλαιῷ κείται ῥητορικῷ λεξικῷ.

15 403. Eustath. p. 1621, 40. κατηρεφές¹⁾ δὲ νῦν μὲν σπήλαιον τὸ ἐσχιασμένον, οἶνονι ὀρόφφ ταῖς δάφναις· πρὸ δὲ τούτων κῦμα ἔφη (ε 368) κατηρεφές²⁾ τὸ καλύψαν τὴν τε σχεδίαν καὶ τὸν Ὀδυσεά. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ κατηρεφές οἴκημα³⁾ λέγεται τὸ ταπεινόν.

20 404. Eustath. p. 1282, 47. φέρεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ

ρυνεῖα oppido Cyprio ductum (ap. Hes. s. v. κάπια· τὰ σκόροδα· Κερυνῆται scriptum), suspicionem movet, cum formam Κερυναιάτης vel similia expectes. Ex Arist. h. an. V. 30. Cyrenaeos de cicadis multa tradidisse constat. Cyrenaeorum voces ab Ar. Byz., quem fontem atticistarum fr. 87. fuisse vidimus, saepius laudantur. Ideo Κερυνῆται restituo, quam vocis formam Steph. Byz. s. v. tuetur.

402. Subsequitur fr. 227.

¹⁾ Cf. Hes. s. v. καμινοῖ, γρηῖ καμινοῖ.

402a. ¹⁾ Cf. Suid. Hes. Et. M. 310, 1. Schol. Ar. Eq. 1. 1.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Cf., quae Poll. X. 85, 39. docte de illa voce exposuit, unde fortasse efficitur etiam κανάξας ap. Hes., καναστροῖα ap. Suid. Et. M. 489, 46. ex eodem fonte provenisse.

403. ¹⁾ Cf. 1165, 52, cf. not. 3. ad fr. 231.

²⁾ Cf. p. 1539, 15.

³⁾ Plura exhibet Hes. κατηρεφές. κατεστεγασμένον. κρυφῶς δὲ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν στεγῶν κατηρεφέας. οἱ δὲ πέτρας. Unde Phot. Suid. Lex. Bachm. 273, 30 vehementer contracta esse apparet.

404. Meier propter incertam formulam omisit. Pausaniae vero esse certum est, cf. fr. 143.

κοτύλης ἔν τινι τῶν παλαιῶν· κοτύλη¹⁾· μέτρον, καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς. ἢ μὲν δὴ κοτύλη, φησὶν²⁾ Ἑλληνικὸν, ἢ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν καὶ παρ' Ἐπιχάρμου³⁾ (Ἐλπιδι ἢ Πλούτῳ fr. 6), ὃς καὶ ὀγγίαν⁴⁾ λέγει καὶ λίτραν⁵⁾ (Lorenz, Epich. p. 229). 5

405. Eustath. p. 1328, 52. πηρίον¹⁾ γὰρ τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὃς δὴ μίτος ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηρίῳ ἐνταῦθά ἐστι, διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηρίου, ἢ ἀντιδιαριεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ²⁾, ἣν καὶ ῥοδάνην φασίν, ὡς ἐν ῥητορικῇ εὔρηται λεξικῶ. ib. p. 1527, 60. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥο-
δάνη γίνεται, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν σταθεροῦς. ἥς ἢ χοῆσις ἐν λέξεσιν εἴρηται ῥητορικαῖς οὕτω· κρόκην λεκτέον, οὐχὶ ῥοδάνην, ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥοδανίζειν κοινότερον³⁾.

A.

406. Eustath. p. 1921, 56. λαῦρα¹⁾ δὲ στενὴ ὁδὸς, ἄμφοδος, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν, ἦτοι φέρονται. ὄθεν, φασί, καὶ διὰ-
λαυρος²⁾ ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφοδου οἰκῶν καὶ οἶον ἀντίθυρος. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ὅτι λαῦρα³⁾· ἢ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι· ῥύμαι, κῶμαι, στενωποὶ ὑπόνομοι.

¹⁾ Cf. Eustath. p. 550, 2. 716, 36. 1782, 55. Hes. Suid. Lex. Bachm. 282, 19. Schol. Ar. Plut. 436. Et. M. 533, 6. Et. Gud. 341, 15.

²⁾ Contradicit atticista Pamphilo, cf. Athen. XI. p. 479 A. Prol. p. 66.

³⁾ Cf. B. A. 99, 1.

⁴⁾ Cf. Phot. B. A. 110, 22.

⁵⁾ Multo plura ap. Phot. B. A. 105, 32. Hes. cf. Nab. ad l. 1. Lorenz. Epicharm. p. 155. — Aliae voces ex Epicharmo derivatae sunt ἡμιλίτριον, ἡμιούγιον, cf. B. A. 98, 32.

405. ¹⁾ Praecedentia conveniunt cum fr. 279, unde locum laudatum Pausanias debere apparet, cf. Prol. p. 17.

²⁾ κρόκη vox explicata fuisse videtur [cf. Phot. Hes. Lex. Bachm. 283, 24. Et. M. 539, 45. Et. Gud. 348, 27], non ῥοδάνη, quae nusquam recurrit.

³⁾ Cf. Schol. Hom. Σ 575.

406. ¹⁾ Cf. p. 1066, 1, cf. Hes. s. v. λαύρη Et. M. 615, 13.

²⁾ Nusquam recurrit. Hes. plane diversa.

³⁾ Cf. Phot. Lex. Bachm. 288, 18. Et. M. 557, 44. Hes. s. v. λαῦρα. Et. Gud. 363, 31.

σύνθετον ἐκ τῆς λαΐρας καὶ ἡ σποδησιλαῦρα⁴⁾, τουτέστιν ἡ πόρνη, λεγομένη οὕτω παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἢ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ σποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται.

5 407. Eustath. p. 860, 46. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὐρύηται ῥητῶς ταῦτα· λιγαίνειν¹⁾· τὸ τύπτειν, ὡσπερ ἡμεῖς, φησι, τὸ ξαίνειν, ἀφ' οὗ κατ' ἄλλον λεξικογράφον· ξάνιον²⁾· τὸ κτένιον.

408. Eustath. p. 905, 18. ὅτι δὲ λωτὸς¹⁾ καὶ ἀυλὸς τις
10 λέγεται, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας

λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει.

M.

409. Eustath. p. 1748, 55. μέλαν δὲ δρυὸς¹⁾ οἱ μὲν τὴν ἐντερρίονην φασίν, ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, μέλαν
15 ὡς τὰ πολλὰ ὄν. [Ἀρίσταρχος δὲ τὸν φλοῦν οὕτω νοεῖ· Κρά-

⁴⁾ Eodem modo cum λαῦρα coniunctum p. 1033, 62. — E Suetonii scortorum catalogo desumptum, cf. Prol. p. 53. In excerptis Suetonianis non extat: neque tamen dubitari potest, quin ex Ar. Byz. ad atticistas vox illa transmigraverit, cf. fr. 152. 154. Redit p. 1082, 41. Hes. Com. vol. III. fr. 1377. Kock.

407. ¹⁾ In lexicis haec significatio non recurrit. Proficiscendum est a Schol. Ar. Eq. 368 (= Suid.) ξαίνειν· τὸ τύπτειν, καὶ ξαίνεσθαι· τὸ πάσχειν. Unde primam explicationem ap. Hes. λιγαίνει· † τέρεπι in τύπτει corrigas. — Altera significatio multo usitatior: λιγαίνειν· δξέως ὀρμῶν ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 290, 20. Hes. s. v. λιγαίων et λιγαίνει ap. Eustath. p. 878, 27.

²⁾ Eadem auctoris nomine omisso p. 82, 39. Glossa apud lex. locupletior fuit, cf. Phot. ξάνιον· κτένιον, ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδήμασιν. οἱ δὲ κόσμος χορσοῦς ἐπὶ κεφαλῇ. Cf. Poll. V. 96. Et. M. 611, 23. B. A. 284, 7. Hes.

408. ¹⁾ Paulo ante λωτὸν = βοτάνην fuisse Eust. affirmavit. Quam glossam Aelii Dionysii fuisse efficias ex fr. 214. et Eust. p. 1239, 61. ὅτι δὲ ἰτέαι καὶ εἰδὸς τι ἀσπίδος καλοῦνται καὶ ὅτι ὁ λωτὸς ἐν τῇ Ἰλιάδι λιμωνέα βοτάνη ἐστι... προδεδήλωται, cf. Phot. (quem locum iniuria Nab. ex glossarum ordine removit) Lex. Bachm. 293, 25. Suid. Hes. Athen. IV. 182 D. (= Eust. 1157, 20.). Poll. IV. 74.

409. ¹⁾ Conv. Hes. Fortasse ad atticistas referenda sunt. Quae uncis inclusimus, episcopus debet Scholio ad Hom. Od. § 14.

της δὲ τὴν δασύτητα καὶ πολλὴν πυκνότητα τῶν φύλλων με-
λάνδρνα καλεῖ, ὡς αἰτίον τῷ ξύλῳ μελανίας διὰ τῆς σκιᾶς.
φέρεται δὲ καὶ Αἰσχύλου χρήσις ἐν Φιλοκλήτῃ (fr. 251. Nauck.)

κρεμάσας τόξον πίτυος ἐκ μελανδρόνου]

ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται καὶ ὅτι μήτρα²⁾ τὸ ⁵
μέσον τοῦ ξύλου, ὃ τινες ἐντεριόνην λέγουσιν, ὥστε ταῦτόν
εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ μήτραν ἐντεριόνην καὶ μέλαν δρυός.

410. Eustath. p. 1854, 32. ἐθρικὴ δὲ λέξις καὶ ἡ μόρτη¹⁾
τὸ ἕκτον μέρος, φασί, τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημο-
ριοῖς, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ. ¹⁰

411. Eustath. p. 1259, 46. τὸ δὲ ἐκ τῶν μυρμηκῶν κα-
κὸν δηλοῦται καὶ ἐν τῷ μυρμηκιᾶν¹⁾, ὅπερ ἐλέχθη, ὡς ἐν
ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, ἐπειδὴ τοὺς εἰς μυρμηκιὰν λα-
λήσαντας ἐλκοῦσθαι τὴν γλώσσάν φασιν.

411a. Eustath. p. 391, 34. ἰρις δὲ, μυρμηκῶν εἶδος, ¹⁵
κατὰ παλαιὰν παράδοσιν ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν (sc. τῆς
θεᾶς). ταύτην δὲ † ἴριον (l. ἴριον ex Politi conl.)¹⁾ μῦρον
οἱ ῥίτορες ἔγραψαν.

O.

412. Eustath. p. 1899, 8. ἐν μέντοι ῥητορικῷ λεξικῷ

²⁾ Cf. Hes.

410. Sequitur fr. 252. Cf. Prol. p. 15, 30. not. 1.

¹⁾ Vocem nusquam iterum vidī. Ex eodem lexico fluxisse videtur
Phot. gl. 1. πειλάται· οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες. οἱ
αὐτοὶ, καὶ ἐκτημοροὶ, ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν.
Schol. Plat. Euthyphr. 4C., cf. Nab. Prol. p. 56. L. Cohn in Suppl. ad
N. Jahrb. XIII. p. 804. Arist. fragm. no. 389. ed. V. Rose.

411. ¹⁾ Conv. Phot. Similia ap. Hes.

411a. Dubitanter ad atticistas refero, cum fragmentum corruptum sit.
An Phot. μῶρων· οἱ Ἄττιζοὶ περισπῶσι. καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὴν
βροῦμα καὶ ἀναλον· ὥστε·

Μῆτε ἀμυρόν εἶναι, μῆτε μωρόν ἐς τὸ πᾶν.

huc referendum est? Naber recte (H. St. V. 1339D secutus) locum cor-
ruptum esse contendit et corrigere studuit. Neque tamen μῶρον cum
illo intruserim, sed ab Eustathio proficiscens μῦρον legere praetulerim.
— De accentus regula aliunde nil constat. Hes. Et. M. 475, 20. ἴρις
ἀφοματικὴ πόα tradunt. — μῦρον in codicibus Herodiani est. cf. Lentz.
ad II. 944, 9. (cf. I. 384, 10).

¹⁾ Cf. Plin. XIII. 1. XXI. 7.

εὔρηται τὸ ὄγκιον καὶ τῇ αὐτῇ διφθόγγῳ παραληγόμενον. γράφει γὰρ, ὅτι ὄγκοι¹⁾· γωνίαι, καὶ ὄγκαιον²⁾· ἀγγεῖον πλεκτὸν, οἶον σπυρίδης, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἱ καὶ ὄγκοι ὡς ἐν Ἰλιάδι. ὅθεν ἴσως, φησὶ, καὶ ὄγκος³⁾· ὁ κατ' ἀλαζονείαν δη-
5 λαδῆ, ἐξ οὗ ὄγκυλλεσθαι τὸ κανχᾶσθαι⁴⁾.

413. Eustath. p. 1533, 44. τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλ-
κιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τὸ αὐτὸ δὲ παρὰ τισι καὶ
ἀνγῆν, ὡς δηλοῖ τὸ καθωμιλημένον ἀνγέριον. ἔτι δὲ καὶ
οἶαξ¹⁾. κεῖται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ταῦτα οἶαξ· πηδά-
10 λιον, ἀνγῆν. Διογενιανὸς²⁾ δέ, φησιν, οἶακας λέγει, οἷς τὰ
πηδάλια ἐπιστρέφουσιν, ἦτοι κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν οἱ
ἱμάντες διεύρονται. [καὶ φέρεται καὶ μέχρι νῦν ἢ τῶν οἶα-
κων λέξις οὐκ ἐπὶ ὄλον τοῦ πηδαλίου. λέγεται γὰρ τοῖς ναυ-
τικοῖς οἶακία ξυλήφια τινα, δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ
15 πηδάλιον].

414. Eustath. p. 1533, 60. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
φέρεται καὶ ὅτι οἰσύα¹⁾ ἀκανθώδης βοτάνη, ἐξ ἧς πλέκονται
σχονία. ἀπ' ἧς ἀσπίς οἰσύννη. εἰ δ' ἐκ τῆς αὐτῆς οἰσύας
καὶ οἰσύννον, ὡς εἰκὸς, δόρον, οὐκ ἂν εἴη ἀπισχυρίσασθαι.

30 415. Eustath. p. 862, 6. ἐν δὲ κατὰ στοιχεῖον λε-

412. Tota doctrina recurrit p. 457, 32. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν. ὄγκυλλεσθαι solum omissum est.

¹⁾ Significatio non recurrit nisi ap. Hes. ὄγκοι et Et. Gud. 418, 31.

²⁾ Cf. Hes. gl. ὄγκιον. Et. M. 613, 45. Et. Gud. 418, 52. Ad acus ipsas vox relata est ap. Suid. Lex. Bachm. 312, 10. Et. M. 613, 17., cf. Poll. X. 165.

³⁾ Cf. Hes. s. v. ὄγκος. Schol. Ar. Pac. 465.

⁴⁾ Duae glossae in lex. inveniuntur. ὄγκυλλεσθαι ap. Hes. Suid. Phot. (cf. Erot. p. 99, 14) et altera ὄγκυλλόμενος ap. Phot. (ex Cobeti coniectura) Suid. Lex. Bachm. 312, 11. Cobeti coniecturam propter Erotiani locum apud Phot. contra Naberum tuendam esse puto.

413. Fortasse haec omnia Pausaniae sunt, cf. fr. 245. not. 1. Prol. p. 68.

¹⁾ Conv. Phot. Suid. s. v. οἶακες, Lex. Bachm. 312, 27. Et. M. 616, 42, cf. Phot. Suid. s. v. πηδάλια, οἶαξιν Lex. Bachm. 342, 12. Gaisf. ad Et. M. 669, 39. Et. Gud. 465. 12. Schol. Ar. Pac. 142.

²⁾ Prorsus convenit Hes. s. v. οἶακες, cf. Eustath. p. 1350, 8.

414. ¹⁾ Praeced. fr. 76. — Fortasse huc pertinet Suid. s. v. — Coniuncta redit glossa cum proxima ap. Hes. s. v. οἰσύννησι, οἰσύννοισι, Lex. Bachm. 315, 19. Et. M. 619, 18. Herod. I. 302, 15. Lentz.

ξικῶ ῥητορικῶ καὶ ὀπισαμβῶ¹⁾ εὔρηται ἢ εἰς τοῦπίσω ἀναχώρησις.

416. Eustath. p. 629, 54. ἐν δὲ ῥητορικῶ λεξικῶ εὔρηται καὶ ὀρθοπλήξ¹⁾ ἵππος· ὁ ὀρθῶς αἰρόμενος καὶ πλήσων. προσφέρεται δὲ καὶ ἀκανθοπλήξ²⁾ καὶ νωτοπλήξ³⁾ καὶ οἰστροπλήξ⁴⁾, ὡς τὸ

τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης (Soph. El. 5.) καὶ μεθυπλήξ⁵⁾ ὡς Καλλίμαχος (fr. 223. Schneid.)

τοῦ μεθυπλήγος φροιμίον Ἀντιλόχου.

417. Eustath. p. 1788, 47. περὶ δὲ ὄρμου¹⁾ ἱκανῶς ἢ Ἰλιάς δηλοῖ. κόσμος δὲ γυναικός ἐστιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑφόρμιον²⁾ χρυσοῦν κοσμάριον, ὡς ἐν ῥητορικῶ κεῖται λεξικῶ. cf. p. 1150, 24. ὄρμος¹⁾ δὲ κόσμος περιτραχήλιος, παρὰ τὸ ἔρμα³⁾, φασί, τὸ ἀσφάλισμα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ λιμένα ὄρμου, ἐξ οἷ ὀρμίσαι τὸ ἐν ἀσφαλεῖ καταστήσαι τὴν ναῦν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὄρμου καὶ ὑφόρμιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς χρυσοῦν τι κοσμάριον.

418. Eustath. p. 855, 37. τὸ δὲ ὄσσε, περὶ οὗ ἱκανῶς

415. ¹⁾ Nusquam recurrit, nisi apud paroemiographos. Cf. Plut. Prov. Alex. I. 3. Plura codices VB exhibent, cf. Mill. Mél. p. 369. Soph. fr. 373. Nauck.

416. Totum locum ab Eustathio ex more conflatum esse ex lexicis rhetoricis statim docebit p. 216, 13. νωτοπλήγα οἱ παλαιοὶ ῥήτορες τὸν μαστιγίαν φασίν.

¹⁾ Conv. Phot. Suid., qui χοῦσιν Aristophaneam addunt (fr. 43. Kock).

²⁾ Desideratur in lexx.

³⁾ Eust. p. 216, 13. Conv. Phot. Suid., qui Pherecratis Crapatalos laudant (fr. 89. Kock). Cf. Poll. II. 180.

⁴⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 315, 16.

⁵⁾ Desideratur in lexx.

417. Pausaniae esse credo: ἔρμα enim eadem significatione, atque supra nusquam recurrit, nisi p. 976, 31. (ἀνερμάτιστος, quod illic laudatur, redit in B. A. 398, 9., ubi et Dionysii fragmentum 180. subsequitur); Pausaniae vero nomen tribus lineis ante nobis occurrit (cf. fr. 240).

¹⁾ Conv. p. 130, 17. Unde atticistis ὄρμισκος vocem addere possumus. Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 320, 26. 27. Hes. Et. M. 631, 30. Et. Gud. 434, 50. Transiit in Philoponi doctrinam, quae extat ap. Eust. p. 1967, 27.

²⁾ Conv. Phot. Suid. Hes.

³⁾ Cf. Et. M. l. 1. Et. Gud. l. 1.

ἐν ἄλλοις δηλοῦται, οὐχ ὄρισται κατὰ τὸ γένος, ὡς καὶ αὐτὸ προεῖρηται· φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὡς ὄσσοσ¹⁾ ὁ ὀφθαλμὸς ἀρσενικῶς ἐν τῇ τραγωδίᾳ, παρ' Ὀμήρῳ δὲ οὐδετέρως.

Π.

419. Eustath. p. 565, 19. ἐν δὲ ἐκθέσει συγγενικῶν
 5 λέξεων φερομένων ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ
 ταῦτα· παπιζεῖν¹⁾· τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παπλίαν· οὗτο
 δὲ τὸν πατέρα οἱ Ἄττικοὶ ὑποκορίζονται. τὸν δὲ τροφέα πάπ-
 παν οὐδεῖς, φησιν, Ἑλλήν καλεῖ. καὶ ὅτι τῶν συγγενικῶν ὀνο-
 μάτων τὰ μὲν ἐστὶ κοινὰ πάντων, οἷον πατήρ, μήτηρ, ἀδελ-
 10 φὸς καὶ τὰ ὅμοια — τὰ δὲ ἐκ προσώπου λέγεται ἰδίως, οἷον
 ἄπφαν²⁾ τὴν ἀδελφὴν Ἄττικῶς μόνη ἢ ἀδελφὴ εἶποι ἂν, καὶ
 πάππαν¹⁾ τὸν πατέρα μόνος ὁ παῖς. ὥσπερ καὶ μαμμίαν³⁾
 τὴν μητέρα καὶ τὰ ὅμοια, ἐν οἷς θήσει τις καὶ τὸ ἡθιεὸς.
 ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ὡς ἐρρέθη, ἄπφα γίνεται καὶ τὸ ἄπ-
 15 φιον ὑποκόρισμα ὃν ἐρωμένης. τινὲς δὲ²⁾ καὶ τὸ ἄπφα⁴⁾
 ὑποκόρισμά φασιν Ἄττικόν. [ὁ μέντοι ἄπφ⁵⁾ παρὰ Θεοκρίτῳ
 πατρὸς κληῖσις, ἣν βρέφος ἂν προσεῖποι πατέρα, τὸν ἄφ' οὗ
 ἔφη. τοιοῦτον γὰρ τι ἢ λέξις ὑποβάλλει.]

418. Glossam ex Aelii Dionysii scriniis depromptam esse puto, cf. fr. 217. et fr. 361. ἄφενος.

¹⁾ Recurrit ap. Eust. p. 73, 42. 432, 11. Hes. ὄσσων Et. M. 766, 35. 685, 55. Et. Gud. 437, 60. (ubi s. f. lege σκότος pro κότος).

419. Cf. Prol. p. 40. Totus locus ex Aristophane ad atticistas transmigravit, cf. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155. 159. Aelium Dionysium nostri lexicī auctorem esse puto propter fr. 253, 309.

¹⁾ Cf. p. 1283, 38, ubi haec adduntur: χοῖσις δέ, φασιν, αὐτοῦ παρὰ Φιλῆμον ἐν τῷ <Μετιόντι> (fr. 42. Kock), cf. Ath. VIII. 340E. Cf. p. 564, 66. — Phot. s. v. παπιζεῖν. Suid. Hes. — πάππα, cf. Hes. Phot. Et. M. 651, 51. 17.

²⁾ Cf. B. A. 441, 11. (unde vitiosum ἀποφάς p. 440, 11. in ἄπφας corrigas). Hes. s. v. ἀπφία. Suid. Ar. Byz. ed. Nauck. p. 155.

³⁾ Cf. Nauck l. 1.

⁴⁾ Cf. Nauck. p. 159. sq.

⁵⁾ Vix dubium, quin locus Theocriteus (XV. 13.) non ex Ael. Dion. fluxerit, cf. p. 971, 29. Freyer, Stud. Lips. V. p. 392. Prol. p. 40. Redit vero apud Suid. Hes. Herod. π. μ. λ. II. p. 936, 17. Lentz.

420. Eustath. p. 565, 26. *ιστέον δὲ ὅτι, καθὰ λογῶν συ-
γενικῶν πάππος ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ καὶ ἐπίπαππος¹⁾ πα-
τήρ πάππου, ὁ καὶ πρόπαππος, οὕτω καὶ τήθη βαρυτόνως
ἢ τηθῆ ὀξύτόνως ἢ τοῦ πατρὸς μήτηρ, καὶ ἢ τῆς μητρὸς δέ.
ἢ μέντοι τηθῆς²⁾ ἄλλο τί ἐστίν, ἀναλογοῦσα τῶ θείῳ, περὶ 5
οὗ ἀλλαγῶν δηλοῦται. ἔτι ιστέον καὶ ὅτι κομφοδίας ἰδιόν ἐστι
παππίζειν λέγειν διὰ τοῦ τ, τὸ καθ' Ὁμηρον παππάζειν διὰ
τοῦ α. ὡς δὲ πάππος³⁾ καὶ τι γενείου δηλοῖ καὶ ἀνάκθης δὲ
λενοκὸν ἐξάνθημα, ὅθεν καὶ τὸ γήρειον⁴⁾ παρηῆται, ἀλλαγῶν
δεδήλωται.* 10

421. Eustath. p. 1528, 20. *κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῶν
λεξικῶν ταῦτα· κρέκαν¹⁾ καὶ κορυφαίαν¹⁾ τὸ αὐτὸ, καὶ
σκόλλων²⁾ μάλιστα δὲ Ἄττικοι πλοκαμιῖδα³⁾.*

422. Eustath. p. 1251, 52. *ἐν δὲ ῥητορικῶν παλαιῶν
λεξικῶν εὔρηται οὕτως· πόρδαλιν¹⁾ οἱ ἄλλοι [Ἑλληνες].¹⁵
Ἄττικοι δὲ πάρδαλιν. Ὁμηρος δὲ τὸ μὲν ζῶον διὰ τοῦ δ,
τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ α.*

423. Eustath. p. 1541, 22. *τὸν δὲ πολύποδα πούλυ-
πον¹⁾ μὲν Ἄττικοί φασιν, ὡς ἐν ῥητορικῶν εὔρηται λε-*

420. Ex eodem fonte prodiit atque fr. 419, quocum arte cohaeret, ex Aristophane Byzantio, qui per Aelium Dionysium nobis innotuit.

¹⁾ Cf. Hes. Poll. III. 18. Et. M. 633, 17., qui vocem *ἐπιτηθῆ* proferens, *ἐπίπαππον* allegat et ipse ex lex. rhet. hausit. Heyden, Stud. Lips. VIII. p. 216.

²⁾ Cf. fr. 309.

³⁾ Cf. fr. 253.

⁴⁾ Cf. Hes. Eust. p. 1343, 23.

421. Ea, quae in Eustathio praecedunt, lexicis rhet. sententiam quodammodo sapiunt, neque tamen ex ipso lex. petita esse iudicaverim.

¹⁾ Cf. Hes. Suid.

²⁾ Cf. Hes.

³⁾ Conv. Phot. Com. vol. III. p. 260. Kock.

422. Apionis etymologia (cf. Apollon. p. 134, 2. Bekk.), quae locum nostrum praecedat, plerumque iteratur, cf. ex. gr. Eustath. p. 922, 54. 1092, 40. 1505, 28. Et. M. 652, 30. Et. Gud. 452. 39. Hes. s. v. *πόρδαλις*.

¹⁾ Prorsus consentit Phot., ex parte Apollon. l. l., qui inde a vobis *ῥητέον δὲ κτλ.* eadem profert. Cf. Et. M. 652, 28. Et. Gud. 452, 48.

423. Formam *πολύπους* Aristoteles et Aelianus tumentur.

¹⁾ Nusquam in lexicis similia redeunt. Cum nostro conv. Ath. VII. 318. F. *Δωρεῖς δ' αὐτὸν διὰ τοῦ ω καλοῦσι πώλυπον.* — Ἄττικοι δὲ *πολύπον*.

ξικῶ, καὶ πολύπουρ, Ἴωνες δὲ καὶ Δωριεῖς καὶ Αἰολεῖς
 πώλυπον· ὅτι δὲ καὶ πῶλυψ²⁾ παρὰ τοῖς τοιοῖτοις, ἐδη-
 λώθη καὶ ἀλλαχῶ.

424. Eustath. p. 1688, 31. εὔρηται δὲ καὶ Πρόκνις¹⁾
 5 διὰ τοῦ ῥ ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ
 γένος ἰσγάδων δηλοῖ.

425. Eustath. p. 1807, 11. προστρόπαιός¹⁾ τε γὰρ ὁ
 Ζεὺς ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ᾧ ἂν τίς, φασί, προστρέπεται
 δεόμενος. καὶ προστρόπαιος· ὁ ἰκέτης, ὁ πρὸς τινα δηλαδὴ
 10 δεητικῶς τρεπόμενος.

P.

426. Eustath. p. 1792, 22. σημείωσαι δ' ἐν τοῖς περὶ
 τοῦ ἑλάειν ῥηθεῖσι καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέ-
 γεται. φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῶ λεξικῶ, ὅτι ῥάζειν¹⁾ καὶ
 ῥοίζειν (l. ῥόζειν) κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν. μετενῆρεται δὲ
 15 καὶ ἐπὶ τοῖς πικρανομένοις καὶ σζαιολογοῦντας.

427. Eustath. p. 1540, 27. τὰς δὲ ἀκτὰς καὶ ῥαχίας¹⁾
 οἱ Ἀπτικοὶ καλοῦσι, καὶ τὸν τόπον δὲ, ᾧ προσαρτάει τὸ
 κῆμα, ῥαχίαν καλοῦσιν, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὔρηται λεξικῶ.
 καὶ ῥάχοι δὲ καὶ ῥαχία παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἡιών.
 20 εὔρηται δὲ καὶ ῥάχοι²⁾ καὶ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι.

²⁾ Num lexicographis tribuendum? Cf. Herod. ed. Lentz. II. 748, 3.
 Eustath. ad Diog. Perieg. p. 492., cf. p. 768, 48.

424. ¹⁾ Conv. Phot. Hes. — Fontem lexicographi nostri agnosces ex
 Athen. XIV. 653B. οἶδα δὲ καὶ Πάμφιλον εἰρηκότα προκνήδας γένος
 ἰσγάδων, unde Poll., qui VI. 81. πρόκνιδες exhibet, corrigendus est. Cf.
 Prol. p. 67.

425. ¹⁾ Cf. Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. p. 356, 30. Schol. Soph. Ai.
 1173.

426. ¹⁾ Prorsus concinunt Phot. Suid., qui χρήσεις Hermippeam (fr. 24.
 Kock) et Cratineam (fr. 20. Kock) afferunt. Unde ῥόζειν corrigendum esse
 putavi, cf. Hes. s. v. ῥάζειν, ῥόζειν.

427. Fortasse Aelii Dionysii fuit, cf. fr. 48.

¹⁾ Eadem Phot. Suid., qui sub finem addunt. καὶ Θουκνίδης οἰ-
 τως. οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης. Cf.
 fr. 48. Unde atticistae doctrina ad Schol. Thuc. IV. 10. transmigravit.
 — Similia Et. M. 702, 43. Hes. s. v. ῥαχία.

²⁾ Conv. Phot. Suid. cf. Hes. Et. M. 703, 1. Lex. Bachm. 358, 11.

Σ.

428. Eustath. p. 1923, 46. ἰστίον δὲ, ὡς περὶ τῆς καθ' Ἡρόδοτον σαπίδος φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι σαπίς¹⁾, ἐν ἧ' τοὺς κακούργους ἔδουν. πρόσκειται δὲ ἐκεῖ τὸ, καὶ ἧ' τὰς δίκας ἐχάραττον, ὡς Ἀριστοφάνης.

429. Eustath. p. 1893, 4. τὸ δὲ σαρδάνιον, ὃ τινες σαρ-⁵
δόνιον γράφουσιν, ἕξ οὗ καὶ διεσαρδόνησεν¹⁾ ἐν ῥητο-
ρικῷ λεξικῷ· τὸ διεγέλασεν οὐκ ἐπὶ διαχύσει, δηλοῖ μὲν τὸ
ἄκροις χεῖλεσι σεσηρῆνα τὸν ἔσω δακνόμενον θυμαῖ ἢ λίπη,
ἵνα ἧ' σαρδάνιον Ὀμηρικῶς καὶ σαρδόνιον δὲ κατὰ τοὺς ἄλ-
λους τὸ σεσηρὸς καὶ σαρκαστικόν. καὶ οἱ μὲν φασί²⁾ τὴν¹⁰
λέξιν εἰληφθαι ἀπὸ τοῦ δοθέντος ὑπὸ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φύ-
λακος Ἡφαιστοτέκτου, ὃς τοὺς παραβάλλοντας ξένους τῇ
Κρήτῃ συλλαμβάνων ἰδίως, φασὶν, ἐτιμωρεῖτο πηδῶν εἰς πῦρ
καὶ θερμαίνων τὸ στήθος, ὁποῖόν τι περὶ τοῦ Κρητικοῦ Τά-
λω τοῦ χαλκεοστήθου φασὶ τινες (i. e. Simonides) καὶ χαλ-¹⁵
κοπόδος, καὶ περιπτυσσόμενος, καὶ καιομένων ἐκείνων αὐτὸς
σεσηρῶς. [ἀλλ' οὗτος³⁾] μὲν ὁ λόγος οὐ πᾶν διευκρινεῖ τὴν
λέξιν ἀλλ' ἢ μόνον δίδωσιν ὑπονοεῖν, ὅτι παρὰ τὸ δορεῖν ἢ
δαίειν, ἦτοι καίειν, καὶ παρὰ τὸ σαίρω ἔσαρον, ὅθεν καὶ τὸ
σεσηρῆνα, γίνεταί τὸ σαρδόνιον, οἷονεὶ τὸ σεσηρὸς καὶ δοροῦν²⁰

428. ¹⁾ Prorsus convenit Phot., qui locos Aristophaneos ex Thesmo-
phoriazosis et Vespis depromptos esse indicat. Cf. Schol. Ar. Thesm. 940.
Schol. Ar. Vesp. 349. Et. M. 708, 15. B. A. 303, 23.

429. Totum locum huc rettuli, quod plerumque cum lexx. concinit.
Cum de proverbio agatur, Pausaniae tribuere malim. Cf. Nab. Proll.
p. 41.

¹⁾ Conv. Suid. Et. M. 273, 45, unde Hesychii glossae corruptae
διεσαρῶνισε, διασαρωνίσαι facile emendari possunt.

²⁾ Eustathius duas res confudisse videtur: Clitarci narrationem (cf.
Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. 337.A.), quae de Crono Carthaginiensium
deo (= Melkart) fuit et Simonidis historiam de Talo a Vulcano caelato,
numine aheneo, quod eodem modo atque Saturnus morituros urendo ri-
dere coegit (cf. Phot. Suid. Schol. Plat. Rep. l. l. Zenob. V. 85).

³⁾ Etymologia uncis inclusa ab atticistae consilio abhorret neque in
lexicis redit. Cf. Et. Gud. 496, 43. Apollon. 140, 12. Bekk. Hes. s. v.
Eustath. p. 1887, 35.

ἢ δαλον, ἦτοι καὶον.] ἕτεροι⁴⁾ δέ φασιν (i. e. Lucillus Tarrhaeus) ἐν Σαρδοῖ νῆσῳ ἐπέκεινα Σικελίας, τῇ καὶ Σαρδόνι, σέλινον φέεσθαι, οὗ τοὺς ἐμφαγόντας ξένους μετὰ σπασμοῦ ὄλλυσθαι σεσηρότας, ὡς εἶναι σαρδόνιον ἢ σαρδάνιον γέλωτα τὸν μετὰ
⁵ ὀδύνης, ὁποῖόν τινα λέγονται γελᾶν καὶ οἱ τετρωμένοι τὰς φρένας, καὶ οἷον δὲ πείρα ἔφηρε πολλοῖς, διδάξασα ὑπὸ ὄψεως συσχεθῆναι τινα καὶ δηγθῆναι περὶ τοῦ ὑπὸ μάλῃν καὶ οὕτω σὺν γέλῳτι ἀποροῆσαι τὸν βίον. Τιμαίος⁵⁾ δέ, φασιν, ἴστωρεῖ τοὺς ἐν Σαρδόνι γεγηρακότας τῶν γορέων ἄγεσθαι πρὸς
¹⁰ βόθρον καὶ καταβάλλεσθαι καὶ οὕτω τοῦ ζῆν ἀπολύεσθαι καὶ ὡς μακαρίως θνήσκοντας γελᾶν, κἀντεῦθεν τὸν ἐπὶ λύπαις γέλωτα σαρδόνιον λέγεσθαι. ἕτεροι⁶⁾ δὲ τοὺς οἰοὺς γελᾶν φασιν ἐπὶ τῇ τῶν πατέρων ἐκεῖ καταρσίφει, ἀγοσιουμένους τὸν φόρον καὶ ἐμφαίνοντας μηδὲν ἁμαρτεῖν, εἰ τοὺς κακῶς πε-
¹⁵ σομένους πατέρας ὑπὸ γήρωσ προαπάγουσιν. ἐθέλουσι δὲ οἱ παλαιοὶ ἄμεινον εἶναι, σαρδόνιον γέλωτα λέγεσθαι τὸν ἐπὶ καταμωκῆσει προσποιήτον παρὰ τὸ σεσηρόναι, ἧγουν ὑπανοίγειν τὰ χεῖλη, ὡς δηλαδὴ προεῖρηται. γράφει δὲ τις τῶν παλαιῶν καὶ οὕτω· σαρδάνιος γέλωσ· κερηνότος καὶ σεση-
²⁰ ρότος τοῦ στόματος καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γενόμενος.

430. Eustath. p. 1709, 54. ἐν δὲ ὀητορικῷ λεξικῷ εἴρηται καὶ ταῦτα· Σειρήνες¹⁾· τὰ ἄστρο. σείριον γὰρ κα-

⁴⁾ Lucilli Tarrhaei nomen exhibetur ap. Schol. Plat. l. i. Doctrinam (quae fortasse fuit ex Sileno ἐν δ' τῶν περὶ Στρακούσας, cf. Phot.) iterant Zenob. V. 85. Mill. Mél. p. 356. Schol. Luc. vol. IV. p. 166. Jacobitz. Apostol. XV. 35. s. f. Cf. Crusium in Philol. nov. ser. I. p. 198.

⁵⁾ Timaeus iterum laudatur ap. Phot. Suid. Zenob. Doctrina redit ap. Hes. s. v. *σάρδιον*.

⁶⁾ Qui fuerint ceteri auctores, quorum sententiam Eustath. appinxit, adhuc latet. Mirum vero in modum accidit, quod Demonis doctrinam (ap. Phot. Suid. Hes. Schol. Hom. ψ. 302) omnino omisit (cf. Crusius, Anal. ad paroem. gr. p. 148. not. 1.). — Fortasse inde colligere licet, in scholio Platónico multo omnium locorum, qui huc spectant, nobilissimo doctrinam Pausaniae quam maxime genuinam servari: quam coniecturam inde fulciemus, quod res eodem ordine ap. Phot. Suid. proferuntur, cf. Giesing. p. 58. — Ne vel pulvisculum omisisse videar, relego lectores ad Tim. lex. Plat. Diog. VIII. 5. Greg. Cypr. III. 68. Zonar. ed. Tittmann. p. 1627. Et. M. 709, 4.

430. ¹⁾ Cf. Et. M. 710, 28. Vix recte Gaisfordus ad l. i. contendit, etiam Photii glossas *σειρίος*, *σίριον* huc referendas esse.

λοῦνται παρὰ τὸ σειριᾶν, ὃ ἔστιν ἀστράπτειν. ὄθεν, φησὶν, ἴσως καὶ τείρεα. ὅτι δὲ σειριᾶν τὸ λάμπειν, δηλοῖ καὶ ὁ Σείριος, ἐκ τοῦ τοιοῦτου ῥήματος γεγονώς. ἕτερος δὲ τις γράφει, ὅτι σειράζει· ἀντὶ τοῦ στρέφει καὶ ἀστράπτει, τιράσσει. καὶ σειριᾶ²⁾· φλεγμαίνει, καροῦται. 5

431. Eustath. p. 1908, 40. ἰστέον δὲ ὅτι σέλας¹⁾ οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἥλιον, ὄθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ ὀπή, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φασὶν ἐμβιβάζειν.

432. Eustath. p. 952, 2. πόθεν δὲ τὸ σκυλεύσαι, δηλοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅπου ἀδέφητον βοέην φησὶν ἢ ποιήσις, ἔνθεν, ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, σκυλον¹⁾· τὸ δέρμα λέγεται, ἀφ' οὗ ἴσως καὶ σκυλεύειν²⁾· κυρίως τὸ ἐν πολέμῳ βύρσας [ὃ ἔστι βοείας ἀσπίδας] λαμβάνειν, ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ μέρους καὶ ἐπὶ πάσης πολεμικῆς σκευῆς τὸ σκυλεύειν ἐλέχθη, 15 [οὐπερ ἢ ἀναλογία κατὰ τὸ ξύλον ξυλεύω, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ξυλεία, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ ,πεντήκοντα πλοίων πεντηρικῶν ξυλεία']. δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκυλον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικῶν λεξικῶν, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν³⁾· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὄθεν καὶ σκυλεύειν μεταφορικῶς. Cf. p. 1710, 17. ὅτι δὲ σκυλον καὶ τὸ δέρμα καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα δεδήλωται· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σκολύπτειν φασὶ τινες γίνεσθαι. τὸ δὲ ἔστιν ἐπὶ περιτομῆς, ὄθεν καὶ ἀπεσκολύφθαι⁴⁾ αἰδοῖον λέγεται καὶ ἀπεσκολυμμένος ὁ τοῦτο παθών. 25

433. Eustath. p. 416, 38. ἀπὸ δὲ τοῦ σπαίρειν καὶ

²⁾ Conv. Hes.

431. ¹⁾ Cf. Herwerden, Obs. crit. p. 30., qui locum nostrum temptavit. Cf. Phot. (= Suid. Lex. Bachm. p. 363,5). Hes. s. v. σέλας πυρός.

432. Utrumque locum ad atticistas redire, ideoque etiam σκυλον vocem eiusdem originis esse vix negaveris. Cum alterum locum fr. 251^a sequatur, ad Aelium Dionysium rettulerim.

¹⁾ Conv. Phot. Suid. Hes. Cf. Lex. Bachm. p. 366, 29. Et. M. 720, 13.

²⁾ Explicatio nusquam in lexicis redit. Cum etymologum sapiat, atticistas non attribuendam esse puto.

³⁾ Redit ap. Et. M. 125, 41. B. A. 423, 1. Hes. s. v. ἀπεσκόλυπτε.

⁴⁾ Alteram significationem servat Et. M. 120, 25. Hes. s. v. ἀποσκόλυπτε. B. A. 423, 1. 435, 25. Soph. fr. 390. Nauck.

433. Eadem doctrina e veterum scriniis deprompta p. 947, 14.

σπαρίζειν¹⁾ κατὰ τὸ σκάριζειν, ὡς ἐν ῥητορικῷ σεσημείωται λεξικῶ.

434. Eustath. p. 1515, 50. ἐν δὲ παλαιῶ ῥητορικῶ λεξικῶ εὐφρηται καὶ σκολύθρια· διαφορία βραχέα. καὶ ἄλ-
 5 λως δὲ· σκόλυθρα¹⁾· διαφορία ταπεινά. [καὶ ἐστι μὲν τὸ διαφορίον ἕκει ὡς γένος, τὸ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον, ὡς εἶδος.]
 ἢ δὲ χοῆσις αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς Πλάτωνα ἐν Εὐθυδήμῳ.

435. Eustath. p. 1626, 30. εἰ δέ γε, ὡς ἐν ῥητορικῶ εὐφρηται λεξικῶ, ἢ κοινῶς λεγομένη σύρβη τύρβη¹⁾ λέγεται
 10 Ἄττικῶς, ζητητέον ἕτερον τινα ἔτυμολογίαν ταύτης τε καὶ τοῦ τυρβάζειν ὡσπερ καὶ τοῦ τυροῦ.

T.

436. Eustath. p. 1391, 11. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου θέλ-
 γειν οἱ Τελγῖνες¹⁾, δῆλονσιν οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ Θελγῖνες
 λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῶ λεξικῶ κατὰ στοιχεῖον προῖ-
 15 ὄντι γράφεται· Θελγῖνες²⁾ γόητες, φάρμακοι.

¹⁾ Cf. Phot. Suid. Lex. Bachm. 368, 13. s. v. σπαίρεται Hes. s. v. σπαρίζεται. Et. M. 154, 17.

434. ¹⁾ Schol. Plat. Euthyd. p. 278B. σκολύθρια· ταπεινά διαφορία· ἔνιοι δὲ ἑποπόδια. Atticistae doctrinam repetit Tim. Lex. Plat. Hes. s. v. σκολύθρον. — Alteram doctrinam exhibet Phot. Suid. Lex. Bachm. 366, 18. — Utramque doctrinam loco Platonis laudato habes ap. Et. M. 718, 39. Mill. Mél. p. 267. ib. p. 402 (Pseudo-Did.). Hes. s. v. σκολύθρια,

435. ¹⁾ Cf. p. 871, 60. Totum locum ex Aristophane Byzantio fluxisse docet Et. M. p. 736, 23. Συρβηγῆδος· ὁ παραχῶδες ἀπὸ τῶν αὐλοῦντων μετὰ θορύβου . . . καὶ συρβηγῆων χορδὸς ὁ τεταραγμένος· καὶ σωώδης· ἀπὸ τοῦ τοῖς κυσίν (l. συσίν) ἐπιφωνομένον συρβάβυττα. τὸν τάραχον καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς. Cf. Nauck Ar. Byz. p. 241. sqqu. Zenob. VI. 1. Cf. Prol. p. 68. not. 1. — τύρβη legitur ap. Phot. Suid. Lex. Bachm. 392, 5. Hes. Erotian. p. 125, 6. Kl. B. A. 308, 27. Et. M. 772, 24. — σύρβη apud eosdem. — Glossas συρβηγῆδες, σωώδης, συρβάβυττα apud lexicographos omnes invenies. — συρβάβυττα Kockius falso ad Aristophanem comicum rettulit. Fr. 866. 877. igitur delenda sunt.

436. Locus ex Aristophane Byzantio deductus est, cf. Prol. p. 53.

¹⁾ Cf. 941, 1. 771, 59. sq. — Phot. Suid. Hes. Lex. Bachm. 383, 29. Et. M. 751, 37. Gud. 525, 18.

²⁾ Conv. Hes., cf. Suid. Et. M. 445, 9. Gud. 257, 18. De Telchinibus et aliis vocabulis ab eis derivatis cf. Prellwitz. in Bezenberg. Beitr. XV. p. 148 sq.

437. Eustath. p. 1734, 5. τὸ τέτρωρον¹⁾, ὅπερ οἱ γραμματικοὶ, ὡς ἐν ὀητορικῷ εὖρηται λεξικῶ, ἀξιοῦσι προπερισπᾶν.

438. Eustath. p. 310, 30. καὶ ὅτι ἐν ὀητορικῷ εὖρηται λεξικῶ μίλτω συμμειγμένον τὸ κιννάβαρι¹⁾. φησὶ γάρ τιγ- 5 γάβαρι τὸ κιννάβαρι Ἄττικοί. Διοκλῆς·

ἢ μίλτος οἶμα καὶ τὸ τιγγάβαρι
καὶ πάλιν· τιγγάβαρι²⁾ καὶ μίλτος ἀναμειγμένη, οὗ τὴν ἐρ-
γασίαν φασὶ πρῶτον εὖρεῖν Καλλιαν Ἀθηναίων.

439. Eustath. p. 1257, 23. τραπεζῆες δὲ κόνες, [οἱ καὶ 10 τραπεζεῖται, οὗς ἀγλάας ἐνεκεν κομώσιν ἀνακτες, ὡς ἐν Ὀδυσσεΐα (ρ 309) εἶρηται]. ἐν δὲ ὀητορικῷ λεξικῶ ἐρημη-
ρεία τῆς λέξεως ταύτης κεῖται αὐτῇ· τραπεζῆες¹⁾· παράοιτοι οἰκοτραφεῖς.

440. Eustath. p. 1624, 44. ἐν δὲ ὀητορικῷ λεξικῶ 15 εὖρηται περὶ κραιμάτων οἰνηρῶν καὶ ταῦτα· τρία καὶ δύο¹⁾· Ἀριστοφάνης (Eq. 1187).

ἔχε πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
Ἡσίοδος (Opp. 596)·

437. ¹⁾ Idem docet p. 1447, 54. Cum Eustath. lemma tantummodo servaverit, certis rationibus demonstrari non potest, utrum Phot. (= Suid. Hes. Lex. Bachm. 385, 26) τέτρωρον· τέθριππον ἢ γον τετράπικον huc pertineat necne.

438. Doctrina est Aelii Dionysii. Statim sequitur fr. 257. Glossa enim recurrit apud Phot. τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι. Διοκλῆς (Nab. II. p. 214), quam gl. τιγόνιον sequitur (cf. fr. 87. not. 4.), quae Aelii Dion. fuit. Cf. Nab. I. l.

¹⁾ Mirum est, quod Hes. profert. s. v. τίγγα· Διοκλῆς ἐν Μελιτταῖς. Ηρακλέων δὲ οὐ διελὼν τιγγάβαρι τὸ κιννάβαρι λέγει. Corruptum τίγγα· βαρὺ igitur legisse videtur. Potius eum vehementer errasse putaverim, praesertim cum eius gl. τιγόνιον conspiret cum Aelii Dion. sententia.

²⁾ Non Dioclis sunt, ut Nabero placuit, sed alia glossa. An ad illam Phot. gl. 2. referenda sit, dubito.

439. ¹⁾ Cf. Hes. — Fortasse vox ex Ar. Byz. petita, cf. Mill. Mél. p. 424. Eustath. p. 1837, 40.

440. Fortasse Pausaniae sunt, cf. Hotop. de Eustathii proverbii p. 282.

¹⁾ Prorsus convenit Phot., cuius glossa a manu antiqua margini textus appicta est. Cf. Hes. τρία καὶ δύο, ἀρ' οἴσει τρία. — Locos citatos attulit iterum Ath. X. 42C. Neque tamen fieri potest, ut episcopum sua ex deipnosophistis detraxisse existimemus. Aperte enim testimonia in lexico rhet. fuisse dicit. Ad fontem igitur communem utrumque locum reducamus necesse videtur.

τρὶς ὕδατος

φησὶ καὶ τὰ ἐξῆς. *Εὐπολις* δὲ (*Αἰξίν* fr. 8. Kock):

Διόνυσε χαῖρε· *μήτοι* πέντε καὶ δύο

τοιούτου καὶ τὸ παροιμιώδες·

5 πέντε πίνειν ἢ τρι' ἢ μὴ τέτταρα

τὸ μὲν γὰρ πέντ' ἐστὶ τρία καὶ δύο. τὸ δὲ τρία ἡμῶν καὶ δι-
πλάσιον. ἤγουν ἔν καὶ δύο. τὰ δὲ τέσσαρα ἴσον ἴσφ.

Υ.

441. Eustath. p. 1155, 62. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ
εὐρήται, καὶ ὅτι *Υάδες*¹⁾. *Βάχαι*, *τιθηρα* τοῦ *Διονύσου*. καὶ
10 τὸν *Διόνυσον* *Υην*²⁾ φασὶ τινες ἀπὸ τούτου. *Υης* γὰρ ἐπί-
κλησις *Σαβαζίου*.

Φ.

442. Eustath. p. 742, 58. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ
λεξικῷ φέρεται καὶ ταῦτα· *φέρρη*¹⁾· *δωρεὰ* γυναικὶ *διδομένη*·
φέρρη δὲ ἰχθύων *σπυρίδας*. *Μένανδρος* (fr. 718. Kock):

15

ὁ *προσιών*

γέρον ἀλιεύς, *παρ'* οὗ τὸ *φέρριον* *τρίτην*

ταύτην ἐπιδάμεθ' ἡμέραν.

441. ¹⁾ Multo pleniora ap. Phot. Suid. *Υης*. ἐπιθετον *Διονύσου*, *ως*
Κλειδότημος (fr. 21. Müll.), *ἐπειδή*, *φησιν*, *ἐπιτελοῦμεν* τὰς *θυσίας* αὐτῶ,
καθ' ὃν ὁ *θεὸς* ἕει χρόνον. ὁ δὲ *Φερεκύδης* (fr. 46. Müll.) τὴν *Σεμέλην*
Υην λέγεσθαι καὶ τὰς τοῦ *Διονύσου* τροφούς *Υάδας*. *Ἀριστοφάνης* (fr. 878.
Kock). δὲ *σγκαταλέγει* *ξενικοῖς* *θεοῖς* τὸν *Υην*. Ead. Et. M. 775, 2., qui
sub fin. adicit: ῥητορικῇ. Cf. B. A. 207, 25. Heyden. p. 237. Vix dubium
est, quin tota Photii glossa atticistis tribuenda sit. — Semele Hye vo-
catur ap. Hes. s. v.

²⁾ Cf. Hes. *Υένς*. *Σαβάζιος*.

442. Fontem totius explicationis Aristophanem Byzantium habe-
mus, cf. Prol. p. 49.

¹⁾ Utraque glossa (sed forma *φερρη* servata) ap. Ammon. p. 144.
φερρη μὲν ἢ *προῖξ*. *φέρριον* δὲ τὸ ἀλιευτικὸν *σπυρίδιον*. Lexicographus
redit ap. Eustath. p. 1488, 44. καὶ *φερρη* ἢ *προῖξ*, ἣν καὶ *φέρρη*ν τι-
νές φασὶ *βαρυντόως*. Phot. *φέρρη*ν. τὴν *προῖκα* καὶ *Αἰσχίνης* ὁ ῥήτωρ
καὶ *Μένανδρος* (fr. 1080. Kock). Eadem glossa, sed accentu in ultima
posito, Et. M. 790, 49. Schol. Plutarch. ap. M. Treu, Progr. Jaurav. 1871.
Simillima Poll. III. 35. Barytonon servant Phot. gl. 2 (= Suid. gl. 1).
Et. Gud. 551, 6. Orion. 110, 11. — Herodian. II. 939, 9 (cf. I. 327, 33.
II. 227, 10). oxytonon praefendum esse putavit. Ita iam apud Ar. Byz.
in Mill. M61. p. 427. scribitur. *φερρη*· ἢ *προῖξ*. Fortasse eadem doctrina

443. Eustath. p. 411, 26. *τῶν φουσίζουον¹⁾ εἶπον τὴν ζῶα φύουσαν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὐρηται λεξικῷ.*

X.

444. Eustath. p. 1703, 28. [*χάροποι δὲ λέοντες οἱ τοιούτους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς. χρώματος δὲ ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν καὶ τὸ χαροπὸν, λεγόμενον καὶ ἐπὶ παρδάλεων.*] ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης χαροπότητος καὶ χάρων¹⁾ ὁ λέων, ὡς κείται ⁵ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ.

445. Eustath. p. 1767, 40. *ὄπερ ἔσται, εἴπερ αἰδεσθέντες τοῦτον οἱ περὶ τὸν Εὐμαιον δοτεν παχείαν χλαίναν κατὰ τοῦ χειμῶνος, ὅποια τις ἢ μὴ μόνον ἀλεξήνεμος¹⁾ λεγομένη ἀλλὰ καὶ χειμάμυνα²⁾ ὡς ἐν ῥητορικῷ κείται λεξικῷ.* ¹⁰

446. Eustath. p. 958, 24. *τὸ δὲ πρωτόττυπον χρέος, ἔξ οὗ χρεῖος, ὅτι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· χρέως¹⁾. Ἄπτικοι καὶ Ἴωνες, ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης [διὰ τοῦ ᾧ δηλαδή μεγάλου]. λέγουσι δέ, φησι, καὶ χρέος [ἐν συστολῇ δηλονότι]. καὶ τοῦτο ¹⁵ μὲν, φησι, διαφέρουσαν ἔχει γενικήν· τοῦ χρέους γάρ· τὸ δὲ χρέως τὴν αὐτήν. τὰ σύνθετα δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ᾧ, ἐπέχρεως, ἀξιοχρεως.*

447. Eustath. p. 1039, 26. *ἐκ δὲ τῆς λαβῆς χρυσολαβῆς ξιφίδιον¹⁾ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ· τὸ ἔχον χρυσῆν λαβήν.* ²⁰

etiam lexicographo nostro attribuenda est, cf. p. 1731, 55 (Plut. Mor. p. 498A). et p. 1488, 44, quos modo laudavimus. *φερνὴ* formam laudat Hes. *φερνός, φερνή*. Lex. Bachm. p. 404, 29. Unde corrigatur vel potius disiungatur Hes. *δωσφέρων* in *δῶς* (dos)· *φέρων*.

²⁾ Cf. Hes. *φέρμων. φερνίον* ap. Poll. VI. 94. *φέρμων*. Poll. X. 132. (cf. Herod. I. 360, 24). Cf. Ammon. l. l.

443. ¹⁾ Conv. Suid. Hes. Et. M. 802, 53. Schol. Ven. A. ad *Γ* 243. Et. Gud. 559, 37.

444. ¹⁾ Eadem auctoris nomine omisso p. 1666, 37. Cf. Hes. Et. M. 807, 30.

445. ¹⁾ Utraque glossa redit ap. Eust. p. 1490, 14. 1056, 58. Poll. VII. 61. Lex. Bachm. 415, 5. — *ἀλεξήνεμος* ap. Eust. p. 1771, 41. Cf. Hes.

²⁾ Cf. Hes. Aesch. fr. 449. Soph. fr. 1008. Nauck.

446. Fusissime de *χρέως* disputat Herod. apud Choerob. 394, 2. (II. 775, 36. sqq. Lentz).

¹⁾ Cf. Hes. Moer. p. 212, 33. Bekk. Et. M. 814, 20.

447. ¹⁾ Conv. Lex. Bachm. p. 418, 13.

448. Eustath. p. 206, 44. ὅτι δὲ ὁ χωλὸς καὶ ἐπὶ χειρὸς τίθεται, ῥητορικοῦ λεξικοῦ ἐστὶ παρασημείωσις.

Ψ.

449. Eustath. p. 1631, 44. ἐκ τοῦ ψῶ τὸ ψίζω, ἐξ οὐπερ οὐ μόνον ἢ ψίξι¹⁾, ἀλλὰ καὶ τὸ ψίσαι²⁾. ἦτοι ψομίσαι, σιτίσαι, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὔρηται λεξικῷ.

Ω.

450. Eustath. p. 134, 36. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ εὔρηται οὕτως· ὠμοθέτησαν¹⁾. τὸ ἀφ' ἐκάστου μέρους τοῦ ἱερείου ἀπετέμοντο καὶ ἀπήρξαντο ἀπ' ὧμον καὶ ἐνέβαλον εἰς τὰ μηρία κατὰ τὴν θυσίαν. καὶ οὕτω μὲν πως ὠμοθέ-
10 τουν θύοντες.

Fragmentum incertum.

451. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1187. *Ανσαρίας*¹⁾ δέ φησι τὸν ἀμφοροῖα ἐπὶ Ἀθηναίων ἀμφοροῖα²⁾ καλεῖσθαι.

449. ¹⁾ Cf. p. 1071, 4. Phot. Suid. Hes. s. v. ψίξεις, ψιχία. Et. M. 819, 6.

²⁾ Conv. Phot. Hes. Suid. Et. Gud. 574, 57.

450. ¹⁾ Conv. Hes. Cf. p. 1766, 25.

451. ¹⁾ Rindfl. p. 43. attulit et Pausaniae nomen restituit, sed res in dubio versat, cum cod. Laur. eam nominis formam, quam nos supra exhibuimus, praebet. Formam *Ανσαρίας* vero et ipsam incertam esse puto. Solus enim Lysanias Cyrenaeus, quem ex litterarum studiis cognitum habemus, Eratosthenis magister (Schol. Hom. Ven. A. II 558 = Eustath. p. 1075, 46, Ven. B. I 378. M 397. Et. M. 779, 10.), qui de iambographis scripsit (Ath. VII. 304B. XI. 504B. XIV. 620C.) huc non referendus est, cum de atticismo eum egisse minime constet.

²⁾ ἀμφοροῖς fuit vox vere Attica, cf. Moer. 189, 27. Bekk. ἀμφοροῖς Ἀτικοί, μετροῦντες Ἑλληνες. Cf. Suid. Neque vero ἀμφοροῖς ab atticistarum consuetudine alienus fuit, cf. B. A. 389, 21. Eustath. p. 1163, 30. 1445, 44 (quem locum multa atticistarum fragmenta, imprimis ex Pausaniae lexico petita sequuntur) 1735, 9. Et. M. 93, 20. 95, 8. Et. Gud. 49, 46. Or. 31, 16. Cum scholion Apollonii tam incerta formula utatur neque ad lemma ἀμφοροῖς explicationem addiderit, difficile est dicere, utrum hanc glossarum congeriem ad atticistam reducere debeamus necne.

Addenda et corrigenda.

Ad p. 1. Ultima, quae de Eustathii codicibus nobis tradita sunt et innotuerunt, inveniuntur in Eustathii commentariis in Iliadem, rec. latine vertit Alexander Politus, Florentiae 1730. vol. I. p. VIII. sq., cf. ibid. p. XXXI. sq. Dolendum est, quod opus doctissimum non quinque priorum Iliadis carminum ambitum excessit. — Harlesius in Fabricii bibliotheca graec. I. p. 392. plerumque illius operis fundamento nisus paucissima tantum ex bibliothecarum catalogis adiecit. —

Ad p. 2. Cetera A. Dionysii scripta, quae in Aldi Cornucopiae circumferuntur, ut exilia, minime cum lexicorum reliquiis cohaerentia, originem posteriorem aperte praeseferentia negleximus. Recte iam Rindff. p. 114. de iis iudicium fecit.

Cohnii libellus de Heraclide Milesio Grammatico eiusque scriptis agens invenitur in Stud. Berol. vol. I. p. 603—718.

Ad p. 7. De altera lexicis Dionysiani recensione, cum tam exiguis et incertis tantum utamur vestigiis, iudicium suppressere cautius esse duxi. Nusquam diserte appellatur, nisi in fr. 137a: neque plane absolutum est, utrum Eustathius utraque editione usus sit necne. Satis habeo, ut locos illos iterum appellem et examinaverim:

1) fr. 162. Priore lexico *Ἐλαίων* oppidum Italicum fuisse contenderat, altero rem correxit et *Ἐλαίαν* urbem Aeolicam, *Ἐλέαν* Italicam appellavit. Hoc loco iam ideo mihi ad alteram Dionysii recensionem respicere episcopus videtur, quod Strabone in testimonium vocato paullo post pergit: *ἐν δὲ ῥήτοριζῶν λεξιζῶν φέρεται καὶ ὅτι ἔλαιον τὴν ἀρχαίαν καὶ ἀρχαίαν ἐλαίαν φασὶν Ἴωνες*. Tertium igitur adest lexicon, haud dubie Pausaniae, quem cum priore A. Dionysii glossa plane conspirantem vides.

2) fr. 231. *κλεισίον* et *κλεισία* ex A. Dionysio afferuntur, deinde vero Eust. pergit: *ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει, ὅτι κλισίον κτλ.* Quo ex loco nihil certi elici posse mihi persuasum est, cum atticista de vocibus plane diversis agat, quas etiam diversis locis in lexico suo ad elementa disposito proferre debuit.

3) Melius res cessit in fr. 325., ubi duae glossae ad *χορταῖος*, quae aperte ex A. Dionysio prodierunt (cf. not. 6.), ab episcopo enumerantur. Fortuna invida autem factum est, ut Photii imprimis lexicon illo loco deficiat ideoque ex illo loco intellegi non queat, utrum glossa duplex ad

lexicographos transmigraverit necne. — Cum igitur in fragmentis directis tam exigua editionis alterius fragmenta appareant, temerarium esse puto e seriebus glossarum, quae apud lexicographos apparent, aliquid enucleare et alteram quasi A. Dionysii editionem ita, ut Batavis placuit, restituere velle.

Ad p. 15. sq. Etymologicum Magnum iterum in partes vocatur p. 1443, 65 glossa *πάλεος*. Desideratur in eo, quod hodie circumfertur, E. M., redit vero in Et. Gud. 447, 46. Cum iam episcopus singularem vocis formam tueatur, non est, cur cum Sturzio (in indice s. v.) de corruptela illius lexicogitemus. — Suidae memoria iterum recurrit: p. 1403, 18. *φιλῆτις*, p. 1441, 12. *ποδηγέστρον*, qui loci plane cum Suidae glossis congruunt. —

Ad p. 16. Fortasse episcopus non ad Alciphronem lexicographum, sed ad epistolographum notissimum, et ipsum atticismi sectatorem maxime strenuum (nulla fere eius occurrit epistola, quae non vetustissimis atticismi glossis referta appareat) respexit. *Ἀττικιστής* vox enim etiam p. 727, 41. (*παρὰ τῶν καλῶν Ἀττικιστῶν κομικῶν*) ita adhibita est, ut ad testem atticismi, non praeceptorem referri debeat.

Ad p. 38. Ne contra me ipsum (p. 65.) pugnare videar, res iterum ita instituenda est: Apud atticistam, qualem episcopus laudavit, Diogeniani opinio non redit, sed contra illum pugnare videtur. Lexicographi vero posteriores ad Diogenianum (in Schol. Plat.) respexerunt, et inde concludendum est, Photii Suidae Hesychii glossas ex communi fonte Diogeniani et A. Dionysii ad nos pervenisse. Quae opinio iam inde commendatur, quod vetus mendum ubique repetitum (cf. p. 37. not. 2.) et apud Dionysium et apud Diogenianum redire vidimus. Hoc loco atticista ad priorem fontem rediit, alias vero Diogenianum ipsum expilavit.

Ad p. 77. Ultimus accurate de antiatticista egit eiusque opellam multis monstris liberavit L. J. Sicking, Adnotationes ad Antiatticistam. Amstelod. 1883. 125 pp.

I. Index auctorum,
quorum testimonia atticistae adhibuerunt¹⁾.

Aeschylus:	(<i>Δακεδαιμονίων πολιτεία</i>
(<i>Άγαμέμνωνι</i> 135.) . . . 131, 7.	fr. 545) 188, 17.
ib. (269.) 87, 12.	(an recte?) 148, 9.
(<i>Προμηθεΐ</i> 454.) . . . 227, 2.	(<i>Συρακονσίων πολιτεία?</i> cf.
(<i>Εὐμενίσιν</i> 121.) . . . 220, 15.	Fr. 586. V. Rose). 237, 2.
(<i>Γλαύκῳ Πορτίῳ</i> fr. 27.)	(fr. 271.) 240, 6.
140, 15.	Aristophanes
(<i>Κίρκῃ σατυρικῶ</i> fr. 115). 167, 6.	(<i>Νεφέλαις</i> 226) . . . 209, 20.
(<i>Μέμνωνι</i> fr. 127.) . . . 230, 3.	<i>Ἴππεῦσιν</i> (105) . . . 246, 22.
<i>Προμηθεΐ λνομένῳ</i> (fr. 203.)	(ib. 412.) 113, 7.
116, 11.	(ib. 762.) 141, 5.
(<i>Σισύφῳ</i> fr. 232.) . . . 143, 20.	(ib. 1187) 259, 19.
<i>Φιλοκτήτῃ</i> (fr. 251.) 249, 4.	(an recte?) 173, 5.
(<i>Φορκίσιν</i> fr. 261.) . . . 230, 19.	<i>Αυσιστρᾶτῃ</i> (159.) . . . 108, 6.
(fr. 326.) 124, 3.	ib. (597.) 197, 12.
(fr. 419.) 123, 23.	ib. (984.) 155, 3.
Aesopus: (fab. 101.) . . . 164, 12.	<i>Πλούτῳ</i> (177) 241, 12.
Alexis: (fr. 318.) . . . 173, 18.	ib. (1206) 139, 5.
Alcaeus: (fr. 129.) . . . 239, 7.	<i>Εὐρήνῃ</i> 94, 11.
Amerias 183, 11.	(<i>Βαβυλωνίους</i> fr. 65.) 176, 6.
Antiphon (<i>ἐν τῷ περὶ ὁμο-</i>	(<i>Δαιταλεῦσιν</i> fr. 200.) 231, 18.
<i>νοίας</i> fr. 108.) 242, 11.	(ib. fr. 228.) 196, 13.
Aristides (?) 164, 16.	ib. (fr. 262.) 90, 20.
Aristoteles: (Hist. anim. V. 8.)	(<i>Νήσοις</i> fr. 389.) . . . 159, 10.
101, 4.	(<i>Ολκάσι</i> fr. 402.) . . . 166, 15.
(ib. V. 32.) 162, 19.	(fr. 616.) 213, 23.
(ib. VIII. 12.) 222, 2.	(fr. 630.) 231, 16.
(<i>Θεσσαλῶν πολιτεία</i> fr. 496).	(fr. 631.) 208, 13.
164, 8.	(fr. 632.) 218, 21.

¹⁾ Tituli uncis inclusi non in fragmentis atticistarum ipsis inveniuntur, sed aliunde cogniti sunt.

- (fr. 633.) 226, 8. (fr. 374.) 89, 6.
(fr. 658.) 208, 8. Euripides *Ἀλκίσοιδι* (624)
Callimachus: 116, 7.
(fr. 221.) 251, 10. (*Ὀρέστη* 265) 241, 4.
(fr. 295.) 245, 3. *ἐν Ὑψιπύλλῃ* (fr. 762.) 208, 11.
(fr. 356.) 245, 1. (an recte?) 155, 5.
Clitodemus (fr. 12.) . 161, 10. Hermippus (fr. 19.) . 223, 3.
Comicus incertus: Herodotus (I. 86.) . . 111, 3.
(Kock. III. p. 407.) . 222, 16. (I. 116.) . 111, 2.
(Kock. III. p. 459.) . 235, 9. (IV. 113.) 187, 4.
(Kock. III. p. 511.) . 146, 20. (IV. 199.) . 129, 13.
(Kock. III. p. 512.) . 138, 9. (VIII. 36.) 110, 17.
Crates 155, 21. (VIII. 109.) 111, 11.
Cratinus: (IX. 83. 89.) 156, 9.
(*Διονυσιαλεξάνδρῳ* fr. 43.) passim . . . 93, 18.
. 129, 4. Hesiodus (Opp. 596). 260, 1.
(*Νόμοις* fr. 126.) . . 96, 12. (Opp. 722. Theog. 440) 147, 6.
(fr. 368.) 187, 15. Ionica dialectus: . . 234, 2.
(fr. 381.) 165, 1. 239, 17. 254, 5. 261, 17.
Demagoras Samius . 101, 5. ab A. Dionysio illustrata:
Democritus 232, 2. 90, 13. 93, 17. 112, 12. 19.
Demosthenes: 119, 11. 156, 8. 167, 10.
ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος 176, 19. 183, 12. 196, 23.
(72) 123, 1. 205, 5. 217, 1. 4.
ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας 220, 16. a Pausania adhibita: 139, 18.
Didymus 125, 5. Lysias: 195, 2.
Diocles 259, 7. Menander: (*Ἀλιεῦσι* fr. 28.) 168, 2.
Diogenianus 250, 10. (*Ἀσπίδι* fr. 77.) . . . 218, 18.
Dioscurides 113, 12. (*Ἐπιτρέπονσιν* fr. 178.) 231, 12.
Epicharmus 184, 7. *Περωνθία* (fr. 399.) . 214, 13.
(*Ἐλπίδι ἢ Πλουτόφ* fr. 6.) 247, 3. (*Σικωνιόφ* fr. 438.) 85, 4.
Eratosthenes 117, 12. (ib. fr. 440.) 88, 2.
Eupolis: (*Αἰξί* fr. 8.) . 260, 3. (fr. 718.) 261, 1.
(*Ἀντολύκῳ* fr. 52.) . 106, 17. (fr. 833.) 190, 13.
(fr. 313.) 118, 10. (fr. 863. 864.) 97, 10.
(fr. 318.) 213, 19. (fr. 895.) 205, 8. 12.
(fr. 330.) 98, 5. (fr. 907.) 128, 8.
(fr. 332.) 168, 15. (fr. 990.) 98, 9.

(fr. 1002.)	131, 1.	(Antig. 67.)	211, 6.
Phanodemus (fr. 12.)	161, 6.	(ib. 501.)	167, 17.
(fr. 21.)	134, 7.	(ib. 983.)	107, 9.
Pherecrates: (<i>Γρανός</i> fr. 33.)		(Philoctet. 35.)	125, 2.
	116, 1.	(Trach. 692.)	167, 3.
(ib. fr. 34.)	123, 6.	(ib. 695.)	225, 5.
" <i>Ιπρῶ</i> (fr. 60.)	197, 16.	(<i>Κηδάλιονι</i> fr. 135.)	189, 11.
(fr. 183.)	94, 5.	<i>Τηρεῖ</i> (fr. 523.)	215, 18.
(fr. 185.)	140, 8.	(<i>Τριπτολέμῳ</i> fr. 539.)	242, 5.
(fr. 188.)	97, 2.	(ib. fr. 554.)	203, 14.
(fr. 218.)	180, 5.	<i>Φωεῖ</i> (fr. 650.)	191, 13.
Pherecydes: (fr. 11.)	134, 2.	(fr. 877.)	112, 11.
Philemon: (<i>Νόθῳ</i> fr. 49.)	129, 16.	(fr. 910.)	212, 3.
Philippides: (fr. 34.)	231, 14.	(fr. 980.)	203, 11.
Philochorus: (fr. 180.)	101, 5.	(fr. 983.)	234, 7.
Plato comicus: (<i>Ἑλλάδι</i>		Sophon:	225, 15.
fr. 22.)	215, 7.	Theophrastus. (I. 3.):	240, 6.
<i>Ἐορταῖς</i> (fr. 30.)	206, 17.	(fr. 131.)	120, 13.
ib. (fr. 35.)	152, 12.	Theopompus Hist. (fr. 336.)	
(<i>Πεισάνδρῳ</i> fr. 99.)	117, 16.		110, 20.
(<i>Σοφιστῇ</i> fr. 138.)	152, 10.	Theopompus Com. (<i>Θησεῖ</i>	
Plato: (Theaet. 161 E.)	142, 19.	fr. 2.)	86, 12.
(Lys. 207 B.)	190, 17.	Thucydides: (I. 74.)	208, 16.
(Phaedr. 229 B.)	91, 5.	(II. 49.)	200, 6.
(ib. 230 B.)	91, 1.	(II. 62.)	183, 1.
<i>ἐν πολιτικοῖς</i> (272 A.)	89, 1.	(II. 84.)	151, 6.
<i>Ἐὐθρόδημῳ</i> (302 D.)	123, 2.	(IV. 25.)	114, 4.
ib. (278 B.)	258, 7.	(IV. 26.)	178, 1.
<i>Νόμων πρότῳ</i> (644 E.)		(VII. 41.)	141, 1.
	192, 15.	(VII. 84.)	158, 6.
Praxilla:	91, 12.	(VIII. 1.)	198, 8.
Sappho:	91, 12.	(VIII. 102.)	112, 1.
Sclerias:	230, 21.	Timaeus:	256, 7.
Simonides:	101, 4.	Xenophon: (Mem. II. 1. 20.)	
Sophocles: (Oed. Tyr. 1264.)			204, 16.
	95, 13.	(passim.)	141, 15.

II. Conspectus glossarum.

quas A. Dionysius et Pausanias explicaverunt.

ἄ' α' . . . 30. 67. 223, 2.	ἀγνρμός 89, 2.	ἀκέστρια 97, 6.
ἀβακεῖν 224, 12.	ἀγύρτης 88, 14.	ἀκέστριον 97, 7.
ἀβάκιον 224, 11.	ἀδαῖον 225, 15.	ἀκήριος 227, 11.
ἄβαξ 224, 8.	ἀδηφάγοι Ἴπποι 225, 12.	ἄκολος 97, 15.
ἄβρα 85, 2.	ἀδήφραγον ἄρμα 225, 12.	Ἀκράγας 178, 3.
ἀβροτάξις 224, 15.	Ἄδμήτων σκολιόν 91, 9.	ἄκριες 106, 13.
ἀβροτάξιμεν 224, 16.	Ἄδράστεια 92, 2.	ἀκροστόλιον 63. 125, 13.
Ἀβυδοκόμηξ 86, 1.	ἄειλος 237, not. 4.	ἀκτίς 76. 96, 4.
Ἄβυδος 85, 9.	ἄελιοι 135, 5.	ἀλάβαστρον 98, 8.
ἀβυράκη 86, 9.	ἄήστρος 226, 15.	ἀλαζών 54. 227, 20.
ἀγαθοῦ δαίμονος 87, 6.	ἄήτης 226, 15.	ἀλαωπός 227, 14.
ἀγαθώτερος 87, 2.	Ἄθηναία 50. 122, 13.	ἀλαωτός 227, 17.
ἀγανός 224, 21.	ἄθροος 226, 5.	ἀλείφειν 228, 1.
ἀγαμεμέσθαι 55. 88, 1.	αἶα 92, 7.	ἀλεξήνεμος 261, 13.
ἀγγαροὶ 30. 55. 87, 10.	αἶγλιπ 226, 10.	ἀλετριδες 99, 9.
ἀγγαροφορεῖν 30. 55.	αἶγλιπυρος 226, 12.	ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ
87, 18.	αἶγλις 92, 11.	Σάγρα 99, 18.
αγεῖν 88, 7.	αἶγλη 95, 17.	ἀλίβας 99, 1.
ἀγελᾶτοι βόες, ἰσθάδες,	αἰδοῦς καὶ ἀφελείας	Ἄλικοὶ 100, 7.
λίθοι 89, 5.	βωμός 93, 2.	ἀλίφρας 99, 5.
ἄγημα 88, 11.	αἶμασιά 93, 13.	ἀλιπεδον 108, 12.
ἀγκαλιδαγωγεῖν 90, 2.	Αἶμον 93; 19.	ἀλιτηρώδης 20. 100, 10.
ἀγκαλιδαγωγοὶ 90, 6.	αἰνεῖν 94, 4.	ἀλκονίδες ἡμέραι 101, 2.
ἀγκαλίδας αἶρειν 90, 3.	αἶξ οὐρανία 95, 3.	ἀλλὰ ἄλλ' ἄναξ . 102, 3.
ἀγκαλίδες 89, 9.	Αἰζωνεῖς } 56.	ἄλλος οὗτος Ἡρα-
ἀγκαλιδοπῶλαι } 90 not.	Αἰζωνένεσθαι } 56.	κλῆς 103, 4.
ἀγκυλιδοφόροι } 1.	αἰτής 9. 227, 2.	ἀλοιμός 228, 2.
ἀγκυλιζέσθαι } 1.	αἰώρα 95, 11.	ἀλοιφεῖον 228, 2.
ἄγμα 73. 225, 6.	ἀκάμπτιος δρόμος 96, 6.	ἀλοιφή 228, 1.
ἀγνοία 90, 16.	ἀκανθεῶν 227, 9.	ἀλύειν 103, 12.
ἄγνος 90, 22.	ἀκανθοπλήξ 251, 5.	ἀλυκεῖν
ἄγραα 91, 5.	ἄκασκα 96, 10.	ἀλυσθαιεῖν } . 103, not.
ἀγρις 88, 16.	ἀκίαντοι 96, 14.	ἀλυσκάζειν }

- ἄλγς 103 not.
 ἀλύσσειν 228, 6.
 ἄλωα 105, 1.
 ἄμα 105, 8.
 ἁμαδρονάδες . . . 106, 4.
 ἁμάμηλις 106, 1.
 ἁμάσκον 106, 2.
 ἁμαξα . 104. n. 179, 8.
 ἁμβροσία 106, 9.
 ἁμβωνες . . 57. 106, 13.
 ἁμίππος 107, 4.
 ἁμῖς . 104. not. 179, 8.
 ἁμνός 104. not.
 ἁμολγοῖ 107, 1.
 ἁμόρογη 108, 1.
 ἁμόρογινα 108, 5.
 ἁμπνκάσαι 109, 2.
 ἁμπνκίζειν 109, 6.
 ἁμπνκίται 109, 5.
 ἁμπνξ 109, 3.
 ἁμπωτις 103, 8.
 ἄμυρις 171, 8.
 ἁμφαξονεῖν . . . 109, 11.
 ἁμφιθαλής 228, 10.
 ἁμφίκανοτις . . . 164, 27.
 ἁμφιροηδής . . . 228, 22.
 ἁμφιτάπητες . . . 209, 7.
 ἁμφιφόντες 8. 29. 63.
 109, 15. 130, 10.
 ἁμφόδων 202, 10.
 ἁμφορέις 262, 13.
 ἁμφώβολος 212, 3.
 ἁμφώτιδες 110, 5.
 ἀναβλυσθονεῖν . 229, 2.
 ἀναδέσμη 109, not.
 ἀναδειλα 90, 17.
 ἀνάκεια 112, 1.
 ἀνακοί 111, 14.
 ἀνακῶς 111, 9.
 ἀναντα 229, 4.
 ἀναροχιῶσθαι . . 119, 14.
 ἀναρορεῖν 110, 8.
 ἀνασεισίφαλλοι 53.153,6.
 ἀνύστατοι 8. 29. 63.
 130, 14.
 ἀναφύσησις 13. not. 1.
 111, 6.
 ἀνενεγκεῖν 110, 14.
 ἐντήλιον 199, 9.
 ἀντήλιος 112, 9.
 ἀνύειν 112, 16.
 ἄορορς 229, 9.
 ἄπαν 11. 112, 19.
 ἀπαρκίας 118,4. 229, 21.
 ἀπεσκοτωμένα 207, 19.
 ἀπηλιώτης 112, 9.
 ἀπομαγαλά } . 113, 7.
 ἀπομαγαλις }
 ἀπομάγματα . . . 113, 6.
 ἀπόμακτρο 113, 6.
 ἀποξιφίσαι 195, 1.
 ἀποσιμοῦσθαι } 114, 1.
 ἀποσιμῶσαι }
 ἀποσκολύπτειν 229,
 17. 257, 24.
 ἀποτνχίσαι 114, 7.
 ἀποφοιτῶν 195, 2.
 ἀπόψυξις 114, 8.
 ἄπφα 40. 252, 13.
 ἄπφιον 40. 252, 13.
 ἄργελα φορά . . . 114, 11.
 ἄργειφόντης . . . 114, 14.
 ἄρδαλια } 49. 115, 5.
 ἄρδαλος }
 ἄρδαλῶσαι }
 ἄρδάνιον 115, 1.
 ἄρδην 116, not.
 ἄρειθύσανοι . . . 116, 10.
 ἄρεσιῆρες 116, 14.
 ἄρηνοβοσκός . . 116, 16.
 ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ } 116, 20.
 117, 20.
 ἄριστερεῶν 117, 7.
 ἄριστυλλος 117, 10.
 ἄρζάδας μιμούμενος } 117, 14.
 117, 14.
 ἄρζὰς κννῆ 117, 10.
 ἄρκιος . 118, 5. 230, 1.
 ἄρκτος 229, 20.
 ἄρκυς 118, 6. 9.
- ἀρκνωρεῖν 118, 12.
 ἀρκνωρός 118, 11.
 ἀρκεντήρ 118, 14.
 ἀρπάγη 41.170,12.177,2.
 ἀρράβαξ 119, 2.
 ἀρρενικόν 119, 7.
 ἄρριχοι 18. 119, 11.
 209, 4.
 ἄρῶ 30. 223, 7.
 ἀρχέιτπον 120, 3.
 ἀρχή Σκνρία . . . 120, 8.
 ἄρχοντες 120, 14.
 ἄσβολος 177, 7.
 ἀσκὸν δέρειν . . . 121, 8.
 ἀσκωλιάζειν 122, 5.
 ἀσπάθητοεχλαῖνα 121, 2.
 ἀστάνδει 30. 87, 16.
 ἀστόξενοι 43. 201, 13.
 202, 2.
 ἀστραγάλη 230, 9.
 ἀστροχοι 230, 11.
 ἀσχέδωρος 230, 13.
 ἀτελής 62. 210, 14.
 ἄτερος 123, 12.
 ἄττάραγος 98, 1.
 Ἀττικαί . 50. 122. 13.
 ἀθέντης 124, 6. 16.
 ἀλός 123, 22.
 ἀλών 123, 21.
 ἀλωτός 123, 24.
 ἀτερέται 124, 17.
 ἀτόδιον 112, 8.
 ἀτότετες 144, 10.
 ἀτοκάβδαλον . . . 125, 2.
 ἀτόξυλον 125, 2.
 ἀτόροφον 124, 14.
 ἀτόχθων ἐστία 124, 12.
 ἀγάδιον 167, 18.
 ἄφενος 231, 4.
 ἄφλαστον . 61. 125, 4.
 ἀχέτας 125, 21. 126, 11.
 ἄχνρός 126, 15.
 ἄψις 127, 1.
 ἄωτενέειν 232, 9.
 ἄωτος 232, 6.

- Bā* 223, 2.
 βαλβίδες 127, 6.
 βάλλειν 232, 16.
 βαμβαίνειν 232, 17.
 βαμβαύλλειν 232, 24.
 βάνανσος 72. 186, 8.
 βασιλειᾶν 128, 11.
 βασιλείος στοά 128, 13.
 βασιλεύς 128, 12.
 βασιλίνδα 128, 10.
 βασίλιννα 128, 7.
 βασιλίδες 128, 9.
 βασιλῆς 128, 13.
 βασιλίσα 128, 6.
 βατήρ 128, 1.
 βαῦνος 72. 186, 7.
 Βελλεροφόντης 233, 4.
 βή 18. 129, 1.
 βήρηξ 67. 73. 225, 7.
 βιβάζω 233, 11.
 βίβλιος 233, 14.
 βλάβος 232, 2.
 βλεπεδαίων 174, 6.
 βλόψ 129, 7.
 βλωμός 98, 2.
 βοΐδης 131, 1.
 βοργάιος 130, 14.
 βοῦν ἐπὶ γλώττης φέ-
 ρεις 131, 4.
 βουνός 129, 3.
 βοῦς 129, 19.
 βοῦς ἔβδομος 63. 130. 1.
 βοῦς ἐν ἀγλίῳ κά-
 θηται 131, 5.
 βολγες 131, 12.
 βοίτζελα, — οι 65. 131, 10.
 βοιμοῦσθαι 131, 13.
 βορομήσει 68.
 βρόμος 131, 16.
 βορομᾶσθαι 132, 2.
 βουαύχηγν 53. 132, 6.
 βῶλος 177, 3.
 Γυῖον, γαιῶς 69. not. 1.
 132. 16.
 γαλερός 133, 2.
 γάλως 41. 133, 4.
 γέλγη 205, 20.
 γελοπώλης 205, 21.
 γελιοῖς, γέλιοις 135,
 9. 10.
 γέμμα 234, 2.
 γενειάς 135, 14.
 γέντα 191, 7.
 γεραραί 135, 16.
 γέρον 136, 4.
 γέριος 139, 19.
 γέρον 136, 5. 9.
 γεώλοφος 137, 7.
 γήρειον 253, 8.
 γιγγλισμός 137, 20.
 γιγρί 138, 1.
 Γιγρών 138, 3.
 γλάφειν 138, 5.
 γλεῦξις 138, 13.
 Γραιζός 234, 6.
 γραπτης 47.
 γραστis 139, 1.
 γραῦς 139, 4.
 γρόνθων 13. not. 1.
 111, 8.
 γρόνη 139, 9.
 γροῖνοι 139, 17.
 γυρός 139, 15.
 Λάτιρα 133, 10. 134, 1.
 δανά 140, 3.
 δάπητες 140, 10.
 δάπιδες 30. 140, 7.
 δαῦλον 140, 13.
 δελφινοφόρος 63. 141, 1.
 δελφίς 63. 140, 18.
 δένδρον 141, 11.
 δενδρονάζειν 141, 18.
 δέρμα λέοντος 121, 10.
 δεῖρο 141, 22.
 δεῦτερος πλοῦς 142, 3.
 δημοιοργός 60. 142, 5.
 δημοῦσθαι 142, 19.
 δήμωμα 142, not.
- δήπον, — θεν 234, 11.
 διαβασιλίξασθαι 123. 22.
 διακροφθαυμίζεται
 143, 2.
 διάλανρος 247, 15.
 διαληκᾶσθαι 143, 5.
 διαμοφθῆσαι 224, 17.
 διατηνιζέειν 200, 13.
 διατῆσθαι 143, 8.
 διαῦλος 123, 22.
 διδυμάονες 234, 18.
 διεδρος 145, 3.
 Δίεις 143, 13.
 διεσαρόδησεν 255, 6.
 δέκτης 144, 6.
 δίκροσος 185, 10.
 δίποτος 57. 143, 17.
 Διός ἐγγέφαλος 144, 2.
 δίροκος 76. 144, 15.
 δίφρος 144, 18.
 δίψα 232, 2.
 διωχής 145, 1.
 δυοπαλλέειν 235, 2.
 δυνακῆεν 145, not.
 δόναξ 145, 10.
 δοριδες 145, 14.
 δόρον καὶ κηρόκειον
 8. 145, 16.
 δορούξεναι 43. 201, 15.
 202, 4.
 δόχη 17. 146, 17.
 δόχημος 17. 147, 1. 229, 7.
 δραπτός 137, 19.
 δεῖν 235, 13.
 δῦο, δυοῖν 235, 7.
 δυσπέμφελος 147, 4.
 δυσωπεῖσθαι 147, 17.
 δωδεκάιδες θυσία 148. 2.
 Ἰωδωναῖον χαλκείον
 148. 6.
 δωριάζειν 148, 15.
 Ἐανός 60. 149, 10.
 ἐγγή 236, 7.

- ἑγγλωτογόαστορες 54. ἐκτροπήσαι . . . 157, 1.
 149, 19. ἔλειοι 237, 4.
 ἑγκανάσσειν . . 246, 10. Ἐμβαρὸς εἶ . . 157, 21.
 ἑγκαφορ 98, 2. ἐμμέλεια 157, 23.
 ἑγκοτύλη . . 66. 150, 2. ἐμπαλασσόμενοι 158, 6.
 ἑγκυκλον 150, 10. ἐνίλλειν . . 28. 174, 14.
 ἑγχειρογάστορες 149, 17. ἐνιλλώπτειν . . 174, 12.
 ἑγγέλεια 150, 17. ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον
 ἑγγέλως . . . 72. 150, 15. 180, 16.
 ἑγχόρσαι 151, 8. ἐν τετραδί γέγονας
 ἐδέατρος . . 66. 151, 12. 118, 1. 237, 19.
 ἑδος 152, 3. ἐν ὕλῳ ἐκοιμήσω
 ἦδω 152, 5. 158, 14.
 ἐθάς 168, 6. ἔνρινον 158, 10.
 ἐθελοντής . . . 152, 17. ἐν χρῶ κοινά . . 159, 4.
 ἐθελοπρόξενοι . . . 43. ἐξάετες 144, 8.
 ἐθελῶ 152, 13. ἐξελώπισας . . 238, 11.
 ἐιδύοι 152, 23. ἔξεχ' ὄφι' Ἥλιε 159, 11.
 ἐιδύφθαλλος . . 153, 9. ἐξούλης 27. 181, 7.
 εἰκοσαστάδιον . 153, 14. ἐόργη 159, 13.
 εἰλέατρος 66. ἐοργίζεται . . . 159, 14.
 Εἰλεθιον 236, 10. ἐπακτροεῖς . 24. 159, 20.
 εἶλη, ἔλη . . 18. 237, 12. ἐπακτρίδες 24. 159, 20.
 εἶληθερεῖν . 18. 237, 12. ἐπακτροκέλης 24. 159, 21.
 εἶληθερές . 18. 237, 15. ἐπαύλια 60. 160, 7.
 εἶλιποδες . . 53. 153, 20. ἐπανιληήμερα 60. 160, 11.
 εἶλλω 154, 5. ἔπειν 239, 17.
 εἶλύσπωμα . . . 243, 15. ἔπηλις 112, 9.
 Εἰλώτιδες . . . 236, 13. ἐπηλυγασάμενος 190, 17.
 εἰνάετες 144, 11. Ἐπιάλης . . . 239, 2. 6.
 εἰνάτειρ . . 41. 134, 14. εἰδέσμι 178, 4.
 εἶπον 154, 10. ἔπιλλος 174, 11.
 εἶρεσιώνη . . . 155, 7. ἐπιλλοῦν 174, 15.
 εἰς μελίττας ἐκόμα- ἐπὶ κόρης . . . 185, 5.
 σας 156, 18. ἐπικωπητήρ . . 238, 17.
 εἰστροπᾶν 157, 2. ἐπίπαγορ 139, 6.
 εἰσωποῖ 237, 9. ἐπὶ Παλλάδιω . . 161, 4.
 ἐκκεχιλωμένη . . 218, 8. ἐπίπαππος . . . 253, 1.
 ἔκκυκλον 150, 10. ἐπίπαστα . . . 161, 21.
 ἐκ κλιμακος . . 184, 1. ἔπιπλα 161, 22.
 ἐκοιάφισεν . . 184, 7. ἐπιπόρημι . . . 201, 3.
 ἐκολλώπωσεν . 184, 16. ἐπισφελίτης . . 162, 2.
 ἐκκηριεῖται 17. 200, 10. ἐπίσωτρον . . . 127, 3.
 ἐκσέψαι 156, 11. ἐποποιός 239, 14.
 ἐκτιλωμένους . . 187, 3. ἐπταβασιλειον . . 128, 9.
- ἐργάνη 162, 7.
 ἐρείκη 162, 10.
 ἐρεικιά 162, 12.
 ἐρεικιδόν πυρόν 162, 13.
 ἐρενοβοσκόρ 15. 116, 18.
 Ἐρετριεῖς . . 57. 240, 1.
 ἐρινάζειν 162, 20.
 ἐρινεός 162, 16.
 ἐρκάνη 163, 6.
 ἔρκη 163, 5.
 ἔρμα 36. 163, 7.
 Ἐρμοκοπίδαι . . 163, 12.
 ἐρυσίβη 192, 20.
 ἐρυσμός 163, 15.
 ἐρ κόρακας . . . 164, 3.
 ἔρμα 240, 6.
 ἔστωρ 240, 9.
 ἔτεροθαλής . . 228, 13.
 εὐἔλιος 237, 14.
 εὐεῖν 164, 19.
 εὐκλεία 90, 16.
 Εὐνοστος . 240, 11. 16.
 ευστρα 164, 21.
 εὐτελής 62. 210, 16.
 ἐφόλιον . 68. 188, 6. 8.
 ἐφολις 188, 10.
 ἔφυγον κακόν, εἶρον
 ἀμεινον . . . 165, 22.
 Ἐφέσια γράμματα
 35. 165, 5.
 ἔγμα 240, 17.
 ἐγμάζειν 240, 17.
 ἐψία 241, 14.
 ἐψιάσθαι 241, 7.
 Ἐώρα 95, 12.
 Ζβεννυμενάων . . 166, 9.
 ζβέσαι 166, 8.
 ζμῆγμα 166, 12.
 ζμικρόν 166, 13.
 ζμινή 166, 7.
 ζμῶσαι 166, 10.
 ζῳγαστρον . . . 167, 2.
 ζῳγοῖ 166, 17.
 ζυγόν 25. 166, 17.

- ζυγός 25. 178, 4.
 ζυγώσω 167, 6.
 ἦ 167, 8.
 ἠγεῖσθαι 20.
 ἠγήτρια 20. 241, 19.
 ἠδός 69. 167, 19. 21.
 ἠδολίζειν 70. 168, 1.
 ἠδουλισμός 70. 167, 22.
 ἠθάδα 168, 6.
 ἠθεός 252, 15.
 ἠθεος 168, 10.
 ἠκέστη 168, 17.
 ἠλακατήνες 168, 20.
 ἠλεκτρα 169, 3.
 ἠλύγη 190, 16.
 ἡμεροκαλλές 65.
 ἡμερωρεῖν 118, 12.
 ἡμίνα 66.
 ἡνεγκα 155, 1.
 ἡνίοχος 169, 7.
 ἡπᾶν 97, 13.
 Ἡπάλος 239, 9.
 Ἡπιόλης 239, 11.
 Ἡρακλεία 16. 36. 169, 12.
 Ἡρακλεία λίθος 36.
 169, 10.
 Ἡρακλείδης 16. 170, 4.
 Ἡρακλειώτης λίθος 170, 1.
 Ἡρακλῆς 16.
 Ἡρατελεία 61. 211. not. 6.
 Ἡρῆλος 16. 170, 7.
 Θαιρός 241, 3.
 θαλάμαι 70. 170, 4.
 θάλασσα κοίλη 174, 4.
 θάλαττα 207, 6.
 θαλλός 170, 17.
 θαλλοφόροι 47. 171, 3.
 θαμάξιον 179, 9.
 Θάμνρις μαίνεται 171, 8.
 θάτερα, — ρον 123, 12.
 θεαδέστατος 10. 12.
 242, 9.
 θεилоπεδέειν 18.
 θειλόπεδον 18.
 θελγίνες 53. 258, 14.
 θεμέλια 178, 6.
 θεμισσέτω 171, 21.
 θεός θεός 171, 24.
 θεράποντα 242, 15.
 Θεσσαλοί, Θεσσαλιώ-
 ται 176, 12.
 Θεσσαλικὰ γέγρα 172, 7.
 Θ. δίφροι 172, 9.
 Θ. ἔνθεσις 172, 4.
 Θ. πτερά 172, 7.
 Θ. σόφισμα 172, 10.
 θολία 243, 1.
 θόλος 177, 8. 242, 16. 19.
 θρηπίδεστα 172, 22.
 θύλακος 24. 173, 6.
 Θυμοτάδαι 56.
 θύμον 178, 5.
 Ἰατρός 173, 16.
 ἰδιόξενοι 43. 201, 16.
 ἰδύοι 152, 21.
 ἰέρεια 90, 16.
 ἰθύφαλλος 153, 4.
 ἰζρια 173, 19.
 Ἰάων 243, 4.
 ἰλη 9. 19. 243, 13.
 ἰλλάς 27. 187, 9.
 ἰλλός 174, 9.
 ἰλλω 27.
 ἰλλώπτειν 174, 10.
 ἰνσπᾶσθαι 9. 19. 243, 14.
 ἰνύσπωμα 9. 19.
 ἰνύσω 243, 8.
 ἰμᾶν 175, 4.
 ἰμβριοι 174, 19.
 ἰμονιά 175, 3.
 ἰνᾶσθαι 175, 7.
 ἰνρος 48. 175, 14.
 ἰζαλοι 48. 244, 1.
 ἰονθάς 48. 244, 5.
 ἰπάκη 176, 1.
 ἰστέον 9. 19. 243, 11.
 Ἰταλιῶται 176, 10.
 Ἰταλοί 176, 9.
 ἰτέα 176, 3.
 ἰχθύκεντρον 176, 16.
 Κάγκανα 140, 2.
 καθημαξενμένως 179, 9.
 καθιμᾶσθαι 175, 6.
 καῖρος 244, 18.
 καιροσέων 245, 4.
 καιρωμα 245, 7.
 καιροστίδες — στρί-
 δες 244, 19.
 κακκάβη 177, 1.
 καλαμάτος 126, 2. 245, 19.
 καλαμᾶσθαι 245, 18.
 καλάμιον 245, 20.
 κάλης 126, 12.
 καλήτης 126, 12.
 κάλλαια 179, 13.
 κάλλη 179, 13.
 καλλένειν 179, 14.
 καμινώ 246, 5.
 κανάσσειν 246, 10.
 καναστρον 246, 13.
 κάπρινα 179, 21.
 καπρᾶν 180, 1.
 καπρῶζεται 239, 23.
 καραιβαρᾶν 180, 4.
 καρδιώττειν 180, 19.
 207, 6.
 κάρδακες 180, 10.
 κερηβοᾶν 180, 6.
 κατακαχρῶσαι 182, 3.
 κατακορμίσαι 181, 2.
 κατά κόρηος 185, 4.
 κάταντα 229, 5.
 κατηρεφέξ οἶκημα
 246, 16.
 κατιλλώπτειν 27. 174, 16.
 κατουλάδα 27. 181, 5. 11.
 κανσίας 181, 15.
 κάρηος 182, 1.
 κέδρον 178, 5.
 κερύφαλος 109, not.
 κελόντες 182, 6.

- κέφαρος 54. 222, 10.
 κερκίτης 141, 6.
 κέρκωπες 54.
 κερκώπη 126, 1.
 κέσκος 182, 11.
 κηπλον 183, 1.
 κηποκόμας 183, 1.
 κήπος 182, 12.
 κήρυλλοι 101, 14.
 κιλικίλειν 55.
 κιλικύριοι 237, 1.
 Κίττιον 207, 4.
 κιχλισμός 137, 17.
 κλεισίαι 183, 7.
 κλεισίον 9. 19. 183, 6.
 κλίβανος 72. 186, 6.
 κλίμαξ 183, 19.
 κλισίον 9. 183, 11.
 κόλαφος 184, 7.
 κόλλωψ 53. 184, 10.
 κολόκυμα 184, 5.
 κολώνη 129, 12.
 κολωνός 137, 14.
 κόνδυλος, κόντυλος
 184, 8.
 κόρδαξ 158, 2.
 κόρη 185, 6.
 κορυφαία 253, 12.
 κοτίλη 247, 1.
 κραστίζεσθαι 139, 3.
 κράστις 138, 18.
 κρατενταί 185, 12.
 κρεάγρα 185, 17.
 κρεανόμος 186, 1.
 κρεῖτον 185, 16.
 κρέκη 253, 12.
 κρημαστήρ 210, 12.
 κρήδεμνον 109, ποτ.
 κρητίζειν 56.
 κριβανος 186, 4.
 κρόκη 17. 247, 9.
 κρονπέζι 186, 10.
 κρωσσός 186, 13.
 κτίλος 187, 1.
 κτιλώσι 187, 4.
 κυμβέτιον 187, 7.
 κυνάδα 113, 11.
 κυνοῦχος 173, 8.
 κύξ 129, 9.
 Κυψελιδῶν ἀνάθημα 65.
 Λακεδαιμῶν 187, 12.
 λάρος 222, 8.
 λαῦρα 247, 14. 17.
 λελβηθρον 187, 18.
 λέμβος 56. 188, 9.
 λέμφος 55.
 λεσβιάσαι 56. 188, 14.
 Λέσβιον φῶδόν 188, 16.
 λενκή στάθμη 189, 6.
 λενζοί 188, 18.
 λενκόπυγιοι 53. 188, 18.
 ληνός 139, 13.
 λίβηθρον 9. 188, 2.
 λιγαίνω 248, 6.
 λίγδος 190, 1. 4.
 λιμός 178, 3.
 λινέας 190, 8.
 λίνον 190, 6.
 λίτρα 247, 4.
 λύγη 190, 14.
 λυκοφιλώς 190, 11.
 λωπίζειν 238, 13.
 λωποδύτης 238, 14.
 λῶπος 238, 13.
 λωτός 248, 9.
 Μᾶ 30. 223, 9.
 μάγμαρον 192, 2.
 μαγδαλιά 113, 7.
 μάλθη 34. 191, 1.
 μαμμία 252, 14.
 μανδύας 191, 6.
 Μαριανδρόν 237, 1.
 μίστακες 191, 12.
 μασταρόζειν 191, 18.
 μᾶ τόν 194, 10.
 Ματταλία 207, 7.
 μέγαρον 191, 20.
 μεθόριον 192, 11.
 μεθυπλήξ 251, 9.
 μεῖραξ 177, 9.
 μέλαν θρόνος 248, 13.
 μέσανιον 192, 4.
 μετὰ Λέσβιον φῶδόν 189, 2.
 μεταλχιμιον 192, 11.
 μέτανιον 192, 10.
 μὴ εἰκῆ τὴν Ἄβυδον 86, 5.
 μήκων 177, 8.
 μηλωτή 48.
 μήρινθος 192, 13.
 μήτρα 249, 5.
 μίλτος 192, 20.
 μιλωρηγία 192, 18.
 μοσητή 71.
 μόλυβδαινα 193, 3.
 μόλυβδος 193, 1.
 μόρση 15. 249, 8.
 μυρμηκιῶν 249, 12.
 μῦρον 249, 17.
 μυσίλαι 193, 11.
 μυστιλᾶσθαι 193, 14.
 μύστρα 193, 13.
 μῶ 234, 3.
 Ναὶ μὲ τόν 194, 7.
 νεήκεσιν 195, 4.
 νείκη 231, 1.
 νεοττός 193, 18.
 νεῶνας 194, 2.
 νεωρεῖν 194, 3.
 νεώρια 194, 3.
 νεώσοιοι 194, 2.
 Νοῦς 182, 11.
 νηκαλωπῶν 227, 16.
 νηκάλωψ 227, 15.
 νηκτερινοὶ κύνες 190, 18.
 νῆστον 178, 4.
 νωτοπλήγα 11. 251, 5.
 Ξάνιον 248, 8.
 ξένοι 43.
 ξιφισμός 194, 13.
 ξυρεῖν λέοντα 121, 4.
 ξυρήκης 195, 10.

- Ὀαί 15. 195, 12. 196, 11.
 ὄγκαιον 250, 2.
 ὄγκος 250, 2.
 ὄγκύλλεσθαι . . . 250, 5.
 ὀδόντισμα 202, 11.
 οἶαξ 68. 250, 9.
 οἶή 48.
 οἶ ἐν τέλει 211, 4.
 οἰνόπται 65.
 οἶσθα, οἶσθας 196, 17.
 οἶσον 119, 9.
 οἶστροπλήξ 251, 6.
 οἶσνά 250, 15.
 οἶσύνος 250, 17.
 ὄμιον 76. 196, 22.
 ὄμοῦ 105, 8.
 ὄμφαξ 177, 7.
 ὄνειδος 231, 20.
 ὄνεισιν 197, 3.
 ὄνος 197, 4.
 ὄπισαμβώ 251, 1.
 ὄρθοπλήξ 251, 4.
 ὄρθοστάδιος . . . 219, 1.
 ὄροφος 178, 2.
 ὄρμισαι 251, 16.
 ὄρμος 251, 11.
 ὄσσος 231, 8. 252, 3.
 ὄττα 197, 9.
 ὄττεῦεσθαι 197, 10.
 οὐδὲν λενκῶν ἀνδρῶν
 ὄφελος 189, 20.
 οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον
 ἔστνκῶς ἀνὴρ 189, 21.
 οὐλος 182, 8.
 οὐ μὰ τόν 194, 10.

 Παιδάριον 137, 19.
 παιπάλη 198, 2.
 πάλη 197, 13.
 Παλλάδιον 161, 4.
 παλλακή 160, 19.
 παλλάκι 160, 19.
 πάλλαξ 160, 18.
 πανσνδή 198, 3.
 παπιῖζειν 252, 8.
 πάππος 191, 15. 252, 14.
 παραμπνκίζεται 109, not.
 πάρατα 229, 5.
 παράνυφος 58.
 πάρδαλις 253, 16.
 παρεξηγημένος 221, 11.
 παρ' ὄμιον ἑπνώτ-
 τειν 159, 3.
 πάροχος 59. 199, 1.
 παρώπιον 199, 8.
 πάσειον 161, 17.
 παῦ 199, 14.
 πανσικαπή 199, 17.
 πανσινύσταλον 199, 24.
 πέδειλον 20. 243, 17.
 πέλανοι 29. 63. 130, 8.
 πελάτης 15, not. 2.
 πελιδνός 200, 5.
 πέμπτελος 147, 10. 221, 5.
 Πενέσται 236, 15.
 πεντάετες, — ἔτης
 25. 144, 6.
 πεντέπηχυ et sim. 25.
 153, 16.
 πηγνλίδα 181, 5.
 πηνήκη 200, 15.
 πηνίον 17. 200, 8.
 πιττα 207, 6.
 πλοκαμίδα 253, 13.
 πλοῦς ἐν χρῶ . . . 151, 6.
 πόκκος ὄνον 121, 6.
 πολύπορος 254, 5.
 πολυτελής 62. 210, 15.
 πόπανα 29. 63.
 πόρδαλις 253, 15.
 πόρπακες 201, 1.
 προαίλια 60.
 προηγητήρ }
 προηγητής } 20. 241, 17.
 πρόκνις 67. 254, 8.
 προνοία 90, 17.
 προξενοι 43. 201, 11.
 πρὸ ὁδοῦ 201, 6.
 προόδων 202, 8.
 προπόλιος 46. 221, 7.
 πρόσειλος 237, 14.
 Προσπάλιτοι 56.
 προστρόπαιος . . 254, 11.
 προτέλεια 60.
 προτελεῖσθαι 60.
 προῦνεικος 202, 18.
 πρῶ 203, 1.
 πρῶνες 203, 3.
 πρῶτος πλοῦς . . . 142, 1.
 πτίον 203, 9.
 πτερινίδες 204, 4.
 πτισσάνη 94, 19. 203, 8.
 πτίον 203, 9.
 πτηνή 125, 17.
 πνθμήν 203, 13.
 πύναξ 203, 13.
 πύος 204, 7.
 πυριάτης 204, 10.
 πῶλυπος }
 πῶλυψ } 254, 2.
 Ῥαδιονογία 204, 16.
 ῥαδιονογός 204, 15.
 ῥάζειν 254, 13.
 ῥαῖζειν 204, 17.
 ῥάξ 204, 20.
 ῥάχετρον 65.
 ῥαχία 254, 16.
 ῥάχοι 254, 20.
 ῥιῶν 205, 4. 9.
 ῥῶων 204, 17.
 ῥοδάνη 17. 247, 9.
 ῥοδανίξειν 247, 13.
 ῥοῖζειν 257, 14.
 ῥοφεῖν 205, 15.
 ῥωπίζειν 205, 26.
 ῥωποεπερφήθρα
 205, 23.
 ῥωποπόλης 205, 21.
 ῥωπός 205, 18.
 ῥωτακίξειν 57.

 Σᾶ 208, 9.
 σακεῦειν 34. 206, 4.
 σάκος 23. 206, 2.

- σακτας . . . 23. 173, 14.
 σανίς 255, 2.
 σαοράνιον 255, 6.
 σειράζει 257, 4.
 σειρήνες 256, 22.
 σειριῶν 257, 1. 5.
 σέλας 257, 6.
 σελῆναι 29. 63. 130, 2.
 σέσφοι 65.
 σηκίδες 206, 10.
 σηκός 206, 7.
 σηκῦλη 206, 11.
 σιαλον 178, 5.
 Σικελιοί, Σικελιωταί
 176, 11.
 σίκιρινις 158, 3.
 σιλλοῦν 207, 15.
 σίρμιον 138, 14.
 σίττα, σίττε 30. 224, 6.
 σκαρῆζειν 258, 1.
 σκαφιόν κείρεσθαι 183, 3.
 σκαφιόκουρος . . . 183, 2.
 σκόλυες 253, 14.
 σκόλυθρα } . . . 258, 4.
 σκολύθρια |
 σκολύπτειν . . . 257, 22.
 σκότος 30. 178, 3. 207.
 19. 231, 19.
 σκυλέειν 257, 13.
 σκῦλον 257, 12.
 σμήρονθοι 192, 14.
 σορέλλην 11. 19. 46.
 221, 18.
 σπαιρέειν 257, 26.
 σπαρίζειν 258, 1.
 σποδησιλαῦρα 53. 248, 1.
 στάδια 178, 7.
 στόλος 125, 16.
 στραβός 174, 12.
 στρεβλός 174, 11.
 στρουθοί 208, 3.
 στροφαῖος Ἐριῆς 238, 7.
 στρωματόδεσμα 178, 5.
 συκοφάντης 21.
 συρτός 219, 2.
 σφέλας 162, 3.
 σφηκίαν ἐκίνησας
 156, 16.
 σφηκίσκοι 35. 156, 20.
 σφηκώδεις 156, 22.
 Σφήττιοι 56.
 σῶς 208, 6.
 Τάλαροι 119, 5.
 ταλασία, ταλάσια 208, 18.
 τάπητες 30. 140, 10.
 209, 2.
 Τάρας 178, 3.
 τάρχιος 30. 178, 7. 231, 9.
 τάρρωμα 210, 8.
 ταρσοί 18. 209, 16. 210, 6.
 ταυράν 180, 1.
 ταυτάζειν 65.
 τέλειοι 61. 211, 4. 11.
 τελεῖσθαι 211, 3.
 τελειωθῆναι 61. 211, 11.
 τέλειται 211, 2.
 τέλος 61. 210, 11.
 Τελχίνες 53. 258, 14.
 τέμαχος 178, 6.
 τερηδών 173, 2.
 τερωβολίζειν . . . 211, 16.
 τερωβόλος 55. 212, 2.
 τέτρωρον 259, 1.
 τέπτιξ 48.
 τευτάζειν 65. 212, 5.
 τηθαλλαδοῦς 42. 54. 228.
 τηθή 42. 212, 9.
 τηθίς 253, 3.
 τιγγάβαρι 259, 5.
 τιτιγόνιον 34. 126, 2.
 τίτις 126, 4.
 τολύπη 73.
 τόρμη 213, 4.
 τραπεζῆες 259, 13.
 τρασιά 210, 3.
 τρία καὶ δύο 259, 16.
 τρίβος 232, 3.
 τριέτης 144, 6.
 τριτητιά 112, 2.
 τριωβολιμαῖος . . 211, 15.
 τρύμη 213, 12.
 τρουσίπιον 213, 15.
 τρύγχος 177, 4.
 τρυγός 109, 7.
 τύλη 177, 6.
 τύρρη 258, 9.
 τυφεδανός, τυφογέ-
 ρων 47.
 τύχος 114, 6.
 Ὑάδες 260, 9.
 ὕαλος 177, 4.
 Ὑῆς 260, 10.
 ὑπάγειν 214, 5.
 ὑπαντάξ 213, 20.
 ὑπειπεῖν 214, 4.
 ὑπέρινος 175, 10.
 ὑπίλλειν 181, not.
 ὑπογράφειν . . . 213, 24.
 ὑπόξυλος 68. 214, 8.
 ὑποσακίζεσθαι . . . 34.
 ὕπουλος 181, 12.
 ὑφόρμιον 251, 12.
 Φάλαγξ 214, 17.
 φάρνυξ 177, 4.
 φασκώλιον 173, 11.
 φαιρία 216, 21.
 φαιριάζειν 216, 20.
 φέρρη 49. 74. 260, 12.
 φθόις 21. 63. 130, 10.
 φικιδίζειν 57.
 φιλιππος 70. 215, 16.
 φιλήρα 216, 3.
 φίττα 224, 3.
 Φοινίκια γράμματα
 216, 6.
 φορμίσκος 216, 14.
 φορμός 216, 13.
 φρατρίζειν 217, 5.
 φράτριον 216, 18.
 φράτωρ 216, 17. 217, 1.
 φνσίζοος 261, 4.
 φύσκη 217, 16.
 φνταλιά 182, 13.

- Χαλκιδίζειν* 57.
χαλκόδων 202, 10.
χαλκόκρας 99, 5.
χαμᾶζε 74. 217, 19.
χαμᾶθην 218, 1.
χαρπαδρεών 227, 8.
χάραξ 177, 5.
χαρσίσιος 29. 130, 10.
χάρων 261, 9.
χαρλιόδων 202, 12.
χειλός 29. 218, 4.
χειμάμνη 261, 14.
χειμάρρους 218, 11.
χιλός 9. 218, 9.
χιονοβόλος 181, 5.
χιτών 218, 14.
χιτώνιον 218, 16.
χιτωνίσκος 218, 15.
χιρτάζεσθαι 219, 5.
χορταῖος 218, 22.
χόρτος 219, 3.
χοῦς 178, 2.
χρεῖτος 231, 10. 261, 17.
χρησολαβῆς *ξυφίδιον*
. 262, 2.
χρησεοπήντος 17. 200, 9.
χύροφ 18. 30. 219, 15.
. 224, 2.
χύρριον 219, 8.
χύτρον 137, 17.
χολός 262, 3.
Ψαιστά 220, 1.
ψαθαλεῖν { 219, 20.
ψατάλλειν {
ψεῦδος Φοινικικόν 216, 9.
ψίθυρος 220, 4.
ψιλῆζεσθαι 182, 15.
ψιλῆται 182, 16.
ψιλοδάπιδας 209, 13.
ψίξ 262, 6.
πίσα 262, 6.
πίττα 30.
πιττάζειν 220, 10.
πό 30. 74. 224, 1.
πύλλα 177, 8.
πόθια 97, 17.
Ψα 48. 195, 15.
Ψζειν 220, 13.
Ψμογέρον 44. 221, 3.
Ψμοθέτησαν 262, 9.
Ψνευον 197, 4.
Ψνησάμην 220, 19.
Ψ ὄπ 30. 223, 8.
Ψ ὄψ 30. 223, 9.
Ψτοθλαδίας 221, 20.
Ψτοκάταξις 221, 19.
Ψτος 54. 222, 3. 5. 12.

III. Index grammaticorum, lexicographorum. commen- tatorum. quos Eustathius ipse adhibuit¹⁾.

Alexander Aphrodisiensis	1405, 53.	Apionis et Herodori commenta- rius in Iliadem (in Odyssia
Amerias et Neoptolemus οἱ		vestigia plane desunt): 28, 3.
γλωσσογράφου	757, 19.	47, 13. 62, 2. 65, 14. 118, 37.

¹⁾ Ceteros auctores Eustathii, quamvis lacer sit index Fabricii, addere nolumus: primo quod scholiorum Homericorum editiones absolutae nondum praesto sunt ideoque, quid ex scholiis ad Eustathium transierit, quid ipse inspexerit vel excerpserit, discerni nondum queat: deinde quod episcopus praecipue ad scriptores classicos, quorum loci facile inveniuntur, respexit. Sufficiat, ut dicamus ei praeter auctores atticos quinti et quarti saeculi et Herodotum praecipue in deliciis fuisse Athenaeum, Lycophronem, Nicandrum, Theocritum, Strabonem, Stephanum Byzantium, Callimachum, Oppianum, Plutarchum. Quorum codices plerumque cum eis, quibus nos utimur, consentientes adhibuisse videtur. Athenaeum imprimis tam innumeris locis vel diserte laudat vel exscribit, ut paene alterum exemplar rhetoris Naucraticae existimandus sit. Neque vero desunt loci auctorum posterioris aetatis, ut Aeliani (58, 37. 71, 9. 100, 14. 495, 41. 524, 45. 772, 55. 797, 27. 1175, 8. 1241, 44. 1351, 30. 1390, 26. 1404, 46. 1493, 58. 1653, 16. 1756, 30. 1757, 51. 1870, 55.). Arati (128, 24. 140, 28. 565, 10. 791, 18. 1034, 11. 1156, 11. 1457. 22. 1649, 35. 43. 1752, 53. 1816, 30. 1856, 19), Arriani (29, 8. 101, 45. 123, 36. 44. 125, 30. 336, 13. 351, 30. 354, 14. 361, 5. 364, 1. 375, 3. 405, 17. 414, 30. 533, 1. 626, 23. 673, 46. 674, 9. 678, 27. 691, 47. 881, 61. 916, 26. 1078, 20. 1406, 36. 1445, 52. 1493, 47. 1615, 3. *ἐν τῇ Ἰνδικῇ* 474, 36. *ἐν Βιθυνικοῖς*: 490, 4. 565, 4. 691, 48. 1017, 20). Diogenis Laertii (896, 63), Dionis vel Cassii vel Prusaensis (133, 8. 655, 14. 1961, 15.), Galeni (*ἐν τοῖς εἰς Τίμαιον*) 1447, 28. Hermogenis (12, 24. 148, 31. 809, 27. 1133, 35. 1422, 15. 1653, 48. 1682, 23. 1854, 23.) Himerii (159, 26. 1637, 17. 1710, 39.) Hippocratis (643, 43. 647, 29. 1364, 52. 1547, 31. 1672, 31. *ἐν τῷ περὶ ὀξέων* 1367, 27. *ἐν τῷ συμβολικῷ* 1547, 31., *ἐν τῷ περὶ τραυμάτων* 1700, 14.). Iamblichii (79, 7. 114. 19. 190, 28. 279, 13. 360, 43. 626, 20. 951, 53. 1439, 24. 1461, 47. 1807, 18.), Iuliani (quem episcopus plerumque *παραβάτην* appellat 38, 17. 160, 1. 410, 21. 600, 40. 626, 56. 877, 47.), Libanii (844, 49. 1282, 42. 1639, 45. 1867, 62. 1951, 10. *εἰς τὸν Ἰουλιανόν* 1421, 59.), Luciani (100, 7.

- 140, 42. 153, 16. 157, 7. 178, 24. 267, 3. 299, 24. 314, 40. 329, 62. 340, 20. 341, 1. 350, 30. 474, 38. 476, 47. 496, 37. 515, 37. 518, 18. 526, 41. 541, 11. 545, 20. 592, 20. 618, 10. 641, 56. 659, 50. 705, 61. 706, 55. 708, 2. 729, 26. 732, 45. 742, 63. 747, 18. 769, 27. 786, 22. 790, 6. 794, 27. 803, 59. 809, 4. 834, 33. 841, 24. 843, 13. 851, 49. 890, 9. 922, 51. 959, 32. 992, 59. 1005, 62. 1071, 61. 1037, 43. 1043, 46. 1075, 45. 1108, 8. 1235, 6. 1250, 46. 1257, 54 (*ἐν τοῖς εἰς Π σχολίοις*). 1304, 3.
- Apion solus laudatur: 659, 28. 757, 23. 763, 9 (*ubi Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς, ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ab illo adlegatur*). 792, 15. 1397, 5. 1509, 34. Cf. Herodorus.
- Apollonius, *περὶ μετοχῶν*: 440, 36.
- Aphthonius: 1714, 54.
- Aristophanes Byzantius: 546, 27. 589, 20. 659, 96. 727, 15. 877, 49. 1246, 10. 1327, 22. 1401, 19. 1404, 61. 1455, 34. 1599, 34. 1625, 24. 1627, 44. 1660, 3. 1680, 24. 1707, 50. 1745, 31. 1784, 23. 1827, 46. 1828, 56. 1915, 17. 1948, 50. cf. Suetonius.
- ἐν γλώσσαις*: 150, 17.
- περὶ καινοτέρων λέξεων*: 279, 39. 1761, 23.
- περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν*: 565, 19. 962, 7. sq. 1118, 9. 1720, 25. 1752, 12—20. 1817, 19.
- περὶ αἰγίδος*: 603, 28.
- Callistratus: 1827, 58. 1828, 5.
- Charax *ἐν Ἰταλικοῖς*: 734, 35. 1600, 18. 1859, 45.
- Choeroboscus s. v. Georgius Choerob. ὁ χρονολόγος 137, 9.
- Claudianus, ὁ φιλόσοφος *περὶ ὀρθογραφίας*: 995, 10.
- Commentarius ad Dionysium Periegetam: 35, 32. 86, 16. 102,

153, 30. 1069, 50. 1703, 22. 1720, 63. 1747, 15.) Manethonis (857, 41) Moschi (610, 36) Nonni (*ὁ τὰ Ἰωνσιακὰ ποιῆσας* 409, 45.) Palaephati (101, 9. 326, 3. 363, 23. 1368, 8. 1382, 49. 1648, 23. *ἐν τῷ περὶ Σφριγγός* 1769, 10.) Polybii (passim) Procopii (715, 32. *ἐν τοῖς Ἀιβηκοῖς* 452, 6.) Simplicii (613, 2.), Sostrati (*ἐν Τειρεσίᾳ* poemate elegiaco, aliunde adhuc ignoto: 1665, 49. 1696, 48.), Philostrati minoris (1108, 1. 1157, 32. 236, 45.) Quinti Smyrnaei (5, 34. 136, 34. 352, 3. 1608, 3. 1702, 11.). Themistii (209, 26. 797, 35. 1658, 45. 1893, 32.) et aliorum. Neque in commentario ad Diog. Perieg. neque in eo, quem ad Ioann. Damasceni Hymnum Pentecostalem (Spicil. Rom. vol. V.) conscripsit, tam multos auctores collaudat, neque tam multi loci optima doctrina referti indagari queunt, quam in *παρεκβολαῖς* Homericis. De commentario Pindarico adhuc latente ex eis quidem, quae Tafelius publici iuris fecerat, colligere licet etiam in illo optimam veterum doctrinam a seculo illo homine diligenter nobis servatam esse.

42. 194, 38. 264, 43. 273, 18.
 44. 279, 12. 285, 13. 287, 31.
 288, 2. 294, 24. 300, 32. 301,
 10. 313, 40. 314, 35. 318, 24.
 320, 46. 330, 12. 336, 3. 362,
 32. 363, 46. 368, 3. 402, 36.
 405, 36. 429, 17. 585, 31. 596,
 41. 635, 29. 815, 41. 816, 12.
 889, 64, 975, 2. 1144, 14. 1166,
 18. 1175, 35. 1187, 20. 1387,
 49, 1390, 17. 1414, 56. 1462,
 33. 1468, 46. 1484, 20. 1491,
 9. 1534, 54. 1561, 14. 1659,
 27. 1675, 8. 1688, 56. 1760,
 56. 1860, 21. 1913, 31. alias.
- Demosthenes Thrax, ὁ παρα-
 φραστής: 1383, 63. 1398, 28.
 1406, 19. 1419, 13. 22. 1485,
 23. 1495, 29. 1639, 59. 1658,
 61. 1683, 37. 1716, 47. 1809,
 30. 1833, 50. 1851, 29. 1852,
 15.
- ὁ γράψας ἐν τῷ περὶ πέντε
 διαλέκτων 1471, 25.
- Didymus (per alios fontes sem-
 per ad Eust. pervenit): 149,
 30. 362, 10. 500, 43. 871, 23.
 1039, 46. 1146, 64. 1300, 6.
 1392, 23. 1408, 50. 1422, 8.
 1430, 62. 1727, 10.
 ἐν ἱστορικῷ 684, 29 (Did.
 Schmidt. p. 32).
- Dionysius Sidonius: 1410, 60.
 Dionysius Thrax: 869, 21. 854,
 18. 1040, 38. 1299, 56.
 Dionysius (quis?): 859, 49. 1148,
 15. 1680, 48.
- Eresius (?): 1698, 20.
- Etymologicum Magnum · cf. p.
 15. sq. 264.
- Eudemus: 553, 20.
- Georgius Choeroboscus: 13, 37.
 45, 3. 107, 29. 269, 22. 315,
 29. 365, 2. 368, 11. 380, 18.
 561, 40. 815, 23. 956, 1. 1155.
 41. 1599, 48.
 ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ 356, 20.
- Glossographi: 305, 6. 477, 48.
 789, 12. 800, 11. 909, 29. 918,
 30. 1018, 21. 1024, 39 (ex
 Ath.). 1090, 48. 1492, 10 (ex
 Schol.). 1397, 58. 1530, 45.
 1841, 25. 1861, 52. 1878, 1.
- Heraclides Alexandreus: 23, 31.
 28, 46. 32, 38. 54, 18. 341, 37.
 365, 28. 452, 20. 670, 65. 705,
 61. 718, 4. 722, 58. 63. 734,
 34. 38. 756, 27. 764, 19. 770,
 30. 774, 53. 780, 34. 831, 63.
 842, 45. 842, 62. 853, 6. 872,
 19 (? Cohn p. 712. in dubium
 vocat). 1064, 4. 1098, 13. 1383,
 20. 1385, 32. 1398, 31. 1401,
 36. 1407, 57. 1408, 1. 4. 1410,
 55. 1411, 21. 1432, 32. 38.
 1434, 21. 1442, 47. 53. 1443,
 58. 1457, 43. 1499, 51. 1525,
 11. 1540, 11. (? Cohn. l. l. in
 dubium vocat.). 1557, 26. 37.
 1561, 60. 1562, 2. 42. 1576,
 58. 1596, 4. 1613, 16. 1618,
 49. 1625, 56. 60. 1641, 36.
 1642, 3. 15. 1643, 2. 1647, 33.
 1647, 63. 1648, 3. 1654, 15.
 21. 24. 1700, 32. 44. 52. 1714,
 54. 1721, 63. 1722, 37. 43. 55.

59. 1724, 33. 35. 39. 1726, 25.
1755, 54. 1756, 6. 1759, 2. 7.
1770, 25. 32. 1787, 40. 1832,
5. 1840, 1. 1854, 59. 1859, 58.
1887, 6. 1892, 32. 38. 46. 1895,
45. 1907, 45. 51. 1946, 22.
περὶ δυναζλίτων ῥημάτων 1815,
7.
- Heraclides Cumaeus: 1285, 60.
Heraclitus (?): 614, 40. 1859, 45.
Herennius Philo: 73, 45. 831, 13.
855, 7. 906, 60. 907, 2. 909, 6.
1540, 4. 1698, 27. 1727, 6.
1871, 47.
- Herodianus: 8, 45. 11, 24. 15,
34. 16, 44. 25, 32. 26, 37. 36,
38. 49, 33. 61, 24. 67, 4. 73,
43. 110, 37. 113, 36. 114, 17.
117, 41. 43. 127, 28. 143, 7.
149, 3. 152, 32. 183, 8. 187. 3.
217, 43. 218, 1. 229, 41. 277,
31. 283, 38. 287, 20. 297, 18.
297, 36. 300, 16. 300, 23. 324,
35. 341, 6. 341, 16. 346, 15.
358, 47. 365, 31. 368, 12. 376,
35. 413, 5. 419, 1. 423, 23.
438, 11. 444, 30. 469, 1. 496,
42. 518, 24. 524, 25. 531, 41.
561, 11. 561, 18. 562, 44. 570,
30. 601, 4. 618, 45. 620, 15.
650, 48. 677, 30. 700, 55. 759,
4. 764, 28. 852, 47. 1020, 19.
1066, 19. 1075, 16. 1175, 15.
1235, 24. 1300, 5. 1339, 18.
1388, 42. 1388, 43. 1390, 33.
1392, 23. 1405, 18. 1419, 34.
1425, 53. 1436, 53. 1447, 22.
1525, 8. 1560, 25. 1571, 30.
1575, 53. 56. 1588, 35. 1615.
13. 1627, 46. 1635, 23. 1638,
42. 1663, 12. 1684, 32. 1687,
12. 1687, 17. 1698, 34. 1716,
49. 1741, 27. 1745, 64. 1746,
25. 1766, 30. 1809, 52. 1819,
38. 1825, 12. 1835, 41. 1837,
15. 1859, 10. 1859, 58. 1868,
35. 1896, 4. 1913, 45. 1922,
8. 1934, 24.
ἐν ἐπιμερισμοῖς: 445, 30.
ἐν τῇ καθόλου προσοδία: 265.
43. 962, 16.
ἐν τῷ ἑαυτοῦ συμποσίῳ: 154,
39.
ἐν ὀνοματιοῖς: 1807, 17.
Cf. Technici.
- Herodorus: 407, 24. Cf. Apion.
Herodotus (*τις γράφας περὶ
νυμφῶν*): 594, 29.
- Histiaca grammatica: 384, 20.
Ister *ἐν ἀττικαῖς λέξεσιν*: 1627, 14.
Ixion *ὁ γραμματικὸς*: 518, 19.
Latinum lexicon: 1554, 33.
Longinus: 67, 29. 106, 34. 1919,
15.
- Menogenes (?): 263, 37.
Orus: 837, 45. 857, 42. 859, 54.
*Ὁ συνθεὶς τοὺς κατὰ στοιχεῖον
πνευματισμούς*: 648, 50.
- Pamphilus *ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν*:
922, 50. 1572, 41.
- Philistides *ἐν συγγενικοῖς*: 84,
40. Cf. Aristoph. Byz.
- Philoponus: 1536, 18.
*ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρων
τονουμένων πρὸς διάφορον
σημασίας*: 1681, 2.

- Philoxenus Cytherius: 154, 2. 612, 43. 1192, 42. 1388, 64. (*ὁ Κυθηριος*) 1558, 15. 1598, 6. 1613, 39. 1746, 3. 1770, 9. 1784, 60. 1817, 24. 1887, 50. *ἐν τοῖς περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου* 1570, 38¹⁾.
- Porphyrus: 33, 36. 51, 8. 59, 18. 62, 20. 196, 35. 225, 16. 263, 33. 281, 21. 285, 19. 24. 27. 305, 10. 318, 42. 322, 30. 325, 34. 325, 43. 329, 1. 329, 18. 329, 46. 349, 9. 353, 8. 359, 34. 403, 39. 450, 13. 554, 3. 632, 15. 634, 41. 638, 52. 650, 42. 696, 47. 698, 14. 727, 32. 740, 18. 757, 12. 815, 10. 832, 47. 837, 55. 913, 7. 1075, 45. 1208, 12. 1294, 16. 1299, 54. 1424, 6. 1448, 12. 1467, 27. 1480, 4. 1508, 54. 1687, 32. 1723, 49. 1734, 61. 1951, 46. *ἐν τινι τῶν παρὰ Π. ἐπιγραμμάτων*: 17, 38. 1698, 25. *ἐν τοῖς πρὸς Γαιδάλιον παραθήσας*: 378, 18.
- Ptolemaeus Ascalonita¹⁾: 369, 32. 496, 38. 518, 21. 524, 7. 549, 12. 555, 26. 556, 34. 618, 10. 641, 60. 1045, 1. 1139, 4. 1146, 53. 1299, 42. 1387, 6. 1493, 29. *ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα προσφωδιῶν*: 341, 31. 35.
- Rufus: 716, 38.
- Salustius: 413, 19.
- Scholiae:
- Arati: 1527, 46. 1535, 30.
- Aristophanis: 344, 29. 1483, 32. ad Plutum: 723, 28.
- Bacchylidis (?) 1954, 4²⁾.
- Euripidis (Phaedr.) 633, 22.
- Hesiodi: 194, 31.
- Homeri: 264, 39. 328, 37. 337, 43. 353, 3. 359, 26. 366, 2. 368, 8. 711, 45. 809, 61. 948, 57. 1009, 24. 1017, 48. 1310, 30. 1490, 24. 1492, 10. 1502, 25. 1533, 61. 1540, 33. 1542, 20. 1951, 25. alias.
- Lycophronis: 269, 38. 1509, 41.
- Pindari: 978, 14.
- Platonis (ex Suetonio): 1397, 13.
- Sophoclis: 723, 28 (Antig. 80. Papag.)
- Theocriti: 1387, 49. 1685, 38. *Παλαιός τις ὑπομνηματιστής*: 1471, 15.
- Suetonius: 1397, 7—46.
- Suidas, cf. p. 16. 264.
- Technici: 12, 15. 22, 43. 63, 2. 114, 3. 140, 14. 153, 42. 157, 15. 163, 19. 174, 1. 181, 11. 538, 20. 631, 8. 878, 61. 969, 7. 985, 26. 1066, 19. 1379, 57. 1600, 20. 1681, 55. 1768, 65. 1788, 22. 1822, 12. 1899, 59. 1916, 58. 1930, 32.

¹⁾ Ptolemaei Porphyrii Herodiani, Tryphonis, Tyrannionis memoriam episcopus plerumque ex Scholiis Homericis detraxit.

²⁾ Fortasse cohaeret cum Ammon. p. 97. Valckenaer. cf. Bergk Lyr. III⁴. p. 572.

Tryphon: 391, 44. 524, 11. 549, Tyrannion: 617, 32. 855, 38. 858,
 10. 742, 62. 1146, 56. 1271, 58. 890, 2. 7. 1197, 41. 1613,
 12. 1291, 46. 1401, 43. 1447. 18.
 47. 1591, 27—30. 1698, 28.

Errata.

- p. 4. l. 18. l. autem.
 p. 4. l. 27. l. cavere, ut.
 p. 14. not. 1. l. 2. l. episcopus.
 p. 15. l. 11. l. μόρτη.
 p. 53. l. 29. l. κόλλοψ.
 p. 76. notarum numeri falsi.
 p. 77. not. 1. l. antiatticista.
 p. 87. l. 12. l. πυρός
 p. 103. fr. 38. not. 2. l. collectas.
 p. 147. fr. 137a. not. 2. l. mota.
 p. 158. fr. 164. not. 1. l. ἐμμέλεια.
 p. 203. fr. 287. not. 2. l. πισισάνη.

Accentus mutatos et spiritus omissos referre nolui, cum ubique facile corrigi possint.

PA
3968
D44
1890

Dionysius, Aelius
Ailiou Dionysiou kai
Pausaniou onomata Attika

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

